

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

SHELLY LAURENSTON

Call of Crows

A risk worth
taking...

THE UNDOING

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Shelly Laurenston'ın PRIDE serisinin hiçbir kitabını kaçırmayın

Yele Etkinliği

İçindeki Canavar

Yele Cazibesi Yele

Sıkma Kötü Davranan

Canavar Büyük Kötü

Canavar

Ayı Kızla Buluşuyor

Bunun İçin Uhuyun

Yararları Olan Kurt

Isırır Beni

CROWS'UN ÇAĞRISI serisinde de

Serbest Bırakma

UNDOING

SHELLY LAURENSTON

KENSINGTON KİTAPLARI

www.kensingtonbooks.com

İçindeki tüm telifli materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

Ayrıca .

göreBaşlık

Sayfasına

ÖNSÖZ

BİRİNCİ BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ÜÇÜNCÜ

BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

ALTINCI BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ

BÖLÜM

DOKUZUNCU

BÖLÜM ONUNCU

BÖLÜM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON DÖRDÜNCÜ

BÖLÜMON ÜÇÜNCÜ

ON BEŞİNCİ BÖLÜM ON

ALTINCI ON BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM BÖLÜM

BÖLÜM YİRMİNCİ

BÖLÜMON SEKİZİNCİ ON

DOKUZUNCU

BÖLÜM YİRMİ BİR BÖLÜM

BÖLÜM BÖLÜM YİRMİ

BÖLÜM YİRMİ BÖLÜM

YİRMİ ALTI BÖLÜMYİRMİ

İKİ YİRMİ ÜÇ DÖRT BEŞ

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM OTUZUNCU

BÖLÜMYİRMİ

DOKUZUNCU

SONSÖZ

Telif Hakkı Sayfası

PROLOGUE

Vücuduna daha fazla toprak doldurdu.

Şimdi hissediyordu. Yüzüne, kollarına ve bacaklarına düşen toprağı hissetti. Ona dair tüm kanıtları silmeye çalışıyordu. O yokmuş gibi davranmaya. Hiç var olmamış gibi davranmak.

Bu hoşuna giderdi.

Nefes aldı ve burnuna toprak kaçtı. Paniklemeye başladı. Sonra kelimeleri hatırladı.

Peçeli kadının ona söylediğı sözleri. Sesi güçlü ve kendinden emindi. Kendisine Skuld diyordu ve ona daha önce kimsenin sahip olmadığı bir şey teklif etmişti.

"Sen benim intikamım olacaksın. Sen benim öfkem olacaksın. O senin içinde ve şimdi ... şimdi onu dışarı çıkarabilirsin. Serbest bırakabilirsin. Onunla eğlen. İçinde boğul."

Yapabilir miydi? Daha önce bir kez öfkesinin ortaya çıkmasına izin vermişti. .. ve şimdi mezarındaydı. Kocası üzerine toprak yığıyordu. Onu gömüyordu. Gerçeğı gömüyordu.

Onun gerçeğini.

Hayır. Bunu yapmasına izin vermezdi. Bundan kurtulmasına asla izin vermezdi. Ona sadece bir kez geri çekilmesini söyledi ve o da bunu yaptı. Onu öldürdü.

Ama Skuld ona ikinci bir şanstı daha fazlasını veriyordu. Öfke içinden şarap gibi akarken bunu biliyordu. Kan dolaşımına, kaslarına.

Yaşam ve nefretle nabzı atıyordu.

Yani. Çok fazla. Nefret.

Onu dünyaya salmak için sabırsızlanıyordu. Ama önce onu.

Toprak sıkıca paketlenmişti ama artık daha güçlüydü. Artık onun tuhaf diyetlerle ve ne zaman yemek yiyebileceğine dair kısıtlamalarla zayıf tuttuğı zayıf şey değildi. Vücudunun her yerinde güç vardı ve bu gücü yumruklarını adamın üzerine yığıdığı toprağın içinden geçirmek için kullandı. İlerledikçe, yolunu zorladıkça sesler duyabiliyordu. Artık yalnız değildi.

Emirler verilmişti. "Küreğı bırak! Ellerini başının üstüne koy! Hemen yap!"

Polis.

Umurunda değildi.

Elleri toprağı yarıp çıktı ve parmaklarını yere bastırıp vücudunun geri kalanını dışarı çekmeden önce bir an gerindi.

Kadın toprağı temizlerken, memurlardan biri, silahını önünde tutarak eğildi ve geniş gözlerle onu izledi.

Kadın kendini mezarından çıkarıp kocasının sırtına doğru fırlatırken, kollarını omuzlarına, bacaklarına ve beline dolamışken bile tek kelime etmedi.

Ağzını sonuna kadar açarak boynunun yan tarafını ısırdı, eti ve kası yırtarak aşağıdaki damarlara ulaştı.

Adam çığlık attı, daireler çizerek döndü, elleri arkaya uzandı, umutsuzca onu uzaklaştırmaya çalıştı. Ama kadın bırakmadı. Adam ölene kadar. Onun ölmesini istiyordu.

"Alın şunu üzerimden!" diye yalvardı memurlara. "Yüce Tanrım! Alın onu üstümden!"

Polislerden bazıları gülmeye başladı, ta ki kocasının omzundan ve göğsünden akan kanı görene kadar.

Daha fazla el ona uzandı, onu çekmeye çalıştı. Hiçbir şey yapamadılar. Kadın çok güçlüydü.

En azından polis memurları bir adam tarafından itilene ve iri eller onu belinden kavrayıp çekene kadar öyleydi.

"Tanrım!" diye bağırdı biri, kocasının boynunun büyük bir kısmı onunla birlikte gittiğinde. Kan ve tükürükle birlikte tükürdü, ona geri dönmek için mücadele ederken vahşi bir hayvan gibi hırladı. Onun işini bitirmek için.

Kocası yere düştü, elleri yarasının üzerindeydi, gözleri ona kilitlenmişti. İkisi de onu öldürdüğünü biliyordu ... ve yine de yaşıyordu. *Ona rağmen yaşadı.*

"*Yaptığın şey için seni öldüreceğim!*" diye bağırdı. "*Seni öldüreceğim! Seni öldüreceğim!*"

Seni öldüreceğim!"

Bu son cümleyi tekrar tekrar bağırmaya devam etti. Kendini durduramıyordu.

Beline sarılan iri eller onu hızla dışarı, evin etrafına ve siyah bir cipe taşıdı. Onu bir koluna aldı ve boştaki eliyle arka kapıyı açtı. Onu koltuğa sabitlemek için elini göğsüne koyarak içeri soktu.

Sonra onunla konuştu. İngilizce değil ama uzaktan tanıdık gelen bir dilde. Aynı şeyi tekrar tekrar söylemeye devam etti. Kadın hâlâ onu anlamıyordu ama ses ve kelimelerin tınısı, öfkesi dağılana kadar onu etkiledi.

Sonunda sakinleştiğinde, adam uzun bir süre ona baktı ve onu inceledi. Kız da onu inceledi. Sarı saçlar. Mavi gözler. Büyük. İskandinav.

Onlara doğru gelen diğer memurlara baktı.

"Sakin ol," diye emretti ona. "Seni gitmen gereken yere götüreceğim ama sakinleşmen gerek."

Dik durdu, onu serbest bıraktı, sonunda koca kafasını sallayana kadar bir saniye daha onu izledi.

"Yeni Kargalarla uğraşmaktan nefret ediyorum," diye yakındı. "Nefret ediyorum."

BİRİNCİ BÖLÜM

Dizine tekrar dokunduğunda, Jace Berisha dişlerini sıktı ve gülümsemeye zorladı.

Kendini *toparla*, dedi kendi kendine. *Bunu yapabilirsin.*

Gerçi bunu gerçekten yapmak *istemiyordu*. Geçici olarak kapatılan bu Santa Monica kulübünde tanrıların bahşettiği ıvır zıvırlar için pazarlık yapıyor olmak istemiyordu. Kuş Evi'ne dönüp bir şeyler okumak istiyordu. Herhangi bir şey. Ama ne yazık ki Los Angeles Karga Klanı içinde Rusça'nın yanı sıra bir dizi başka Slav ve romantik dili ve bunların hiçbirini bilmeyen bazı dilleri konuşabilen tek kişi oydu. Bir zamanlar çok farklı bir amaca hizmet etmiş olan bir yetenek. Ama bu onun anahtarı olmuştu. Onu Birinci Hayatından çıkarıp - mutlulukla- İkinci Hayatına sokan anahtar. Doğru, bunun gerçekleşmesi için ölmesi gerekiyordu. Piç eski kocasının ellerinde.

Ama burada olmak için tekrar ödeyeceği bir bedeldi bu.

Her ne kadar gizli görev yapmak onun uzmanlık alanı olmasa da, bunu kız kardeşleri dediği kadınlar ve ona çok şey vermiş olan tanrıça için yapacaktı. Çünkü o seçmişti. Ona asla yapmaması söylenen bir şeyi.

Artık meşhur olan öfkesini kontrol altında tutmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Çünkü o sadece bir Karga değildi. O bir Berserker Crow'du. Savaşlar sırasında öfkesini korkutmak ve yok etmek için kullanan bir Karga, bu sırayla olması gerekmiyordu.

Jace onun Çılgın Karga rolünü bir tür lanet olarak görmesini isterdi ama öyle değildi. Öfkesinden, bazı insanların bebeklerden ya da muhteşem yeni bir spor arabadan hoşlandığı gibi hoşlanıyordu.

Yine de, keşke ... keşke üzerinde daha fazla kontrolü olsaydı. Biraz vardı, ama öfkesi bir kez gerçekten patladı mı, onu ilk etapta kimin başlattıysa ona harcayana kadar geri çekilmek yoktu.

Savaşın sıcağında işe yarayan bu eğilim, Kargalar her zamanki "gir, herkesi öldür, çık" çalışma senaryolarından biraz farklı bir şey denediklerinde pek işe yaramıyordu.

Bu gece Kargalar, çoğunun sadece Los Angeles'ın mücevher bölgesinde bildiği bir beceri olan pazarlık yapmayı deniyorlardı.

Kargalar genellikle tanrılardan çalınan şeyleri geri almak ve hırsızlıkla ilgisi olan herkesi öldürmek için çağırırdı. Ve eğer bir masumun kanı döküldüyse... Kargaların yıllar boyunca bunun intikamını almak için yaptıklarından bazıları efsane haline geldi diyelim.

Ancak bu kez, Kaderlerden birine ait olan Ren bileziğine şu anda sahip olanların neye sahip olduklarına dair hiçbir fikirleri olmadığını biliyorlardı. Onu kullanmamışlardı. Onun için kan dökmemişlerdi. Onlar sadece güzel bileziği en yüksek teklifi verene satmaya çalışan bazı kulüp sahipleri idi. Bu yüzden bu adamları öldürmenin gereksiz olacağına karar verildi.

Elbette karşılarındaki beyefendilerin hiçbirisi masum değildi ama saf kötü de değillerdi.

En azından liderleri Chloe'nin inancı buydu. Ancak Jace daha iyi biliyordu. Yıllar önce annesi tarafından götürülmeden önce, Jace böyle adamların etrafında büyümüştü. Ama şimdi bunu düşünemezdi. Eğer düşünürse ...

"Peki," diye tekrar denedi Tessa, yanında boynunu koklayan erkeği görmezden gelmeye çalışarak, "bilezik ne kadar?"

"Pahalı," dedi iri yarı Rus, zoraki bir İngilizceyle. Adı Vadim Ekimov'du ve San Pedro'daki rıhtımları işletiyordu. Buraya gelmeden önce Vadim hakkında yaptıkları küçük bir araştırma, onun orta ölçekli bir gangster olduğunu, ama diğerlerinden daha iyi ya da daha kötü olmadığını gösteriyordu. Ne kendisinin ne de adamlarının asla kurtulamayacağı bir Karga saldırısını kesinlikle hak etmemişti. Çünkü Kargalar Los Angeles'ta yaşayan her küçük pisliğin peşine düşmeye başlarsa . . . Evet, şey. Bu kötü bir fikir olurdu. "Bunu öylece veremeyiz, güzelim."

Bu aptalların neyin pazarlığını yaptıklarını bilmediklerini bilmek Jace'i yormaya başlamıştı. Kabinde Tessa'yla aralarında oturan ve eli sürekli Jace'in kalçasında gezinen adam onu daha da çok yıpratıyordu.

"Paramız var," diye söz verdi Tessa. "Ve bu çok muhteşem Vadim. Onu almalıyım."

Jace'in kalçasındaki el biraz daha yukarı kalktı ve adamın parmaklarını kırmasına saniyeler kalmıştı.

"Peki Vadim bu güzel bilezik için ne alacak?" diye sordu, yuvarlak masanın karşısında öne doğru eğilmiş, gözleri Tessa'nın üzerindeydi.

"Eğer bize lanet olası bir fiyat vermezsen yumruğumu kıçına sokarım."

Adamların hepsi Jace'e baktı. Ve işte o zaman bunu sadece yüksek sesle söylemekle kalmadığını, aynı zamanda adamların Güney Rusya lehçesinde kusursuz bir Rusça ile söylediğini fark etti.

Sırrını I-10 Otoyolu'ndaki bir reklam panosuna yazsa bundan daha açık bir şekilde ele veremezdi.

"Ahhh, sinsi Vadim," diye şaka yaptı adamlardan biri, hâlâ hiçbir kadını ciddiye almıyordu. "Küçük, güzel bir casus getirmişler."

Tessa koltuğunda geriye yaslandı. "Neler oluyor?" San Diego'da doğup büyümüş bir Afrikalı Amerikalı olan Tessa, Koreatown'daki bir hastanede hemşirelik öğrencisi olduğu dönemden İspanyolca ve biraz Korece biliyordu ama hepsi bu kadardı. Artık ne söylendiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Burada kurnazlık yapma şansını kaçırdığını fark eden Jace basitçe cevap verdi: "Bize bileziği ver Vadim. Sana ödeme yapacağız. Pekâlâ."

"Peki bize nasıl ödeme yapacaksın, küçük kız?" Vadim aniden Tessa'nın çenesini kavradı ve ona sarıldı.

Adamlardan biri kafasının yan tarafına bir silah dayadığında Tessa neredeyse koltuğundan kalkmak üzereydi. Sessizce yerine oturdu ama yüzü gereken her şeyi söylüyordu. En azından Jace'e.

Bu adamlar az önce diğer klanların deyimiyle "kuş yemi" olmamak için tek şanslarını kaybetmişlerdi.

"Bana dokunulmasından hoşlanmam Vadim Ekimov," diye uyardı Jace. "O yüzden ellerini üzerimden çek."

"Yoksa ne olur, küçük kız? Sen ve kahverengi arkadaşın bana ne yapacaksınız?"

"Asıl soru," diye açıkladı kapalı kulübün karanlık köşelerinden gelen bir ses, "ne yapacağı değil." Bir bıçak Vadim'in boynuna dolandı ve şahdamarına bastırdı. "Peki ya geri kalanımız ne yapacak?"

Vadim hemen Jace'in yüzünü bıraktı ve ellerini kaldırdı.

Jace ona dokunduğu yeri sildi. Onunla özel bir sorunu olduğu için değil, sadece ... yine dokunulmaktan hoşlanmıyordu.

Karanlıktan çıktılar, çoğunlukla terk edilmiş kulüpte hala açık olan birkaç ışığa doğru ilerlediler. Jace'in saldırı ekibi. Birlikte savaştığı, uğruna yaşadığı, gerektiğinde uğruna ölebileceği kızlar. Kız kardeşleri. Tüm Kargalar onun kız kardeşleriydi ama bu kadınlar onun için her şey demekti. Her zaman da öyle olacaktı. Onlara hiç söylemediği ama iliklerine kadar hissettiği bir şekilde tapıyordu. Kanında. Ragnarok gelene kadar Skuld'a ait olan ruhunda. Çünkü o seçmişti. Tekrar tekrar yapmaktan mutluluk duyacağı bir seçim.

Ekibe en son katılan ama Kargalar arasında en doğal korumacı olan Kera Watson, kabinin arkasına uzandı, ellerini Jace'in kollarının altından geçirdi ve onu kaldırıp Vadim ve elleri olan arkadaşlarından uzaklaştırdı.

"Sen iyi misin?" Kera hızla Jace'i serbest bırakarak sordu.

Kera eski bir denizciydi ve insanları tanıyordu. Kargaların geri kalanının yapmaya zahmet etmediği bir şekilde onları anlıyordu. Ekibi hakkında öğrendiği ilk şeylerden biri onların kişisel zaaflarıydı. Jace'in dokunulmaktan hoşlanmadığını biliyordu ve onun da insanlara yakın oturmaktan hoşlanmadığını biliyordu. Bu yüzden Kera arkadaşını bu durumdan olabildiğince çabuk kurtarmaya çalışmıştı. İşte Kera buydu. Grubun tam zamanlı "iş bitiricisi".

Jace, Vadim'e tekrar hitap etmeden önce başıyla teşekkür etti.

"Bileziği bize ver," dedi herkesin anlayabilmesi için İngilizce olarak. "Bileziği verirsen her şey sona erebilir."

Vadim biraz dönüp ona baktı, kurnaz gözleriyle onu ve diğerlerini süzüyordu. "Bilezik senin için neden bu kadar önemli? Ona neden ihtiyacın var?"

Jace başını salladı. "Pazarlık etme Vadim. Artık olmaz. Bize silah çektiğinde bu hakkını kaybettin. Bize sadece bileziği ver."

"Tamam. Bunun için bir milyon istiyoruz. Euro olarak."

Jace iç geçirdi. Erkekler. Her zaman çok zor.

Kargalar buna güldü ama Ruslar pek hoşlanmamış gibiydi. Ama Vadim saçmalıyordu.

"Hayır," dedi Tessa sonunda. "Elli bin dolar alabilirsin. Amerikan doları olarak. Ve bununla çok mutlu olursun." "Elli bin mi?"

"Elli bin," dedi tekrar. "Ve hepimiz uzaklara gideriz. Güzel olmaz mıydı? Herkesin bundan zarar görmeden kurtulması? Çünkü bana güvenin," diye söz verdi Tessa sırtarak, "eğer bu işin peşini bırakmazsanız yara *alacaksınız*."

"Daha iyi bir fikrim var-" diye başladı, ama Jace Vadim'in tekrar ona bakmasına neden olan yüksek sesli bir iç çekti.

"Sorun mu var?"

Jace başını salladı. Artık konuşmak istemiyordu. Konuşmaktan yorulmuştu.

"Görüyorsun ya," diye açıkladı Erin, "muhtemelen gerçekten cinsel ve iğrenç bir şey söylemek üzeresin ve o gerçekten sinirlenecek ve bundan hoşlanmayacaksın. Biz hoşlanacağız," diye ekledi. "Ama siz hoşlanmayacaksınız. O yüzden şu lanet bileziği bize ver."

Vadim adamlarına baktı ve sonunda kabul etti. "Size bileziği vereceğiz. Tabii şimdi paranız varsa."

"Para bizde," diye söz verdi Alessandra Esparza, bir evrak çantasını masanın üzerine bırakıp açtı. Adamlardan biri Vadim'e başını sallamadan önce hızla banknot yığınlarına baktı.

"Gel." Vadim ayağa kalktı ve Erin boynuna dayadığı bıçağı geri çekti. Neredeyse ilk günlerinden itibaren her birine verilen standart Crow silahıydı bu. En iyi çelikten yapılmış olan bu ince bıçak, ana damarları ya da sert kemikleri fazla çaba harcamadan parçalayabiliyordu. Kargalara her ellerinde bir tane olacak şekilde dövüşmeleri öğretilirdi ama dövüş sırasında birini kaybetmeleri sorun olmazdı. Ayrıca et ve kemiği aynı kolaylıkla parçalayabilen pençeleri de vardı. Jace neden her ikisine de sahip olduklarını bilmiyordu ama umurunda da değildi. Bazen tırnaklarının altında kan olmasını istemiyordu.

Hep birlikte, büyük bir grup olarak, erkekler silahlarıyla, kadınlar bıçaklarıyla, kulübün arkasına doğru yürüdüler ve uzun merdivenlerden bodruma indiler. Bütün içkiler buradaydı. Bir arka ofise ulaşana kadar kasalar arasında ilerlediler ve Vadim bir anahtar kullanarak kapının kilidini açtı ve iterek açtı.

Ve onları orada buldular. Gömme dolap büyüklüğündeki kasanın kapısı patlayarak açıldı. Etrafında duran altı adam dondu kaldı, Kargalar onlara bakarken onlar da onlara bakıyordu.

Bunlar Koruyuculardı, Kargalar ve Odin'in Kuzgunları Tyr'ın ahlaki zevklerine göre çok fazla köyü yok ettikten sonra Tanrı Tyr tarafından yaratılan güçlü bir Klan.

Tyr insan savaşçılarına güçlü bir adalet duygusu ve "hiçbir düşman hayatta kalamaz!" savaş anlayışı vermişti. Sadece birkaç Koruyucu, baykuşa benzeyen kanatlarıyla sessizce içeri dalıp tüm Karga ve Kuzgun taburlarını ortadan kaldırabilirdi. Başlangıçta başka bir amaçları yoktu ama diğer Klanlar Kuzgunlar ve Kargaların Ragnarok'u uzak tutmak için gerekli olduğunu fark etmeye başlayınca bu durum değişti.

O zamanlar Kuzgunları Resmi Dokuzlu'dan biri olarak kabul etmek kolaydı. Odin'in kendisi tarafından seçilmişlerdi ve hepsi de en iyi Viking soyundan geliyordu. Ancak Kargalar.

Onlar İskandinavya kıyılarına getirilen kölelerdi ve bizzat Kader Skuld tarafından siyah kanatlı ve karanlık ruhlu intikamcı savaşçılara dönüştürüldüler. Bu kadınları son nefeslerini verirken aldı ve

Onlara ikinci bir yaşam şansı ve evlerinden koparılıp yabancı bir ülkeye sürüklendikten sonra nihayet öfkelerini dışa vurma şansı. Yüzyıllar boyunca Resmi Dokuzlu'nun bir parçası olmalarına izin verilmedi çünkü herkes yağma ve kölelik ortadan kalktığında Kargaların da ortadan kalkacağını varsayıyordu.

Ama asla öyle olmadı. Kargalar şimdi de -eğer daha güçlü değillerse- "o zamanlar" oldukları kadar güçlüydüler. Skuld hâlâ ölenler arasından seçim yapıyordu ve küçük ama parlak kuş adaları gibi Kargalar da dünyanın her yerinde vardı. Bazı gruplar diğerlerinden daha küçüktü. Bazıları diğerlerinden çok daha fazla tehlike altındaydı. Ama yine de hepsi dünyayı kendisinden korumak için birlikte çalışıyordu. Kolay bir iş değildi ama hepsi bu işi seviyordu.

Yine de hâlâ insandılar. Kargaların hiçbirisi ölümsüz değildi. İlk yaşamlarında olduklarından daha hızlı, daha güçlü ve daha kuvvetliydi ama yine de iyi yerleştirilmiş bir kurşunla ya da atardamarlarına bir bıçakla vurulduklarında ölebilirlerdi. En azından şimdi onlara Asgard'da Odin ya da Freyja'nın masalarında bir yer vaat ediliyordu. Ragnarok geldiğinde diğer tüm savaşçılarla birlikte savaşacaklardı. Bu, çoğu insanın ölümden sonraki yaşamlarında dört gözle beklemek zorunda olduklarından daha fazlaydı.

Yine de ... Kargalar ve Koruyucular artık eskisi kadar sert düşmanlar olmasalar da -birbirlerini sorgusuz sualsiz öldürmeye çalışsalar da- Kargalar ve Koruyucular aslında birbirlerine güvenmiyorlardı. Hem de hiç.

"Burada ne halt ediyorsunuz?" Tessa adamlardan bunu talep etti.

"Eğer bilmek istiyorsan-" diye başladı Koruyuculardan biri ama Rus öfkeyle bağırdı.

"Hain *sürtükler*," diye hırladı Vadim.

"Bekleyin," dedi Jace ona hızla, Vadim'i sakinleştirmek umuduyla Rusça'ya geri dönerek. "Bizim bununla hiçbir ilgimiz yok. Hâlâ bir anlaşmamız var."

"Senin de anlaşmalarının da canı cehenneme," diye homurdandıktan sonra geri çekilerek

bıçağını çıkarmış olan Erin'e çarptı.

Erin kapıya çarptı, kendisine çarpan iri adam karşısında bir an afalladı.

Ceketinin altındaki silaha uzandı ve Jace çığınınca bir hamle yaparak elini ve silahını yere doğru itti. İşte o anda Vadim'in boştaki elinin parmaklarının başının arkasına girdiğini hissetti ve onu durduramadan yüzüstü duvara çarptı.

Danski "Ski" Eriksen, Jacinda Berisha'nın duvara çarptığını görünce irkildi. Diğer Kargaların sessizliğe bürünmesini, ellerinin yanlarına düşmesini ve yüzlerindeki umutsuzluk ifadesini izledi.

"Neden?" diye sordu Crows'un vurucu takım lideri. "Bunu neden yaptınız?"

"Ne?" diye sordu iri Rus sırtarak. "En sevdiğiniz kızlardan biri miydi? Sırayla birbirinizin amını mı yalıyordunuz?"

"Bu işin sonu iyi bitmeyecek," diye mırıldandı Gundo Ski'nin arkasından. Ardından da "Ne aptal ama" diye iç geçirdi.

"Kitapları getirin," diye emretti Marbjörn Ingolfsson -çoğunlukla ona sadece "Ayı" derlerdi- ekibine. "O" -ve hepsi kimi kastettiğini biliyordu- "burayı yakıp yıkacak!"

Ayı'nın emirlerini yerine getiremeden hepsi o hırıltıyı duydu. Bunu daha önce de duymuşlardı. Savaşlarda ya da özellikle kötü Denemeler sırasında ve bir keresinde sarhoş bir Valkyrie'nin Crow liderini yumruklamaya gittiği ve onun yerine Jace Berisha'yı yumrukladığı bir partide.

Son birkaç yıldır hepsinin korkmayı öğrendiği bir sestiydi bu. Ve Bear haklıydı.

Bu binayı ve içindeki herkesi yakıp kül edecekti. onu.

Jace yavaşça yüzünü dönerken Rus geri adım attı, gözleri kısıldı. Hepsini. Alnındaki açık bir kesikten kan akıyordu ve burnu biraz ezilmiş gibiydi. Ama asıl sorun gözleriydi. Oldukça koyu bir maviden koyu bir kan kırmızısına dönüşmüşlerdi. Pençeleri parmaklarından koparak uçlarından kıvrıldı ve kanatları sırtından fırladı.

İnsanlar geri çekildi; bazıları kaçmaya başladı. "Nesin sen?" diye bağırdı büyük Rus.

Jace'ten asla bir cevap alamayacaklardı. Bu haldeyken alamazlardı. Konuşabiliyordu. Ama sorulara asla cevap vermezdi. Şu anda, onu duvara çarptıran öfke dolu girdap her neyse onun içinde sıkışıp kalmıştı.

Jace Rus'a kilitlendi, özel dikim ceketini iki eliyle kavradı ve onu kendine doğru çekti. Kadın onunla konuşmaya başladı ama Ski'nin Rusça olduğunu tahmin ettiği bir dilde konuşuyordu.

Yine de Jace'in ne dediğini tam olarak anlayamasa da Ski bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu. Boğazının arkasından dökülen kelimeler kurbanının yüzünü ağartmış, gözleri çaresiz bir korkuyla açılmıştı.

Adam ondan uzaklaşmaya çalıştı ama kadın gitmesine izin vermedi. Bunun yerine daha sıkı tutundu, bacaklarını adamın beline dolanana kadar kaldırdı. Ve hâlâ içinden Rusça kelimeler dökülüyor, sesi gittikçe yükseliyordu,

gittikçe daha sert ve çiğ oluyordu. Yüzü artık öfkeden kıpkırmızıydı, kasları şişmiş, boynundaki ve kollarındaki damarlar zonkluyor ve atıyordu.

Sonra başladı. Çılgılık. O korkunç çılgılık.

Jace Rus'un ceketini bıraktı ve pençelerini yüzüne vurarak etine sapladı ve onu sıkıca tuttu. Sonra, hâlâ çılgılık atarken, dişleriyle burnunu yakaladı ve ... ısırarak kopardı.

"Aman Tanrım!" Borgsten havladı, kendi tanrılarını unutmuş bir halde Rus'un burnunu tükürüp boynundaki damarlara doğru ilerlemesini izliyorlardı.

İşte tam o sırada yeni kız Kera -muhtemelen hâlâ ne olduğunu bilmiyordu- Jace'i kurbanından uzaklaştırmaya çalıştı. Jace pençeleriyle Rus'un yüzünü tuttu ve onu bırakması için umutsuzca çabalayan arkadaşını dirsekleli.

Sonunda Ski'nin kardeşlerinin "hırçın küçük kızıl saçlı" diye bahsettiği Erin Amsel de ona katıldı. Birlikte Jace'i çekmeyi başardılar ve sonra Jace vahşi bir hayvan gibi nefes nefese kalıp kan dolu nefesini dişlerini gıcırdatarak dışarı verirken Kera çılgını tutmaya devam etti.

Skuld o sessiz, uzun boylu, uzun kıvrıkcık kahverengi saçlı, derin mavi gözlü ve keskin elmacık kemikli güzel kadını gerçek bir çılgına dönüştürmüştü. Ski'nin soyundan hiç kimse olmamıştı ama aile toplantılarında onlarla ilgili hikâyeler duymuştu. Özellikle de annesinin ailesini görmek için İzlanda'ya ya da babasının ailesini görmek için İsveç'e gittiklerinde.

Ski bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Kesinlikle kontrol sahibi olmamak. Öfkenizin dürtülerinize hükmetmesine izin vermek.

Meraklanan Ski sabırla Tessa'nın Rus'a bakışını izledi. Adamın burnunun çoğu gitmişti ve yüzü Jace'in pençeleriyle parçalanmıştı. Ama ölmemişti. Çılgılık atıyor ve küfrediyordu. Hem Rusça hem de İngilizce.

Birkaç saniye sonra Tessa bakışlarını kaldırdı ve Rus'un tüm adamlarının silahlarını kendi ekibine doğrulttuğunu gördü. Bir tanesi silahını doğrudan alnına doğrultmuştu. Tessa adamın gözlerinin içine bakarken, kanatlarını yavaşça açtı. Sırtından büyük, siyah ve parlak bir şekilde çıkan kanatlar neredeyse bir metreye yakın uzanıyordu.

Şoke olan adamlar birbirlerine bakarak geri çekildiler. Delirmediklerinden emin olmak için. Anlamamışlardı. Asla da anlamayacaklardı.

Tessa adamlara usulca, "Ee," diye sordu. "Ne yapacaksınız?"

İşte o zaman ateş başladı. Bear hemen tüm vücuduyla dışarı çıkardıkları kutulara doğru bir dalış yaptı ve "*Kitapları koruyun!*" diye bağırdı.

Ski güldü, birkaç kurşun onun ve diğerlerinin yanından vızıldayarak geçti ama Ruslar ne onu ne de kardeşlerini hedef almıştı. Ya da lanet olası kitapları.

Yarı ve pek de yarı otomatik olmayan silahlardan açılan ateş, adamlar durana kadar iki dakika boyunca devam etti, namlulardan hâlâ duman yükseliyordu.

Gözleri Ski'ye takılana kadar odanın etrafına baktılar. Ski gülümsedi, el salladı, sonra da işaret ederek "*Arkanızda*" dedi.

Hepsi dönüp arkalarındaki Kargaların zarar görmemiş ve görünüşte umursamaz olduklarını görünce şok oldular.

Sonra sırtarak, Kera Watson hâlâ kanla köpüren Jace'i yere bıraktı. Çömeldi, başı eğikti ama avını görebilmek için gözlerini kaldırdı. Ve eski Viking'lere rakip olacak bir çılgınlıkla onlara doğru koşmaya başladı.

Birkaçı ateş etti ama o mermilerden kaçtı -beceriyle değil, saf adrenalin temelli hayvan içgüdüleriyle- ve karşısına çıkan ilk erkeğe daldı, pençeleri onu bağırsaklarından diyaframına kadar yırtıp kalbini çıkarırken yere düşürdü.

Dehşete kapılan adamlardan birkaçı aval aval ona bakarken, bazıları silahlarını bırakıp çaresizce kaçmaya çalıştı.

Ama Annalisa Dinapoli açık kapıyı bir el hareketiyle çarparak kapatmak için oradaydı.

Tessa sakince, "Hepsini öldürün," diye emretti.

Bear, Ski'nin omzuna dokundu. "*Kitaplar,*" diye hatırlattı Ski'ye. İri adam şimdi daha sakindi. Muhtemelen biraz da utanmıştı. Ama Güney Kaliforniya Koruyucuları'nın lideri Ormi'ye bu kitapları alıp kütüphanelerine geri getireceklerine dair söz vermişlerdi. Bu adamların böylesine önemli eserleri nasıl ele geçirdiklerini Ski bilmiyordu. Ve umurunda da değildi. Ormi onlarla pazarlık yapmaya çalışmıştı ama Ruslar oyun oynamıştı ve Kargaların aksine Ormi'nin bu tür şeylere tahammülü yoktu.

Bu yüzden Bear ve ekibini kitapları almaya göndermiş ve Ski'ye de onlarla birlikte gitmesini emretmişti.

Ski ikinci komutandı. Ormi doğrudan tanrıları Tyr'in kendisine rapor veriyordu. Ski Ormi'ye, diğer herkes de Ski'ye rapor veriyordu. Kitapların güvende olduğundan emin olmak için gelmişti ama Bear kitaplar ve onların bakımı konusunda Ski'nin hayal bile edemeyeceği kadar takıntılıydı.

Rusların sahip olduğu altın meşaleyi de bilen Ormi, böyle bir şey olacağından endişelenmişti. Kargalar gelecek ve ardından gelen katliamda kitaplar sonsuza dek kaybolacaktı. Bu yüzden Ormi, Kargalar bilezik için gelmeden önce kitapları almaya çalışmıştı. Kıtanın yarısını yok edebilecek kadar çok büyüyle dolu altın bir meşale. Tabii kişi ne yaptığını bilirse. Neyse ki Ruslar ellerinde ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı ama bilenler arasında bu haber yayılıyordu. Kargaların bu aptal şeyi güvence altına almaktan başka çaresi yoktu.

Ski, tanrıların neden silahlara ve mücevherlere sihirli güçler yüklemekte ısrar ettiklerini ve sonra da bu eşyaları *kaybetmeye* devam ettiklerini asla anlayamayacaktı. Gerçekten de Thor o aptal çekici kaç kez kaybetmişti? Freyja'nın saçma sapan kolyesi kaç kez kaybolmuştu? Ya da Idun'un lanet elmaları çalınmıştı?

Ve sonra klanlardan biri gidip bu kayıp eşyaları onlara sahip olan insanlardan geri alıyordu ... sadece lanet olası şeyler birkaç ay veya yıl içinde tekrar kayboluyor veya çalınıyordu.

Tanrılar bunu bilerek mi yaptı? Bunu hiçbirine yakıştıramazdı. Görünüşe göre ölümsüzlük sıkıcı olabiliyordu.

Bir kol yanından geçerken Ski kenara çekildi. Bir *kol*. Kol neden vücuttan ayrılmıştı ki? Bu neden gerekliydi? Doğru, bir silah tutuyordu ama bu yine de aşırı görünüyordu.

Yine de Kargalar pek çok konuda aşırıya kaçmalarıyla bilinirler.

Neyse ki Odin'in Kuzgunları da toplantıya katılmamıştı. Kendilerini dizginleyemeyen aptal öküzler, Rusları uzun zaman önce öldürür ve istediklerini alana kadar tüm kulübü dağıtırlardı.

Ama Kargalar ... en azından işleri şatafatsız tutmaya *çalışmışlardı*. Rusların içgüdülerini dinlememesi onların suçu değildi. Bu içgüdüler onlara *bir şey* söylemiş olmalıydı.

Lafı açılmışken... Adamları etrafına üşüşürken koca Rus sürünerek kaçmak için elinden geleni yapıyordu. Ama Jace onu unutmamıştı. Asla da unutmayacaktı.

Adamın ayak bileğinden tuttu ve onu geri sürükledi, ters çevirdi ve şimdi Rusça yalvarma gibi gelen sesi görmezden geldi. Adamın kalçalarına sarıldı.

Adam daha fazlasını göremeden Ski arkasını döndü. Jace Berisha'nın akli dengesi bozulduğunda neler yapabileceğini zaten görmüştü; bunu tekrar izlemesine gerek yoktu.

Diğerlerinin kitapları taşımasına yardım etmek için bir adım attıktan birkaç saniye sonra vücudu öne doğru sarsıldı ve sol omzunda yakıcı bir acı hissetti.

Gundo ve Borgsten -arkadaş dediği iki kardeş- bölgeyi incelemek için eğildiler. Yaradan kan akıyordu ve üç adam dönüp onu vuran adama baktı. Adam boğulur gibi bir ses çıkardı ve üçü de sesi daha iyi duyabilmek için başlarını baykuşların yaptığı gibi yana eğdi ama bu hareket adamı daha da korkutmuş gibiydi ve yoldaşlarına Rusça bağırdı. Birkaçı koşarak geldi, silahlarını kaldırdılar.

Gundo burnu omurgasıyla aynı hizaya gelene kadar başını çevirdi ve ekip liderine seslendi. "Bear?"

"Evet, evet," diye cevap verdi Bear, ekibin geri kalanıyla birlikte kitapları dikkatlice tahta sandıklara yerleştirip arka çıkıştan dışarı taşımaya başlarken sadece yarım bir ilgiyle. "Ama elinizi çabuk tutun."

Gundo'nun kafası geriye döndüğünde, adam ve yoldaşları panik içinde çığlık atıp ateş etmeye başladılar.

Rus hareket etmeyi bıraktı. Ona birkaç kez daha vurdu. Öldüğünden emin olması gerekiyordu.

Ölmesi gerekiyordu. Ölmezse işini yapmamış olacaktı.

Adam kıpırdamayınca kadın dik oturdu. Hâlâ beline sarılıyordu ama adamın solunumu durmuştu.

Güzel. Güzel. Güzeldi. Evet. Güzel. Güzel.

Arkasında birinin olduğunu hissetti ve yana doğru sarsıldı. Mermiler hızla geçti.

Başka kurşunlar da geldi ve diğer tarafa doğru sarsıldı.

Kendisini öldürmeye çalışan kişiyi hedef alabilmek için omzunun üzerinden baktı, ölü Rus'un kanı hâlâ çenesinden aşağı akıyordu.

Birinin ona ateş ettiğine inanamıyordu. Ona! İçinden daha fazla öfke aktı ve ayağa kalktı.

Ellerini aşağı indirerek kana bulanmış pençelerini tekrar serbest bıraktı ve adamın gözlerindeki mutlak korkuyu büyük bir memnuniyetle izledi.

Hiçbir şey ona düşmanının gözlerindeki korkuyu görmek kadar büyük bir keyif veremezdi.

Bayıldı. O kadar çok seviyordu ki-

Gözleri kısılmış, öfkesi giderek artarken, başka bir klanın erkeğinin sessizce avının arkasından yaklaşmasını izledi. Eli fırladı ve bir baykuşun avını güçlü pençeleriyle yakaladığı gibi adamın boynunu yakaladı. Ellerini çevirince boyun kırıldı, kemikler

çıra gibi kırılıyordu. Koruyucu bunu kolaymış gibi gösteriyordu ama o küt parmaklar herhangi bir uçlu silah kadar güçlüydü. Herhangi bir tokmak ya da çekiç kadar.

Bu erkek ne yaptığını sanıyordu? Bu *onun* avıydı. Onun ve sadece onun!

Ve bu *adam* onu elinden alabileceğini mi sanıyordu?

Pençeleri hâlâ dışarıdaydı, adama saldırdı. Durması için ona yalvaran, "Hayır, Jace!" diye bağırان kız kardeşi Karga'nın sesini duysa bile saldırmaya devam etti. Hayır!" diye bağırırsa da saldırmaya devam etti. Onun için. İntikam için!

Ona bir defans oyuncusu gibi saldırdı ve Ski'yi yere sermeyi başardı. Bu vuruşun arkasındaki güce inanamıyordu. Ama yere düştüklerinde bacaklarını kaldırdı, kalçalarına yerleştirdi ve onu başının üzerinden yukarı fırlattı.

Jace'le aynı anda o da karnının üzerine döndü. Birbirleriyle yüzleştiler, ikisi de ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Jace ona hırlıyordu. Ski gülümsedi. Elinde değildi. Ortak düşmanlarının kanına bulandığında çok sevimli oluyordu. Ama gülümsemesi onu daha da kızdırmış gibiydi.

Ona doğru ilerlemeye başladı ama o koca ayak Jace'in sırtına indi, onu yere itti ve orada sabitledi. Çığlık atarak altından kalkmaya çalıştı ama Bear tek ayağının gücüyle onu yerinde tuttu ve Ski'ye ters ters baktı.

"Dalga geçmeyi bıraktın mı?" Ayı ona sordu.

"Bitirdiğimi bilmiyordum."

Son kurbanlarının da işini bitirdikten sonra Kargalar, Jace'in öfke çığlıklarını duyunca aniden döndüler. Önce arkadaşlarına, sonra da Bear'a baktılar.

Ve sonra ona doğru geldiler.

Dövüşmek için değil. Hâlâ öfkeli olan Jace'in aksine, kana susamışlıklarını öldürdükleri insanlarla doyurmuşlardı.

Hayır. Bear'a bağırmak için geldiler. Hepsi birden. Bir grup ciyaklayan kuş gibi, kanatları kıpır kıpır, pençeleri havada.

Ski hiçbirinin ne dediğini anlayamadı bile. Sadece dişi ciyaklamalarından oluşan büyük bir kakofoni vardı.

"Kapa çeneni!" Bear havladı, Tyr tarafından kendisine verilen hassas kulaklarını kapattı ve kadınları çok kısa bir süreliğine susturdu.

"Kapa *çeneni*?" Tessa tersledi. Sonra hepsi tekrar başladı. Ona bağırmaya. Bear'a türlü türlü isimler taktılar. Alessandra zavallı adama İspanyolca bağırdı. Leigh Japonca. Maeve Mandarin dilinde, ki tüm ailesi Hindistan'dan geldiği için bu oldukça etkileyiciydi.

Ski ayağa kalktı, tüm bu olanlardan çok eğlenmişti.

Klanları arasındaki çok eski bir barış anlaşması nedeniyle Ski, ilk saldıran o olmadığı sürece Kargaların Ayı'ya fiziksel olarak saldırmayacağını biliyordu. Ve değerli kitaplar tehlikedeyken asla ilk saldıran o olmazdı.

Çünkü eğer Kargalar o kitapların Koruyucular için önemli olduğunu bir an bile düşünselerdi, zavallı Ayı kayıpları için ağlarken pençelerini kullanarak her birini parçalamaktan büyük zevk alırlardı.

Elbette kargalar biraz itip kaktılar ama Ayı altı-yedi yaşında ve yaklaşık üç yüz kiloydu, bu yüzden itip kakmaları pek bir şey ifade etmiyordu.

Ama bağıriş çağırış... Zavallı adam bağıriş çağırışa tahammül edemiyordu. Bütün o kargalar aynı anda zavallı Ayı'ya bağıriyorlardı.

Kulakları hala kapalı olan Ayı kükredi ve kargalar hemen geri çekildi, savaş bıçakları ellerinde sıkıca tutulmuş, saldırmaya hazırdılar. Gerçi Ski, pençeleri de aynı derecede hasar verirken neden dövüş kılıçlarına ihtiyaç duyduklarını hiç anlamamıştı. Ona göre gereksizdi.

Herkes durmuşken Ski harekete geçmek için en uygun zamanın geldiğini fark etti. Çömelerek Jace'i çenesinden nazikçe kavradı ve başını kaldırdı. Gözleri kapalı, ağzı açık kadın horluyordu.

Öfkesi yeni tükenmişti ve bu da iki şeyden birinin olacağı anlamına geliyordu. Hıçkırarak ağlamak ya da uyumak.

Uyuyor olmasına sevinmişti. Onu tekrar ağlarken görmekten nefret ederdi. Buna en son tanık olduğunda kalbi biraz kırılmıştı.

Ski, "Ayağını kaldır, Ayı," diye emretti. "Ama-"

"Yap şunu."

Başka seçeneği olmayan -Ski ondan daha kıdemliydi- Ayı o kocaman ayağını kaldırdı ve Ski, Jace'i kollarının arasında sıkıca tutana kadar dikkatlice çekip çıkardı. Jace iyice sokuldu, kanlı çenesi boynuna yaslandı ve kolsuz beyaz kapüşonunun önünü koyu kırmızıya boyadı.

Ayağa kalkan Ski, Jace'i Kera Watson'a doğru taşıdı. Kargalar arasında fiziksel olarak en güçlü olan oydu - Jace'in kıyamet öfkesi ve Erin Amsel'in ateş üzerindeki gücü gibi Skuld'un ekstra bir lütfuydu - ve

kadını ondan uzaklaştırdı ve arkadaşını itfaiyeci kucağında omzuna yerleştirdi.

Teşekkür ederim, diye mırıldandı ona. Kera Watson'ın yapmak istediği son şeyin -asla- kavga etmek olduğunu fark etmişti. Ve bunu takdir ediyordu. İşleri çok daha kolaylaştırıyordu.

"Kitaplar yerleştirildi," diye duyurdu Gundo arka kapıdan. Ski başını salladı ve Bear'ın koluna dokundu. "Git."

"Evet, ama-"

"Kitaplar kütüphaneye girene kadar güvende değildir," diye takıntılı Ayı'ya hemen hatırlattı.

Kargaları hemen unutan Ayı, Gundo'yu kenara iterek kapıdan fırladı ve karanlıkta kayboldu.

Ski tekrar kadınlarla yüzleşti ve var olmayan şapkasını eğdi. "Hanımlar, her zaman olduğu gibi... inanılmaz bir zevkti."

"Beni beklettin." Hel'in salonundaki masasının önünde durdu, *Éljúðnir*. "Haftalar."

"Yani?" Hel yemek dolu ama hâlâ "Açlık" diye adlandırılan tabağından başını kaldırmadan sordu. Elindeki bıçağın adı "Kıtlık" tı. Tüm kürkleri ve ipek çarşaflarıyla lüks yatağının adı "Hasta Yatağı" ydı.

"Herkesi bekletirim. Neden biliyor musunuz?"

Tanrıça sarı saçlarını başının bir hareketiyle yüzünden savurdu. "Çünkü sen-"

"Çünkü yapabilirim. Kesinlikle." Hel tahtında arkasına yaslanmış, kollarını iki yana açmıştı.

Boynundan gövdesine kadar onu kaplayan siyah bir zırh giymişti ama başı, kolları ve bacakları çıplaktı. Bunlar vücudunun normal görünen kısımlarıydı. O zırhın altında ne vardı? Çürüme.

Sonsuza kadar çürüyecek olan çürümüş bir beden. Ya da Ragnarok gelene kadar.

"Peki ne istiyorsun Vanir?" Hel çizgileri netleştirdiğinden emin olarak sordu. Bu dünyayı Aesir tanrıları yönetiyordu. Vanir tanrıları yönetmiyordu. "Bana ne için geliyorsun?"

"Nedenini biliyorsun."

"Kız kardeşine hâlâ kızgın olduğun için mi?" Hel sırtıttı. "Görüyorum ki onun kolyesini takıyorsun."

"Ara sıra. Kıyafetle uyumlu olduğunda. Ama artık benim. Hepsi benim olacak."

"Ama yardımımıza ihtiyacın var. Evet?"

"Onların acı çekmesini istemiyor musun? Seni burada kalmaya mahkum ettiler. Onlar-"

"Şuh-şuh-şuh-şuh," dedi Hel bıçağını sallayarak. "Lütfen beni Aesir akrabalarımın bana neler yaptığına dair hikâyelerle sıkma. Umurumda değil. Burası benim bölgem ve burayı seviyorum. Eğer ilgimi çekmek istiyorsan başka bir yön bul."

"Sen Loki'nin kızıydın. Ailenin olayı bu gibi görüldüğüne göre bunu herkesle uğraşmanın bir başka yolu olarak düşün."

"Sıkılıyorruz. Engin zekamızdan olsa gerek." "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Senden hoşlanmıyorum. Ama senden nefret de etmiyorum. Benim için bu neredeyse bizi arkadaş yapıyor." Hel, boynunda, bileklerinde, belinde ve kulaklarından sarkan altın ve elmaslarla süslü Hervé Leger elbiseli sarışın tanrıçaya sıırttı. "Ve her zaman arkadaşlarıma yardım etmeye çalışırım."

İKİNCİ BÖLÜM

Ski mışıl mışıl uyuyordu. Rahat. Mutluydu. Ama bu uzun sürmeyecekti. Bir el omzuna dokunmadan saniyeler önce kedisi Salka'nın tısladığını duydu.

"Ne?" diye sordu başını yastıktan kaldırmadan ya da gözlerini açmadan. Gözleri. Bir gece önce aldığı kurşun yarası yüzünden omzu hâlâ ağrıyordu. Ama kurşun çıkarılmıştı ve bir iki gün içinde tamamen iyileşmiş olacaktı. Tanrılar tarafından kutsanmanın birçok faydasından biri. Ama onu tedavi eden Holde'nin Hizmetçisi -Ormi'nin nahoş ama şaşırtıcı derecede sevimli karısı- ona şöyle demişti: "Uyuyabildiğin kadar uyu. Tabii bu koca aptallar sana izin verirse."

Ne yazık ki koca aptallar ona izin vermemişti.

"Bir sorunumuz var," dedi Bear ona.

"Ne sorunu?"

"Dün gece aldığımız kitaplar."

Ayı'nın yakın zamanda gitmeyeceğini anlayan Ski iç çekerek adama bakmak için başını çevirdi ama sonunda gülmeye başladı.

"Bunu yapmasına izin vermek zorunda değilsin, biliyorsun."

Bear, Ski'nin kolayca sinirlenen kedisinin pençelerini çenesine geçirmesine ve bir tırmalama direği gibi ona asılmasına her zaman olduğu gibi tahammül ederek içini çekti.

Salka kimsenin uykusunu bölmesinden hoşlanmazdı.

"En azından bu sefer gözlerime saldırmadı. Küçük şeylerin kıymetini bilmeyi öğrendim."

Oturduğu yerden kalkan Ski, vahşi kedisini Ayı'nın yüzünden çekip çıkardı ve kanı görünce yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim." Salka'yı dikkatlice yanındaki yastığın üzerindeki yerine yerleştirdi. "Peki, sorun nedir?"

"Kitaplar."

"Ne olmuş onlara?" "Rusça."

"Ciddi misin? Bu beni uyandırmaya degecek bir sorun mu?" Salka'nın gazabını göze almaya degecek bir mesele mi?

"Şey... hiçbirimiz Rusça konuşmuyor ya da okumuyoruz. Ve diğer Klanlarda da bunu yapabilecek kimseyi tanımıyoruz. Ve ne olduğunu bilmediğimiz için

Kitaplar hakkında konuşurken, hiçbirimiz çeviriyi dışarıdan birine teslim etmek konusunda rahat hissetmiyoruz."

"Tamam, o zaman çevrimiçi bir çeviriye ne dersiniz?"

Ski daha önerisini bitirmeden Bear'ın nefesi kesildi. Ski'nin kardeşleri modern teknolojiyi sadece gerektiğinde kullanırlardı. Ama söz konusu kitaplar olduğunda ortaçağ keşişleri gibiydiler.

Kitaplara değer verilmeliydi. Sevilirdi. Tapılırdı. Tıpkı iyi bir kadın gibi. Ve içinde yaşadıkları bu teknolojik olarak gelişmiş toplumda ne olursa olsun, bu inanç asla değişmeyecekti.

"Pekâlâ. Anlaşıldı. Anlaşıldı. Peki ya Kargalar? O klanda Rusça konuşanlar var."

"Sadece onu kontrol ettik."

"Sadece o mu? Jacinda Berisha'yı mı kastediyorsun?" Bear başını salladı. "Yani? Dün gece gördüğümüz kadarıyla Rusça ve İngilizce anlıyor. Kulağa mükemmel geliyor. Neden onu kullanmayalım ki?"

"Çünkü o bir deli ve kimse onu kitapların etrafında istemiyor. Ya çıldırır ve hepsini parçalara ayırırsa? Bununla yaşayabilir misin?"

"Neyle yaşayabileceğimi bilsen şaşarsın."

"Bu beni sadece üzüyor. Burada kitaplardan **b a h s e d i y o r u z** Ski. *Kitaplar.*"

Ski bir an durdu. Sadece nefes aldı. Nefes verdi. Kaba konuşmasına izin vermeyecekti. Ağabeyleri onun sertleşmesinden hoşlanmazdı.

Sonunda, "Bu fırsatı sunmamızı önerebilir miyim?" dedi, "Ben de onu yakından izleyeceğim. Eminim sadece bir hafta sürecektir. En fazla iki hafta." Bear bu öneri karşısında kaşlarını çattı. "Sadece neyle uğraştığımız ve dışarıdan bir satıcıya gitmenin güvenli olup olmayacağı hakkında bir fikir edinmek için. Unvanlara ve diğer şeylere bakacak. Birimiz her zaman onun yanında olacağız," diye ekledi.

"Eğer eminseniz ..."

"Eminim. Her şey yoluna girecek."

Ski, Bear dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatana kadar bekledi ve sonra yatağa uzandı. Salka minik patisini Ski'nin başının üzerine koydu ve burnunu Ski'nin çenesine dayadı. İkisi de yeniden uyumaya başlamışlardı ki Bear kapıyı çaldı -aslında daha çok vuruyordu- ve kapıdan "Uyumuyorsun, değil mi?" diye sordu.

Salka ayağa fırladı ve Ski'nin istediği gibi girip çıkabilmesi için açık bıraktığı pencereden dışarı fırladı. Penceresinin dışındaki ağaç

onun için daha kolaydı. Yaklaşık bir dakika sonra Bear'ın acı içinde uluduğunu duydu. "Bırak beni, Salka! Bırak! Bırak!"

Ski sırtıttı. Bu tahammülsüz kediyi seviyordu.

Jace bir gece önce olanlara dair çok az şey hatırlayarak uyandı ve kendini *harika* hissediyordu!

Bu da tek bir anlama geliyordu... yine "şalteri indirmişti". Erin buna hep böyle derdi. "Jace şalteri indiriyor." Oh iyi. Bu onun suçu değildi.

Rus bunu kendi başına açmıştı.

Jace onun yüzüne dokundu. Alnında hâlâ bir sıyrık vardı ve burnu inanılmaz derecede ağrıyordu ama hepsi iyileşiyordu ve yarın bu saatlerde sapasağlam olacaktı.

Gerinip esneyen Jace, büyük tüylü bir kafa bacağına sürtündüğünde gülümsemeye başladı. Bakıcılığını yapması gereken ama evdeki herkesin artık *kendi* yavrusu olduğunu bildiği yavru köpeğe baktı. Lev. En sevdiği yazarlardan biri olan Lev Nikolayevich Tolstoy'un kısaltmasıydı. Onu alalı sadece birkaç hafta olmuştu ama şimdiden büyümüştü. Önemli ölçüde.

Kimse Lev'i umursamıyor gibiydi. O hâlâ bir bebektir. Ama Los Angeles Kargaları'nın lideri Chloe'nin onu izlediğini gördü. Kera yüz kiloluk pitbull'u Brodie Hawaii'yi getirdiğinde hiç mutlu olmamıştı ve içlerinden bir ses Jace'e yetişkin bir Lev'den daha fazla hoşlanmayacağını söylüyordu. En azından ana Kuş Evi'nde. "Sigortamız vahşi ırkları kapsamıyor, biliyorsunuz," diye hatırlatırdı onlara. Ama Lev hırçın değildi. Jace'in söylemekten hoşlandığı gibi, "O bir aşık, savaşçı değil." Öyleydi de. Jace'le yatakta yatmaktan ve onun sürekli büyüyen fiçı göğsünü kaşımaya izin vermekten daha çok sevdiği bir şey yoktu.

İri, tembel ve pek de zeki olmayan bu çocuk sadece mutlu olmak istiyordu. Jace ona ay gibi tapıyordu.

Lev'le yatakta on beş dakika kadar oynadıktan sonra Jace temiz kıyafetlerini aldı ve yatak odasının kapısına doğru yürüdü. Kapıyı hafifçe araladı ve etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için koridora baktı.

Birlikte gizlice en yakın banyoya gittiler. Jace kardeş kargalarından hiçbirini görmek istemediğinden değil, sadece *hiç biriyle konuşmak* istemediğinden.

Jace doğuştan konuşkan bir kız değildi. Sessizliği severdi. Kuşların cıvıltısını, rüzgarın esişini ve insan sesleri dışında hemen her şeyi duymayı severdi.

Deniz Piyadeleri'nde geçirdiği yıllardan sonra Kera hemen hemen herkesle anlaşabilirdi. İnsanlarla nasıl konuşulacağını biliyordu. Vücut dilini nasıl yorumlayacağını biliyordu. İnsanların ne zaman rahat olduklarını ve ne zaman acele bir çıkışa ihtiyaç duyduklarını biliyordu. Jace kendi kendine, Chloe emekli olduktan ya da savaşta öldükten sonra Kera'nın bir gün Kargalar'a liderlik edip etmeyeceğini merak ediyordu. Kargaları kardeşleri arasından kimin yöneteceği her zaman Skuld'un seçimi idi. Tessa'nın ikinci komutan olması, bir gün liderleri olacağı anlamına gelmiyordu. Her zaman o anda ne olduğuna bağlıydı.

Birkaç hafta önce kadim bir tanrıça neredeyse dünyaya salınacaktı ve eğer böyle bir şey olsaydı ... Tessa gibi bir politikacıya değil, bir savaş şefine ihtiyaçları olurdu. Ama neyse ki bunun olmasını engellemişler ve sonra da hayatlarına geri dönmüşlerdi.

Bir şey hariç. Zavallı Betty Lieberman. Yaşlı bir Crow olan Betty, Culver City'deki ofisinin penceresinden baş aşağı düşerek ağır yaralanmıştı. İlk başta, yetkililer bunun bir intihar girişimi olduğunu düşündüklerinde, acil bir akıl hastanesine götürülmüştü, ancak komadan uyanmayınca, Kargalar onunla ilgilenebilecekleri Kuş Evi'ne geri gelmesini ayarlamışlardı.

Bu garipti, çünkü pek çok Karga uzun süreli komaya girmezdi. Genellikle ya iyileşemeyecekleri kadar kötü bir travma sonucu ölürler ya da üçüncü veya dördüncü gün ayağa kalkarlardı. Ama üç hafta geçmişti ve Betty hâlâ baygındı.

Yine de iyi haber, kesinlikle beyin aktivitesi olmasıydı. Kötü haber ise, ne zaman kendine geleceğine dair bir tahminin olmamasıydı. Ve Betty'ye her zaman ihtiyaçları vardı. Sadece Kargalar için başkalarının göremediği şeyleri görebilen ve gerektiğinde onları tehlikeye karşı uyaran güçlü bir kahin olduğu için değil. Ama Jace'in kardeş Kargalarının çoğu için daha da önemlisi, o aynı zamanda tüm Hollywood'daki en büyük eğlence ajanlarından biriydi.

Betty olmadan, bugünlerde hepsi kendilerini biraz kör hissediyordu. Onun geri dönmesine ya da yerini alabilecek birine ihtiyaçları vardı ama bu Skuld'a bağlıydı ve Chloe'ye öyle ya da böyle bir şey söylememişti.

Jace oturmadan önce Lev'i aradı ama Lev iyiydi. Şu anda arka bahçenin ortasındaki büyük bir kuş grubunun etrafında dönüyordu. Kargalar -kuşlar, kadınlar değil- Kuş Evi'nin etrafında takılmayı severlerdi. Gerçi genellikle ağaçlarda olurlardı, çimenlerin üzerinde büyük bir sürü halinde değil.

çim. Tuhaftı ama oraya gidip araştırmasına neden olacak kadar değil.

Jace yerine oturup masanın ortasındaki sepette duran taze kruvasanlara uzanırken Lev'e seslendi: "O kuşlara bulaşma Lev. Kıçına tekmeyle basarlar."

Ama Lev kavga etmek istemiyordu. Bunun yerine havladı, geri sıçradı, ayağını kaybetti, düştü, ayağa kalktı ve yeniden başladı.

"Yani davetliyiz, değil mi?" Siggy Kera'ya sordu. "Tabii ki-"

"Hayır," diye araya girdi Erin hemen. "Davetli değilsiniz. Bu, yeni kardeşimiz Kera'nın gelişini kutlamak için sadece Kargalara özel bir parti. Bunu mahvedecek Kuzgunlara ihtiyacımız yok."

Siggy, "Vig de gelecek," diye yakındı.

"O Kera'yı beceriyor. Bu yüzden gelmesine *izin veriyoruz*."

"Bu benim partim olduğuna göre," diye sordu Kera, "kimin geleceği konusunda söz hakkım olması gerekmez mi?"

"Bu senin onuruna verilen bir parti. Kimse *senin partin* olduğunu söylemedi."

Kera Jace'e baktı ve arkadaşına bunu bildirmek için başını hafifçe salladı, "Hayır. Bu hiç mantıklı gelmedi."

Kera, Erin'le tartışmak için ağzını açtı ama kızıl saçlı kız onun sözünü kesti: "Planlamayı bana bırak. Ben böyle yaparım."

"Panomu ödünç almak ister misin?" "Seni onunla öldüresiye dövebileyim diye mi?"

"Panodan korkmamalısın," dedi Kera ciddiyetle. "Çünkü pano her şeyi bilir. Çünkü pano her şeye hükmeder, her şeyden üstündür-"

"Kapa *çeneni*."

Jace, Kera'nın yeni hayatında kat ettiği mesafeyle gurur duyuyordu. Jace ilk başta gerçekten endişelenmişti. Eski denizci her şeyin belli bir şekilde yapılmasına alışkındı ve Kera diğerlerine asla uyum sağlayamayacakmış gibi görünüyordu. Kargalar iyi organizasyon becerileriyle ya da kendilerinden başka kimsenin kurallarına uymalarıyla tanınmazlardı.

Ayrıca, Kera "sokaktaki rastgele insanlar" olarak adlandırmayı sevdiği insanları öldürme fikrinden gerçekten rahatsız görünüyordu. Kargalar evinize gelip kan arıyorsa, bunun onların dikkatini çekecek kadar boktan bir şey yapmış olmanızdan kaynaklandığını ona birden fazla kez açıklamak zorunda kaldım.

Ama zamanla ve Vig'in yardımıyla Kera yolunu bulmuştu. Doğru, hâlâ bazı insanların ölmesi gerekip gerekmediğini sorguluyordu ama Jace'in bununla bir sorunu yoktu. Kargaların iyi bir ahlaki merkeze ihtiyacı vardı. Bu onları diğer tanrıların yanlış tarafında yer almaktan koruyordu.

Ve sonuçta Kera'nın sağlam mantığı Kargaların Thor'un Dev Katilleriyle savaşa girmesini ve Gullveig'in bu dünyaya girmesini engellemiştir.

Vanir'lerden biri olan Gullveig'den *Şiirsel Edda*'nın kıtalarında yalnızca bir kez bahsedilir. Aesir -Odin ve kardeşleri- ile buluşmaya gelmiş ve işi bittiğinde, üç farklı kez onu yakmaya ve mızraklarla kalbinden bıçaklamaya çalışmışlardı. Yani sadece diğer tanrılar ondan nefret etmekle kalmamış, aynı zamanda onu öldürmek de imkânsız hale gelmişti.

Tanrılar birleşik güçlerini kullanarak Gullveig'in hırpalanmış özünü başka bir âleme fırlatmışlardı ama o geri dönüş yolunu bulmaya çalışmaktan asla vazgeçmemişti. "Her zaman kötü bir kadının zevki" olduğu söylendiği düşünülürse, muhtemelen bunu asla başaramaması çok iyi bir şeydi.

"Betty ile yukarıda bir parti vermemiz gerektiğine emin misin?" Kera sordu. "Bilirsin işte, komada."

"Betty'den *başkası* olsaydı hayır derdim." Erin omuz silkti. "Belki iyi bir parti onu uyandırır."

"Betty gittiğinden beri pısrık asistanının yönetimi devraldığını duydum. Sağda solda insanları kovuyormuş. Müşterileri kovuyormuş. Büyük müşterileri diğer ajanlardan çalışırmış. Ortalık kan gölüne dönmüş."

Erin Sigg'y'e baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"*Variety* okuyorum. Ve insanlar benimle konuşuyor. Çok karizmatik biriyim."

Erin bu noktayı tartışmaya başladı ama Jace o daha sözlerini söyleyemeden ağzına bir kek tıktı. Kızıl saçlı adamın ölümcül bir dili vardı. Skuld'un ona ekstra bir hediye olarak verdiği güçlü alevler kadar korkunçtu. Jace onun parmağını bile kaldırmadan insanları yok ettiğini görmüştü. Ya da bir pençe.

Siggy çok kolay bir hedefti.

Erin bir peçete kullanarak öksürdü ve istemediği çöreği tükürdü ama Jace'e kızmadı. Onun yerine güldü ve "Daha bir şey bile söylemedim!" diye sordu.

Jace'in arkasındaki sürgülü cam kapı açıldı ve üzerine bir gölge düştü. Az önce bir parça domuz pastırması ısırılmıştı ama Kuzgunların gerildiğini, gözlerinin parladığını, vücutlarının savaşıma hazır olduğunu, arkasındaki bir şeye baktıklarını görünce neredeyse tükürüyordu. Kuzgunlar huysuz olabiliyordu, tıpkı tanrıları gibi.

yeryüzünde temsil edilen, Odin. Ancak bu değişim o kadar hızlı oldu ki, hemen arkasında ne olduğunu görmek için döndü.

Danski Eriksen tüm yontulmuş mükemmelliğiyle orada duruyordu. Onunla birlikte oturan Kuzgunlar kadar iri değildi. Daha zayıftı. Ama üzerindeki her kas kesilmişti. Açık kahverengi saçları parlak yeşil gözlerine doğru sarkıyordu ama arkası biraz daha kısaydı, daha ... temiz kesilmişti. Koruyucular Sessizler kadar tutucu değillerdi, bir yandan insan ırkının neredeyse tamamını küçümserken bir yandan da onları korumaktan bahseden bir Klan. Ama Koruyucular insan ırkını korumaktan bahsetmezlerdi, sadece korurlardı. Her gün, büyük ve küçük yollarla.

Ona bakmak için başını eğen Ski, hafifçe gülümserken taktığı tel çerçeveli gözlükleri geri itmek zorunda kaldı.

"Merhaba Jacinda," diye selamladı. "Seni burada bulacağım söylenmişti."

Bir başka Koruyucu, Gundo -Jace onu başka bir isimle tanımıyordu- arka verandaya çıktı ama Jace bununla pek ilgilenmedi. O sevimliydi ama Danski Eriksen *gerçekten* sevimliydi.

Geceleri bir kızı ayakta tutacak kadar sevimliydi.

"Ee, ne oldu?" Stieg aniden Erin'e sordu. "Artık Koruyuculara sorgusuz sualsiz izin mi veriyorsun? Yaptığın şey bu mu?"

Erin gülmeye başladı. Sertçe. O kadar sert ki, nefesi kesilmeden önce uzunca bir süre güldü, "Burada söz sahibi olduğunu düşünmene bayılıyorum! Sanki önemliymişsin gibi!" Hâlâ gülerken elini masaya birkaç kez vurdu. "Bu en iyisi!"

Eriksen gözlüklerinin arkasından gözlerini kırıştırmadan önce başını biraz yana eğerek ikiliyi izledi ve sonunda Jace'e şöyle dedi "Sana bir iş teklif etmek istiyorum."

"*Seni bir kurban töreni için ateşe vermek istiyorum*" deseydi Jace'i daha fazla şok edemezdi.

Ama Jace cevap veremeden Siggy araya girdi: "Sakın alma Jace. Bu bir tuzak. Seni tuzağa düşürmeye çalışıyorlar. Kabul et, sen de onu tuzağa düşürmeye çalışıyorsun."

Eriksen Siggy'ye baktı ve "Nasıl?" diye sordu. "Bilmiyorum. Sen sadece ... öylesin. İtiraf et."

Gundo bir şeyler söylemeye başladı ama Eriksen sözünü kesmek için elini kaldırdı. "Hayır, hayır. Mantığı takip edelim."

"Ne mantığı?"

Eriksen Siggy'nin gözlerinin içine bakabilmek için biraz eğildi. "Bu işi çözmeye çalışalım, olur mu? Nasıl olur da ikimiz Berisha Hanım'dan

bir iş hakkında konuşmak bir tuzak olabilir mi? Eğer kaybolursa, otomatik olarak bizim yaptığımızı anlamaz mıydınız?"

Siggy parmağıyla iki adamı da işaret etti. "Bu en azından *denemeyeceğiniz* anlamına gelmez."

Kera ve Erin bunun üzerine yüzlerini buruşturdular, her ikisi de büyük adamın gerçekten bir tür mantık kullanmaya çalıştığını biliyordu. Jace ise onun kendisine karşı bu kadar korumacı olmasını takdir ediyordu. Çok tatlıydı.

Gundo bir süre Siggy'ye baktıktan sonra, "Bu seni rahatsız ediyor olmalı. O küçük beynin o koca, şişkin kafanın içinde dönüp duruyor. Bowling topu torbasının içindeki pinpon topu gibi."

Siggy masayı ters çevirmeye çalıştı, böylece Koruyucular'ın peşinden olabildiğince dramatik bir şekilde gidebilecekti, ancak Vig ve Stieg onu geri itti. Daha yemeklerini bitirmemişken bunun olmasına izin vermeyeceklerdi.

"Otur," diye emretti

Vig. "Evet, ama-"

"*Otur.*"

Siggy koltuğuna geri oturdu ve Eriksen yeniden Jace'e odaklandı. "Bazı çeviri işleri için. Rusçadan İngilizceye." Ona o muhteşem gülümsemesini verdi. "İşi ister misin?"

Jace kasıtlı olarak Eriksen ile göz teması kurdu. İş teklifleri ya da herhangi bir mülakat söz konusu olduğunda bu her zaman önemlidir. Sonra da "Hayır" diye cevap verdi.

Ski, sessiz ama güçlü bir güzelliğe sahip Jacinda Berisha'dan ne tür bir yanıt beklediğini bilmiyordu ama "hayır" listede yoktu. O aptal Raven "tuzaklardan" bahsederek onu endişelendirmiş miydi? Bu doğrudu. Koruyucular bir zamanlar tüm Karga ve Kuzgunların düşmanıydı ama bu çok uzun zaman önceydi. Aslında birkaç yüzyıl.

Yine de Kargalar ve Kuzgunlar düşmanlarını asla unutmamalarıyla bilinirdi.

"Bunu bedava yapmanı istemiyoruz," dedi ve kendine saygısı olan her Karga'nın yapacağı gibi daha fazla para için pazarlık ettiğini varsaymaya karar verdi. "Sana iyi para ödeyeceğiz."

Kadın gülümseyerek başını salladı ve "Hayır" diye cevap verdi.

"Güvende olacaksın," diye söz verdi Gundo, o aptalın her şeyi mahvettiğini de varsayarak. "Klanlarımız arasında on sekiz yüzlerden beri çok iyi bir anlaşma var."

"Oh, bu konuda endişelenmiyorum. Hepinizin yanında güvende olacağımı biliyorum." "Tamam o zaman. Harika. Yani bunu düşünecek misin?"

"Hayır." Ayağa kalktı, başı Ski'nin yanağına değiyordu. Kızın kıvrımları ve kaynayan ateşi vardı ve Ski gerçekten de işi kabul etmesini umuyordu, böylece onu biraz daha yakından tanıma fırsatı bulacaktı. O utangaç gülümsemenin ve iri mavi gözlerin ardında daha fazlası olup olmadığını öğrenmek için.

"Gerçekten yeniden düşünmeni isterdim," diye tekrar denedi. "Sen yerel Klanlar arasındaki tek umudumuz sayılırsın."

"Oh. Bunu fark etmemiştim ama ... hayır."

Siggy Kaspersen denen salak kahkahalar atarken Ski onun yanından geçip gitti.

Ski, Kaspersen'e kilitlendi ama Gundo ayağını adamın sandalyesine çarparak ikisini de çimenlerin üzerine savurdu.

Kuzgunlar ayakta idi, aralarında tüm Klanlar arasında en korkulan Vikinglerden biri olan Ludvig Rundstöm de vardı. Uzun bir katil soyundan geliyordu, soyu Ski'ninkilere kadar uzanıyordu, kadim akrabaları çağlar boyunca savaşmıştı.

Ama kimse daha fazlasını yapamadan Kera ellerini masaya vurdu. "*Bu kadar yeter!*" diye bağırdı.

"Hadi ama," diye itti Amsel. "Bırakın dövüşsünler." "Kapa çeneni. Kimse kavgaya etmiyor."

"Bunun Kargalarla bir ilgisi yok," diye açıkladı Stieg Engstrom, gözleri hâlâ Ski'nin üzerindeydi. "Bu Kuzgunların işi."

"Ama sen Karga topraklarındasın."

"Güzel!" Amsel Kera'nın kolunu okşadı. "Şu politik saçmalığa nasıl da alışmışsın."

Kera'nın yüzü aydınlandı. "Fena değil, değil mi? Bunu şimdi düşündüm!" "Sen karışma Kera," diye uyardı Engstrom.

Cevap olarak Kera, "Brodie" diye seslendi.

Ve arka bahçenin ortasındaki siyah karga yığınının -ki Ski bunun çok tuhaf olduğunu düşünmüş ama görmezden gelmeyi tercih etmişti- bir şey yükseldi, kargalar hâlâ tutunuyordu. Ski'nin tüm o kuşların ortasında bir köpek olduğunu anlaması bir an aldı. Büyük bir pitbull. Kendini salladı, kargalar protesto için ciyaklayarak uçup gittiler. Sonra esnedi ve küçük grubun yanına doğru yürümeye başladı.

Stieg Engstrom Kera'ya baktı. "Köpeğinden korkmam mı gerekiyor?" diye sordu.

Kera kaşlarını kaldırarak cevap verdi ve Engstrom arkasına dönüp baktığında köpek bir anda tam önündeydi ... göz göze.

Şoke olan Ski aval aval köpeğe baktı. Kanatları vardı. Karga kanatları. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Ve şimdi o uğursuz şey Engstrom'un önünde duruyordu, soğuk köpek gözleri ona kilitlenmiş, ön patilerini göğsüne bastırmıştı.

"Tamam, ama ben-"

Köpek hırlayarak Engstrom'a doğru yaklaştı.

"Anladım, sadece söylüyorum-"

Köpek daha da yaklaştı, bu kez dişlerini göstermişti, alçak hırıltısı hâlâ devam ediyordu.

Engstrom pes etti. "Tamam!"

Belli ki istediği cevabı duyan -ki bu bile Ski'yi her açıdan rahatsız ediyordu- köpek kendini yere bıraktı, kanatları ince kürkünün altında kayboldu. Başı dik, kuyruğu havada, arkasını döndü ve Ski'nin Jace'in oynamaya gittiğini yeni fark ettiği yavru köpeğin peşinden havalandı. Üçü bahçede koşturdu, Jace gülüyor, iki köpek havlıyordu, ta ki bir köşede gözden kaybolana kadar.

"Eh, bundan sonra," dedi Gundo sonunda, topuğunun üzerinde dönerek, "bu gece uyumayacağım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jace, Émile Zola'nın *Germinal* adlı kitabını yeni açmıştı. Bir maden kasabası hakkında harika bir iç karartıcı kitap. Jace rahatlamak istediğinde, çoğu insanı intihara sürükleyecek kitaplar arardı. Ama Jace için . . . Ne kadar karanlık, o kadar iyi. Ama daha ilk paragrafı geçmeden, Erin'in kafası aniden yakındaki açıklıkta belirdi. Erin her zaman Jace'i nereye saklanırsa saklansın bulabilen birkaç kargadan biri olmuştu.

Evin altı gibi. "Hey."

Jace çok sevdiği arkadaşına "siktir git" deme isteğini bastırdı ve onun yerine "Hey" dedi.

"Rachel seni arıyor."

Jace kaşlarını çatı. Rachel onu mu arıyordu? Rachel mı? Eski bir vücut geliştirmeci ve şimdi bir gün Klan lideri olmayı uman bir Karga olan Rachel, Jace'i genellikle yalnız bırakırdı. Onu bela olarak görüyordu. Çünkü o lanet öfkesini kontrol edemiyor."

Bunu onun söylemesi biraz komikti, çünkü Rachel vücut geliştirdiği günlerde öfkeli bir holik olana kadar bol miktarda steroid kullanmış, bu da sonunda onu buraya getiren ölüme yol açmıştı. Savaşta harikaydı ama günlük durumlarda Jace, Rachel'la uğraşmaktansa Şeytan'ın kendisiyle çalışmayı tercih ederdi.

Chloe'nin aksine Rachel farklı kişiliklere ve mizaçlara nasıl uyum sağlayacağını bilmiyordu. Bütün Kargaların kendisi gibi davranması gerektiğini düşünüyordu.

"Neden?"

"Sanırım dün geceyi duymuş. Endişelenmiş gibi görünüyor." Jace gözlerini devirdi ve "Beni şimdi öldür" diye yalvardı.

"Seni takip edecek. Benimle gelmek ister misin?" "Nereye gidiyorsun?"

"Yiyecek alışverişine. Kera'nın partisi için."

Jace yuvarlandı onu gözler Tekrar, Şimdi sinirli için
a farklı Sebep. "Ciddi misin?"

"Hadi ama, bu harika! Tam bir enayi. Onunla bütün gün sevişebilirim." Ve belli ki Erin'in planı buydu. Zavallı Kera'yı bütün gün becermek. Çünkü yemek şirketi aranmış, ayarlamalar yapılmış, davetiyeler gönderilmişti. Parti olağanüstü olacaktı ama Erin zavallı acemiye her türlü saçmalığa ikna etmeye hazırdı. Yapabileceğinden başka bir nedeni yoktu. Çünkü Erin'in yaptığı buydu. İnsanlarla uğraşırdı. Mutlu bir şekilde.

Bütün gün boyunca.

"Ayrıca, eğer gelersen, buna inanacaktır."

"Senin için yalan söylemiyorum."

"Zorunda değilsin. Sadece konuşma, ki zaten çok az konuşuyorsun." "O orada mı?" Rachel birkaç adım öteden sordu.

Erin ayağa kalktı ve Jace onun, "Hayır, burada değil," dediğini duydu. "Çok kötü bir yalancısın, Amsel."

Aslında Erin çok iyi bir yalancıydı ama yalan söylediğini anlayacak kadar uzun süredir Kargalar'ın arasındaydı.

Rachel'in kocaman kafası görüldü. "Evin altında mısın?" diye sordu, çünkü Rachel her şeyi talep ederdi. "Neden evin altındasın? Belki de terapiye ihtiyacın vardır."

"Terapiye ihtiyacı yok." Erin, Rachel'ı birkaç santimetre itti.

-O kadar iri ve hareket etmeye isteksiz bir kadınla ancak bu kadarını yapabiliyordu ve Jace'in tutması için elini uzattı. "O iyi."

"Onu şımartarak yardımcı olmuyorsun."

Jace, Erin'in elini tuttu ve küçük kadının onu evin altından çekip çıkarmasına izin verdi. Bacağına yaslanmış olan Lev de peşinden dışarı çıktı ve Rachel'a havlamak için kısa bir süre durdu. Küçük adam Jace'i en çok kimin rahatsız ettiğini biliyor ve ona göre davranıyordu.

Rachel yavru köpeğe ters ters baktı. "Bu şeyi gerçekten saklıyor musun?"

Jace elindeki kitabı bir kenara fırlattı ve Lev'i hızla kucağına aldı. Köpeğinden vazgeçmeyecekti. Kimin ne dediği umurunda değildi. Lev kalacaktı.

Jace hızla Erin'in peşinden gitti ama Rachel onları takip etmeye karar verdi.

"Bu öfkeyi kontrol altına almalısın, Berisha." Rachel herkesin soyadını kullanmayı çok severdi. Sanki ordudaymışlar gibi. Askerlik yapmış olan Kera bile burada bunu yapmıyordu. Tabii ki beyni geçmişte steroid kullanmaktan etkilenmemişti. "Biri seni kızdırdı diye görevlerimizi havaya uçuramazsın."

Bir grup işsiz aktör-Karga'nın oturup Hollywood'da bulmayı *umdukları* işler hakkında sohbet ettikleri dış avlulardan birinin yakınındaydılar.

Hâlâ yürümekte olan Erin, Lev'i Jace'in kollarından yakaladı ve gördüğü ilk Karga'ya doğru fırlattı.

"Hey!"

"Ona bir şey olmaz."

Öyle de oldu. Jace'in kız kardeşi Karga yavru köpeği yakaladı ve sırtarak ona sarıldı. Erin, Jace'in kolundan tutup onu içeri çekerken Karga, "Bugün onu Brodie'yle birlikte gezdireceğim," diye söz verdi.

Ama Rachel hâlâ peşlerindeydi. Ve hâlâ konuşuyordu.

"Bunu görmezden gelemezsin, Berisha. Bu bir sorun haline geldi."

Jace kadınla tartışacak değildi. Rachel'la tartışmak, Jace'in sahip olmadığı özel bir tür sabır gerektiriyordu. Sahip olmak *istemediği* özel bir sabır.

Evin içinden geçtiler ve ön kapıya yaklaştılar.

Rachel elini Jace'in omzuna koymak için uzanmıştı ki bir yumrukla eli yoldan çekildi ve Kera aralarına girdi.

"Onu rahat bırak."

"Belki de sen bu işe karışmamalısın, Watson."

"Belki de sen beni zorlamalısın."

Jace, Kera ile Rachel arasında bir kavga çıkmasını istemiyordu. Zaten sorunları vardı ve sonuçta anlaşıyorlardı.

Her Karga diğer Kargalarla iyi geçinemezdi. Kuşların kendileri gibi, aralarında her zaman kavga olurdu. Bir tür pislik olmak onların doğasında vardı. Ancak kendi aralarında kavga etmeleri, yabancılar söz konusu olduğunda birbirlerinin arkasını kollamadıkları anlamına gelmiyordu. Birbirlerinden şahsen nefret ettikleri bilinen kargalar, çoğu zaman düşman kardeşleri için hayatlarını tehlikeye atarlardı.

"Kardeş kargalarımıza ölümüne sadakat" onların en eski sloganlarından biriydi. Ancak dışarıda dikkatlerini dağıtacak bir savaş olmadığında, Kuş Evi'nin içinde sorun kolayca patlayabilirdi.

Jace bunu istemiyordu.

İlk tanıştıklarından beri Kera, Jace'e karşı çok korumacıydı. Jace'in nedenini bilmiyordu ama bu durum onu Rachel'in endişesi kadar rahatsız etmiyordu.

Ya da belki de onu rahatsız eden Rachel'in kendisiydi. Kadın fazla çaba harcamadan da gerçekten kırıncı olabiliyordu.

"Kera," diye yatıştırmaya çalıştı Jace, "sorun yok." "Hayır, sorun var," dedi Erin. "Yakala onu, Kera!"

Hem Kera hem de Rachel, Erin'in saçma emrine uymak yerine minyon kızıla ters ters baktı.

"Neyin var senin?" Rachel sordu.

"Aslında... hiçbir şey. Ben harikayım. Ve güzelim. Ve büyüleyici. Ve *şımarık*."

Jace bir kahkaha attı. Bunca zamandır Erin'e katlanmasının nedeni buydu. Onun deliliği daha büyük sorunları çözmenin bir yoluydu. Doğru, sinir bozucu olabiliyordu ama sonunda her şeyi yoluna koymanın bir yolunu buluyordu.

"Şimdi, hadi, Kera. Partin için sana biraz Cheez Whiz ve kraker alalım!"

Şaşkına dönen Kera, Erin'le yüzleşti. "Cheez Whiz mi? Cidden mi? Denizcilerden daha iyi bir uğurlama aldım."

"Ne yapmışlar?" Jace sordu.

"Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey yapmadılar çünkü geri döneceğimi düşündüler. Şaşırtıcı bir şekilde, bıçaklanarak öldürülme ve sonra bir tanrıça tarafından kaçırılma olayı komutanlarımın aklına bile gelmedi."

Erin ellerini kalçalarına koyup başını salladı. "Cheez Whiz'e nasıl karşı olabilirsin? Bir *Amerikalı* olarak?"

"Tanrım, senden nefret ediyorum," diye yakındı Kera ön kapıyı çekip açmadan ve dışarı çıkmadan önce.

Erin gülererek onu takip etti ve Jace onu Rachel'la yalnız bıraktıklarını fark etti.

İri kadın konuşmak için ağzını açtığı anda, Jace kapıyı arkasından çarparak dışarı fırladı.

"Bu iş daha bitmedi, Berisha!" Rachel arkasından bağırdı.

"O kadının sorunu ne?" Büyük, dairesel araba yoluna doğru yürürlerken Kera, Jace'e sordu.

"Sadece benim için endişeleniyor."

"Seni takıntı haline getiriyor," diye düzeltti Erin. "Bir süre Kera'ya takıntılıydı. Ama sonra Kera Asgard'da geçirdiği zamandan sonra ruhsuz bir ölüm makinesine dönüştü."

"Tanrım, teşekkürler."

"Şimdi de zavallı Jace'in peşine düştü. Büyük, eski steroid kullanan ev kedisinden kaçamayan küçük, zayıf bir fare gibi."

Jace durdu. "Ben fare *değilim*."

"Fare mi?"

Kera başını salladı. "Biliyor musun Erin, kimsenin seni ikinci kez öldürmemiş olması beni şaşırtıyor."

"Biliyorum, değil mi? Ve en iyi kısmı? Beni aynı şekilde öldüremezler!"

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Beni ilk seferinde öldüren şey kafamdan vurulmaktı. Biri beni tekrar kafamdan vurursa ..." Omuz silktili. "Baş ağrısı ve sıkıntıdan başka bir şey olmaz. Ve eğer biri seni tekrar göğsünden bıçaklamaya çalışırsa, bıçağın kırılma ihtimali var mı?"

"Bu çok garip. Neden bana garip şeyler söylüyorsun?"

"Garip ama aynı zamanda son derece havalı. Skuld aynı şekilde iki kez ölmeni istemiyor. Bir düşünsene... İlk seferinde öldüğün gibi ölürsen bu utanç verici olur. Ya da tekrar kafamdan vurulursam. Ya da Jace ilk öldürüldüğü şekilde ölseydi. Her ne şekilde olursa olsun."

Tüm Kargalar onu ilk seferinde öldürenin Jace'in eski sevgilisi olduğunu biliyordu ama kimse ayrıntıları sormadı. Belki de sadece bilmek istemiyorlardı.

"Bana bunun harika bir şey olmadığını söyleyemezsin." Erin yürümeyi bıraktı ve alışverişe gitmek için seçtiği arabayı işaret etti.

Kera ona baktı. "Üstü açık bir Chevrolet Impala mı?" diye sordu. "Çok iyi bir göz."

"Aşağı yukarı da zıplıyor mu?" "İrkçî."

"Bu konuda biraz daha az LA olabilir miyiz? Markete güzel, *mantıklı* bir arabayla gidebilir miyiz?"

Erin Hummer'ı marketin otoparkına park etti ve sürücü koltuğundan inmeden önce iki yer kapladığından emin oldu. Ön tarafa geldiğinde Kera çoktan orada dikilmiş, ters ters bakıyordu.

"*Bu* güzel, mantıklı bir araba mı?" "Los Angeles'ta . . . evet."

Jace çiftin yanından geçerken gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Erin sessiz kadının Kuş Evi'nin altında kitabını okuyup yavru köpeğinin karnını okşamayı tercih edeceğini biliyordu ama öyle olmayacaktı. Ne zaman bir savaş sırasında tam gaz gitse, olayı izleyen birkaç gün boyunca bir tür geri tepme oluyordu. Chloe'den değil. Takımında bir berserker olmasını takdir ediyordu. Ama diğerlerinden birkaçı.

Gerçi Erin nedenini bilmiyordu. Rachel gibi bu konuda sorun yaşayanlar saldırı ekibinin bir parçası bile değildi.

Rachel'ın yönetmesi gereken kendi lanet olası ekibi vardı, o halde neden onlarınkiyle uğraşmakta ısrar ediyordu? Hayatı gerçekten bu kadar sıkıcı mıydı?

İki el arabasını kapalı üç kadın mağazada ilerlerken, Erin Kera'nın "partisi" için bulabildiği en klişe, en ucuz, en saçma şeyleri almaya özen gösterdi.

Bunların hiçbirini kullanmayı planlamıyordu. Ve sonunda muhtemelen hepsini bir evsizler barınağına verecekti. Ama Kera'nın yüzündeki hayal kırıklığı ve hakaret ifadesini görmek Erin'in gününü güzelleştirdi.

Tamam. Belki onun hayatı da o kadar sıkıcıydı. Çünkü eski denizciyle uğraşmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Neredeyse her konuda o kadar ciddiye ki, onunla uğraşmak Erin için çok eğlenceliydi.

Bulabildiği en genel, en sade, en ucuz tortilla cipslerinden birkaç paket alan Erin, onları dolu arabasına attı ve "Tamam. Hepsi bu kadar."

"Tanrım," dedi Kera düz bir sesle. "Gerçekten mi?"

"Bence fazlasıyla var. Yani ..." Erin çok düşünüyormuş gibi bir nefes verdi. "Saldırı ekibimizin geleceğini biliyorum. Ve diğer Kargalardan birkaçı da gelmeye *çalışacaklarını* söylediler. Sanırım Vig'i davet ettin ve elbette o da orada olacak çünkü gelmek zorunda... yani evet. Sanırım yeterli sayımız var."

Kera Jace'e baktı. "Ciddi misin?" diye sordu. Çok aşığılmıştı.

Jace birkaç saniye Kera'ya baktıktan sonra omuzlarını silkti ve arabayı kasaya doğru itti.

Gördünüz mü? İşte bu yüzden Erin'in Jace'in sessizliğiyle bir sorunu yoktu. Sessizlik çoğu zaman Erin'in işine yararken kimin geveze birine ihtiyacı vardı ki?

Erin yiyeceklerin parasını ödedi ve Kera Erin'i durdurmadan önce mağazanın hemen dışına kadar geldiler. "Belki de bu şeyi iptal etmeliyiz. Kimse gelmeyecek gibi görünüyor. Sıkıcı olacak."

"Durun! Her şey iyi olacak. Değil mi, Jace?"

Jace iki kadına da baktı, gözleri bir ileri bir geri gidip geldi, sonra zoraki, kapalı bir gülümseme takındı ve arabasını Hummer'a doğru itti.

"Beni bunu yapmaya zorlayamazsınız. Yapamazsınız!" Erin

ona "Bunu kız kardeşlerine borçlusun," dedi.

"Gelmeyecek olanları mı kastediyorsun?"

"Deneyecekler!"

Kera'nın gözleri kısıldı ve Erin kadının sonunda tüm bunların ne kadar saçma olduğunu anlayacağından emindi, ama sonra başı döndü ve ifadesi aniden karardı.

"Hey," dedi Erin'in koluna dokunarak. "Jace orada kiminle konuşuyor?"

Erin Hummer'a doğru baktı. Jace yolcu kapısının yanında duruyordu. El arabası artık onda değildi ve alışverişleri arkaya koymuş gibi görünüyordu.

Dört kişilerdi. Üç kadın ve bir erkek. Erkek konuşurken kadınlar onun etrafında duruyordu.

"Kim olduklarını bilmiyorum. Onları tanımıyorum."

"Crows'un dışında arkadaşları var mı?"

"Eğer yardım edebilirse yok. Belki de ona bir şey satmaya çalışıyorlar."

"Oh, ya da ona bir dilekçe imzalatmaya falan çalışıyorlar." Kera'nın yüzü buruştu. "Hadi onu kurtaralım." Her düzgün denizci gibi Kera da "gevrek-granola hippisi tipler" dediği kişilerden nefret ederdi. Ve ona bir dilekçeyi imzalatmaya çalışan herkes bu kategoriye giriyordu. Ve tanrılar zavallı dilekçe sahibinin hükümet karşıtı olmasını yasaklıyordu. Erin birden fazla kez on dakika süren bir bağırış çağırıştan sonra Kera'yı sürükleyerek götürmek zorunda kalmıştı. Özellikle de siren seslerini duyup polislerin geldiğini anladığında.

Ama ikisi de zavallı Jace'i kurtarmak için oraya gidemeden, sessiz arkadaşları onunla konuşan insanlara olağanüstü bir şey yaptı.

Birinin suratına elinin tersiyle vurdu. Bir diğerrinin boğazına yumruk attı. Arkasında duranın bacağına tekme atarak kadının uyluk kemiğini kırdı. Ve kafasının arkasından tuttuğu erkeği çığlıklar atarak Hummer'ın kapısına çarpmaya başladı.

"Kahretsin!" diye bağırdı Erin ve Kera koşmaya başlamadan önce.

Öldürülmeden önce onları hiç görmemişti. Ama diğerrlerini görmüştü. Kalıcı koruma emrini almak için mahkeme salonuna girdiğinde ona tıslamışlardı. Yargıç onları dışarı atmadan önce tıslamışlar ve ona günahkar demişlerdi.

Ama ondan sonra hiçbiri onu rahatsız etmemişti. Nerede yaşadığını bildiklerini bile sanmıyordu.

Federal savcılarla açıkça çalıştıktan sonra onlar için ölü olacağını düşünmüştü.

Ama bazıları buradaydı. Etrafını sarmışlar, Hummer'a binmesine izin vermiyorlardı. Hemen herkes adına konuşmaya başladı.

Yaptığı şeyi neden yaptığını anladıklarını söyledi. Bunun onun hatası olmadığını. Günahları için onu nasıl affettiklerini. İhaneti için onu affetmişlerdi.

Sonra ona hâlâ onlardan biri olduğunu söylemişti. İşte o zaman Jace sinirlendi.

Onlardan biri olmak istememişti. Bu onun seçimi değildi. Ona zorla kabul ettirilmişti. Tıpkı bu konuşma gibi. Ona hiçbir çıkış yolu bırakmadan.

Ama bu sefer, o bir çıkış yolu buldu.

Onların canına okuyarak.

Erin ve Kera ona ulaştığında kanlar içindeydi ve ağlıyordu. İçlerinde en güçlüsü olan Kera, Jace'i sürükleyerek götürmeye çalıştı. Ama onun işi bitmemişti.

Kera'yı savurarak ikisini de ürküttü. Ama sonra uzanıp onu tekrar başından yakaladı ve ayağa kaldırdı.

Onu hatırlamıştı. Adı Bobby'ydi ve hâlâ sadıktı. Her zaman öyle olacaktı.

Hepsi öyle olacaktı.

Ama Jace değil. Artık değil.

"Eğer bir daha yanıma gelirsen," diye fısıldadı kulağına. "Eğer beni ararsan. Evimin önünden geçersen. Lanet olası duman işaretleri gönder. Seni öldürürüm. Boğazını keserim. Kanında yıkanacağım ve ölümünü izleyeceğim. *Beni anlıyor musun?*" diye bir çılgılık atarak bitirdi, dişleri sıkılmıştı.

Şimdi hem Kera hem de Erin Jace'i tutmuş ve onu sürükleyerek götürüyorlardı.

Erin onu Hummer'ın kilidini açıp kapıyı açacak kadar serbest bıraktı, sonra da Kera'yla birlikte onu içeri itti. Kera diğerlerini iterek ya da sürükleyerek araçtan uzaklaştırdı. Sonra eğildi ve Erin'den "Bana para ver" diye talep etti.

Artık sürücü koltuğunda oturan Erin cüzdanını Kera'ya fırlattı.

Kera tüm olanları telefonuna kaydeden zavallı bir çocuğun yanına gitti. Telefonu ondan aldı ve elinde ezdi. Sonra Erin'in cüzdanından bir tomar para çıkardı ve ona fırlattı.

Hummer'a döndü, Jace'in yanına atladı ve kapıyı çarptı. "Hadi!"

Erin arabayı park yerinden çıkarıp PCH'ye doğru sürdü ve Kuş Evi'ne doğru ilerledi.

Birkaç dakika sonra Kera aniden Jace'in çenesini kavradı ve çılgının yüzünü kendisine doğru çevirdi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Kera.

"Ne?" Erin sordu. "Sorun ne?" "Öfkeli değil."

"Ne?" Erin kırmızı ışıktaki durdu ve Jace'e bakmak için koltuğunda döndü. "Öfkeli değil misin?" diye sormadan önce birkaç saniye aval aval ona baktı.

"Hayır." En azından bahsettikleri gibi bir öfke içinde değildim. Kontrolünü tamamen kaybetmeyi içeren bir çıldırtıcı öfke.

Eğer öfke içinde olsaydı, o insanların dördü de şu anda ölmüş olurdu. Sadece yaralı değil. Sadece hıçkırarak ağlıyor olmazlardı. Ama ölmüş olurlardı.

Erin arkasını dönüp trafiğin geri kalanıyla birlikte ilerlemeden önce Kera'ya baktı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi Erin onlara, "bunun kıyametin yedi işaretinden biri olduğuna eminim."

Kera gözlerini kocaman açarak Jace'e baktı ama Jace başını hızlıca salladı. Yani endişelenmeyecekti.

Ve Jace onun yalan söylemediğinden neredeyse emindi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Markette olanların Kuş Evi'nde bir virüs gibi yayılması Jace'in istediğinden daha kısa sürdü.

Ve neredeyse herkes ona bunu sordu.

Ortada hiçbir neden yokken dört kişiyi neden dövdüğünü bilmek istiyorlardı. Hiçbirinin bununla bir sorunu yoktu. Ve Jace, "Giydikleri ayakkabıları beğenmedim" dese, birden fazla kız kardeş-Crow'un bilgece başını sallayacağını ve "Kesinlikle anladım. Dora'nın geçen gün ne giydiğini görmeliydin. *Onu öldüresiye dövmediğim için şanslı.*"

Daha da kötüsü, hikâye Jace'in kış tekmelemesinden dört yabancıyı öldürmesine dönüşmüştü. Ancak Kera ve Erin herkese olanın bu *olmadığını* söylemekte gecikmediler.

Kısa süre içinde haber Kuzgunlara ve ardından diğer Klanlara yayıldı, öyle ki Jace komadaki Betty'nin yanına oturmak için geldiğinde, onun bakımına -en azından mistik yönüne- yardımcı olan Holde'un Hizmetçisi, Jace odaya girdiğinde hemen sordu, "Hey. Biri taco siparişini yanlış verdiği için otuz kişiyi öldürdüğünü duydum. Bu doğru mu?"

Jace ona aval aval baktı. "*Hayır.*"

Hizmetçi o kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki, zavallı Betty'yi geri getirmek için her gün kullandıkları mumları ve iksirleri toplarken dudaklarını bükmüştü. Şimdiye kadar hiçbir şey işe yaramamıştı.

Jace'in yanından geçerken kısa bir süre durup ona, "Bu ses tonunu kullanmak zorunda değilsin. Taco siparişini yanlış almadım."

Jace gözlerini kapadı ve "*Konu taco değildi!*" diye bağırma isteğiyle savaştı. Yine de o solucan kutusunu açıp eski hayatını ortaya çıkarmayacaktı.

Kapı kapandıktan ve Hizmetçi'nin gittiğini anladıktan sonra Jace, Betty'nin yatağının yanındaki büyük, rahat koltuğa çöktü.

Betty'nin kendine gelmesini diledi. "O" her neyse. Yaşlı Karga'nın burada olmasını diledi. Jace birden fazla kez Betty'ye akıl danışmaya gitmişti. Bir Kahin olarak Betty'nin Jace'in ona bir şey söylemesine ihtiyacı yoktu. Tek ihtiyacı

tek yapması gereken Jace'in ellerini tutmaktı ve o her şeyi "görebiliyordu". Her şeyi anlıyordu.

Ve her iyi Hollywood ajanı gibi ağzını kapalı tutmayı biliyordu. Başkalarından gördükleri hakkında hiç kimseyle konuşmadı. Ne öğrendiğinden. Bu sadece Gören ve Görülen arasındaydı.

Jace şu anda bunu gerçekten kullanabilirdi.

Bir süre sonra Jace kendini sandalyeden dışarı itti ve Betty'nin üzerine eğilerek yüzüne baktı.

Sonra bağırdı, "Betty! *Betty, beni duyabiliyor musun?*" Yanıt alamayınca parmaklarını kadının yüzüne doğru üç kez şıklattı.

Olmadı. Hiçbir şey yok.

Jace üzgün bir iç çekişle sandalyeye geri döndü ve arkadaşına okuyacağı kitabı açtı: *Bu Şehirde Bir Daha Asla Öğle Yemeği Yiyemeyeceksiniz.*

Biraz güncelliğini yitirmiş olsa da Betty'nin Hollywood'un perde arkası dramını seveceğini hissediyordu. Geçen hafta ona "*The Kid Stays in the Picture*" kitabını okumuştı. *Kötü şöhretli bir hayat: Robert Evans.* Kitap Betty'yi komadan çıkarmamış olsa da, daha rahatlamış görünüyordu.

Betty'nin eski asistanlarından birkaçı eski patronları hakkında kitaplar yayınlamaya çalışmışlardı ama Betty bu kısa hayalleri Thor'un çekicini tutar gibi ezip geçmişti. Sonunda kimse denemeye zahmet etmedi. Betty söz konusu olduğunda değil.

Elbette, Jace o Betty'yi gerçekten tanımıyordu. Hollywood Betty'sini. Korkunç Ajan Betty.

Onu sadece Klan turnuvalarından birinde Holde's Maids'in kek satışıyla ilgili çirkin bir olaydan sonra Karga, Kahin, çikolata parçacıklı kurabiye hırsız Betty olarak tanıyordu. Jace korkunç, acımasız, zalim Hollywood menajeri Betty Lieberman'ı tanımıyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, o kişiyi tanımak da istemiyordu. Tıpkı Jace'in Annalisa'nın ölmeden önce olduğu sosyopatı tanımak istemediği ve Skuld'un ona bir vicdan verdiği gibi. Ya da Alessandra'nın bir zamanlar etrafındaki herkese can sıkıntısından eziyet eden zengin kız olduğu gibi. Artık farklıydılar ve önemli olan tek şey de buydu. En azından Jace için.

Jace bir gün önce bıraktığı yerden okumaya başladı ve korkunç insanların entrikalarından o kadar etkilendi ki, Betty'nin penceresini gagalayanın yerel kargalardan biri değil, çakıl taşı atan biri olduğunu fark etmesi biraz zaman aldı.

Yerini işaretleyerek onu yan masanın üzerine koydu ve pencereye doğru yürüdü. Pencereyi iterek açan Jace, ellerini pervaza dayadı ve dışarı eğilerek bahçeye baktı.

"Merhaba."

Önündeki ağaçtan gelen sesle irkilen Jace, bir dalın üzerine tünemiş Danski Eriksen'i görmek için başını kaldırdı. Tasarım gözlüklerinin arkasındaki, onu aynı anda hem inek hem de seksi göstermeyi başaran o kocaman güzel gözleriyle onu izliyordu. Ayrıca, onun oradan kendisine yuh çekmesini bekliyordu. Koruyucular'ın baykuş kanatları, güçlü bacakları, güçlü elleri ve kafalarını neredeyse tamamen çevirebilme yetenekleriyle.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Yardıma ihtiyacım var."

"İş falan istemiyorum," diye ısrar etti, öfkelenmeye başlamıştı. "Beni rahatsız etmeyi bırak."

"Mesele iş değil. Şey ... öyle. Ama senin işi istemenle ilgili değil." "Ne?"

Kot pantolonunun arka cebine uzandı ve üzerinde isimlerin yazılı olduğu sarı bir kâğıdı ona uzattı.

"Nedir bu?" diye sordu.

"Kardeşlerimin bulduğu potansiyel Rusça çevirmenlerin isimleri. Belki beni doğru yöne yönlendirirsiniz diye düşündüm."

"Benim bileceğimi nereden çıkardın?" diye sordu, kastettiğinden biraz daha sinayıcı bir şekilde. "Elimden gelse evden bile çıkmam."

"Bugün bir otobüs dolusu rahibeyi öldürdüğünü duyduğuma göre bu muhtemelen iyi bir şey." Kadın bir şey söylemedi ama yüz ifadesi net olmalıydı çünkü adam güldü ve "Şu an yüzünü görmeliydin. İyi ki uçabiliyorum."

Listeye bir göz attı. "Bak. Gerçekten bu işe bulaşmak istemiyorum-" "Lütfen," dedi adam. "Beni delirtiyorlar. Gerçekten, Bear beni deli ediyor, ama sonra hepsi bir şekilde katılıyor ve beni rahatsız eden ciddi obsesif kompulsif erkeklerden oluşan bir koro haline geliyor, ki bu senin yapman gereken bir şey Rahibe katilini anladın mı?" "Ben-"

"Biliyorum," dedi, hâlâ gülerek. "Biliyorum." Listeyi işaret etti. "Sadece bir göz atın. Lütfen?"

Listeye bakar bakmaz elini uzattı ve parmaklarını şıklattı. Ski hiç düşünmeden ona bir kalem verdi ve o da isimleri karalamaya başladı.

"Buna, buna ve buna hayır. Hepsi gangster. Sana şantaj yapmaya çalıştıklarında onları öldüreceksin. Ya da değer verdiğin bir şeyi çalarlar." Durdu, birkaç tane daha okudu, isimlerinin üzerini çizmeye başladı. "Rusya hakkında Amerikan duyarlılığına sahipler. Ve sanırım o kitaplardan bazılarında size yardımcı olacak kadar eski lehçeleri bilmiyorlar." Yüzü buruştu. "Kesinlikle bu değil. *Savaş ve Barış'ın* okuduğum en kötü çevirisini yaptı. Ve bu üçü keşfettikleri şey hakkında çenelerini kapalı tutmayacaklar. Ve bu da üst düzey bir büyücü. Kitaplardan önemli bilgiler çalacak ve muhtemelen bir dünya savaşı falan başlatacak."

Kâğıdı ona geri uzattı. "Al bakalım." Her ismi karalamıştı.

Her. İsim.

"Bu çok yardımcı oldu. Teşekkür ederim." "Bir şey değil."

"Ama belki siz-"

Ona yardım edebilecek ve onaylayacağı birini tanıyıp tanımadığını soramadan pencereyi üzerine kapattı ve ardından perdeleri kapattı.

Makul olmayan bir şekilde sinirlenen -kadınlar genellikle ona bundan çok daha fazla yardımcı olurdu- Ski birkaç dakika orada oturup ne yapması gerektiğini düşünürken, bir Kuzgun gürültüyle arkasındaki dala kondu, ağırlığı zavallı ahşabın gıcırdamasına neden oldu ve hırladı, "Ne sikimsin sen-"

Tam belinden dönen Ski, Kuzgun'u başından yakaladı ve onu dışarı fırlatmadan önce birkaç kez ağacın gövdesine çarptı.

İç çekerek, yok edilen listeye baktı. Ağaçtan atlayıp kendini toparlamaya çalışan Kuzgun'un yanına inmeden önce, "Çizim tahtasına geri dönelim," diye mırıldandı.

Erin Amsel dışarıdaki masalardan birinde oturuyordu, büyük bir şemsiye güneşi engelliyordu. Onunla ya da yerde inleyen Kuzgun'la pek ilgilenmiyor gibi görünen birkaç Karga'yla birlikte oturuyordu.

Başını salladı ve Erin bir sürahiyi işaret etti. "Buzlu çay?"

"Hayır. Ama teşekkürler."

"Elbette."

Listeyi dikkatle katlayıp cebine geri koyan Ski arabasına döndü.

Alessandra, Ski gittikten sonra Koruyucu hakkında, "Ondan hoşlanıyor," dedi. Koruyucular'ın kulakları çok iyi işitirdi ve beklemek onun için akıllıca olacaktı.

Erin dövme dergisinin sayfalarını çevirirken, "Muhtemelen," diye cevap verdi. "Onlara yardım etmeli miyiz?"

"Hayır."

"Evet. O kadar insanı öldürdükten sonra muhtemelen haklısın."

Erin başını kaldırıp kız kardeşi-Crow'a baktı. "O kimseyi öldürmedi."

"Onu korumak zorunda değilsiniz. Onun hakkında daha az düşünecek değiliz ya."

"Kapa çeneni," diye tersledi Erin, günün erken saatlerinde olanları açıklamaktan yorulmuştu.

"Bana yardım edecek misin?" Stieg Engstrom havladı. Yüzü hâlâ toprağa gömülü olduğu için kelimeleri boğuk çıkıyordu.

Erin Kuzgun'a baktı ve cevap vermeden önce birkaç saniye gözlerini dikip "Hayır" dedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Jace, Lev ve Brodie'yi bir kez daha yürüyüşe çıkardıktan -iki köpeğin de yürüyüşü sevmesi iyi bir şeydi çünkü diğer Kargalar da sırayla yürüyüşe çıkıyordu- ve biraz daha kitap okuyabilmek için oturma odasındaki kanepenin arkasına saklanarak biraz zaman geçirdikten sonra yiyecek bir şeyler bulma zamanının geldiğine karar verdi. Okurken unutmaya meyilliydi. Ama midesi guruldayarak ona başka bir seçenek bırakmadı.

Bir midenin *neden* guruldadığını düşünmek için kısa bir süre durdu. Midesi guruldayan bir insanın içinde aslında neler oluyordu? Bunu daha sonra araştırmaya karar verdi ve mutfığa doğru sinsice ilerlemeye başladı. Ama tam sallanan kapıya ulaştığında Rachel kolunu yakaladı. "İşte buradasın."

"Ne?" diye sordu. Jace hemen paniklemeye başlayarak sordu. "Neler oluyor?"

"Chloe seni arıyor." "Evet, şey ... uh ... I-"

"Bunu duymak istemiyorum." Hâlâ Jace'in kolunu tutan Rachel, Jace'i koridorda sürükleyerek Chloe'nin özel ofisine götürdü.

"Onu buldum," diye duyurdu Jace'i odaya çekerek. Chloe dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Onu buraya mı sürükledin?" "Ne yapmam gerekiyordu ki?"

"Bunu değil."

"Kendi başına gelmiyordu. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum."

Chloe iki eliyle kaşlarını ovma için bir an durdu.

"Ne?" Rachel tersledi. "Şimdi ne yaptım ben?"

"Unut gitsin." Chloe'nin dinlemeyenler için pek sabrı yoktu.

Onun yerine masasının önündeki iki sandalyeyi işaret etti. "Otur, Jace."

Jace onun kolunu çekmeye çalıştı ama Rachel bırakmadı. Kısa bir halat çekme yarışı oldu ama Jace sonunda kurtulduğunda Rachel'a tokat atmaya başladı, Rachel da ona tokat attı. Chloe boğazını temizleyene kadar bu böyle devam etti.

Chloe'nin boğazını temizlemesinin Amerikan karşıtı bir ülkeden gelen nükleer bir silah kadar iyi olduğunu bilecek kadar eğitmişti onları.

Her iki kadın da birbirlerine bakmaya devam ederek Chloe'nin karşısındaki sandalyelere oturdular ve liderleri Jace'e gülümsedi.

"Nasıl hissediyorsun?"

"İyiim."

"Bugün bir sürü insan öldürdüğünü duydum."

Bıkmış olan Jace hemen bağırmaya başladı, "*Ben yapmadım-*"

Chloe elini kaldırdı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Dur. Tam olarak ne olduğunu biliyorum. Kera bana kimseyi öldürmediğini söylemek için buraya geldi çünkü söylentinin yayılmasına çok öfkelenmişti ve masaya vurup duruyordu, 'ahlaken', 'çirkin', 'Tanrı' ve 'Amerika' gibi sözcükler de bir yerlerde geçiyordu. Dürüst olmak gerekirse, dinlemeyi bıraktım çünkü umurumda değildi. Sadece . . . Sadece umursamadım. Ve onun nasıl olduğunu bilirsiniz. O sadece ... gidebilir. O arabanın freni yok, o da onun ağzı."

Chloe bir nefes verdi. Kera artık Kargalar'ın bir parçası olduğu için bunu çok sık yapıyordu. "Ama dün gece ve bugünden sonra Senin için biraz endişelenmeye başladığımızı söylemeliyim."

"Buna gerek yok-"

Chloe tekrar elini kaldırdı. "Bırak da bitireyim. Şimdi, bazı Kargalar senin yeterince dışarı çıkmadığını düşünüyor ve ben de onlara katılıyorum."

"Chloe-"

"Bak, anlıyorum. Sen ciyaklayan kargalarla dolu bir çölde utangaç bir çiçeksin. Bu senin için kolay olmamalı."

"Ama-"

"Ama daha fazla dışarı çıkarsan, eminim insanlara daha iyi tahammül etmeyi öğrenirsin." "Sen-"

"Demek Rachel'in iyi bir fikri varmış." Jace geri çekildi.

"Rachel mı?"

"Evet," diye tersledi Rachel. "Aklıma iyi bir fikir geldi. İyi fikirlerim olur."

"Gerçekten mi?" Jace sormadan edemedi. "Steroid kullanmak iyi bir fikir mi? Otuz üç yaşında kalp krizi geçirmek iyi bir fikir mi?"

"Önce," diye bağırды Chloe, "*bu iş çığıırından çıkmadan önce!*" Bir nefes verdi, sesini alçalttı. "Neden önce fikri dinlemiyorsun?"

"Tamam."

"Bir iş bulmaya ne dersin?"

Jace gözlerini kırıştırmaya başladı. "Bir ... iş mi?"

"Uh-huh. Büyük bir şey değil. Yarı zamanlı bir şey. Ama seni dışarı çıkarır. Seni insanların arasına sokar. Kulağa hoş gelmiyor mu?"

"Hayır. Hayır, kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Çalışmak istemiyor musun?" Rachel sordu. "Tembel misin? Her şeyin sana verilmesini mi istiyorsun?"

Jace'in elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve Chloe hemen araya girdi.

"Rachel'in demek istediğinden eminim -belki de artık çenesini kapatmalı- dış dünyayla biraz temas kurmanın sana çok iyi geleceği. Bütün gün burada tıklıp kalmak, o son derece iç karartıcı kitapları okumak sağlıklı olamaz. Ama biraz temiz hava, biraz dışarıda yeni insanlarla tanışmak .

. bu gerçekten yardımcı olabilir."

İşte o zaman Jace hâlâ anlamadıklarını fark etti. Belki Erin ve Kera dışında hiçbiri anlamamıştı. Bunca zaman sonra diğer kargalar da anlamamıştı.

"Aslında," diye devam etti Chloe, Jace'in şu anda hissettiği panikten tamamen habersiz, "ofisleri olan diğer Kargalarla konuştum bile. Ve sana iş vermekten çok mutlu olacaklar. Resepsiyonist. Ya da sekreter. Ofis yönetimi. Senin için pek çok farklı seçenek var. Sadece birini seçmelisin."

Jace artık Chloe'nin kararını verdiğini biliyordu. Hiçbir rasyonalizasyon Jace'i kurtaramayacaktı. Şu anda söylediği ya da yaptığı hiçbir şey Chloe'nin fikrini değiştiremezdi. Yıllar boyunca başkalarının Chloe Wong'un Çin Seddi'ne karşı koyduğunu görmüştü ve hiç kimse o duvarları aşamamıştı. Çünkü o yine kararını vermişti.

Bu da demek oluyordu ki . . . Jace'in başka bir seçeneğe ihtiyacı vardı.

Chloe tekrar konuşmaya başlamak için ağzını açtığı anda -büyük olasılıkla insanlarla konuşmayı gerektiren daha fazla ofis işi teklif ediyordu- Jace tek parmağını kaldırdı. "Bana birkaç dakika verebilir misin? Hemen döneceğim."

Chloe omuz silkti. "Elbette."

Jace ayağa kalktı, kapıdan çıktı, dikkatle arkasından kapattı, koridorda ilerledi, her zaman ön kapının yanına bıraktığı sırt çantasını aldı, kapıyı açtı, dışarı çıktı, kapıyı kapattı, sonra koşmaya başladı.

Chloe, Jace'in ofis penceresinin önünden koşarak geçişini izledi.

"Kaçıyor mu?" Rachel çoktan ayağa kalkmış, sordu. "Hayır, hayır. Otur."

"Ama-"

"Otur."

Rachel koltuğa çöktü. "Geri geleceğinden emin misin?" "Hemen döneceğini söyledi." Chloe omuz silktili. "Jace'in bana yalan söylediğini hiç görmedim. Ayrıca," diye ekledi, gülümsemesini engelleyemeyerek, "neyin peşinde olduğunu görmek istiyorum."

Ski, Koruyucular'ın Pacific Palisades'teki evinin ön kapısını açtı ve orada duran nefes nefese kalmış, terli Jacinda Berisha'ya şaşkınlıkla göz kırptı.

"Tekrar merhaba."

"Cehennem ... cehennem ... o." Derin nefesler aldı. "İyi misin?"

Bir an için ellerini kaldırdı, sonra dizlerinin üzerine koydu ve belinden eğildi. Ski sabırla onun tekrar konuşabilmesini bekledi.

"Uh" dedi sonunda, "o o iş hala açık mı?" "Elbette, ama-"

"Harika. Ben ... Tanrım . . ." Daha fazla nefes aldı. "Ben alırım." "Emin misin? Yapmadığın konusunda oldukça kararlı görünüyordun-"

"Ben alıyorum."

"Tamam." Ski şimdi ellerini kaldırmıştı ama farklı bir nedenle. "Aslında bu harika olur."

"Tamam, güzel." Sonunda dik durdu ama eli sanki bir dikiş varmış gibi yan tarafına yaslanmıştı. "Eğer Kargalar'dan biri arayıp sorarsa İş kabul ettim. Seninle çalışacağım. Anladın mı?"

"Elbette, ama neden sorsunlar ki?"

"Sadece ... eğer ararlarsa ya da sorarlarsa bunu onlara söyleyeceğine söz ver." "Elbette."

"Harika."

Gitmek için döndü.

"Ne kadar ödeyeceğimizi bilmek istemiyor musun?" diye sordu rahatça, büyülenmiş bir halde. "Nerede çalışacaksın? Ne kadar süre? Ne iş yapacaksın? Bu sorulardan herhangi biri ilğini çekiyor mu?"

Kadın başını salladı. "Hayır. Yarın görüşürüz. Yarın başlayacağım."

"Tamam. Harika."

Sonra tekrar koşmaya başladı.

"Bu da neydi şimdi?" Gundo arkasından sordu.

"Onu yakaladık. Jace. Çevirileri bizim için yapacağını söyledi. Yarın başlayacak."

"Oh. Tamam. Fikrini ne değiştirdi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Nereye gitti?" diye sordu, kapıdan dışarı bakarak. Ski işaret etti. "şu tarafa doğru koşmaya başladı."

"Koşarak mı?"

"Yanılıyor olabilirim ... ama sanırım Malibu'ya geri dönüyor." Gundo gözlerini kırptırdı. "Kuş Evi buradan yirmi mil kadar uzakta." "Evet." Omuz silkip eve geri dönmeden önce bir saniye birbirlerine baktılar.

Jace kaldırımında koşarken bir araba kornası duydu. İlk başta bakmayı reddetti, aptal erkeklerin şehvet düşkünü saldırılarına maruz kalacak durumda değildi ama korna durmadı. Bu yüzden en iyi bakışını takındı ve dudaklarında Arnavutça edepsiz kelimelerle ona doğru baktı. Ama gelen Danski Eriksen'di.

Açık yolcu camından, "Seni ben götürebilirim," dedi.

Yan tarafında bir dikiş ve yüzünden akan terle Jace bunun iyi bir fikir olabileceğine karar verdi.

Uçmakta iyi olabilirdi ve bunu saatlerce yapabilirdi ama koşmak. . açıkçası onun güçlü yanı değildi.

Köşeye doğru yürüdü ve araba önünde durdu. Arabaya bindi ve kapıyı kapattı.

Araba güzeldi. Gerçekten güzeldi. Son model bir Mercedes. Babası gibi Jace'in de arabalara karşı zaafı vardı. Gerçi pek araba kullanmazdı. Aslında ehliyetini sadece iki yıl önce Karga olduğunda almıştı. Ve kardeş Kargaları hiçbir yere götürmemişti. Asla.

Eriksen arabayı trafiğe geri çekti. Bir ışıkta durduklarında GPS'ine Kuş Evi'nin adresini getirdi ve işin geri kalanını ona bıraktı.

Eriksen, "Peki, fikrini değiştirmene ne sebep oldu?" diye sorana kadar yirmi dakika boyunca sessizlik içinde araba kullandılar. Bizim için çalışmak konusunda?"

"Fark eder mi?"

"Olabilir. Sen bir Karga'sın. Bildiğim kadarıyla hepiniz bir şeylerin peşinde olabilirsiniz."

"Biz değiliz."

"Bu iyi bir şey."

Jace konuşmanın bittiğine inanarak pencereden dışarı bakmaya devam etti.

Ama bitmemişti.

"Peki fikrini değiştirmene ne sebep oldu?"

"Zamanlama."

"Ah. Anlıyorum. Zamanlama her zaman çok önemlidir." "Uh-huh."

"Kız kardeşlerin bizimle alışmanla ilgili bir sorun yaşarlar mı?"

"Bilmiyorum."

"Endişeleniyor musun?"

"Hayır." Ama bu konuşmanın hiç bitmeyeceğinden endişeleniyordu. Neden bitmeyecekti ki? alışırken de onunla konuşmak için ısrar edecek miydi? Bundan şüpheliydi. Çevirilerin tamamlanması gerekiyordu, bu yüzden Eriksen'in ya da Koruyuculardan herhangi birinin acı verici sohbetlerde ısrar ederek değerli zamanlarını boşa harcayacaklarından şüpheliydi.

Jace neredeyse tüm kardeş kargaların Danski Eriksen gibi yakışıklı birini tanımak için bu zamanı ayıracağını biliyordu. Ancak Jace'in gerçekten söyleyecek bir şeyi yoktu. En azından önemli bir şey yoktu.

Ve iki yıl önce, İkinci Hayat'ına adım attığında, bir daha asla ama *asla* "havadan sudan konuşmaya" kendini zorlamayacağına dair kendine söz vermişti.

Danski Eriksen kadar sevimli biri için bile. konuşuyorduk.

Arabanın dışında etrafındaki her şeyi inceleyen Jace harekete geçti.

Ski yolcu kapısının kapandığını duydu ve yanındaki koltuğun boş olduğunu görmek için baktı.

"Caddeye doğru dövüşerek mi yuvarlandı?" diye kesinlikle kimseye sormadı.

Frene basan Ski arabasını durdurdu ve dışarı fırladı, etrafındaki sürücülerden gelen korna seslerini ve küfürleri duymazdan gelerek tavana baktı.

Ağzı açık bir şekilde Jacinda Berisha'nın Pasifik Sahil Otoyolu'nu koşarak geçmesini ve bir şekilde kimse tarafından ezilmemeyi başarak John Tyler Drive'a doğru koşmasını izledi.

"Teşekkür ederim!" diye bağırdı koşmaya devam ederken. Sanki şeytanın kendisi arkasındaymış gibi koşuyordu.

"ek arabayı, pislik!"

Sinirlenen Ski kafasını çevirdi. Kadın sürücü şok içinde ciyaktadı ve Ski kendini kontrol edemediğini fark etti. Hiçbir zaman

Klanlar tarafından Bilinmeyenler olarak adlandırılanlara kendi türünün gerçekte ne olduğunu göstermek için iyi bir fırsattı. Bununla başa çıkamazlardı.

Ski arabasına geri bindi ve yasal bir U dönüşü yapabilecek duruma gelene kadar sürdü.

Kız gerçekten utangaç, diye düşündü kendi kendine. Çünkü cevap bu olmalıydı, değil mi?

O kadar itici olamazdı, değil mi? Kim olabilirdi ki?

Chloe, Rachel'a, "Bak," diye işaret etti. "İşte orada."

Ayrıldıktan saatler sonra Jace koşarak Chloe'nin ofisine girmiş, kapının hemen içinde dizlerinin üzerine çökmüş ve nefes nefese kalmıştı.

Sabırla Jace'in tekrar nefes almasını beklediler. Nefes aldığı anda, "Bir işim var!" diye bağırdı.

"Ne işi?" Rachel, asla LA Crow Klanı'nın lideri olamayacağını garanti eden o ses tonuyla sordu. Fazla otoriterdi. Bir gün hepsi ayaklanıp onu öldürecekti.

"Koruyucularla Koruyucular. Metin çevriliyor.
Rusçadan ... bir şeye."

"Büyük olasılıkla İngilizce," diye tamamladı

Chloe onun yerine. "Muhtemelen."

"Bu harika," dedi Chloe.

"Öyle mi?"

Rachel'a ters ters baktı. "Tabii ki öyle. Bu evin dışında bir iş.
Her şey yolunda."

"Yarın başlıyorum."

"Mükemmel."

"Bekle." Rachel başını salladı. "Koruyucular mı? Onların evi Pacific Palisades'te değil mi?" Gözlerini kocaman açarak, "Aman Tanrım, o kadar yolu koşarak mı gidip geldin?" diye sordu.

Şimdi yerde top gibi kıvrılmış olan Jace başını salladı. "Dönüş yolunun bir kısmında beni Danski Eriksen bıraktı ama ... ama ... benimle *konuşmaya* devam etti."

"Ne hakkında?"

"Sadece çene
çalmak!"

Rachel biraz eğildi ve nefes almakta zorlanan kıza sordu: "Biriyle havadan sudan konuşsan ölür müydün? *Herhangi biriyle?*"

"Evet!" Jace çığlık atarak ikisini de irkiltti. "*Olabilirdi!*"

ALTINCI BÖLÜM

Jace, Lev'in bakımını kız kardeşi Kargalardan birine devretti, onun bebeğine bakacağını biliyordu.

Evet, artık Lev'i "bebeği" olarak gördüğü bir noktadaydı.

O köpek sahiplerinden biri olacağını hiç düşünmemişti ama işte buradaydı.

Büyükannesinin ne kadar sinirleneceğini düşünerek biraz gülümsedi. Nēna hayvanları ya yiyecek ya da koruma olarak görüyordu. Onun için ikisi arasında bir yol yoktu.

"O keçiye bu kadar bağlanma, küçük *inat*," derdi. "O muhtemelen yarının akşam yemeği olacak."

Büyükannesi bu tür şeyleri asla acımasız olmak için söylemezdi. Ona göre, Jacinda'yı çevrelerindeki sert dünyaya karşı sertleştiriyordu.

"Çok tatlısın, küçük *inat*," demekten hoşlanırdı, Arnavutçada "öfke" anlamına gelen kelimeyi kullanarak. "Bu kadar tatlı olamazsın. Erkekler seni sadece kendi hayatlarını kolaylaştırmak için kullanırlar. Ve ben bunu senin için asla istemem."

Jace yürümeyi bıraktı. Büyükannesini düşünmeye devam edemezdi. Bu sadece kalbini acıtıyordu. Nēna'nın Jace'i görmeye çalıştığı ama onu durdurdukları zamanki yüzünü hatırlıyordu. O zamandan beri büyükannesini görmemişti. Jace, büyükannesinin bu kadar uzun süre kaldığı için ne kadar zayıf olduğunu bilmesine izin veremeyecek kadar utanmıştı.

Ve tabii ki seçim yaptığı için. Jace bir seçim yapmıştı ve bunun için Nēna onu affetmeyecekti.

Jace kendine biraz zaman tanıdıktan sonra tekrar yola koyuldu. Aşağıya indi ve koridora doğru yönelmek üzereydi ki bir el kolunu, diğeri de ağzını sıktı. Sonra merdivenlerin altına gelene kadar geri çekildi.

Birkaç saniye sonra Rachel ve Rachel'ın saldırı ekibinden birkaç Karga'nın koridorda belirdiğini gördü. Üç kadın orada durmuş, etrafa bakıyorlardı.

Jace'i arıyorlardı.

Jace gözlerini devirdi. Rachel da kendini bu işin içine sokmaya çalışıyordu. Jace'e "yardım" etmeye çalışıyordu.

Jace, Rachel'dan ne kadar yardım istemediğini ne sözleriyle ne de hareketleriyle ifade edebilirdi. Genel olarak hayatı söz konusu olduğunda değil. Kavga sırasında mı? Elbette. Yardım ederdi. Ama diğer zamanlarda Rachel, Jace'in canını sıkmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ondan nefret ettiğini falan söylemezdi. Jace kimseden nefret etmezdi.

Ama bir insan ne kadar sinir bozucu olursa -ki Rachel gerçekten sinir bozucuydu- Jace o insanın etrafında daha az zaman geçirmek istiyordu.

Rachel etrafına baktıktan sonra ekibini işaret etti. "Henüz gittiğini sanmıyorum. Gitmeden önce onunla konuşmak istiyorum. Bulun onu."

Üç kadın ayrılarak Jace'in izini sürmek için farklı yönlerde doğru gittiler.

Onlar gittikten sonra Jace'in üzerindeki eller gevşedi ve Jace döndüğünde onu kurtaranların Erin ve Kera olduğunu gördü.

Sonuna kadar sadık kardeş kargalar. Onu sinir bozucu *yentalardan* koruyorlardı. Büyükannesinin kendisini rahatsız eden ama nefret etmediği kadınlardan bahsederken sıkça kullandığı birkaç İbranice kelimeden biriydi bu.

Hiçbir şey söylemeden üçü birlikte koşmaya başladı. Ama bir köşeyi döndüklerinde, Rachel'ın tüm vurucu ekibini Jace'in peşine taktığını hemen fark ettiler. Muhtemelen Jace'e o sinir bozucu "moral konuşmalarından" birini yapabilmek için.

Dondular, kız kardeşleri-Crow'un arkası onlara dönüktü ve başka bir koridordan aşağıya, gündüz odasına, gündüz odasından dışarıya ve bir sonraki koridora dalmadan önce birkaç saniye beklediler.

Rachel'ın orada olduğunu fark ettiklerinde hepsi birden durdu. Rachel tam onlara doğru dönüyordu ki üçü de en yakındaki dolaba atladı.

Dehşete düşmüş yetimler gibi birbirlerine tutunarak, Rachel'ın açık kapıdaki aralıktan geçip gidişini izlediler. Rachel gözden kaybolduğunda nefes aldılar ve Kera, Annalisa tam yanlarından geçerken kapıdan yavaşça çıkmaya başladı. Annalisa onları dolapta büzüşmüş görünce kaşlarını çattı ama daha bir şey söyleyemeden Kera, *Rachel* diye bağırıp işaret etti.

Annalisa sırtıttı. O da büyük bir Rachel hayranı değildi. Aniden Kera'yı dolaba geri itti ve kapının önünde durdu.

Rachel yeniden ortaya çıktı, Annalisa'nın önünde durdu ve ona baktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu sonunda.

"Sadece günüm hakkında düşünüyorum. Sen ne yapıyorsun?" "Jace'i bulmaya çalışıyorum. Onu gördün mü?"

"Onu bulmaya mı çalışıyorsun? Neden? Arnavut olduğu için mi?"

"Beklemeye çalışıyorum. . . ne?"

"Arnavut olduğu için mi ondan nefret ediyorsun?" "Nefret etmiyorum-"

"Nefret ettiğiniz sadece Arnavutlar mı, yoksa tüm Doğu Avrupalılar mı?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"Vay canına. Böyle olduğunu hiç bilmiyordum."

Başka bir kardeş-Karga ortaya çıktı. "Ne gibi?"

"Rachel Doğu Avrupalılardan nefret eder."

"Etmiyorum!"

"Yani *tüm* Avrupalılardan nefret mi ediyorsun? Bunu mu demek istiyorsun?" "Hayır!"

"Tanrım, Rachel." Diğer kardeş-Karga başını salladı, uzaklaşırken yüzünde tiksinti vardı. "Beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın."

"Bekle. . ." Rachel, Annalisa'ya ters ters baktı. "Yüce İsa."

"Yani sen de mi Hristiyan Tanrısı'ndan nefret ediyorsun?"

"Aman Tanrım! Kapa çenen!"

Rachel öfkeyle, kendisinden o kadar iğrenen kardeş-Karga'nın arkasından seslenerek uzaklaştı ve Annalisa dolabın kapısını açtı. "Anglo suçluluğu ... en sevdiğim şeydir."

★ ★ ★

Ski ön kapıyı açtı ve Jace Berisha'yı yine orada dikilirken buldu. Ancak bu kez çöl maratonu koşmuş gibi nefes nefese değildi.

Ayrıca yalnız da değildi.

İç çekerek, "Onlardan kurtulamadım," dedi.

Annalisa Dinapoli, Jace'in yanından geçip koridora adımını atarken, "Kaçmana yardım ettik," dedi. "En azından minnettar olabilirsin."

"Sadece her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istedik," dedi Kera ve küçük bir gülümsemeyle ekledi, "Kişisel bir şey değil. Bunu herhangi bir Klanla da yapardık."

"Sorun değil." Ski kapıyı sonuna kadar açtı. "Lütfen içeri gelin. Etrafa bir göz atın."

"Buna gerek yok," dedi Jace hâlâ kapının önünde durarak. "Bu arkadaşlarının kendilerini daha iyi hissetmelerini ve gitmelerini sağlayacak mı?"

"Muhtemelen."

"O zaman etrafa bakabilirler." Göz kırptı ve başıyla işaret ederek onu içeri aldı.
"Güzel bir yer," dedi Kera.
"Eh," diye mırıldandı Erin.
"Teşekkür ederim, *Kera*."
Erin'in kıkırdadığını duydu.
"İkinci Hayat'ından nasıl keyif alıyorsun?" diye sordu.
"Hoşuma gidiyor," dedi Kera gerçek bir hevesle, gözleri parlayarak. "Peki köpeğinin kanatları uzun zamandır var mı?"
"Sahip olduğumdan beri." Omuz silkti. "Brodie bundan hoşlanıyor."
"Sen Ruslarla uğraşırken yanında değildi."
"Chloe'yi tedirgin ediyor. Bu yüzden onu sadece işler gerçekten kötüye gittiğinde getiriyoruz."
"Kanatları olan bir köpek olduğu için mi?"
"Hayır. Çünkü sigorta şirketinin karşılamayacağı bir cins." "Tüm Koruyucular burada mı yaşıyor?" Erin sordu.
"Hayır. Sadece ben ve bazen Ormi."
"Neden sen?"
"Çünkü ben Sözün Bekçisiyim."
Ski, Jace'in aniden boğulduğunu ve öksürmeye başladığını duyunca durdu. Onun yanına gitti ve elini hafifçe sırtına koydu.
"İyi misin?"
"İyiyim." Jace ona el salladı ve elinden uzaklaştı. "Ben iyiyim."
Ona inanmıyordu ama onunla tartışmayacaktı. "Peki kitaplar nerede?" diye sordu, muhtemelen Kargalar'dan kurtulmanın en hızlı yolunun Rusça yazılmış tozlu eski kitaplardan geçtiğini varsayarak. Yanıldığından şüpheliydi.
"Kütüphane. Bu koridorun hemen sonunda..."
Ski durdu ve bir nefes verdi, gözleri kısa süreliğine kapandı. Bunun olacağını tahmin etmeliydi. Ama dikkati o kadar dağılmıştı ki, bu durumla başa çıkmayı unutmuştu.
Ve şimdi ... sıkışıp kalmıştı.

Görünüşe göre Güney Kaliforniya'daki tüm yerel Koruyucular, tanrıları Tyr'ın gökyüzünü işaret eden bir oku andıran Tiwaz'ının her şeye incelikle işlendiği mermer zeminli ve duvarlı o büyük, güzel koridoru dolduruyordu.

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş bir halde durdular ve küçük Karga grubuna baktılar.

Eriksen Jace'e baktı. Zavallı adam herkesin Ayı dediği Koruyucu'ya "Ne yapıyorsun?" diye sorarken mahcup görünüyordu.

"Kitaplarımızın güvende olduğundan emin oluyorum." "Bu benim işim."

"Sana güvenmediğimizden değil. Sadece sana güvenmiyoruz." "Ne?"

İşaret etti. "Onun buraya girmesine sen izin verdin."

Hepsi Erin'e döndü, Erin omzunun üzerinden baktı, sonra geri dönüp göğsünü işaret etti ve "Ben mi? Ben ne yaptım?" diye sordu.

"Alev tükürdün."

"Ben hiçbir şey tükürmem." Ellerini kaldırdı ve sırtıttı. "Ellerimi kullanıyorum," diye homurdandı parmaklarını oynatarak.

"Evet," dedi Bear, "kitapların etrafında dolaşmasına izin yok."

"Kitaplara karşı çok korumacı görünüyorsun Marbjörn Ingolfsson," dedi Annalisa. "Hep böyle miydin? Yani çocukluğundan beri. Annen kitapları sever miydi?"

"Ona cevap verme!" diye emretti bir başka Koruyucu. "Hastalarımın en az altısı onun yüzünden hapiste."

Annalisa sırtıttı. "Masum oldukları söylenemez. Sosyopat hastalarınız tarafından kar altında bırakılmanız da benim suçum değil." Koruyucuyu işaret etti. "Dostlarım, bu benim adli psikolog arkadaşım-"

"Umurumda değil," diye sızlandı Erin.

Annalisa meslektaşına omuz silkti. "Onun umurunda değil. Seni de. Ya da sarkan, üzücü kariyerin."

Adamın gözleri kısıldı. "Sen çok kötü bir cadısın."

"Teşekkür ederim. Fark etmeniz çok hoş. Hâlâ bir zamanlar olduğum o kız olmaya çalışıyorum. Masumlara eziyet ediyorum. İyilerin iradesini yok ediyorum." İç çekti. "O günleri özlüyorum."

"Beni korkutuyorsun," dedi Bear sonunda.

Bu konuşmayla işinin bittiğine karar veren ve herkesin "Ateş Eller" Erin ve eski sosyopat Annalisa'ya odaklandığını fark eden Jace, sırtını duvara yasladı ve kütüphaneye ulaşana kadar Koruyucular'ın yanından dikkatlice geçti.

İçeri adımını attığında ağzı açık kaldı. Burası zengin birinin McMansion kütüphanesi değildi. Burası *gerçek* bir kütüphaneydi. İçeride en azından

Üç katlıydı, her duvarda kitaplarla dolu raflar ve yerde de yığınlar vardı. Girişin yakınında insanların araştırma yapması için ahşap masalar ve sandalyeler vardı. Birkaçı çalışkan genç Koruyucularla doluydu. Sekiz yaşına geldiklerinde ailelerinden alınan ve Ortabatı'da bir yerde gizlenmiş özel bir yatılı okulda savaş sanatı ve akıl eğitimi alan genç oğlanlar, prestijli liselere ve ardından Ivy League üniversitelerine gidebilmeleri için tamamen akredite edilmişlerdi.

Tyr savaş, muharebe ve adalet tanrısıydı. Diğer tanrıların aksine, Tyr asla yalan söylemezdi ve her şey fedakârlık, dürüstlük ve onurla ilgiliydi. Bir Koruyucu herhangi bir türde yemin ettiğinde, bir adam yeminin asla bozulmayacağından şüphe duymadan emin olabilirdi. Ancak, bir Koruyucu ile yemin eden kişi onun tarafını bozarsa, çektiği acı efsanevi olurdu. Koruyucular, tüm kudretli dürüstlüklerine rağmen, karşı karşıya geldiklerinde bilinen evrendeki en acımasız piçler olabilirlerdi. Bu yüzden hiç kimse Koruyucularla hafife alınacak bir anlaşma yapmazdı.

Bu yüzden Jace her ne kadar bugün burada olmak istemese de verdiği sözü yerine getirecekti.

Tabii şimdi gerçekten de Koruyucular'ın kütüphanesinde olduğuna göre, Danski Eriksen'le anlaşma yaptığı için şaşırtıcı derecede mutluydu.

Ellerini birbirine kenetleyen Jace, önüne gelen ilk kitap rafını seçti ve raf boyunca yürürken her bir başlığı incelemeye başladı.

"Bakıyorum da kaçmaya karar vermişsin," diye alay etti bir ses.

Jace başını kaldırıp baktı. Gundo onun üzerinde yükseliyor ve gülümsüyordu. "Sana etrafı gezdirmemi ister misin?"

Hayır, gerçekten de istemiyordu. Ama Jace bunun yerine "Hayır" dedi.

Bekle. . . söylemek istediği bu değildi. Yine de demek istediği buydu.

Gundo sırtıttı. "Sizi tanıştırmamı ister misiniz?" "Tanrım, hayır."

"Anlıyorum. Ben miyim?"

diye sordu. "Hayır."

"Kargalar ve Koruyucular bir zamanlar ezeli düşman oldukları için mi?" "Hayır."

"Gerçekten insanlardan *hoşlanmadığın* ve kibar bir konuşma yapmaktansa ateşin içinden geçmeyi tercih ettiğin için mi?"

Jace cevap vermek yerine ona baktı.

Gundo başını salladı. "Anlaşıldı. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Ve onu çok rahatlatacak şekilde gülümseyerek uzaklaştı. Eriksen ona ulaştığında, "Bunun için üzgünüm," dedi. "Onlar gerçekten Amsel'i burada istiyorum."

"Beni rehin tutuyorlar!" Erin kapı aralığından bağırdı.

"Hayır, tutmuyoruz," diye cevap verdi onu engellemeye çalışan bir Koruyucu. "İstediğiniz zaman gidebilirsiniz. Aslında, *şimdi* gitmenizi tercih ederiz."

İşte o zaman Erin uyardı: "Bana ne kadar çok gitmemi söylersen, o kadar uzun süre kalırım."

Ski, Jace'i en yeni eşyalarını yerleştirdikleri büyük ahşap masaya götürdü.

"İşte başlıyoruz," dedi, onun çok büyük bir sırt çantasını sandalyelerden birinin üzerine bırakmasını izlerken.

"Masanın üzerindeki ilk kutudakiler," diye açıkladı. "Burada altı kutu daha var." Masanın yanındaki tahta kutuları işaret etti. "Bunlar daha eski kitaplar. Ayı onlara dokunmamıza izin vermiyor, gerçi, uygun-"

O daha sözünü bitirmeden, kadın büyük bir kutu tek kullanımlık lateks eldiven çıkardı.

Alay ederek, "Bunların beyaz pamuklu olması gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Hayır." Kadın aval aval ona baktı. "Beyaz pamuk eski kitaplar üzerinde kullanabileceğiniz en kötü şeydir. Ellerinizdeki yağları ve kalıntıları kağıda aktarabilir, bu da zamanla onu tahrip eder." Başını iki yana salladı. "Sen ne tür bir kütüphanecisin?"

"Ben sadece Sözün Koruyucusuyum. Temelde kimsenin burayı ateşe vermemesini sağlamak zorundayım. Bu bana verilmiş bir görev. Tyr'ın kendisinin bile yapabileceği bir fedakarlık."

"Kitaplar asla bir fedakârlık değildir."

"Görüyorum ki iyi seçim yapmışım. Burada iyi iş çıkarırsın." "Kitapları sevmiyor musun?" diye sordu.

"Elbette kitapları severim. Ama telefonumda kitap okurken de basılı bir kitap okurken olduğu kadar mutluyum."

Tüm odanın nefesi kesildi ve ikisi de Ski'ye ağzı açık bakan genç Koruyuculara baktı.

İç çekti. "Ve bu arada ..."

"Peki, benden ne istiyorsunuz? Tam olarak."

"İlk olarak, başlıklara, yazarlara, yayın tarihine ihtiyacımız var. Bunları sıraladıktan sonra, eğer varsa, neyin çevrilmesi gerektiğine ve neyin daha sonrası için dosyalanabileceğine karar verebiliriz. Örneğin, Stephen King'in *Christine* kitabının Rusça versiyonunu çevirmenize ihtiyacımız yok."

"Neden olmasın?" diye kesin bir dille sordu. "O iyi bir kitap."

"Eğer öyle diyorsanız. Ama orijinal dilde yazılmış halini buraya getirebileceğimize göre, bunu yapmanız için size neden para ödeyelim, emin değilim."

"Bu doğru bir nokta."

"Teşekkür ederim."

İkisi de birbirlerine sırtıttı ve Ski ilk kez birbirlerine bağlandıklarını hissetti.

"Peki ya burada hiçbir şey yoksa?" diye sordu. "İşe yarar bir şey yoksa mı?"

Kitap raflarını işaret etti. "O zaman onları kodlar ve önümüze gelen tüm kitapları yaptığımız gibi rafa kaldırırız. Bu sizin için uygun mu?"

"Elbette."

"Ödemeyi konuşmak ister misin?"

Sandalyelerden birine diz çöktü, bakışları önündeki kitaplara kilitlendi. "Pek sayılmaz."

"Sadece seni yalnız bırakmamı mı

istiyorsun?" "Evet, lütfen."

Onu giderek daha iyi anlayan adam gitmek için döndü ama "Ya arkadaşların?" diye sordu.

Jace gözlerini kitaplardan ayırmadan sırt çantasına uzandı ve bir kalem çıkardı. Tıpkı savaş sırasında Kargalar'ın uzun kılıcını fırlatırken gördüğü gibi odanın öbür ucuna fırlattığı bir kalem. Kalem Amsel'in kafasına isabet etti ve onun ateşle "jazz hands" yaparak, alevleri parmaklarının arasında oynatarak Bear'a eziyet etmesini engelledi.

Jace elini savurarak arkadaşlarına, "Artık gidebilirsiniz," diye mırıldandı.

Annalisa, Koruyucular'ın savunma avukatlarına ve sosyal hizmet görevlilerine ölüm cezasıyla ilgili bir şeyi tartışarak işkence etmenin ortasında durdu -Ski, aslında bunların hiçbirini umursamadığı, sadece bazı kardeşlerinin tartışmaları sırasında kızarıp sinirlenmelerinden zevk aldığı hissinden kurtulamıyordu- ve uzaklaştı.

Erin gitmeye başladı ama durdu ve ellerini kütüphaneye doğru salladı. Alev görünmedi ama zavallı Ayı koca gövdesini kütüphanenin önüne fırlattı.

kitapları korumak için Valhalla'ya gitmeye hazırды.

Kızıl saçlı, Ski'nin ancak şeytani, gırtlaktan gelen bir kıkırdama olarak adlandırabileceği bir ses çıkardı ve gitmek için döndü. Ama Kera, Ayı'nın etrafından dolaştı ve "Emin misin Jace?" diye sordu. Ski'ye baktı. "Bunu bir keresinde rehin almıştık."

Ski ona, "Ben aslında rehine değildim," diye hatırlattı. "Ben sadece sigortaydım. O yüzden darılmaca gücenmece yok."

Kera'dan yine o zoraki gülümseme geldi. Viking hayatını anlamadığı her an ortaya çıkıyordu. Ludvig Rundstöm'ün bu ifadeyi sık sık görüp görmediğini merak ediyordu, çünkü Klanlar arasında ikilinin oldukça yakınlaştığı söyleniyordu.

Kera Watson'ın ne kadar zeki ve sevecen görüldüğü ve Rundstöm'ün bunun tam tersi gibi görüldüğü düşünüldüğünde dikkate değer bir şeydi.

"Jace?" Diğer kadın cevap vermeyince Kera itti.

Kaşlarını çatan Jace başını kaldırdı. "Ne?" Kız kardeşi Karga'yı görünce kaşları daha da çatıldı. "Neden hâlâ buradasın?"

"Tamam o zaman," dedi Kera. "Bunu iyi olduğun anlamına alıyorum. Eve dönmeye hazır olduğunda beni ara."

Kargalar arkalarında yıkım ve dehşet bırakarak gittiler ... bu onların bildiği bir şeydi, bu yüzden Ski için tam olarak şaşırtıcı değildi, ama kardeşleri ona döndü, hepsi de ters ters bakıyordu.

Ski onlara "Bana bakmayın," dedi. "Bu kitaplar için bir çevirmene ihtiyacımız olduğu konusunda ısrar eden Bear'dı."

"Deli arkadaşlarını getireceğini bilmiyordum!" Bear güçsüzce karşı çıktı, çünkü *elbette* Jace deli arkadaşlarını getirmişti. Kargalar, içlerinden en az bir tanesi olmadan asla başka bir Klanın bölgesine gitmezdi.

Gerçi koruma için değil, şahit olmak için.

Ski kırılıp kırılmadığını anlamak için Jace'e baktı. Alınmamıştı çünkü dinlemiyordu.

Onu kitaplara kaptırmıştı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Jace ne kadar zamandır aynı yerde oturduğunu bilmiyordu ama ne zaman başını kaldırıp işine bakmaya zahmet etse masaya bir şeyler ekleniyordu. Önce yüksek fiyatlı bir dizüstü bilgisayar, kitaplarla ilgili bilgileri girmeye başlayabilmesi için bir hesap tablosuyla çoktan ayarlanmıştı. Kısa bir süre sonra da, bir seferde yaklaşık yüz sayfa çıktı alabilen küçük bir yazıcı ve birkaç tomar düz beyaz kağıt. Bir başka sefer de -sanırım- şurada ya da burada bir kelimeyle ilgili yardıma ihtiyacı olursa diye bir Rusça-İngilizce sözlük buldu. Bir de bronz bir baykuş heykeli vardı.

O baykuşa bakmaktan kendini alamıyordu. Ne anlama geliyordu? Baykuş heykelleri genellikle kargaları birinin evinden ya da bir binadan korkutmak için kullanılırdı. Özellikle de çok sayıda karga her yere sağlıklı bir pislik bırakıyorsa. Ama Koruyucular bununla *ona* tam olarak ne söylemeye çalışıyordu? Onu tehdit mi ediyorlardı? Onu korkutup kaçırmaya mı çalışıyorlardı? Şaka mı yapıyorlardı? Ya da sadece bir baykuş heykelini yere mi koyuyorlardı?

Heykelin kendisine bakarak bunu söylemek zordu. O soğuk, bronz baykuş gözleri hiç de dostça değildi.

"Yemek yemelisin."

Jace sonunda baykuşa arkasını döndüğünde Eriksen'in başında dikildiğini gördü. "Aç değilim."

"Aç olmalısın. Geldiğinden beri bir şey yemedin. Hiç su içmedin. İdrarını bile yaptığını sanmıyorum."

"Muhtemelen su içmediğim içindir."

"Daha önce sana biraz getirmeye çalıştım. Ama kardeşlerim *fiziksel olarak*" -ve sesi çok sinirli geliyordu- "beni mutfağa geri sürüklediler."

"Bunu anlıyorum. Kitapların ne kadar önemli olduğunu öğrenene kadar etraflarında yiyecek ve su bulundurmamalıyız. Kitaplara zarar verebilir."

"Umurumda değil. Sadece yemek yemeni istiyorum." "Ama ben aç değilim."

Çömelmış, gözlüklerinin ardından ona bakıyordu. "Aç olmaman umurumda değil. Yapmayacağım şey, Kargaların seni aç bıraktığımı düşünmelerini sağlamak. Çünkü onlar sessizce ya da sakince şikâyet etmezler."

"Ögle yemeği vakti bile değil."

"Saat öğleden sonra üç."

Jace döndü ve büyük pencerelerden dışarı baktı. Güneş hareket etmişti, bu da daha geç bir saat olduğunu gösteriyordu. "Oh."

"Evet. Aynen öyle. Lütfen?"

Jace kitaplara baktı. İsteddiği kadar ilerlemiş sayılmazdı. Masanın üzerindeki bitirdikten sonra ilk kutu kitaba daha yeni başlamıştı ve o-

"Hiçbir yere gitmiyorlar," diye hırlayarak düşüncelerini böldü Eriksen. "O yüzden o sevimli kışını kaldır da sana yiyecek bir şeyler alalım."

Jace gözlerini kırıştırdı. "Şirin mi?"

"Hem de çok." Gülümsedi. "Bilmiyor muydun?" "Pek bakmadım. Ama teşekkürler."

"Hoş geldiniz."

Jace masayı tuttu ve hâlâ dizlerinin üzerinde durduğu için kendini sandalyeden kaldırdı. Ayaklarını yere bastığında ise bacakları bir anda altından çekildi ve birden kışının üzerine oturdu.

"Tyr'ın kayıp eli adına!" Eriksen kızgın bir sesle tersledi. "Bu sabah geldiğinden beri ilk kez mi ayağa kalkıyorsun?"

"Şey ..."

Yanına çömeldi ve kollarını beline doladı. "Kan kaybından bacaklarını kaybetmeni önlemek için sana göz kulak olmam gerektiğini görüyorum."

"Bu kadar dramatik olma."

Onu kollarının arasına aldı ve ayağa kalktı. "Yürüyemezsin. Sanırım dramatik olmaya iznim var. Bu adamlarla ilgilenmek zorunda olmam yeterince kötü değil mi? Şimdi bir de seninle ilgilenmek zorundayım."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." "Belli ki değilsin."

Jace hâlâ kollarındayken kütüphaneden çıktı. Hareket ettikçe Jace'in yüzüne baktı ve sonunda buraya geldiğinden beri onu rahatsız eden bir şeyi sordu: "Neden sen ve çoğu Koruyucu gözlük takıyor? Bazılarının lens taktığından da eminim. Tyr neden hepimize daha iyi görme yeteneği vermedi?"

"Bize mükemmel bir görme yetisi verdi. Ve eğer sadece etrafta koşturup düşmanlarımızı avlıyor olsaydık, hiçbirimizin gözlüğe ihtiyacı olmazdı. Ama gözlükler uyum sağlamamıza yardımcı oluyor, böylece etrafımızdakiler ... fark etmiyor."

"Baykuş gözlerinizin tuhaflığı mı?"

"Garip değiller. Eşsizler."

"Ayrıca başınızı üç yüz altmış derece çevirebiliyorsunuz."

"Hayır, çeviremiyoruz," diye hemen düzeltti onu. Ama birkaç saniye sonra, "Daha çok iki yüz yetmiş derece gibi" diye ekledi.

"Arada doksan derecelik bir fark var. Uh-huh."

"Tyr baykuşları sever. Çok düşünceli yırtıcılardır. Bu yüzden savaş becerilerimizi geliştirmek için bize onların harika özelliklerinden birçoğunu verdi."

"Nasıl oluyor da bizim gibi pençeleriniz yok?"

"Savaşırken pençe benzeri yeteneklerimiz var ama Tyr savaşçılarının gerçek pençelere sahip olmasının pek erkeksi olmayacağını düşündü. O hâlâ bir Viking, biliyor musun?"

"Hı-hı."

Birkaç Koruyucunun çoktan masaya oturmuş olduğu mutfığa girdiler. Hiçbiri konuşmuyordu. Hepsi ya yazıyor ya da okuyordu, her biri derin düşüncelere dalmış görünüyordu.

Eriksen kardeşlerinden birine doğru yürüdü ve sandalyeyi tekmeledi. Sonra da ona homurdandı.

"Ne?" diye sordu kardeşi.

"Çekil."

Koruyucu homurdanarak büyük bir kitap ve kâğıt yığını ald ve büyük ahşap masadan aşağı inerek başka bir boş yere geçti. Sonra Eriksen onu boşalan sandalyeye oturttu, ayaklarını koltuğa dayadı, dizlerini kaldırdı.

"Ne yemek istersin?" diye sordu. Ama Jace ona öylece bakınca başını salladı. "Boş ver. Sana yiyecek bir şeyler vereceğim ve sen de yiyeceksin."

Adam uzaklaştı ve Jace çenesini kaldırdığı dizlerine dayadı. İşte o zaman diğer Koruyucuların ona baktığını fark etti. Ve sonunda "Ne?" diye sorana kadar bakmaya devam ettiler.

"Peki, ne keşfettin?" Bear sordu. Ya da talep etti, bakış açınıza bağlı olarak.

"Toplum hakkında mı?" Jace cevap verdi.

Büyük buzdolabına gömülmüş olan Ski, Jace'in bu soruyu ciddi ciddi sorup sormadığını anlamak için başını kaldırıp yaptığı işe bakmak zorunda kaldı.

Ciddiydi! Ayı'ya öyle boş bir ifadeyle bakıyor ve onun cevabını bekliyordu.

Zavallı Bear, bununla ne yapacağını bilemiyordu.

"Hayır. Kitaplar hakkında."

"Daha açık olmalısın. Bu çok muğlak bir soru."

Bear Ski'ye baktı ama tek yapabildiği omuz silkmek ve "Bu çok *geniş* bir soruydu" demek oldu.

Bear tekrar denedi. "Kitaplar faydalı mı? Zamanınızı boşa mı harcıyorlar? Bilgilendirici mi?"

"Şimdiye kadar üçü de oldu. Tıpkı hayat gibi," diye ekledi, tavana bakarak. İşte o zaman sırttı. "Bir tavan penceresi. Ne kadar güzel. Burada yemek yemenize şaşmamalı."

Ski'nin kardeşleri hep birlikte yukarı baktı. Daha önce hiçbirinin tavan penceresini fark etmediğinden emindi. Ormi bile hiç fark etmemişti. Ski onu bir hafta sonu tatilinde taktırmıştı. O sırada her ne sebeple olursa olsun içeri girip çıkan birkaç kardeş, inşaat işçilerinin yanından sanki orada değillermiş gibi geçip gitmişlerdi.

Kardeşlerden biri, "Çok güzel," dedi. "Hep orada mıydı?"

Ski başını sallayarak buzdolabından bir sandviç için gerekli malzemeleri çıkardı ve mutfak adasına yerleştirdi. Ardından birkaç şişe soğuk su çıkardı. Bir tanesini açtı ve masaya doğru yürüyerek Jace'in yüzünün önünde tuttu. Bakışları yavaşça tavan penceresinden şişeye doğru kaydı. Bir süre sonra gülümsedi ve "Teşekkür ederim, biraz susadım" dedi.

Elbette susamıştı. Saatlerdir ne bir şey yemiş ne de bir şey içmişti.

Bu işi yaparken ona göz kulak olması gerektiğini biliyordu. O da kardeşleri gibiydi, ilgisini çeken şeyler tarafından kolayca tüketiliyor ve ilgisini çekmeyen şeylerden saklanıyordu.

Son birkaç yıl içinde kardeşlerinden en az dördü, ipotek ve kredi ödemeleri gibi önemli kişisel işlerini halletmeyi unuttukları için evlerini ve/veya arabalarını kaybetmişti. Parayla uğraşmayı sevmedikleri için zahmet etmiyorlar ve sonra da arabalarının evin önünden çekilmesini şaşkınlıkla izliyorlardı ya da evlerine veya apartman dairelerine döndüklerinde kilitlerin değiştirilmiş olduğunu ve bir şerif yardımcısının kendilerine tebligat yapmak için beklediğini görüyorlardı.

İşler o kadar kötüye gitti ki Ski sonunda bir finans müdürü tuttu. Diğer Klanlardan hiç kimseye Koruyuculardan birçoğunun erişebildiği oldukça büyük meblağlardaki parayla ilgilenmesi için güvenmiyordu ama onları dünyaya ifşa edebilecek birini de istemiyordu. Bu yüzden bir şekil değiştirende karar kıldı. Bir adam ve

Koruyucular'ın parasını yönetmedikleri zamanlarda leoparlara dönüşebilen ve ağaçlarda dinlenebilen bir eş takımı. Beverly Hills'teki malikanelerinin arka bahçesinde sık sık yaptıkları bir şey.

Şekil değiştirenler -Koruyucular'ın uçabildiği gibi bir düşünceyle başka bir türe dönüşebilenler için oldukça yavan bir lakap- aslında İskandinav Klanları'nı sevmiyorlardı. Aslında Ski'nin söyleyebildiği kadarıyla onlardan, özellikle de Kargalar'dan nefret ediyorlardı. Ama Klan parasını seviyorlardı. Ve her iki grubun da işleyebilmek için gizliliğe ihtiyacı olduğundan, farklılıklarını bir kenara bırakıp birbirlerinin yararına olacak şekilde birlikte çalışmanın yollarını buldular.

Jace şişeyi kaldırdı ve bir yudum aldı. Sonra daha uzun bir içki aldı. Ski tezgâha geri dönüp başka bir şişe alıp ona getirdiğinde, Jace ilk şişeyi bitirmiş ve hevesle ikincisine uzanmaya başlamıştı.

"Ara vermeyi unutmamalısın," dedi ona. "Eğer masa başında ölürsen, arkadaşların hayatımızı cehenneme çevirir."

"Kitapların yanında içki içemez," diye hatırlattı Bear ona. "Ya da yemek yiyemez. Ya üzerlerine su dökerse? Ya da sayfalara yemek kırıntıları bulaşırsa?"

"Dünyanın sonu mu
gelecek?" "Bu hiç komik
değil."

Ski kıkırdadı. Bunun biraz komik olduğunu düşündü.

Adaya geri döndü ve misafirleri için güzel, büyük bir sandviç hazırlamaya başladı. O bunu yaparken Gundo Jace'e "Rus musun?" diye sordu.

"Hayır. Baba tarafından Arnavut'um."

"Peki neden Rusça biliyorsun?"

"Diğer kültürlerin yazılarında ahir zamana dair kanıtlar bulabilmek için birden fazla dil öğrenmek zorunda kaldım."

Ski sandviçine mayonez koymayı düşündü. İçinden bir ses onun mayonez sevmeyeceğini söylüyordu. Sorabilirdi ama bunu kendi başına çözmeyi tercih ederdi. Belki sandviçin üstüne koyacağı bir salata sosu hindi ve lahanayla iyi giderdi.

"Kargalar sana bunu yapman için dil mi öğretti?"

"Kargaların bunları önemsedığını sanmıyordum," diye mırıldandı Bear.

"Kız kardeşlerim değil," diye cevap verdi Jace. "Çocukken zorla dahil edildiğim tarikat beni öğrenmeye zorladı. Büyük Peygamber'in karısı olarak bu benim görevlerimden biri sayılıyordu. Tıpkı gülümsemek... ve konuşmak... ve sadık olmak gibi."

Tohumlu buğday ekmeğinin üst kısmını sandviçin üzerinde tutan Ski şaşkınlıkla başını kaldırdı ve bakışları Gundo'nunkilerle buluştu. Bear "Tarikata mı girdin?" diye sorana kadar birbirlerine baktılar.

"On yaşımdan beri."

"Hangi tarikat?" Gundo sordu.

"Vadinin dışındaki Hasta Güvercin Cemaati."

Ski çöreğin üstünü sandviçin üzerine bıraktı ve eğilip sordu: "Federallerin 'Bir Waco daha olmak üzere' dediği grup mu? O tarikat mı?"

Kadın başını salladı, ikinci su şişesi hâlâ elindeydi.

Borgsten parmağıyla Jace'i işaret ederek, "Sen o lider adamın öldürmeye çalıştığı karısısın. Seni arka bahçeye gömdü."

"*Cesedimi* arka bahçeye gömdü. ATF onu üzerime toprak atarken yakaladı. Skuld beni geri getirdi ... ve huysuz bir şekilde uyandım."

Bear, "Aramice biliyor musun?" diye sorana kadar Ski'nin kardeşleri uzun süre ona baktılar.

"Evet. Ayrıca Yunanca, Latince, İbranice, Arapça, birkaç romantik dil. Eski Mısırca. Setswana ve Hausa gibi bazı Afrika dilleri, ama onları konuştuğumdan daha iyi okuyabiliyorum. Slav dillerinin çoğu, okuma ve konuşma. Ve Kargalarla birlikte olduğumdan beri İskandinav dillerinin temellerini öğrendim, ki bu çok zor olmadı çünkü zaten Almanca biliyordum; ve Japonca, Korece, Hintçe ve Kera geldiğinden beri Tagalog dilinde küfür etmeyi öğrendim. Bir noktada Kantonca ve Mandarin'e de geçmeyi umuyorum. Chloe'ye bunu sordum ama o üçüncü nesil Çinli Amerikalı ve bana boş boş baktı. İşte o zaman UCLA'da bir ders almamın daha iyi olacağını fark ettim... tercihen onsuz."

"Geçen gün saldırdığınız o insanlar..." Gundo ona bakarak söyledi. "Herkesin bahsettiği kişiler o tarikattan değil miydi?"

"Evet, öyleydiler."

"Yoksa neden onları dövesin ki?" "Herkes onları benim öldürdüğümü düşünüyor."

Gundo homurdandı. "Hayır. Birdenbire kendini kaybedip rastgele insanları öldürmeye başlarsan, Kargalar seni kendileri öldürür." Jace ona şaşkın şaşkın bakınca ekledi, "Kargalar bu konuda konuşmaz ama buna tahammül etmezler."

o seviyede bir çılgınlık. Bu yüzden Klanlar arasında bütün bir yaşlılar evini yok ettiğiniz söylentisi yayıldığında"

"Oh, hadi ama!"

"-hepimiz bunu bir tuz tanesi ile aldık."

Bear aniden Jace'i lanetleyen bir parmakla işaret etti ve ciddi bir endişeyle, "Rusça kitaplarla işin bittiğinde sana çeviri için fazladan iş verebiliriz." dedi.

Jace sanki onun başka bir şey söylemesini bekliyormuş gibi hafifçe sarsıldı. Sonra başını salladı ve "Tamam" dedi.

Bear başını salladı. "Düşündüğüm kadar değersiz değilmişsin Crow." Ski yemeği Jace'in önüne koydu. "Bear bunu bir iltifat olarak söyledi."

Biraz kafası karışmış gibi görünen Jace, "Evet, biliyorum" diye cevap verdi. Durakladı, sonra ekledi, "Başka ne olabilirdi ki?"

"Jacinda mı?"

"Aç değilim," dedi ısrarcı Koruyucuya. Daha önce adam yanına gelmiş ve "son üç saat içinde tuvaleti kullanıp kullanmadığını" sormuştu.

Bu nasıl bir soruydu? Ve neden bu kadar endişeliydi?

Tabii ki, adam o iri yeşil gözleriyle ona bakarken, sonunda tuvaleti kullanmak için kalkmış, ancak gerçekten idrara çıkması gerektiğini fark etmişti. O zaman Gundo'nun "Kazaları önlemek için buna bir bebek bezi almamız gerekebilir" dediğini duymuştu.

Har-har-har.

Ama Jace itiraf etmek zorundaydı, Koruyucularla birlikte çalışmayı seviyordu. Çok sevdiği kız kardeşi Kargaların aksine, Koruyucular harika bir şekilde, utanmadan, neredeyse saplantılı *bir şekilde sessizdi*.

Hiçbiri bir aktör, müzisyen, model ya da çevresi olan bir süperstar değildi. Hepsi avukat, sosyal hizmet uzmanı, yargıç, polis dedektifiydi. Adalet idealini çok ciddiye alıyorlar ve kendi Viking tarzlarında topluma geri vermeye çalışıyorlardı.

Kendisinin bunu asla yapamayacağını bilse de buna hayranlık duyuyordu. İşleri insanlarla konuşmak için çok fazla zaman gerektiriyordu. Onları dinlemek. Onlarla *uğraşmak*. Çocukluğundan beri Jace'in daha fazla nefret ettiği bir şey yoktu.

Büyükannesinin büyük rahatsızlığına rağmen, Jace sık sık bir yığın kitap ve bir çikolata ile ortadan kaybolur ve tüm aileyi onu aramaya zorlardı. Sık sık ağaçların arasında, evin altında ve

Birinin arabasının arka koltuğunda ya da bir aile üyesinin tavan arasında. Huzur ve yalnızlık bulabileceği her yer Jacinda Berisha'yı bulabileceği yerlerdi.

Ama bu cennet gibi hayat, annesi onu almaya geldiğinde sona ermişti. Onu huzur ve yalnızlığa izin verilmeyen tarikata götürdüğünde. Yalnız zaman, Jace'in genç yaşta bile tarikatın dışında bir hayata yol açacağını bildiği iç gözlemsel düşünceler anlamına geliyordu. Zamanın Büyük Kahini'nin asla izin vermeyeceği bir şeydi bu. Bu yüzden on altı yıl boyunca Jace, Büyük Kahin'in dünyanın sonuyla ilgili iddialarını desteklemek için kanıt aradığı ya da çalıştığı zamanlar dışında kendine hiç zaman ayıramadı.

Sonra bir Karga oldu ve her şey değişti. Doğru, başlangıçta Kargalar onu hoş karşılamaya çalışmışlardı. Onu aralarına katmaya çalıştılar. Ama sonunda, onun bunların hiçbirini istemediğini fark ettiler. O daha çok yalnız kalmak istiyordu ve yalnız kalmak istemediğinde de bunu onlara belli ediyordu. O zamanlar onu çok şaşırtan bir şekilde, Kargalar bunu sorun etmemişti.

Ta ki Rachel bilinmeyen bir nedenle Jace'i kişisel evcil hayvan projesi yapmaya karar verene kadar.

Belki de Skuld'a iyi bir lider olabileceğini göstermeyi umuyordu ama Jace'in Chloe de dahil olmak üzere tanıştığı diğer Karga liderlerinden gördüğü kadarıyla, hiçbir şey göstermeleri gerekmiyordu. Onlar sadece öyleydi ve Skuld bunu biliyordu.

Rachel'in sorunu, acı verecek kadar inatçı olmasıydı. Ona bunların hiçbirinin kendisine ya da Jace'e faydası olmayacağını açıklamak boşa nefes tüketmekten başka bir şey değildi. Yanıldığı kanıtlanana kadar neye inanmak istiyorsa ona inanıyordu. Ve yalnız kalmanın bir insanın yararına olduğunu kanıtlamak zordu. Herkesin bir sürünün parçası olmak istediğini varsaymak insanın doğasında vardı. Herkesin tonlarca arkadaş, popülerlik ve Cumartesi gecesi yapacak bir şeyler istediğini varsaymak insanın doğasında vardı.

Rachel'a göre Jace, "kızlarıyla" birkaç kez bar alışverişine çıktığında öfkesini kontrol altına alabilecek, trajik derecede utangaç bir kızdı.

Jace, Koruyucu'nun uzaklaşmadığını fark etti ve ona ters ters baktı. "Aç olmadığımı söyledim."

"Sana yemek teklif etmiyorum," diye cevap verdi. Gerçi sesi kızgın değil, daha çok eğleniyor gibiydi.

"O zaman ne istiyorsun?"

"Gitmeni."

"Ha? Neden?" Bütün gün ne yaptığını açıklamak için acele etti ve ona verdikleri bilgisayarı işaret etti. "Zaten ilk ikisini aldım."

Başlık, yazar ve temel tema ile listelenmiş kitap kutuları. Diğer kutulara henüz ulaşamadım ama yakında ulaşacağım ve-"

"Jace, seni kovmuyorum."

"Kovmuyor musun?"

"Hayır. Sana dışarı çıkmanı söylüyorum çünkü biz burada değilken Koruyucu olmayanların kütüphaneye girmesine izin vermiyoruz."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir iş için."

"Gündüz vakti mi?" diye sordu şaşkınlıkla. Tyr savaşçılarını gündüz mü koruyordu? Skuld neden kargaları için bunu yapmıyordu?

Ama Koruyucu ona cevap vermek yerine koltuğunun arkasını tuttu ve her şeyi ters çevirdi, böylece büyük, tabandan tavana, UV korumalı pencerelere bakıyordu. Dışarısı karanlıktı.

"Ah."

"Evet." Sandalyeyi geri çevirdi, tekerleksiz ayakların çıkardığı sıyrık sesi kadının irkilmesine neden oldu ve yanına geldi. "Yapacak işlerimiz var. Ne de olsa gececiyiz."

Eriksen tipik bir Koruyucu dövüş kıyafeti giyyordu. Beyaz, kolsuz, kapüşonlu bir tişört, sol üst pazusuna işlenmiş tanrı rününü ortaya çıkarıyordu; mavi kot pantolon; kalın iş botları. Kuzgunlar gibi o da silah taşımıyordu. Kuzgunların aksine, Koruyucular etraflarındaki her şeyi silaha dönüştürmüyorlardı. Elleri ve ayakları kendi başlarına yeterince zarar veriyordu.

"Ve ne yazık ki," diye devam etti, "benim sorumluluğumda olduğun için ben burada yokken kalmana izin veremem."

"Ben mi?"

"Eğer aniden patlar ve tüm kitapları yok edersen, bunun sorumlusu ben olurum." "Çoğu, aniden patlar ve odadaki herkesi öldürürsem diyor."

"Kitapları daha çok önemsiyoruz."

Jace de öyle.

"Tamam. Yani yarın dönmemi mi istiyorsunuz?"

"Affedersin, işin bitti mi sandın? Çünkü çocuklar çoktan bir liste hazırladılar."

"Liste mi? Ne listesi?"

"Bundan sonra yapmanı istedikleri işler. Nedolf bir kamu avukatı ve İngilizcenin ikinci dil olduğu çok sayıda müvekkili var ve bazı nedenlerden dolayı şu anda birlikte çalıştığı çevirmene güvenmiyor. Sevald, bazı Doğu Avrupa ülkeleriyle bazı siyasi anlaşmalar üzerinde çalışıyor.

Ama Lehçesi ve Ukraynacası pek iyi değil ve insanları kızdırmaktan korkuyor."

"Muhtemelen öyledir."

"Evet. Sonra Fredgeir var-"

"Kim Fredgeir'den daha iyi bir isim ister ki?"

"Hayır. Sana ihtiyacı var-"

"Unut gitsin. Unut gitsin." Onu durdurmak için ellerini salladı. "Sorduğumu unut." "Bu işe karışmak istemiyor musun?"

"Öyle bir şey demedim. Sadece demek istedim ki Bir seferde sadece bir stresle başa çıkabilirim ve şu anda bu kitaplara oldukça odaklanmış durumdayım. Şu anda tüm odağım onlar."

"Güzel. Çünkü benim istediğim de tam olarak bu ve listeyi başlatmamın nedeni de bu. Kardeşlerimi seviyorum ama onları en başından kontrol altına almak lazım yoksa panik ve mızızlanma riski var. Sızlanmalardan nefret ederim."

Gülümsemi ve Jace odada başka bir şeye bakmayı düşündü. Adam o kadar yakışıklıydı ki. Ama sonra gözlerini kaçırmak için bir neden bulamadı. Boşanması yıllardır sürüyordu, avukatı eski kocasına karşı kalıcı bir koruma emriyle birlikte boşanmayı olabildiğince hızlı bir şekilde sisteme sokmuştu.

Ama Jace bu yakışıklı yüze baktıkça endişelenmeye başladı.

"Bana acımıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Gülümsemesi soldu. "Bunu bana neden soruyorsun?"

Burnunu biraz buruşturdu. "Tarikat meselesi."

"Ah." Bir an düşündü ve hemen -ve büyük olasılıkla saçma- bir cevap vermemesini takdir etti: "Hayır, hayır. Tabii ki hayır. Hayır!"

Birkaç saniye sonra, "Bize bundan bahsetmene şaşırdım. Çünkü bu açıkça tartışmadığınız bir konu. Aksi takdirde, şimdiye kadar çoktan diğer Klanlar için yem olurdu." Biraz daha düşündü. "Ama ... Bize bunu anlatacak kadar güvendiğin için memnunum. Yine de ... sorunuza cevap olarak, hayır. Size acımıyorum. Ama itiraf etmeliyim ki, bir zamanlar olduğun kız için kalbim biraz kırıldı. Ve özgürlüğün senin rızan olmadan elinden alındığı için."

Jace böylesine düşünceli ve şefkatli bir cevap karşısında şok olmuştu. Sadece bunu takdir etmekle kalmamış, aynı zamanda onun sadece tepki vermeyişine de bayılmıştı. Kargalar ve Kuzgunlar sadece tepki vermekten ibaretti.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bunu takdir ediyorum."

"Elbette. Ama o insanlar sizi bir daha rahatsız ederse bize haber verin. Polisle, politikacılarla, herkesle bağlantılarımız var. Onlarla tek başına savaşmak zorunda değilsin."

Jace gülümsemek zorunda kaldı. "Ben bir Karga'yım. Asla yalnız savaşmam."

"Doğru. Ama onlarla fiziksel olarak da savaşmak zorunda değilsin. Eğer daha akılcı bir yaklaşım benimsemeyi tercih edersen, Koruyucular senin için burada. *Ben* de senin için buradayım."

Jace, adamın ona söylediklerinin ötesinde bir şey anlatmaya çalıştığını hissetti ama Jace bunu anlayamadan pencereden gelen bir ses ikisini de irkiltti ve baktıklarında Stieg Engstrom'un camın diğer tarafında dikilmiş, ters ters baktığını gördüler.

"Onu öldürmem mi gerekiyor?" Eriksen sordu.

"Hayır, hayır." Birkaç eşyasını hızla sırt çantasına tıktırdı. "Eminim benim için buradadır."

"Normal bir insan gibi ön kapıya gelemeyi miydi?" "Stieg mi?"

Hayır. Normal insanların yaptığı şeyleri nadiren yapar."

Jace sırt çantasını omzuna attı ve Stieg'e işaret etti. "Ön kapı!" diye bağırdı ona. "Ön kapıya git!"

"Onunla iyi olacağına emin misin?" Eriksen, Stieg yavaşça uzaklaştıktan sonra sordu, bakışları Koruyucu'ya kilitlenmişti.

"Ben onunla iyi olacağım ama senin olacağından şüpheliyim. O bir Koruyucu hayranı değil."

"İkiniz birlikte misiniz?"

"Arabada birlikte olacağız."

Eriksen şaşkınlıkla kaşlarını çatı, sonra "Hayır. Siz ikiniz birlikte misiniz? Çıkmak gibi. Ya da öyle bir şey."

Jace güldü. "Dünyada bunun olmasına izin verecek kimse yok."

Ski kapıyı açtı ve Jace'in dışarı çıkmasına izin verdi. Bunu yaparken bakışlarını kendisine dik dik bakan Kuzgun'a sabitlediğinden emin oldu.

Aslında birbirlerine dik dik bakıyorlardı.

Kuzgunlar ve Koruyucular arasında hiçbir sevgi bağı yoktu. Birbirlerine kedi ve köpeklerin birbirlerine tahammül ettiği gibi tahammül ederlerdi, yani bunu gerektiren bir durum olmadıkça birbirlerine hiç tahammül etmezlerdi.

"Neden buradasın?" Jace iri, yavaş zekâlı Kuzgun'a sordu.

"Kera seni almamı istedi." Kuzgun hâlâ Ski'ye bakıyordu. "Buraya gelmene ve burada kalmana izin verdiklerine inanamıyorum. . . yalnız. *Onlarla* birlikte."

"Ona bakmaya devam mı edeceksin?" diye sordu Engstrom. "Belki."

"Bu çok garip."

Sonunda ona baktı. "Sen kimin tarafındasın?" "Kendi tarafımda mı?"

"Tipik."

"Gidebilir miyiz?" diye sordu arabaya doğru yürürken. "Yarın buraya kendim geleceğim."

"Ehliyetin var mı ki senin?" Engstrom *hâlâ* Ski'ye bakarak sordu. "Ski, hazır mısın?" Gundo arkasından sordu.

Ski arkadaşına bakabilmek için sadece başını çevirdi. Kuzgun'un hırıltısını duydu.

"Lanet olsun! Siz piçlerin bunu yapmasından nefret ediyorum."

Ski başını geriye doğru salladı. "O zaman siktir git Kuzgun."

"Memnuniyetle," diye karşılık verdi, arabaya doğru geri geri yürürken kollarını meydan okurcasına açmıştı.

Jace sırt çantasını arabaya fırlattı, sonra geri dönüp Kuzgun'u ensesinden yakaladı.

"Ah!"

"Arabanın içinde! Tanrım!"

Kuzgun'u arabaya doğru itti ve Ski ile Gundo'ya el salladı. "Yarın görüşürüz."

Onlar da el salladı ve onun arabaya binip Kuzgun'la birlikte uzaklaşmasını izlediler, ikili yol boyunca didişti.

"Çıkıyorlar mı?" Gundo sordu.

"Hayır diyor."

"Güzel. Çünkü ondan hoşlanıyorsun."

Ski başını salladı "Anlıyorum." Arkadaşıyla yüzleşti. "Yine de onun bunu anladığını sanmıyorum."

"Oh hayır. Hiç anlamıyor."

"Neden onlara karşı her zaman bir pislik olmak zorundasın?" Jace Stieg'e sordu. "İyi davranamaz mısın? Bir kez olsun?"

"Hayır."

İçini çekti ve gözlerini pencereden dışarı dikti.

"Ve bana karşı neden bu kadar şirret davrandığını anlamıyorum. Daha arkadaş canlısı biri değildi ki."

"Mesele bu değil. Onların bölgesindesin ve bir akıl hastası gibi cama vuruyorsun!"

"Bunu seni korumak için yaptım." "Beni neyden korumak için?"

"Sana 'o bakışı' atıyordu." "Bakış mı? Ne bakışı?"

"Benim cariyem olmanı istiyorum bakışı. Sanki o tıknaz kıcını omzuna atıp seni kitaplarla kaplı görkemli Viking teknesine götürmekten çok mutlu olacakmış gibi."

"Benim kıcım tıknaz değil." "Küçük de değil."

Jace yumruklarını alnına bastırdı. "Bana neden arkadaş olduğumuzu tekrar açıklar mısın?"

Stieg omuz silkti. "Sen anlaşılabildiğim birkaç kişiden birisin." "Ve bu size bir şey anlatmıyor mu?"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Stieg'i arabada bıraktıktan sonra Jace Kuş Evi'ne girdi.

İçeri girer girmez Rachel oradaydı ve konuşmak için ağzını açmıştı. Dürüst olmak gerekirse Jace bunu duymak istemiyordu, bu yüzden de "Kapa çeneni," dedi. Rachel anında -geçici de olsa- sessizliğe gömüldü.

O kadar güzel bir gün geçirmişti ki, kimseden bir şey duymak istemiyordu.

Jace durakladı ve bir ısıklık çaldı. Ekibinin savaş sırasında birbirlerini takip etmek için kullandığı bir düdüktü bu. O da bir ısılıkla karşılık verdi ve ekibini küçük oturma odalarından birine kadar takip etti. Tessa dışında hepsi kanepede oturmuş televizyon izliyor ya da elektronik aletleriyle uğraşıyordu.

Kera arkasını döndü ve gülümsedi. "Nasıl geçti?"

Jace durdu. Gözlerini kırptırdı. "Yüzüne ne oldu?" diye sordu dehşetle. Kera'nın yüzünün sağ tarafının tamamı şişmiş, siyah ve maviydi. Jace hemen Erin'e baktı. "Ne yaptın sen?"

"Ben yapmadım! Neden hep benim yaptığımı düşünüyorsunuz?"

Bunun üzerine Erin kıkırdama ve gülüşmelerden başka bir şey duyamayınca tekrar televizyona baktı.

"O haklı," dedi Kera. "O değildi. Bebeklerini kurtarmaya çalışmamdan hoşlanmayan yüz kiloluk bir Rottweiler annesiydi. Yavrular burada değil," diye hızla ekledi Kera, Jace ciyaklayıp ellerini birbirine vurunca.

"Neden olmasın?"

Koltuktaki herkes Jace'e baktı ve Jace sesinin biraz sert çıkmış olabileceğini fark etti.

Ama hadi ama! Hem yavru köpeklerden bahsedip hem de oynaması için onları burada bulunduramazdın!

"Şu anda kendi işimi kurana kadar şehirdeki başka bir kurtarma grubuyla çalışıyorum. Yani yavrulara ve annelerine onlar bakıyor. Yemek, pansiyon ve veteriner masraflarını ben karşılıyorum."

Lev şimdiye kadar Jace'in sesini duymuş ve odaya koşmuştu. Arka ayakları üzerinde, Jace uzanıp onu kucağına alana kadar pençeleriyle onun kot kaplı baldırını pençeledi. "O işi halletmen gerek Kera."

"Özgürlüğümüz için hayatlarını tehlikeye atan ve şimdi evlerinde biraz daha yardıma ihtiyaç duyan Amerikalı veterinerlere yardım etmek için mi... yoksa yavru köpeklere kolayca erişebilmek için mi?"

"Neden ikisi birden olamıyor?"

Maeve, battaniyeye sarınmış bir halde kanepede oturuyor ve bir termometre uzatıyordu. "Ben hastayım."

Erin iç çekti. Yüksek sesle. "Hasta değilsin."

"Hastayım. Ya grip oldum . . ya da ölüyorum." "Ölüyor musun?" Erin talep etti.

"Gerçekten mi?"

Parmaklarının ucunu boğazına bastırarak, "Lenf düğümlerim şişti," diye karşı çıktı. "Burnum akıyor. Hapşıriyorum. Sinüslerim beni öldürüyor-"

"Alerji ilaçlarını aldın mı?" Jace burnunu Lev'inkine bastırarak sordu. O zaman Lev onun yüzünü yalamaya ve çenesini kemirmeye başladı.

"Alerji ilaçları mı?"

"Bu semptomları en son yaşadığında, alerjin olduğu ortaya çıktı. Kuş gribinin öldürücü bir formunun aksine."

"Oh." Maeve termometreyi indirdi, bir an düşündü. "Bu sabah alerji hapımı almayı unutmuşum."

Erin gözlerini devirdi; başını salladı. "Oy."

"Hey, şuna bir bak." Alessandra uzaktan kumandayı kaptı ve sesi açtı. "Bu Betty'nin eski asistanı değil mi?"

Öyleydi. Uzun bacaklı sarışın, *Entertainment Tonight*'ta gülümseyerek "zavallı Betty Lieberman'ın geçirdiği kazadan sonra iyileşme sürecinde onun yerine bakmaktan" bahsederken harika görünüyordu.

Erin, "Ne kadar çok altın takı var," dedi. "O ne ki? Rapçi mi? Public Enemy'ye katılacak gibi görünüyor."

Kera homurdanarak, "En son duyduğun rap grubu bu mu?" diye sordu.

Erin güldü. "Hayır. Sadece annemin favorilerinden biri."

Tessa odaya girdi ve Lev'in başını okşamak için Jace'in yanında durdu. "Pekâlâ hanımlar. Bu gece bir işimiz var. Hazırlanalım."

"Ne?" Erin sordu. "Yine mi? Daha dün gece bir işimiz vardı."

"Diğer Saldırı Ekipleri dışarıda. Yani sıra bizde."

"Dolunay falan mı var?" Maeve dramatik öksürükler arasında sordu . . . ki herkes bunu görmezden geldi.

"Şaşırtıcı bir şekilde hayır." Tessa, "Sürtükler, kalkın!" diye bağırmadan önce bir an bekledi.

Jace'in kardeş kargaları inleyerek ve şikâyet ederek ayağa kalktı ve merdivenlere yöneldi.

Tessa Jace'e döndü. "Rachel'a çenesini kapamasını söyledin mi?"

"Evet. Ama kendimi savunmam gerekirse, benimle konuşarak günümü mahvedecekti.

Bunun olmasına izin veremezdim."

Tessa küçük bir omuz silkti. "Bu muhtemelen iyi bir plandı."

Ski, Bakersfield'ın dışındaki barın çatısına tünemişti. Yine Bear'ın ekibiyle gelmişti.

Hepsi tünedi ve bekledi. Elbette neyi beklediklerini bilmiyordu. Sadece neyi koruması gerektiğini biliyordu.

"Uh-oh," diye inledi Borgsten.

Ski kısa süreliğine gözlerini kapattı, barın otoparkında kükreyen motosikletlerin sesi onu söyleyebileceğinden çok daha fazla rahatsız ediyordu.

"Tyr'ın sağ eli adına," diye yakındı Gundo, "neden onlar?" "Çünkü kötü bir gece geçiriyoruz."

Motosikletlerin motorları kapatıldı, çekiçler çözüldü ve büyük omuzlara dayandı. Koruyucular, Thor'un insan Klanı Dev Katiller'in barın ön kapısına doğru ilerleyişini izledi. Ski, o Klan içeri adımını atar atmaz çığlıkların başlayacağını biliyordu.

Ski küçük bir çocukken Kuzgunlardan daha aptal birinin olabileceğini hiç düşünmemişti. Yanıldığını çabucak öğrenmişti. Daha aptalı vardı.

Neyse ki Frieda da bu grupla birlikteydi. Los Angeles Dev Katilleri'nin lideriydi. Aslında zeki değildi. Ama acı verecek kadar aptal da değildi. Bunun yardımını oldu.

Ski elini kaldırdı ve ekibine hareket etmelerini işaret etti. Bunu hızlı ve sessizce yapmaları gerekiyordu ki bu hiç de kolay olmayacaktı. Thor'un Klanı'yla değil.

Birden Ski kendini Kuzgunlarla uğraşmıyor olmayı dilerken buldu. Bu nadiren düşündüğü bir şeydi.

Ski kendini çatıdan aşağı fırlattı ve Frieda'nın önüne sertçe indi.

Hemen durdu, eli silahının kabzasında sıkılaştı. Ekibi arkasında durmuş, her an o gülünç çekiçleri sallamaya hazır bekliyordu.

Tıpkı Thor'un kendisi gibi, o aptal çekiçlerde de hiçbir incelik yoktu.

"Danski Eriksen." Frieda Ski'ye bakarken dudaklarını büzdü. "Ne yapıyorsun burada?"

"Bunu yapmana izin veremeyiz, Frieda."

Sert bir kahkaha attı. "Öyle mi? Yapamaz mısınız? Nedenmiş o?" "Burası bizim korumamız altında."

"Bir bar mı? Siz ezikler bir barı mı koruyorsunuz? Şok oldum."

"Sahibi Tyr'ın gözde bir rahibesi. Şimdi, eğer onda Thor'a ait bir şey varsa, onu sizin için bizzat ben alırım. Ama oraya girip herkesi öldürmeye başlamayacaksınız."

"Öldürmeyecek miyiz?"

"Peki bizi kim durduracak?" diye sordu yaşlı Katillerden biri. Kargalar ve Kuzgunlarla girdiği kavgalarda o kadar çok dayak yemiş bir Katil'di ki Ski adamın beyninde kalıcı hasar olduğundan emindi. Tıpkı sahada çok fazla darbe almış profesyonel bir futbolcu gibi. "Sen . . . Urkel?"

Frieda çekici omzundan kaldırarak kafasını avucunun içine aldı. Ski irkildi. Bu acıtmış olmalıydı.

"Getir onu," diye ısrar etti Frieda. "Biz fazlasıyla hazırız." "Seninle dövüşmek istemiyorum, Frieda."

"Neden? Korkağın teki olduğun için mi?"

"Bundan hoşlanmadım," diye açıkladı Haldor. Sadece sessiz olmayan Koruyuculardan biriydi - adam kelimenin tam anlamıyla aylarca tek kelime etmeden durabilirdi.

Frieda aval aval ona baktı. "Bundan hoşlanmıyor musun? Ne olmuş yani?"

"Bir kızım var ve ona erkek merkezli bir dünyada özsaygıyı öğretmeye çalışıyorum. Ve birine kadın cinsel organı diyerek zayıf olduğunu ima etmek beni rahatsız ediyor. İçgüdüsel olarak."

"Ne-erly?" diye sordu bir Katil diğerine.

"Bir kadın olarak," diye devam etti Haldor, "gerçekten daha bilinçli olmalısınız. -"

"Kapa çeneni. Kapa çeneni!" Frieda kükredi. "Şimdi, bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız? Hadi, Koruyucu!" diye meydan okudu. "Hadi dövüşelim!"
Ski'nin gerçekten dövüşmek istememesi dışında...

Papaz Bruce Maynard sandalyesinde arkasına yaslandı ve karısının o gece kazandıkları tüm paranın sayıldığı masadan bir deste banknot almasını izledi.

Parayı çenesinin altında tutup sırtıttı. "Nasıl görünüyorum?"

"Zengin."

Güldü ve onun alnından öptü. "Ben eve gidiyorum. Parti başlasın."

"Uzun sürmez."

Çıkışa doğru yürüdü, durdu ve ona "Bu gece fahişe yok" diye hatırlattı.

"Olmayacağını söyledim."

Gözlerini devirdi, kıkırdadı ve dışarı çıktı.

Bruce ayağa kalktı ve bir süre çadırının etrafında dolaştı. Birkaç gün daha burada kalacaktı. Tanrı Sözü'nü satacaktı. Biraz şifa dağıtacak. Ve biraz para kazanmak. Bu onun iyi olduğu şeydi. Şimdiye kadar bulduğu en iyi dolandırıcılıktı. Televizyona bile ilgi duyuyordu. Ve gerçek para da oradaydı. Kitleleri coşturabilir ve karısı da o muhteşem şarkı ve dansını yapabilirse, o özel jete hemen sahip olabilirlerdi.

Arkasındaki ahşap sahnede bir ses duydu.

Kadın oraya çömelmiş, onu izliyordu. Güzel bir kadındı. Tamamen siyah giyinmiş, seksi, küçük bir kızıl. Yine de vaazda olamazdı. Onu fark ederdi. Güvenlik görevlilerinden biri onu karavanına götürürdü. Peki, kimdi o?

Ve nereden gelmişti? "Alo?"

Kadın ayağa kalktı, kollarını göğsünde kavuşturdu ama hiçbir şey söylemedi.

Ona doğru yürüdü ama yine arkasından bir ses duydu. Döndü. Bu Latin'di. Çok güzeldi. Uzun sarı saçları, iri kahverengi gözleri vardı. O da siyah giyinmişti ama iki yandan yırtmaçlı uzun bir etek giymişti. Ona gülümsedi. O da gülümsedi.

Bir boğaz temizlendi. Tekrar kızıl saçlıya döndü. Artık sahnede yalnız değildi. İki kadın daha vardı. Biri siyah. Biri uzun, kıvrırcık kahverengi saçlı beyaz. İkisi de yeterince çekiciydi.

"Yardımcı olabilir miyim hanımlar?" diye sordu. Yardımdan daha fazlası için burada olduklarını umuyordu.

Arkasındaki Latin konuştu.

"Vaazınızı dinledik." Elini adamın omzuna koydu ve yüz yüze gelene kadar yavaşça onun etrafında yürüdü. "İlginçti. Mesajınız." Koyu kırmızıya boyadığı manikürlü tırnaklarından birini adamın göğsünde gezdirdi. "Tanrı ve onun paraya olan ihtiyacı hakkında."

Kimdi bunlar? Büyükkannelerinden ve büyükbabalarından alınan paradan şikâyet eden tutucu kadınlar mı? Ne kadar sıkıcı.

"Rabbimiz ve Kurtarıcımız-"

"Hayır," diye araya girdi. "Onun adını ağzına alamazsın. Bu bizi çok üzüyor. Bu kutsal bir şey. Tıpkı O'na ibadet eden insanlar gibi. Onlar kutsaldır."

"Belki de benimle konuşmalısınız-"

"*Sizinle* konuşmak için buradayız." Gülümsedi, eli sürekli aşağıya doğru hareket ediyordu. "Ve sen de dinleyeceksin."

Taşaklarını yakaladı ve büktü, neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Ama elini bırakmasa da baskıyı hızla geri çekti.

"Bu yalanları satmaya, bu zavallı insanların parasını almaya devam edersen, buraya geri döneceğiz ve ruhunu bedeninden söküp alacağız."

"Sen deli misin?" diye sordu.

Sırtından kanatlar çıktı. Büyük, siyah kanatlar. Hepsinin kanatları vardı.

Bruce ilk başta bunun bir numara olduğunu düşündü. Barstow'daydılar. Los Angeles'a arabayla sadece iki saat uzaklıktaydı. Film bölgesi. Para aldığı bir film patronunun ailesi olabilirdi. Ve bütün bu şeyi onlar ayarlamış olabilir.

Ama sonra kızıl saçlı kız ona ulaşmak için odanın öbür ucuna uçtu. *Uçtu*. Adamın önüne kondu.

"Sana ne söylediğini anlıyor musun?" diye sordu kızıl saçlı. "Sana ne yapabileceğimizi anlıyor musun? Burada sana bir şans veriyoruz. Tek bir şans." Eğildi ve fısıldadı, "Sodom ve Gomora'ya ne yaptığımızı duydun, değil mi? Bu koca bir şehirdi."

"I-"

Kadın elini kaldırdı, parmaklarının arasında alevler dans etti ve Bruce eğilerek uzaklaşmaya çalıştı ama bir diğeri kanatlarını açarak arkasında durdu ve onu öne doğru itti.

"Yani," dedi Latin, "parayı geri vereceksin. *Gerçek Söz*'ü vaaz edeceksin. Bu insanlardan daha fazla para çalmaya çalışmayacaksın. Ya Babamızla aranı düzeltirsin ya da buraya geri gelir ve sevebileceğin *her şeyi yok* ederiz. Anladın mı?"

"Anladım! Anladım!"

Onu itti. "Bir daha sıcıp batırma, Bruce."

"Batırmayacağım! Yemin ederim! Yapmayacağım!"

Kanatları önce yukarı, sonra aşağı kalktı ve çadırın tepesindeki delikten dışarı uçtu.

Kızıl saçlı eğildi ve karısının onun için çok sevdiği, bazen onlar için paralarını da temizleyen lüks bir kuyumcudan aldığı tuhaf bileziği bileğinden çıkardı.

"Bunu da alacağım," dedi siyah kot pantolonunun arkasına sokarken.

"Neden?"

Yüzleri neredeyse birbirine değecek kadar eğildi, elini kaldırdı, avucunda bir alev topu vardı. "Ne dedin sen?"

"Hiçbir şey! Yemin ederim!"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sonra gitmişti. Hepsi gitmişti. Tek yapabildiği ağlamak ve Tanrı'ya çok üzgün olduğunu söylemekti.

Büyük Bavyera krakerleri barın meşhur spesiyalitesiydi. Rahibe her bir Koruyucuya soğuk bira fincanlarıyla birlikte bunları dağıtırken, Katillerin artık durmadığı noktaya bakarak yediler.

Gundo, "Bu düşündüğümden biraz daha az tatmin ediciydi," diye düşündü.

"Bu gece kavgı havasında mıydın?" Borgsten sordu.

"Pek sayılmaz. Yine de ... kapıları açmak, onları itmek. Pek Viking tarzı değil."

"Viking gibi olacak olsaydık, tüm Dev Katilleri öldürür ve cesetlerini sikerdik." Borgsten'in kardeşleri ona bakınca ekledi: "En azından benim soyum böyle bilinirdi. Neyse ki o zamandan beri bundan uzaklaştık."

"Çok şükür," dediler hep bir ağızdan.

"Alessandra, onun taşaklarını gerçekten uzun süre tuttuğunu biliyor musun?" Erin sordu.

"Biliyorum dostum, ama çok *büyüklerdi*. Aleti de filinki gibiydi."

Kera ürperdi. "Şaşırtıcı ama bu kulağa düşündüğün kadar ateşli gelmiyor."

"Kendine neden bu kadar güvendiğini açıklıyor."

Ayin çadırına bakan ağaçlara tünemiş papazın dışarı çıkışını izlediler. Ağlıyor ve kendi ayaklarına takılıp düşüyordu. Beyaz pantolonunun önünde sarı bir leke vardı.

Sadece bilezik için gelmişlerdi. Onu kullanmamıştı. Ne olduğunu bile bilmiyordu. Erin onu çalabilirdi ve hepsi bu kadar olurdu.

Ama biraz araştırma yaptıktan ve internetteki videolarını birkaç dakika izledikten sonra Kera bir mesaj göndermek istedi. Çok dindar olan annesi sürekli onun gibi pisliklerin kurbanı oluyordu. Onlardan birini bile durdurabilirse, hayatında bir şey başarmış gibi hissedecekti.

Dünyayı Ragnarok'tan kurtarmaya yardım etmenin yanı sıra. "Peki, siz ne düşünüyorsunuz?" Erin sordu. "Sizce gerçekten değişecek mi?"

Annalisa omuz silkti. "Bilemiyorum. Bir sosyopati değiştirmek neredeyse imkânsız. Yoksulların dinini onlara karşı kullanarak hırsızlık yapmak için de öyle olmak gerekir. Ben bile o kadar boktan biri değilim. Ve gerçekten baktım. Ama şunu söyleyeyim, melekmişiz gibi davranmak hoşuma gidiyor."

"Papa'nın bunu yapmamızdan nefret ettiğini duydum," dedi

Alessandra. "Yaptığımız her şeyden nefret ediyormuş."

"Hayır." Erin başını salladı. "Her şeyden değil."

"Bekle," diye araya girdi Kera, paniklemeye başlamıştı. "Papa bizi nereden biliyor? Papa'yla nasıl bir ilişkimiz var? Neden bizden nefret ediyor?"

Erin kıkırdadı. "Eski Katolik paniğini seviyorum."

"Hangisi daha kötü bilmiyorum," dedi Jace aniden, Papaz Bruce'un arabasının hızla uzaklaşmasını izlerken sesi yumuşaktı. "Söylediklerine inanmayan ve sizden çalanlar mı . . ya da inanıp yine de sizden çalanlar."

"Vay canına," dedi Annalisa, "bu çok derin bir şey."

"Başka aç olan var mı?" Erin sordu. "Canım waffle çekti." "Otoyolda yirmi dört kişilik bir IHOP'un önünden geçtik."

Hepsi başını salladı ve diğerleri kanatlarını açıp havalandılar. Ama Jace hâlâ orada oturuyordu.

Kera onun yanına tünemek için dikkatlice ağaç dalına doğru ilerledi. Ağaçların onun ağırlığını taşıyabileceğinden hâlâ diğerleri kadar emin değildi ama yeni hayatının inceliklerine alışmaya başlamıştı. Jace ona bunun zaman alacağını söyleyip duruyordu, "ama sen farkına varmadan her gününün bir parçası olacak."

"Jace? Sen iyi misin?"

"Evet," diye cevap verdi Jace biraz fazla hızlı. "Sadece düşünüyordum." "Yalan söyleyen papazlar hakkında mı?"

Gülümsedi. "Öyle de denebilir."

"Ben de birkaç tanesiyle tanıştım. Annem onlara sürekli para gönderirdi. Babamı deli ederdi. Özellikle de eve geldiklerinde onları oturma odasında kahvesini içerken ve parasını çalarken bulurdu. Tarikat liderleri gibi olduklarını söylerdi."

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Tarikat liderleri gibi değiller. Hem de hiç."

Ve bu şifreli bilgiyle birlikte Jace kanatlarını açtı ve gitti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Salka başının arkasını mıncıklayınca Ski çok erken uyandı. Bu evde birinin olduğu anlamına geliyordu. Genelde temizlikçiler gelirdi ama bugün onların günü değildi.

Ski kalktı, Salka hareket edecek durumda olmadığı için boynuna sarıldı. Aşağıya indi ve birkaç kardeşinin ön kapıdan girip homurdanarak onu selamladıktan sonra ilk kahvelerini almak için mutfığa yöneldiklerini gördü.

Ama Salka onu kardeşleri yüzünden uyandırmayacaktı. Onları neredeyse Ski'yi tanıdığı kadar iyi tanıyordu.

Yine de Salka panikle miyordu. Ski'yi büyük bir tehlikeye karşı uyarmıyor, sadece evde Koruyucu olmayan birinin olduğunu bilmesini sağlıyordu.

Ski'nin arka taraftaki gül ağaçlarının arasında hasta ve neredeyse tüysüz halde bulunduğu kedi zamanla bu kutsal yerin gerçek koruyucusuna dönüşmüştü. Tyr bile onu sevmişti. Yine de, elinde kalan tek eli koparmaya çalışmayan her hayvanı severdi.

Ski başını eğerek durdu. Bir sayfanın çevrildiğini duydu. Gülümseyerek kütüphaneye yöneldi. Jace'i masada otururken buldu, ayaklarını sandalyeye uzatmış, dizlerinin üzerinde bir kitap duruyordu. Gözleri kocaman, ağzı hafifçe açık, okuduğu şeye derinlemesine dalmıştı.

Kesinlikle geçen gece aldıkları kitaplardan biriydi ama önemli görünmüyordu. Ya da ilginç. Cilt oldukça eskiydi ama antik değildi. Kızın orada ne bulunduğunu merak ediyordu.

Ama o daha soramadan Ski bir havlama sesi duydu.

Okumaya devam ederken, Jace bir elini arkaya uzattı ve arkasında duran bej renkli taşıyıcının üstünü okşadı. "Sorun yok bebeğim. Uyumaya devam et."

"*Bunun* burada ne işi var?" Ski masanın yanında duran taşıyıcıyı işaret ederek sordu.

Kadın hâlâ okumaya devam ederek, "Bu sabah kimse onu alamadı. Ben de onu yanımda getirdim. Kera onu daha sonra alacak."

"Burada olamaz." "O iyi."

"Kütüphanemize köpek giremez."

"Lev bir köpek olduğu ve Tyr elini kurt Fenrir'e kaptırdığı için mi?
Bu bir tür köpek bağınazlığı mı?"

"Daha çok köpek tiksintisi gibi ve sen ne okuyorsun?"

"Rusça Viktorya dönemi pornosu."

Ski onu doğru duyduğundan emin değildi. "Pardon?"

"Viktorya dönemi pornosu. Sanırım Lenin ve onun tutucu yandaşları kitabın vahşi seks kisvesi altında emperyalist dogmalarla dolu olduğunu anlamasınlar diye bu sıkıcı kapağı giydirmişler."

Sonunda kitabını indirdi ve Ski'ye baktı. Jace kaşlarını çatı ve "Kafanda bir kedi var" demeden önce biraz baktı.

"Evet."

"Sen kediye sahip olabiliyorsun ama ben köpeğime sahip olamıyor muyum?"

"O burada yaşıyor. Ve kediler köpekler kadar pis değildir."

"Ahlaki olarak mı yoksa köpekler kendi dışkılarının içinde yuvarlanmayı sevdikleri için mi?"

"İkisi de. Ve Bear, köpeğini değerli kütüphanesine getirdiğini öğrenince OKB'den kafayı yiyecek."

"O bir taşıyıcıda. Ve o bir *bebek*. Bir bebeği yalnız bırakamam."

"Küçük yaştaki köpekler bebek değildir. Onlar yavrudur. Bebek bezi giymeyen yavru köpekler."

"Altında bezi var."

Ski kollarını göğsünde kavuşturdu. "Köpeğine bez mi taktın? Ve bunda yanlış bir şey görmüyor musun? Psikolojik olarak yani."

"Sızıntı yapmasın diye taktım." "Bu iğrenç."

"İyi olacak," diye ısrar etti ve kitabına geri döndü.

"Kutulardaki diğer eşyaları yerleştirmeyi bitirdin mi?" "Hayır, hayır."

"O zaman porno okumayı ileri bir tarihe erteleyebilir misin?" "Çok büyüleyici."

"Eminim öyledir, ama bunu bizim için tercüme etmenize ihtiyacımız olmayacağından neredeyse eminim. Bizim için tercüme etmen için *sana para* da *ödemeyeceğiz*."

"Peki," diye içini çekti ve kitabı bir kenara bıraktı. Ski,

"Kahvaltı yaptın mı?" diye sordu.

"Ben kahvaltı etmem."

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım." "Yiyecek bir şey istemiyorum."

"Yiyeceksin."

"Nesin sen? Büyükannem mi?"

"Belli ki birinin sana göz kulak olması gerekiyor," dedi ve mutfağa doğru ilerledi. "Porno yüzünden kendini aç bırakıyorsun."

"Ben değildim!"

Jace, Eriksen'in kahvaltının hazır olduğunu söylediğini duydu ama onu görmezden gelmeyi tercih etti ve çalışmaya devam etti.

Masanın üzerine yığıldığı kitaplardan birine uzanmak üzereydi ki sandalyesinin tümüyle yerden kaldırıldığını hissetti.

"Hey!"

"Ben çağırdım," diye cevap verdi Eriksen. "Görmezden geldin."

İnanılmaz bir kolaylıkla onu ve ağır tahta sandalyeyi evin koridorlarında taşıyarak mutfağa ulaştı. Masa zaten Koruyucularla doluydu ama Eriksen'in onu yere bırakmasını izlemek için kitaplarından, kağıtlarından, dizüstü bilgisayarlarından veya telefonlarından başlarını bile kaldırmadılar.

Önüne sosis, pastırma, yumurta ve kızarmış ekmekle dolu bir tabak koydu. Onun yanına da bir yığın krep dolu başka bir tabak koydu.

"Bu çok fazla değil mi?" diye

sordu. "Kim için?"

Tartışmak istemediğine karar veren Jace başını salladı ve tabağa baktı. Ayaklarının topukları koltuğa degecek şekilde bacaklarını yukarı çekerek uzandı ve bir dilim pastırma aldı.

Sessizce bir şeyler atıştırıyor ve pencereden dışarı bakıyordu ki birinin kendisine çok yakın durduğunu hissetti. Çok yakın. Pastırma ağzından sarkarken başını çevirdiğinde Koruyuculardan birinin saçlarına baktığını gördü.

"Yardımcı olabilir miyim,

Haldor?" "Saçın ..."

"Evet?"

"Kızımınki gibi." "Oh.

Tamam."

Daha yakına eğildi. "Saçını örebilir miyim?" "Neden?"

"Evet," diye sordu diğer Koruyuculardan biri, gözlerini evrak işlerinden ayırarak. "Neden?"

"Onu bir Viking panayırına götürmemi istiyor. Rönesans panayırı gibi bir şey. Kostüm giymek ve saçını ördürmek istiyor. Ama ben

saç örmeyi bilmiyorum. Ben de bir kitap aldım." Kitabı havaya kaldırdı. "Ve onun üzerinde denemeden önce belki biraz pratik yapabilirim diye düşündüm."

Jace, Haldor'un karısının birkaç yıl önce öldüğünü ve geriye sadece o ve küçük kızının kaldığını hatırladı. Elbette onu bakıcıların ve dadıların yardımıyla kendisi büyüttmüştü ama Jace'in duyduğuna göre, kızına olabildiğince normal bir hayat vermeyi tamamen kendine görev edinmişti.

Birinin babası kanatlıyken ve Valkyrie annesi iblislerle savaşırken ölmüşken mümkün olduğunca normal bir hayat.

"Elbette," dedi Jace omuz silkerek.

"Teşekkür ederim. Bu harika." Kitabı Jace'e uzattı. "Hangisini beğendin?"

Muhtemelen 1596'da çok popüler olan stillere baktı ve rastgele birini seçti. Çok karmaşık görünmüyordu ve çok uzun sürmeyeceğini tahmin ediyordu.

"Bu."

Haldor başını salladı. "Güzel seçim." Sayfaya baktı, bir an gözlerini kapadı, sonra kitabı masanın üzerine koydu. Kapalı. İşte o zaman onun işitsel bir hafızası olduğunu anladı. Jace'in hep kendisinde olmasını dilediği bir şeydi bu. Yine de her şeyi mükemmel hatırlayabilseydi, *Suç ve Ceza* ya da *Savaş ve Barış* gibi en sevdiği kitapları yeniden okumak hiç eğlenceli olmazdı.

Haldor son derece iri elleriyle saçlarını dikkatlice ayırıp örmeye başlarken, Jace kuru tostunu kemiriyor ve pencereden dışarı ya da tavan penceresinden yukarı bakıyordu.

Jace güzel bir gün geçiriyordu.

Bear, Koruyucular'ın evine girdi ve Karga'nın kitaplarla ne kadar ilerlediğini görmek için hemen kütüphaneye gitti. Girişte durdu ve boş masaya baktı. Kadın neredeydi? Ve sandalye neredeydi?

Birkaç genç Koruyucu onun yanından geçip çalışmak için kütüphaneye girdi. Genç Koruyucular buraya sadece son savaş eğitimleri için gönderilirdi. Genellikle üçüncü sınıfta yerel özel liseye geçerlerdi. Daha genç erkekler "özel erkek okulu" olarak adlandırılan ama aslında geleceğin Koruyucuları için bir eğitim alanı olan okula giderlerdi. Orada onlara genel eğitim ve basit savaş teknikleri, nasıl uçulacağı, rünlerin nasıl okunup tercüme edileceği ve güç ve büyü için nasıl kullanılacağı öğretilirdi. Bilirsiniz işte... temel bilgiler.

Karga'yı bulup bulamayacağına bakmaya karar vererek -muhtemelen mutfaktaydı- gitmek için döndü ama bir ses duyunca durdu.

Neydi o ses? Ne tür bir sestti bu? Tekrar duydu.

Bir "yip."

Başını çevirip yana doğru eğildiğinde, masanın yanındaki bir tür taşıyıcıdan gelen nefes alıp verme ve sızlanma seslerini duydu.

Bear ona doğru gitti ve içindeki her neyse onunla göz göze gelene kadar onu yerden kaldırdı.

Hayvan tekrar havlayınca Bear'ın gözleri kısıldı ve boğazından küçük bir hırıltı çıktı.

★ ★ ★

Ski, bir kadının üç parça tost yemesinin bu kadar uzun sürdüğünü hiç görmemişti. Ama tek yaptığı kemirmektir. Yavaş yavaş. Bazen su içmek için duruyordu. Ya da bir parça pastırma kemiriyordu. Ama çoğunlukla Haldor büyük, biraz da beceriksiz elleriyle saçlarıyla uğraşırken o sadece tostı kemiriyordu.

Sonra işler daha da garipleşti.

Birdenbire Jace'in etrafı kardeşlerine yardım etmeye karar vermiş birkaç Koruyucu tarafından sarıldı. Saçına dokunmadılar ama Haldor'un doğru stili yakalaması için ne yapması gerektiğini gösterdiler.

Ski ise sadece izledi. Her şeyden büyülenmişti. Haldor'un güzel kızı için bir şeyler yapma ihtiyacı; kardeşlerinin hakkında hiçbir şey bilmedikleri bir konuda bir Koruyucu arkadaşlarına yardım etme ihtiyacı; artı, Jace'in inanılmaz sabrı.

Tüm bu süre boyunca hiç şikâyet etmedi. Rahatsız görünmüyordu. Etrafında dönen konuşmalara da katılmadı.

Sadece kemirdi ve baktı.

İşte o zaman sonunda anladı.

Jace Berisha, sonunda ölümüne ve bir Karga olarak yeniden doğmasına neden olan trajik geçmişi nedeniyle acı verici derecede utangaç değildi.

İnsanlardan nefret etmeyen antisosyal bir içe dönüktü ... sadece küçük konuşmalardan. Adam ona bıçakla saldırmış gibi arabadan fırlamasına şaşmamalı.

Adam onunla kibarca sohbet etmeye çalışıyordu ve kadın bunun *dışında* her şeyi yapmayı tercih ediyordu.

Jace'le ilgili bulmacayı çözdüğünü fark etmek Ski'ye inanılmaz bir şey başarmış gibi hissettirmişti. Sadece nedenini bilmiyordu.

Genç Koruyuculardan biri mutfağa girdi, ağabeylerinin ne yaptığına bakmak için kısa bir süre durakladı, sonra başını salladı ve Ski'nin yanına geldi.

"Uh . . . Bay Eriksen?"

"Bana gerçekten böyle seslenmek zorunda değilsin Karl."

"Varlığımın bu döneminde size bayım demekten daha çok hoşlanıyorum."

Bu noktayı tartışmak istemeyen Ski, "Tamam." dedi.

"Her neyse... o... uh... hayvan. Çantanın içinde. Kütüphanede." "Evet?"

"Evet. Bay Ingolfsson onu aldı. Dışarıda. Mırıldanırken. Şahsen ben onun mırıldanmalarını hep rahatsız edici bulmuşumdur."

Jace sandalyesinde dönerken ve Koruyucular onun saçıyla uğraşmayı bırakırken Ski doğruldu. Hepsi mutfaktan çıkıp kütüphaneye dönmeden önce uzun bir süre birbirlerine baktılar. Sürgülü kapılardan biri açıldı ve hep birlikte kapıya çarptılar, yakalanmadan önce çömelip dışarı dalan Jace hariç hepsi orada sıkıştı.

"Teker teker beyler!" Ski kendini sürüden çıkarıp Jace'in peşinden gitmeden önce emretti.

Ona kolayca yetişti ve büyük bir çitin etrafından dolandıklarında, Bear'ın yavru köpeği ortasından tuttuğunu ve hayvanın kendisinden uzağa baktığını gördüler. Onu iki eliyle havada tutuyordu ve Ski trajik, korkunç bir an için kardeşinin öfkeyle onu yere atacağını düşündü.

Ama atmadı.

Bunun yerine yüksek sesle yavru köpeğe "Çişini yap! Çişini yap, köpekçik!"

Jace Ski'ye baktı ama sadece ellerini havaya kaldırabildi. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Nefes alan Jace yavaşça Ayı'ya doğru yürüdü ve onun yanında durdu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu usulca. Nazikçe. Ürkütmemek için. "Bu hayvanın çişini yapmasına izin veriyorum. Buraya. Doğanın içinde."

"Uh-huh. Onu yere yatırırsanız bunu yaparken daha rahat olabilir."

Bear Jace'e baktı. "Emin misin? Kaçabilir."

"Olabilir... ama büyük ihtimalle onu yakalayacaksın. Hâlâ kendi ayağına takılıyor. Daha iki buçuk aylık."

"Oh. Anlıyorum."

Bear yavru köpeği yere bıraktı. Sonra yüksek sesle, "*Çişini yap!*" diye emretti.

"Uh . . ." Jace elini onun koluna koydu. "Ona çişini yapmasını emretmene gerek yok. Yapacaktır. Eğer ihtiyacı varsa. Sesinin yüksekliği onu korkutabilir."

"Oh. Anlıyorum."

Jace'e döndü. "Kedi dışkısını bir kutuya yapıyor."

"Evet. Hiç kedim olmadı ama bunu biliyorum."

"Köpekler yapmaz ama. Ve o daha çok genç. Bu yüzden onu yalnız bırakmamalısın."

Sızlanıyordu. Sesi üzgün geliyordu."

"Muhtemelen yalnızdı. Nerede olduğumu merak ediyordu."

"Onu yalnız bırakmamalısın. Hele yeni bir yerde."

Yüzüne parlak bir güneş gibi bir gülümseme yayıldı. "Kesinlikle haklısın, Bear. Onu yalnız bırakmamalıydım."

Birden ona baktı. "Saçını beğendim." "Teşekkür ederim. Haldor yaptı."

Ayı başını salladı. "Viking festivali için." Arkalarından gelen Haldor'a döndü. "Sanırım bu işe yarayacak."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"İşi bitti," dedi Jace.

Bear uzandı ve yavru köpeği kucığına aldı. O ifadesiz yüzüyle ona baktı ve "Onu sevdim. Yüzümü parçalamaya çalışmıyor."

Bear Ski'ye baktığında Ski gözlerini devirdi ve ona şunu hatırlattı: "O zaman Salka'yı uyandırmamalısın. Onun sabah kedisi olmadığını biliyorsun."

Kera Koruyucular'ın evinin önünde durdu ve motoru kapattı. Erin, "Köpeğinin nefesi leş gibi kokuyor," diye yakındı.

Hem Kera hem de Brodie ağızları açık, aval aval ona baktılar.

Kera ona "Kaba," dedi ve Brodie de aynı şekilde havladı. "Ve gelmene ihtiyacımız yoktu. Sadece Lev'i almaya geldik. İnsanlara dövme yapan bir işin yok mu senin?"

"Partiniz bitene kadar yok." "Berbat olacak olan parti mi?"

"İşte o!" Erin arabadan inmeden önce tezahürat yaptı.

"Neden zahmet ediyorum ki?" Kera içini çekti ama tam o sırada Brodie büyük pitbull kafasını Kera'nın çenesine ve boynuna sürttü.

Kera gülümseyerek onun burnunun üst kısmını öptü. "Ben de seni seviyorum bebeğim." Kera camları sonuna kadar indirdi. "Hemen döneceğim."

Kera arabadan indiğinde Erin başını salladı. "Zavallı köpeğini sıcak bir arabada mı bırakıyorsun? *Ölebilir.*"

"Onu içeri sokamam."

"Koruyucular'ı üzme tenses köpeğinin *ölmesine* izin mi vereceksin?" "Kargaların yeterince düşmanı yok mu?"

"Köpeğini sevmiyor musun? Zavallı, dev kafalı köpeğini?" Başının bu şekilde tanımlanmasından hoşlanmayan Brodie eğildi ve Erin'i tersledi.

"Olabilecek en nazik şekilde söyledim!"

Kera arabanın etrafında yürüdü ve kafasını arka cama soktu. Brodie onun burnunu yaladı.

"İçeri gelmek ister misin, Brodie? Yoksa burada iyi misin?"

Brodie arkasına yaslandı, burnunu yukarı kaldırarak asil bir şekilde oturdu.

Kera, Erin'in yanından geçti. "Gördün mü?"

"Skuld'un o köpeğe sadece kanatlar ve o psikopat metal ağızlıktan fazlasını yaptığını biliyorsun, değil mi?"

"Brodie bir 'o' değil. Brodie bir 'dişi'. Ve Skuld'un ne yaptığı umurumda değil. Brodie artık burada benimle ve bizden biri. Ayrıca. . . neden ondan hoşlandığını kabul etmiyorsun?"

"Çünkü ben sevmiyorum. Ben daha çok kedi insanıyım." "Yalancı. Kediler senden nefret eder.

Sana aktif olarak saldırırlar."

Kera ön kapıya ulaştı, Erin hemen arkasındaydı.

"Biliyorum. Karga olduğum için olduğunu bile söyleyemem. Sekiz yaşındayken teyzemin yaşlı kedisi neredeyse dudağımı koparıyordu. Nedenini bilmiyorum ama," diye ekledi gülümseyerek. "Ben *çok* sevimli bir insanım."

"Biliyor musun, aslında değilsin."

Erin güldü ve Kera kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırdı. İşte o zaman ön kapının açık olduğunu fark etti.

Kera'nın kolunu tutup kapıdan uzaklaştıran Erin kapıyı sonuna kadar itti.

"Bunu neden yapıyoruz?"

"Çünkü biz meraklı insanlarız."

"Nedir bu 'biz' saçmalığı, beyaz kız?"

Erin kıkırdadı ve eve girdi. Birlikte büyük koridorlardan kütüphaneye doğru ilerlediler.

Kera'yı şaşırtan bir şekilde, hiçbir Koruyucu onları karşılamaya gelmedi. Ya da daha doğrusu onları durdurmak için. Duyduğuna göre, bir Koruyucunun kafanızı koparmasını sağlamanın en hızlı yolu - kelimenin tam anlamıyla - değerli kütüphanelerinden birini izinsiz "işgal etmektir". Kullandıkları kelime de buydu. "İstila."

Ama o ve Erin yürümeye devam ettiler, kütüphaneye varana kadar kimseyi görmediler. İşte orada donup kaldılar. Tamamen açık duran büyük çift kapının hemen dışında.

Donup kaldılar ve aval aval baktılar. Birbirlerine baktılar. Sonra biraz daha aval aval baktılar. Çünkü Kera gerçekten neler olduğunu bilmiyordu.

Bugünlerde hayat yeterince tuhaf değil miydi? Neden sürekli daha da garipleşiyordu?

Büyük bir Koruyucu Jace'in saçını örüyordu. İnsanların kafalarının kesildiği ya da zehirlendiği ve kraliçesi entrikalar çevirirken bir kralın demir yumrukla yönettiği tarihi bir TV dizisinden fırlamış gibi görünen karmaşık, güzel örgüler.

Etrafında duran üç Koruyucu daha ona ipuçları veriyor ve ellerindeki birkaç kitabı işaret ediyordu.

Ama en tuhaf kısmı bu değildi.

Kera'nın Ayı dediklerini bildiği bir başka Koruyucu, Jace'in yavru köpeğini beline dolamış, köpeği başının üzerinde tutuyor ve bir daire çiziyordu. Sanki Lev'e bir şey gösteriyormuş gibi. "Burası kaka yapılacak bir oda değil, yavru köpek," diye köpeğe duyurdu.

Köpeğe.

"Bu odaya kaka yapmayacaksın. Hiçbir şeyi çiğneyemezsin. Ya da işeyemezsin. *Bu odaya işeyemezsin!*"

Yavru köpeği aşağı indirdi ve Ayı ile göz göze gelecek şekilde çevirdi. "Beni anlıyor musun?" diye sordu ... köpeğe.

Köpeğe.

Hâlâ en tuhaf kısmı değil.

Lateks eldivenler giyen başka bir Koruyucu, büyük bir ahşap kutudan eski görünümlü kitapları dikkatlice çıkardı ve masanın üzerine yerleştirdi. Kardeşlerinden biri bir kitaba dokunmaya çalıştığında, ellerini tokatlıyor ya da karınlarını yumrukluyor ve onlara "Karga dokunabileceğinizi söyleyene kadar dokunmayacaksınız" diyordu.

"Sadece bakmak istiyorum." "Hayır."

"Ama-"

"*Seni öldüreceğim!*" diye bağırdı

Koruyucu. Hâlâ en tuhafı değil.

En garip kısmı mı? O Jace'ti.

Çünkü Jace altına girecek bir masa ya da saklanacak bir araba bagajı bulmaya çalışmıyordu. Tüm bu tuhafliklardan kaçmaya çalışmıyordu.

Yine de Kera, Kargalar izledikleri bir reality şov hakkında tartışmaya başladıklarında Jace'in çılgılık atarak odadan kaçtığını görmüştü.

Şimdi bunu yapmıyordu. Bunun yerine, kesinlikle devasa elleri olan garip bir adam saçlarını örerken, oynuyordu. . . Scrabble oynuyordu.

Ayrıca kazanıyordu, az önce yendiği Koruyucu ellerini havaya kaldırırken birkaç kardeşi kibarca alkışlıyor ve gülüyordu.

Bear yavru köpeği yere bıraktı. "Artık kuralları bildiğine göre, onlara uymanı bekliyorum. Anladın mı?"

Yavru köpek havladı ve Bear bunu bir onaylama ve şartlarını kabul etme olarak algıladı. Adam Lev'in sadece bir köpek olduğunu ve muhtemelen ... şey ... köpek olduğu için havladığını fark etmemiş miydi?

"Güzel. Şimdi git ve rahatsız etmemeye çalış."

Bu noktada Kera Erin'e baktı ve o da cevap olarak omuzlarını silkti.

Gitmek için döndüklerinde Danski Eriksen'i arkalarında dururken buldular. Arkalarından yaklaşırken hiç ses çıkarmadığı gibi -yeterince ürkütücüydü, teşekkürler- kafasında da büyük beyaz bir kedi vardı.

Bir kedi.

Kafasında.

Onlara gülümsedi -en azından bu ürkütücü değildi- ve yumuşak bir sesle, "Lev iyi olacak," dedi.

Bu Kera için yeterince iyiydi. Başını salladı ve adamın etrafından dolaştı, Erin'in kendisine doğru pençelerini olabildiğince uzatmış olan kedinin pençesinin menzilinden çıktığını görmek için arkasına baktı.

Erin hırlayarak kediye doğru döndü ama bir şey yapamadan ya da söyleyemeden Kera dirseğinden tutup onu uzaklaştırdı ve koridorun sonuna doğru geri çekti.

Arabaya ulaştıklarında ikisi de arabaya bindi. Brodie hâlâ arka koltuktaydı ve bakışları aralarında gidip geliyordu.

Bir anlık sessizlikten sonra Kera Erin'e, "Starbucks mı?" diye sordu. Erin başıyla onayladı. "Starbucks."

Bir kahve içmek ve az önce gördükleri lanet şeyi analiz etmek için birkaç saatliğine dışarı çıktılar.

Yardley King, film yıldızı, kazara çektiği seks kasetinden beri paparazzilerin gözdesi ve Los Angeles Kargası, karavanında oturup kapının çalınmasını bekledi. "Girin."

Menajерinin asistanı kapıyı açtı ve gülümseyerek içeri eğildi.

Yardley bariz bir güvensizlik gösterisiyle gözlerini kısma isteğiyle savaşmak zorunda kaldı ama bundan daha iyi olmak istiyordu. Sanki Brianna yanlış bir şey yapmış gibi değildi. Gerçekten yapmamıştı.

Patronları kendini ofisinin penceresinden aşağı attıktan sonra Hollywood'daki herkesin yapacağı şeyi yapmıştı. Yönetimi devralmıştı.

Ve yine de . . . Brianna'nın patronu herhangi biri değildi. O Betty Lieberman'dı. Yaşlı bir Crow. Kudretli bir kahin. Ve müthiş bir ajan.

Betty, Yardley Kuş Evi'nde uyanır uyanmaz onu kanatları altına almıştı. Betty Yardley'nin sadece savaş eğitimini değil, kariyerini de idare etmişti. Onu, o zamanlar hayatını kurtaracak bir iş bulamayan eski bir genç yıldızdan, üç yıldan biraz daha uzun bir süre içinde film başına on beş milyonluk bir film yıldızına ve ekli bütün bir kurtuluş hikayesine götürdü.

Yardley'e Hollywood engerekleri ve yerel Vikingler arasındaki ipleri göstermişti. Ona bir medya etkinliğinde bir odayı nasıl okuyacağını ve kurbanını hala nefes alırken bırakırken pençeleriyle bir yüzü nasıl koparacağını öğretmişti.

Betty onun için bir anne gibiydi. Aslında Yardley'i yatağına yatırıp bol miktarda uyuşturucuyu boğazından aşağı kadar sokan Yardley'in kendi annesinden bile daha iyiydi. aşırı dozdan. Ama bu gerçekten girmek istemediği uzun bir hikâyeydi.

Onun yerine Betty'yi geri istiyordu ama Yardley, en yakın arkadaşlarından biri tuhaf bir komadayken sözleşmesi gereği burada kapana kısılmıştı.

Ve Yardley, Betty'nin kendini öldürmeye çalıştığına bir an bile inanmadı. Çünkü o kadın sektördeki hiç kimseye bu zevki tattırmazdı. Betty'ye değil.

Peki o zaman, ne oldu? Yardley bilmiyordu.

Tek bildiği, bu aptal yönetmenle bir mekân çekiminde olduğuydu. Dünyayı *bir auteur* olduğuna ikna etmiş duygusal bir adam.

Betty onu uyarmıştı. Kahin güçlerini kullanarak da değil. Onun yerine, "Bu filmi gerçekten yapmak istiyorsun, tatlım. . . ? Çünkü o bir aptal."

Kahretsin, Betty haklıydı! Her zamanki gibi Yardley onu dinlemeliydi.

"Nasılsın, tatlım?" Brianna karavana girip kapıyı kapatarak sordu. kapıyı arkasından kapattı.

Yardley de Brianna'nın son zamanlarda bu kadar tanıdık ve rahat olmasından hoşlanmıyordu. Kadının ona ille de yalakalık yapmasına ihtiyacı yoktu. Ama Yardley kesinlikle Brianna'nın zamanın başlangıcından beri en iyi arkadaşmışlar gibi davranmamasını tercih ederdi.

Yardley hemen, "Adam berbat durumda," dedi. "Yani ... o berbat biri, Brianna."

"Evet. Az önce yapımcıyla konuşuyordum ve tüm o ikili konuşmalar ... kesinlikle bir sorun var." Birkaç adım daha yaklaştı ve Yardley kadının üzerindeki bol miktarda mücevheri fark etmekten kendini alamadı. Brianna'nın kendisine Betty'nin onayladığından çok daha yüksek bir maaş bağladığından emindi ama vay canına... çok fazla altın vardı. Ve elmaslar. Çok fazla elmas. "Gerçekten bir yerlerde bir çadırda . . ağlıyor mu?"

"Evet. Her gün ağlıyor. Hiçbir şey için. En ufak bir hıçkırıktaki adam gözyaşlarına boğuluyor. Bu filmin tamamı tam bir felaket."

"Stüdyonun başka bir yönetmen getireceğini duydum. Sadece bundan kurtulmak için bir anlaşma yapmaları gerekiyor."

"Bu işte başka bir yönetmenle çalışmak istemiyorum. Sadece çıkmak istiyorum." "Ama tatlım-"

"*Beni bundan kurtar.*"

"Şey... bir sözleşme imzaladın."

Yardley gözlerini Brianna'ya dikti. Betty'nin ona öğrettiği gibi.

Betty her zaman, "Konuşma tatlım," diye öğüt verirdi. "Sadece bak ve bekle. Beklemeye istekli olmalısın. Bu her seferinde insanları korkutur."

Yardley bekledi ve birkaç uzun dakikadan sonra Brianna sonunda ellerini kaldırıp, "Tamam, ne yapabileceğime bakacağım. Neden otele geri dönmüyorsun?"

"Tamam."

"Seni sonra arayım."

Brianna gitti ve Yardley'nin güvenlik ekibi -muhtemelen bir film yıldızını korumak için iyi para alan birkaç Karga arkadaşının

Yardley'in toplanmasına yardım etmek için geldi. Endişelendiği kadarıyla, buradan gitmişti. Eğer medya bu olay yüzünden onu bir divaya çevirmek istiyorsa, ne olmuş yani?

Neyse ki kız kardeşi Kargalar Yardley'i nasıl rahatlatacaklarını biliyorlardı. Sadece birkaç dakika sonra onu güldürüp eski erkek arkadaşlarından bahsettirdiler, ta ki bir süre sonra korkunç bir çığlık duyana kadar.

Her zamanki Crows'lar, kendi güvenliklerini düşünmeden karavandan dışarı koştular. Film ekibinin çoğu onun yanından koşarak geçiyordu. Kaçıyorlardı. Bazı insanlar çığlık atıyordu. Diğerleri ağlıyordu. İri yarı bir adam, bir sendika şoförü, durdu, eğildi ve kustu.

Şok geçiren Yardley ve diğerleri, yapımcı Yardley'i geri itmeye çalışırken ona çarpana kadar ilerlediler.

"Hayır, bebeğim. Bunu göremezsın."

Bebeğim mi? Az önce ona bebeğim mi dedi?

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?" "Sen karavanına geri dön. Ben-"

Yardley yapımcıyı üzerinden iterken kız kardeşlerinden biri yönetmenin çadırından çıktı ve ona işaret etti. Yapımcının durması yönündeki taleplerini duymazdan gelerek hızla içeri girdi.

Yine de içeri adımını atar atmaz durakladı. Evet.

Durakladı.

Yardley, şimdi kendisini biraz kötü hissettiği adama bakarak diğer Karga arkadaşlarına sordu: "Derisi nerede?"

Jace sandalyesine yaslandı ve parmaklarının ucunu kapalı göz kapaklarına bastırarak bir süre ovuşturdu. Göz kapakları kuruydu ve keşke onları kayganlaştırmak için göz damlası getirmeyi hatırlasaydı diye düşündü.

"Yorgun musun?"

Elini çekerek Güney Kaliforniya Koruyucuları'nın lideri Ormi Bentsen'e baktı.

"Sadece gözlerim. İyi olacağım."

"Geç oldu Jacinda. Eve gitmelisin." "Ama rünler üzerine bir kitap buldum ve-" "Yarın burada olacak."

Jace, Ormi'yi incelemek için bir an durdu. Kanatları dışarıdaydı. Omzunun üzerinden tavandan tabana pencerelere baktı ve karanlık olduğunu fark etti.

"Tanrım, özür dilerim."

"Çok çalıştığın için *benden* asla özür dileme. Çalışkanları severim." "Oldukça etkileyiciydi. Yani, bu kitaplardan bazıları sizin için tamamen işe yaramaz. Ama diğerlerinin koleksiyonlarınıza büyük katkı sağlayacağını düşünüyorum."

"Benim de bilmek istediğim buydu. Şimdi . . . Tüm çeviri süreci boyunca bizimle kalacağınızı varsayıyorum."

"Uh ..." Jace burnunu ovuşturdu. "Sanırım sadece başlıkları ve yazarları çevirmem ve her kitabın genel özünü anlamam gerekiyordu. Gerçi bana diğer çeviri hizmetleri için bir tür liste olduğu söylendi."

"Onlar sen bu işi bitirene kadar bekleyecek."

"Emin misiniz?"

"Elbette eminim. Buraya mükemmel uyum sağladın." Jace bunu daha önce hiç duymamıştı.

"Öyle mi?"

"Sessizsin. İşini yapıyorsun. Ama söyleyecek bir şeyin olduğunda da kısa ve öz, faydalı oluyor ve gereksiz, boş içeriklerle kimseyi sıkıymıyorsun. Bir Koruyucu için bu, dedikleri gibi 'bütün paket' sayılır."

"Buraya gelmeyi gerçekten seviyorum," diye itiraf etti. "Ama bu çevirilerin bazıları zaman alabilir. Bazıları ciddi anlamda eski Rusça. Artı, içinde biraz Moğolca var ve bazı kitaplar sadece rünlerle yazılmış. Ki .

. . . benim için . . . aslında inanılmaz bir meydan okuma olurdu. Ama zamanınızı boşa harcamak istemiyorum. Eminim bir Holde'nin Hizmetçisi rünleri benden çok daha hızlı tercüme edebilir."

"Belki de," diye araya girdi Ormi. "Ama beni rahatsız edecekler." Jace kaşlarını çattı. "Karın bir Holde Hizmetçisi değil mi?"

"Ve beni rahatsız ediyor. Onu ölesiye seviyorum," diye hızla ekledi, "ama onunla çalışmak mı? Ayak parmaklarımin fareler tarafından yenmesini tercih ederim. *İşte bu* kadar sinir bozucu. Talepkâr. Aşağılayıcı. Kaba. İtici. Bu doğru, onu çok çekici buluyorum ve cinsel hayatımız oldukça tatmin edici-"

"Oh."

"-ama buradaki işim ve kardeşim Koruyucular söz konusu olduğunda. . . Onların iyiliğini düşünmeliyim. Ve benimkini de. Karımın onlara karşı sabrı yok."

"Sabrım olduğunu nereden çıkardın?"

"Scrabble'da Kilmar'ı yendin ama bir kere bile kafasındaki gözleri çıkarmaya çalışmadın. Karım bunu söyleyemez."

"Yine de neden bu kadar şirretleştüğünü anlamıyorum. Latince kelimelerin de dahil olduğunu söyledi."

"Kimsenin Latinceyi onun kadar iyi bildiğini bilmiyordu." "Yanılmış."

Ormi güldü ve ona ödünç verdikleri dizüstü bilgisayarın kapağını yavaşça kapattı. "Evine git Crow. Yarın görüşürüz."

Jace ayağa kalktı ve bir anlığına kaslarını esnetti.

"Gidiyor musun?"

Bear ona doğru yürürken Jace gülümsedi, Lev kollarında uyuyordu.

"Çok teşekkür ederim," dedi gerçek bir içtenlikle.

Bear homurdandı ve Lev'i ona teslim etti.

"Kera'ya ne olduğunu bilmiyorum. Onu almak için burada olacağını söylemişti."

"Öyleydi," dedi Eriksen, elinde bir dizi anahtarla kütüphaneye girerken. "O ve Erin Amsel."

"Gerçekten mi? Neden kimse bir şey söylemedi?"

"Bear Lev'i halletti. Değil mi, Bear?" Bir homurtu daha.

Bear uzaklaşmaya başladı ama durdu ve Jace'e doğru eğildi. Yüzü gerçekten kızgın görünüyordu ama Jace bundan çekinmedi. Bunun onun duygularını inciteceğini hissediyordu.

Hayatını tehdit etmesine ramak kalmış gibi görünen bir adama karşı garip bir tepkiydi bu.

"Yarın," diye adeta hırladı. "Onu geri getirebilirsin. O çok iyiydi. Sadece kakasını ve çişini dışarıda yaptı."

"Uh ... tamam."

"Çok kaka yapıyor, biliyorsun," diye ekledi. "Onu çok beslediniz mi?"

"Bana aç gibi göründü."

"O bir köpek. Köpekler her zaman aç görünürler, az önce bir dilim inek yemiş olsalar bile. Bu onların tarzıdır. Konu yemek yemeye geldiğinde bir 'kapatma' düğmeleri yoktur. Bu yüzden ne yediklerini izlemek ve buna göre ayarlama yapmak bize düşüyor."

Bear doğruldu ve Jace'e bakarak cevap verdi: "Mükemmel bir noktaya değindin. Bu gece köpeklerle ilgili kitaplar okuyacağım. Yarına kadar. . . Daha fazlasını öğreneceğim."

"Getirmek zorunda değilim-"

"Onu getirebilirsin. İyi geceler."

"İyi geceler, Ayı."

İri adam hantalca dışarı çıktı ve Ormi ona sırtıttı. "Gördün mü? Karım şimdiye kadar ona büyü yapardı ve bu konuşma bitmeden çok önce tüm derisi dökülürdü." Jace'in omzunu okşadı. "Sen mükemmelsin."

Ormi başka bir şey söylemeden uzaklaştı ve Eriksen'e döndü. Eriksen ona omuz silkti. "Sana söylemiştim. Bu iş senin için."

"Bütün çevirileri benim yapmamı istiyor. Senin yüzünden mi?"

"Tek kelime etmedim. Ama buzdolabındaki liste doluyor. Bir süre daha dolu olacaksın. Ayrıca, bir şey söylemiş olsam bile, Ormi yine de Ormi'nin yapmak istediğini yapıyor. Yani onu etkilemiş olmalısın. Tek başına." Anahtarları havaya kaldırdı. "Kaldırmak mı?"

"Oh, uçabilirim-"

"Köpekle mi? Eve kadar yol boyunca panik içinde sıçacak." Kahretsin, adam haklıydı. Ama Kuş Evi'ne bir başka uzun, acı dolu, gevezelik dolu yolculuk? Oy.

Jace gülümsemeye zorladı. "Tamam."

Eriksen gülüp gitmeden önce bir süre ona baktı. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama gelecek kâbus için kendini hazırlamıştı.

Ski arabayı Kuş Evi'nin önüne çekti ve motoru kapattı, kapılar otomatik olarak açıldı.

"Yarın görüşürüz."

Jace ona baktı. "Bana kızgın mısın?" "Hayır. Hiç de değil."

"Yanlış bir şey mi yaptım? İş konusunda yani."

"Şaka mı yapıyorsun? Ormi'nin onay mührünü bile aldın. Kendi *karısı* bunu alamam. Neden?"

"Şey... hiçbir şey söylemedin."

"Bir şey söylememi mi istedin?" Kadın cevap vermekte zorlanınca, "Şöyle söyleyeyim. Seninle genel, saçma sapan şeyler hakkında konuşmamı mı istedin? Yoksa seni büyüleyecek ilginç bir şey bulana kadar sessiz kalmamı mı?"

"Beni korkunç biri gibi gösteriyorsun."

"Hayır, hayır. Kastettiğim bu değildi. Sadece saçmalıklardan hoşlanmıyorsun. Ama Koruyucular'ın ikinci komutanı olarak saçmalamak için çok zaman harcıyorum. Diğer Klanlarla çalışıyorum. Bazen tanrılarla çalışmak zorunda kalıyorum çünkü Tyr'ın artık onlara karşı gerçekten sabrı kalmadı. Ve ben bu konuda iyiyim."

saçmalıyorum. Ama bunu sadece ihtiyacım olduğunda yapıyorum. Söyleyecek gerçekten ilgi çekici bir şeyim olana kadar oturup sessiz kalmaktan çok mutluymum. Ben de senin bunu tercih edeceğini düşündüm."

Kadın rahatlayarak gülümsedi. "Aslında isterim."

"İşte böyle. Yarın görüşür müyüz?" Sırtışı genişledi. "Evet!"

"Harika."

Ski onun köpeğini diğer koluna yerleştirdikten sonra sırt çantasını tutuşunu izledi. Köpeğin taşıyıcısını evde unuttuğunu fark etmemişti bile.

Ski ona kapıyı açmak için uzandı. "Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz. Hey," dedi o daha dışarı çıkamadan. "Bir ara dışarı çıkmak ister misin? Bilirsin işte... randevu gibi?"

Kadın hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Hayır."

Ski gözlerini kırptırdı, sonra sordu. "Yani benden hoşlanmıyorsun." "Hayır, senden hoşlanıyorum."

"Tamam. Beni çekici bulmuyorsun."

"Hayır, sen gerçekten çekicisin," dedi gülerek. "Ama benimle çıkmayacak mısın?"

"Hayır." Hâlâ gülümsüyordu.

"Bana nedenini söyleyebilir misin?" "Hayır."

"Tamam. Yarın görüşürüz."

"Tamam! Yarın görüşürüz!" Arabadan indi, kapıyı kapatmak için sevimli kıcını kullandı. Sonra merdivenlerden koşarak çıktı ve Kuş Evi'nde kayboldu.

Kafası karışmış bir halde arabayı çalıştırmaya gittiğinde yanında birinin durduğunu fark etti.

Kafasını kaldırdı ve Vig Rundstöm'ün ona doğru baktığını gördü.

★ ★ ★

Jace Kuş Evi'ne girdi. Kapıyı kapatırken hâlâ gülümsüyordu.

"Hey, *chica*," dedi Kera köşeden dönerken. "Mutlu görünüyorsun." "Daha yeni çıkma teklifi aldım."

Kera kısa şortu, Birleşik Devletler Deniz Piyadeleri tişörtü ve çıplak ayaklarıyla -kadın pek ayakkabı giymezdi- ellerini birbirine vurdu. "Eriksen, değil mi?"

"Evet."

Jace'ten daha heyecanlı görünerek, "Yani siz dışarı mı çıkıyorsunuz?" diye sordu.

Jace hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Hayır."

Ancak Kera'nın yüzündeki sırıtma kayboldu. "Hayır mı?"

"Hayır."

"Yani ondan hoşlanmıyorsun?"

"Hayır, hayır. Ondan hoşlanıyorum. Bence çok seksi." "Ama onunla çıkmayacaksın."

"Hayır."

"Bana nedenini söyleyecek misin?"

Jace odasına doğru yürümeye başladı. "Hayır." Arkadaşına el salladı. "Görüşürüz!"

Birkaç uzun dakika boyunca öylece kaldılar. Ski Kuzgun'a bakıyor, Kuzgun da ona bakıyordu.

Hepsi Vig Rundstöm'e Pitbull diyordu. Normalde yüzüne karşı söylemezlerdi ama bunu yapmaktan çekinmezlerdi. Sadece aptal görünen diğer Kuzgunların aksine, Rundstöm ... kapalı görünüyordu. Sürekli duygusal olan Kargaların şiddetle ihtiyaç duyduğu eski bir denizci ve sakın bir kadın olan Kera Watson'ın onunla birlikte olması bir tartışma kaynağı haline gelmişti. İki insan kişilik olarak birbirinden daha farklı olamazdı.

Ama Kera Kargalar arasında yeniydi ve belki de çoğu gece birlikte yattığı adamı tam olarak anlayamamıştı.

Vig Rundstöm, Rundstöm soyundan geliyordu ve tanrıların ilk günlerinden beri savaştaki çıldırtıcı eğilimleriyle biliniyordu.

Bu yüzden Ski, Kera Watson evden çıkıp "Ludvig Rundstöm!" diye bağırana kadar adamı tam orada, Kargalar'ın garaj yolunda öldürmek zorunda kalacağını ciddi ciddi düşünüyordu. Kes şunu hemen!"

Rundstöm, Ski'yi Kuzgunlar'ın "mantık" dediği şeyle yüzünü buruşturmaya zorlayarak, "O başlattı," diye tartıştı.

"Yani nefes alarak mı başlattı?" diye sordu güzel Karga.

Rahatsız edici derecede iri Kuzgun kocaman omuzlarını silkti ve basitçe "Evet" diye cevap verdi.

Ski başını sallayarak arabayı çalıştırdı ve garaj yolundan çıktı.

Belki de Jace'in onu geri çevirmesi en iyisiydi. Kera Watson'la yakın arkadaşı, bu da ikili randevular anlamına gelebilirdi ve Ski, Klan işleri dışında o salakla vakit geçirebileceğini sanmıyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Ski uyandığında Jace çoktan Koruyucu'nun kütüphanesindeydi. Gerçi her zamankinden daha geç kalkmıştı.

Çok yorulmuştu. Jace'i bıraktıktan sonra döner dönmez iki ekiple başka bir işe çekildi.

Hayal görüyor olabilirdi ama sanki normalden daha fazla çalışıyorlarmış gibi görünüyordu. Ve bir önceki gece, grup seks partisi ve birkaç insan kurbanı içeren bir seks ayinine girerek dağınık olmuştu.

Biraz dehşet vericiydi. Seks kısmı değil. Ski genel olarak seks büyüüne karşı değildi. Ama genellikle yaşamı ve zevki kutlayan ayinlere ölümü dahil etmek garipti. Normalde yapılmayan bir şeydi. Ve bunlar başlarına her türlü belayı açabilecek Satanistler değildi. Bunlar paganlardı. Farklı inançlardan.

Dürüst olmak gerekirse, Ski tüm bunlardan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Tek bildiği, çok fazla can alınmadan önce her şeyi durdurmanın beklediğinden çok daha fazla iş gerektirdiğiydi.

Ama Jace'i masanın üzerine eğilmiş, elinde kalem, çeviri işine dalmış görmek sabahını neşelendirmekten başka bir şey yapmadı.

Yine o pişmanlık acısını hissetti. Onunla neden çıkmadığından tam olarak emin değildi. Ama o onurlu Koruyucular'ın bir parçasıydı. Dev Avcılar ya da Kuzgunların aksine, sırf onu durdurmak için sonunda pes edene kadar onu rahatsız etmeye başlamayacaktı. Bu onun sağlıklı bir ilişki başlangıcından anladığı şey değildi.

Kilmar da masada oturuyordu. Görünüşe göre Jace'in aslında işe alındığı ağaç kesme işini yapıyordu.

Bu Ski'yi rahatsız etmemişti. Elindeki kitaplardan bazılarında dalmak için can attığını söyleyebilirdi.

Yine de bir sorunu vardı. "El yazısıyla mı yazıyorsun?"

Jace yavaşça, utanarak bakışlarını onunkilere kaldırdı. "Şey-"

"Hayır. Teknolojimiz var. Onu kullanacaksın."

"Ama-"

Ski bu konuda kararlı bir şekilde tekrar, "Hayır," dedi. "Kilmar, lütfen misafirimize başka bir dizüstü bilgisayar getir."

Genç Koruyucu kaşlarını çatı. "Ama uzun el daha hoş görünmez mi?"

"Kilmar," diye itti Ski, kardeşini tokatlamak istiyordu.

Kilmar Jace'e omuz silkti. "Özür

dilerim." "Nerede o köpek?"

"O köpek," diye karşılık verdi, "Kuş Evi'nde Brodie'yle oynuyor." "Bear hayal kırıklığına uğrayacak."

"Köpeğimle ilgili bir sorun mu var?"

"İlk kitabı çiğneyene kadar yok. O zaman tüm Helheim'ın dağılmasını bekle."

İç çekerek sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Yani Kilmar Rusça biliyor mu?" diye sordu Ski'nin kardeşinin giriş yaptığı kitabı göstererek.

"Hayır. O kitapların hepsi Latince yazılmış. Kırklı yıllarda basıldıkları için garip." Rastgele düşüncesini elinin tersiyle itti. "Hepimiz Kilmar'ın *temel bir* Latince bilgisine sahip olduğunu biliyoruz."

Ski sırtı. "Bu çok kabaydı."

"Sadece birazcık." Burnunu kırıştırarak sadece takıldığını belli etti. Şaşırtıcı değildi, çünkü Ski, Kilmar'dan hoşlanmasaydı onu asla yanına yaklaştırmayacağından emindi. "Bugün biraz yorgun görünüyorsun," diye belirtti.

"Yorgunum. Yoğun bir gece geçirdim. İnsan kurban etmeyi içeren seks ayinlerini hiç duydun mu?"

"Satanistler mi?"

"Hayır."

Kaşlarını çatı. "Bu alışılmadık bir

şey." "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Dün gece de bir işimiz vardı. Son zamanlarda bunlardan çok oldu. Her Vurucu Tim genellikle ayda bir ya da en fazla iki kez dışarı çıkar. Ama son zamanlarda her ekip her hafta dışarı çıkıyor. *Bu çok garip.*"

"Biz de normalden daha yoğunuz. Ormi'ye bundan bahsedeceğim."

Kilmar en pahalı dizüstü bilgisayarlarından biriyle döndü, hâlâ kutusundaydı ve hiç dokunulmamıştı. Ski sırtı ve kardeşlerinin Karga'yı ne kadar sevdiklerini fark etti; genellikle en iyi ekipmanlarını herkese vermezlerdi.

"Nasıl yazılacağını biliyor musun?" Ski, Jace'in kutuyu açıp her şeyi çıkarmasını izleyerek sordu.

"Evet."

"Yemek yiyecek misin?"

"Ben pek-"

"Sana bir şeyler hazırlayayım."

"Konuşmadığın halde neden soruyorsun-" "Sana doyurucu bir şeyler hazırlayacağım."

"Jace? *Jace*."

Jace başını kaldırdı ve Vurucu Timi'nin savaş için giyinmiş bir şekilde etrafında dikildiğini gördü.

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve parmaklarını çıtlattı. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Bir işimiz var."

"Ah... evet ..." İşine geri döndü. "Gitmemiz gerektiğinde gelip beni alın."

"Şimdi gitmemiz gerekiyor."

Şaşırmış bir halde ekip liderine baktı. "Gün içinde mi?"

Tessa geri çekildi ve Ski ile Ormi'nin son zamanlarda yaptığı gibi tavandan yere kadar uzanan pencereleri işaret etti. Bu belli bir düzene girmeye başlamıştı.

"Gece vakti, tatlım."

"Oh. Uh ... tamam."

Jace başını sallayarak sandalyesini geriye itti ve boynunu hareket ettiremediği için bir pozisyonda çok uzun süre oturmuş olabileceğini fark etti.

Leigh, Jace'in sorununu hemen anladı ve ellerini nazikçe gergin kaslarına koydu. Jace'e "Rahatla ve nefes al," dedi.

Leigh'in ilk hayatı masaj terapisti olarak geçmişti. Hem de iyi bir masaj terapistiydi. Hemen parmaklarının ucuyla Jace'in kaslarındaki gerginliği giderdi.

Jace acının geçtiğini hissederken Erin'in masaya doğru uzandığını gördü. "Kitaplara dokunma!" diye bağırdı.

Leigh'in elleri hareket etmeyi kesti ve herkes dondu kaldı.

Jace içini çekti. "Öfkeli değilim. Sadece kimsenin bir şeye dokunmasını istemiyorum." "Oh," dediler hep birlikte, yaptıkları işe geri döndüler, ancak Kitaplara dokunmak üzere olan Erin için.

"Her şey ihtiyacım olan yerde," diye devam etti Jace. "Ve bu kitapların bazıları çok eski. Dikkatle ele alınmaları gerekiyor. Ellerini bir başkasının etine mürekkep sürmek için kullanan biri tarafından değil."

Erin'in kaşları çatıldı. "Sende benim dövmelerimden biri var."

"Yani neden bahsettiğimi biliyorum."

Tessa artık boş olan odaya baktı. "Koruyucular sana iyi davrandılar mı?"

"Bana karşı harikalar."

"Seni yalnız bıraktıkları için mi?"

"Hemen hemen."

"Ve bu hoşuna gitti," dedi Annalisa.

"Cennet gibiydi."

"Neden bize söylemedin?" diye sordu. "Neyi söylemedim?"

"İçine kapanık biri olduğumu. Bizler için hayatı daha kolay hale getirebilirdi.

."

"Rachel'ı kastediyor," diye mırıldandı

Erin. "-Senin sadece utangaç olduğumu sanıyordu."

"Bilmiyorum. 'Ben insanlardan hoşlanan biri değilim' diye ortaya çıkmak kabalık gibi geldi. Benden uzak dur. Eminim ki bundan rahatsız olmayacak tek kişi Erin'di."

Erin başını salladı. "O haklı. Bunu duysa hakarete uğramayacak tek kişi benim."

Çılgılık atmadan boynunu oynatabileceğini hissettiğinde Jace ayağa kalktı ve Kera'nın ona uzattığı kıyafetleri aldı.

Mavi kot pantolonunu, siyah tişörtünü ve koşu ayakkabılarını hızla değiştirerek Crow savaş kıyafetini giydi. Siyah kot pantolon, çelik burunlu siyah iş botları, siyah sütyen ve kanatlarını kolayca açmasını sağlayan siyah yarış atleti.

Giyindikten sonra az önce çıkardığı kıyafetleri dikkatlice katladı ve ekibine baktı. İşte o zaman kendisine baktıklarını fark etti. Neredeyse aval aval bakıyorlardı.

"Ne?" diye sordu.

"Vay canına," diye açıkladı Alessandra. "*Gerçekten* hiç utangaç değilsin."

Erin Jace'e iki bıçağını uzattı ve silahları bacağına bağlayabilmek için ayağını sandalyesinin koltuğuna yerleştirdi.

Jace deri kılıfı örtmek için kot pantolonunu aşağı çekti ve bacağına tekrar yere bıraktı. Ardından kanatlarını açarak onları salladı ve uçmanın daha kolay olması için omuzlarını gevşetti.

"Koruyucular'ın seni değerli kütüphanelerinde yalnız bıraktıklarına inanamıyorum." "Bu gece bir işleri vardı. Ve ben aslında yalnız değilim."

Jace kitap yığınlarından birinin tepesini işaret etti. Ski'nin kedisi Salka orada oturmuş, patisini yalıyor ve gözlerini ondan ayırmıyordu.

"Eriksen gittiğinden beri beni izliyor. Bu kitaplardan birini bile yok edecek bir şey yapmaya kalkışırsam boğazımı parçalayacakmış gibi geliyor."

Erin başını salladı. "Bu iyi bir kedi." Ekip çıkışa doğru yöneldi.

"Bu geceki iş ne?" Jace çok geç kalmayacağını umarak sordu. Bir hafta içinde tanrılarla ilgili birkaç görev almak alışılmadık ve yorucuydu. Ayrıca akli şimdiden geride bıraktığı kitaplarda kalmıştı. Sabah tüm bunlara geri dönmek için sabırsızlanıyordu.

"Bu kolay bir iş olmalı," dedi Tessa ona. "Gir ve çık."

★ ★ ★

Cenin pozisyonundaki Jace pencereye çarpıp içeri girdi, camlar etrafında patladı ve otuz kat aşağıya düştü.

Havaya doğru döndü, yerçekimi devreye girmeden ve vücudu düşmeden önce birkaç saniye süzüldü.

Omuzlarını gevşetti ve kanatlarını serbest bıraktı, havayı yakaladı ve hemen yukarı doğru yöneldi. Öne doğru eğildi ve artık açık olan pencereden geçerek savaşın ortasına daldı.

Jace vücudunu kendisini fırlatan adama çarptı, kollarını ve bacaklarını adamın etrafına doladı ve ikisini de yere düşürdü.

Adam onu tekrar fırlattı ve Jace halı kaplı zeminde takla attı. Durduktan sonra yüzüstü yuvarlandı, sonra dört ayak üzerine kalktı ve tekrar saldırdı.

"Kahretsin!" diye bağırdı adam, hızla geri çekilip ondan uzaklaşarak. "Şu sürtüğü benden uzak tut!"

Jace tekrar adamın üzerine indi, ellerini omuzlarına koydu ve onu yere itti. Onu boğazından tutarak orada kısırdı ve boştaki eliyle dövüş bıçağını kavradı.

"Bekle-"

Bıçağını boynunun yan tarafına saplayıp atardamarı keserek adamın sözlerini kesti. Silahı çekip çıkardı, sonra tekrar sapladı. Sadece emin olmak için.

İşte o anda başka bir çift el Jace'i saçlarından yakaladı ve onu çekip kaldırarak uzağa fırlattı.

"Seni kaltak!" diye bağırdı biri. "Onu öldürdün! Onu sen öldürdün!"

Jace tam ayağa kalkıyordu ki tekmelendi ve tavandan yere kadar uzanan cam bir aynanın içine uçtu.

Cam paramparça oldu ve etrafına saçılan parçalarla birlikte yere düştü. Gözlerini kapadı ve korumak için yüzünü kapatmaya çalıştı ama hâlâ vücudunun kesildiğini hissedebiliyordu.

"Jace!" diye seslendiğini duydu Kera'nın. Ama Kera kendi savaşındaydı. Hepsi öyleydi.

★ ★ ★

Ski gözlerini tavana dikti. "O kadar cesedi oraya nasıl sıkıştırmışlar?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Gundo. "Ama bu uzun zamandır gördüğüm en ilginç kurbanlardan biri."

"Artık Ormi'nin seni neden bizimle gönderdiğini biliyoruz." Borgsten geceliği on bin dolar olan bungalovun etrafında dolaşarak daha fazla ipucu aradı. "Bana mı öyle geliyor yoksa burası bir kurban için fazla mı güzel bir yer?"

Borgsten haklıydı. Yıllar boyunca karşılaştıkları kurbanların çoğu ya doğada ya da bulunabilecek en ucuz otel veya motellerde yapılmıştı. Çünkü o yerlerde kimse soru sormazdı. Hele de diğer odalarda uyuşturucu satıcıları ve silah kaçakçıları varken.

Ama Palm Springs'de beş yıldızlı bir otel ve bungalov kompleksi?

"Bu odayı kimin kiraladığını bulmalıyız."

"Ve neden bu kadar çok teklife ihtiyaç duyduklarını."

"Kaç tane saydın?" Ski sordu. Tavana kalın metal çivilerle tutturulmuş bütün cesetler vardı, ama yere saçılmış bazı ceset parçaları da vardı.

Gundo içini çekti. "Bilmiyorum. On. On iki." "On üç mü?"

"Belki."

"On üçler genellikle Hıristiyanlık karşıtlarıdır," diye hatırlattı Bear onlara. Onlara hiçbir zaman Satanist demek istememişti ama Ski'nin nedenini bilmiyordu. Belki de bu terimin çok sınırlayıcı olduğunu düşünüyordu.

"Papa'yı arayalım mı?" Gundo sordu ve hepsi ona doğru döndü. O zaman güldü ve "Şaka yapıyorum" diye ekledi.

Borgsten başını salladı. "Koruyucular'ın Haçlı Seferleri'nden beri bir Papa ile uğraşmadığını biliyorsunuz."

"O zamanlar çok çirkindi."

"Bu bizim suçumuz değildi!" Bear tartıştı. Her zaman yaptığı gibi. "İşler biraz kontrolden çıktı."

"Bunu tekrar gözden geçirmek zorunda mıyız?" Ski sordu. "Gerçekten mi? Neredeyse bin yıl önceydi. Hâlâ bunun hakkında konuştuğumuza inanamıyorum." Herkes sustu ama sonra Ski eklemek zorunda kaldı: "Ve bu *tamamen* bizim hatamızdı. Engizisyon bizim suçumuz değildi. Ama Haçlı Seferleri ... hepsi ... *kesinlikle* bizim suçumuz."

"Ama-"

"Bu konuyu kapatalım."

Kanıt aramaya geri döndüklerinde Gundo aniden soluk soluğa, "Lanet olsun!" diye bağırdı.

"Ne?"

"Bunu görmek gerek."

Ski gömme oturma odasına girdi. Tam ortada büyük, rahat koltuklar ve kürklü bir halıyla çevrili muhteşem bir ateş çukuru vardı. Kanepelerin etrafından dolanırken tüm mücevherleri gördü. Milyonlarca dolar değerinde olmalıydı.

"Bu şeyler ... gerçek mi?" diye sordu. Saatleri bilirdi ama ışıltılı mücevherleri hiç sevmemişti ve bunlarla ilgilenen kadınlarla da hiç çıkmamıştı.

Gundo tümseğin yanına çömeldi ve bir parçayı eline aldı. Onu ışığa tuttu, başını eğdi, gözlerini ayarladı.

"Büyüteçim yok ama Sanırım öyle."

"Yani insanları, altın ve elmasları . altın ve elmas mı teklif ettiler?"

Ayı şimdi onun yanında durmuş, kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Kargalar Gullveig'den kurtulduklarına *gerçekten eminler* mi?"

Ski başını kaşıdı. "Ormi'nin Chloe'ye geri dönmesi gerekecek.

Çünkü ben bunu yapmayacağım."

"Bu pek iyi gitmeyecek," diye tahmin etti Gundo. Ve büyük olasılıkla da haklıydı.

Chloe diğer Klanlar tarafından sorgulanmaktan hoşlanmazdı. Herhangi bir konuda.

Hâlâ yere bakmakta olan Gundo küçük bir homurtu çıkardı. "Ne?" Ski sordu.

Uzandı ve mücevherlerin altından bir şey aldı. "Bu ... bu saman mı?"

"Geceliği on bin dolar olan bir bungalovun zemininde neden saman olsun ki?"

Borgsten kapı aralığından, "Sanırım Ormi'ye neler olduğunu anlatmamız gerekiyor," dedi.

Ski başını salladı. "Evet. Geri dönmek istiyorum ve-"

Döndü, başını neredeyse ters çevirene kadar eğdi. Ama o sestti. Bu ses de neydi? Ve nereden geliyordu-

Dumanların arasından çıkıp elini Bear'ın göğsüne çarparak iri adamı odanın öbür ucuna, Borgsten'in üzerine uçurdu; ikili gözden kayboldu.

Kadın Ski'ye doğru döndü ama Ski arkasından bir ses duydu ve döndü. Eli dışarı fırladı ve başka bir kadının boynunu yakaladı. Parmaklarının bir hareketiyle onu çığlıklar atarak belinden garip bir şekilde büktü.

Bu *Mardröm*'dü -kısaca Mara- kurbanlarına gördükleri kâbusları fiziksel olarak yaşatan dişi iblisler. Güçlü ve eskiydiler ve Ski daha önce hiç görmemişti ama Karga ve Kuzgunların, Gullveig'in bu düzlemdeki reenkarnasyonunu durdurmaya gittiklerinde onlarla savaştıklarını duymuştu. İki Klan hepsini yok ettiklerine inanıyordu.

Görünüşe göre yanılmışlar.

Erin'in deyimiyle bu aptal ahbaplar, tanrılar tarafından dövülmüş güçlü bir Ren altın kolyesini nasıl ele geçirmişlerdi, Jace bilmiyordu. Daha da büyüleyici olanı, kolyeyi parçalara ayırıp vücutlarına dikme kararlarıydı. Bu hareket onlara daha fazla güç ve dövüş yeteneği kazandırmıştı.

Yine de insan bedenleri bu tür bir güç için yaratılmamıştı ve bir noktada muhtemelen kendilerini yakacaklardı. Ancak o zamana kadar hâlâ çok fazla hasar verebilirlerdi, bu yüzden Kargalar onların buradan bu şekilde çıkmalarını riske atamazdı.

"Onu öldürdün!" diye tekrar duydu, kaldırılıp odanın diğer tarafına fırlatılmadan önce.

Jace bir kapıya çarptı ve içinden geçti. Bir yatağın üzerinden uçarak uzaktaki duvara çarptı.

Saldırgan da onu takip etti. Görünüşe göre göğsüne dikilmiş olan altın parçası ona steroid benzeri bir öfke vermişti.

Onu tekrar saçlarından yakaladı ve ayağa sürükledi. Bir eliyle saçlarını tutarken diğer eliyle tokat attı. Her vuruşta "Onu sen öldürdün! Onu sen öldürdün! Onu sen öldürdün!"

Dördüncü kez tokatlamak için elini geri uzattığında, Jace bıçağının hâlâ yumruğunda olduğunu hatırladı. Bıçağı kaldırdı, kasıklarına sapladı ve parçaladı.

Göğüs kemiğine ulaşana kadar bağırsağında bir çizgi oluşturdu. Bıçağı eğdi ve daha derine saplayarak adamın kalbini yırttı. Bıçağı hareket ettirdi, sonra da çekip çıkardı.

Adam onu serbest bıraktı, tökezleyerek geri çekildi, elleri kanayan karnının ve kasıklarının üzerindeydi.

"Onu ben öldürdüm," dedi Jace, nefesi sertleşmişti. "Ve şimdi de seni."

Silahını adamın gözüne sapladı. Sonra da diğer gözüne. Adam ellerini başına götürdü ve çığlık atarak ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Jace onu yere itti ve tişörtünü yırtarak açtı. Adamın altını vücuduna yerleştirdikten sonra kalan yara izini gördü. Pençesini kullanarak o eti yırttı ve eşyayı göğsünden çıkardı.

Bunu yapar yapmaz adam çığlık atmayı bıraktı, dövüşmeyi bıraktı ve vücudu yere yığılır gibi oldu.

Şimdi kolyeden bir parça tutan Jace parmaklarını kolyenin üzerine kapadı ve eski bir İskandinav büyü kitabında okuduğu kadim bir büyüyü söylemeye başladı.

Gözleri kapalı bir şekilde zikretti. Söyledi ve şimdi duyduğu yeni çığlıkları görmezden geldi. Kız kardeşlerinin şok olmuş soluklarını. Elindeki tek altın parça diğerlerine katılana kadar zikretti ve bekledi.

Nefes nefese gözlerini açtı. Kolye kan ve etle kaplıydı ama yine de bir bütündü.

Yavaşça oturma odasına geri döndü. Diğer züppeler yerde yatıyordu, vücutlarının altını diktikleri kısımları şimdi yırtılmıştı.

Tessa kolyeyi Jace'ten aldı. Gülümsedi. "İyi iş, tatlım. Her zaman çıldırmadığında ne kadar iyi iş çıkardığını gördün mü?"

"Sadece 'iyi iş' olarak bırakamaz mıydın?"

"Yapabilirdim. . yapmadım."

Kera yaklaştı, yüzü buruşmuştu.

"Ne?" Jace sordu. "Neden öyle bakıyorsun?" "Seni eve götürmemiz gerek. Ve ... dikmeliyiz."

Jace gözlerini kırptırdı. "Bir dakika. . . ne?"

Başka bir Mara Ski'nin sırtına indi, bacakları beline dolandı, elleri saçlarına gömüldü.

Sonra iki dişi bir tür ... bekledi. Sanki onun belirli bir şey yapmasını bekliyorlardı.

İşte o zaman parmaklarını daha fazla büktü ve Mara'nın boynunu kırdı. Onu öldürmedi ama canını çok acıtmış gibiydi. Kadının ılığı duyuldu ama Ski cadının kafasını koparıp siyah kanlar uçuşana kadar çevirmeye ve çekmeye devam edince kesildi.

Hâlâ onun sırtında olan dişi ılık attı ve pençelerini Ski'nin yüzüne geçirdi. Uçları etinin içine doğru uzanıyordu.

Ski acıyla kükredi ve Mara'nın ellerini yakalayıp çekerek onu sırtından savurdu. Onu yere çarptı, kaldırdı ve çarptı. Kaldırdı. arptı. Kaldırdı. arptı. Ta ki kız kırık parçalardan başka bir şey olmayana kadar.

İşte o zaman tıslama sesi yoğunlaştı ve duman büyük odayı doldurmaya başladı.

"Dışarı," diye emretti kardeşlerine. "Dışarı. Hemen."

Mara ortaya çıktığında çıkışa doğru geri çekildi. Dumandan neredeyse insana benzer bir şeye dönüştü. Kurbanlarını yırtıp parçalamaya yarayan, sıra sıra dizilmiş küçük siyah dişler hariç. Mara'lardan bazıları tavanda dört ayak üzerinde sürünürken, diğerleri duvarlar boyunca ilerledi. Biri onlara önderlik ediyordu. Çıplak ve kanlar içinde, odanın içinde Ski'ye doğru ilerledi.

"Çok güzel," diye tısladı ona. "Peki senin adın ne güzel Viking? Geceleri sana geldiğimde sana nasıl seslenebilirim? Seni içime aldığımında? Seni benim yaptığımında?"

Ski küçük bir gülümseme verdi. "Sen mi? Bana kalbini alan Viking diyebilirsin."

Bununla birlikte Ski sağ elini -tanrısı Tyr'ın Kurt Fenrir'in ağzında kurban ettiği elini- onun göğsüne soktu. Kalbini kavrayana kadar kemiği ve eti parçaladı. Onu tutarak, diğer tarafa doğru yırtana kadar devam etti.

Şok geçiren ve nefesi kesilen kadın aval aval kolunun hâlâ görebildiği kısmına baktı ve sonra yavaşça başını kaldırıp ona baktı.

Kalbi hâlâ elinde atıyordu, bu yüzden Ski sessizce sıktı, ta ki kalbi avucunun içinde hamur haline gelip bileğine doğru sızana kadar.

Öndeki Mara son bir kez soludu ve kolundan sarkarak yere düştü.

Onu itti ve diğerklerine baktı. Kapının diğerk tarafına geçebilmek için bir adım geri çekilen Ski kanatlarını açarak genişçe yaydı.

"*Koruyucu!*" diye bağırdı biri panik içinde.

Mara geri çekilmeye başladı, bazıları dumana dönüşmeye başlarken, diğerkleri zaten içinden geçtikleri duvarlara doğru koşuyordu.

"Kudretli Tyr adına," diye mırıldandı Ski, kan ve kalp kaplı sağ eli şimdi havada tanrısının rününü çiziyordu, "Size adalet getiriyorum ... ve size *ölüm* getiriyorum."

Duvarlar karardı ve tepedeki ışıklar kırmızıya döndü. Her şey sarsıldı ve duvarlar parçalanarak Mara'yı molozların altına hapsetti. Ta ki karanlıktan ve onların uzaktan gelen çığlıklarından başka bir şey kalmayana dek.

Ski nefesini bıraktı ve kardeşleriyle yüzleşti. Her biri gözlerini kapadı, başını salladı, sessizce tanrılarını övdü ve Ski'ye yaptıklarından dolayı onay verdi.

Yıkık dökük bungalovdan dışarı çıktı ve dışarı çıktıktan sonra kanatlarını tekrar açtı ve arkasında kardeşleri olduğu halde gökyüzüne yükseldi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Jace giyinmiş ve işe gitmeye hazırdı, neredeyse merdivenlerden aşağı atlıyordu. Ancak kapı zilini duyunca durdu. Etrafta başka kimse yoktu, bu yüzden kendisi cevap vermeye gitti.

"Aman Tanrım!" diye düşünmeden önce nefesi kesildi. "Yüzün!"

"Yüzüm mü?" Eriksen kapının diğer tarafından sordu. "Yüzüne ne oldu?"

Jace hemen yanaklarına dokundu, parmakları Tessa'nın bir gece önce attığı dikişlerin üzerinde kayıyordu. Onları tamamen unutmuştu.

"Ah. O."

"Evet. O."

"Bir aynanın içine atıldım. Ve bir pencereden dışarı." Bir an düşündü. "Sanırım hepsi bu kadar."

"Oh iyi, bu iyi."

Kaşlarını çattı. "İğnelemeye gerek yok." "Öyle mi?"

Eriksen'in yanında duran Ormi eğilerek, "Jacinda, canım. Bizi Chloe'ye götürür müsün? Onu görmemiz gerekiyor."

"Elbette." Döndü ve Chloe'nin özel ofisine doğru ilerledi.

"Bize neden Chloe'yi görmeye geldiğimizi sormayacak mısınız?" Eriksen sordu.

"Hayır."

"Neden?"

"Bana söyleyebilirsin."

Ormi'nin güldüğünü ve Eriksen'in homurdandığını duydu.

Chloe'nin kapısına ulaştılar ve Jace kapıyı çalmak için elini kaldırdı. Ama Chloe'nin diğer taraftan, "*Vegas'tan gelen o Valkyrie orospusunu becerdiğini biliyorum!*" diye bağırdığını duyunca anında dondu kaldı.

"Yani?" diye karşılık verdi bir erkek sesi. "Beverly Hills'ten o plastik cerrahı becerdiğini biliyorum! *Göğüslerinin birdenbire büyümesinin nedeni o mu?*"

Duvara bir şey çarptı ve Jace iki Koruyucuyla yüzleşmek için döndü. "Neden Tessa'yı görmeye gitmiyoruz? Yardım etmeyi seviyor! O bir

Hemşire!"

İkisinin de cevap vermesini beklemeden yanlarından geçip eve doğru yürüdü; Chloe'nin ofisinden gelen çığlıklar neyse ki onlar ilerledikçe azalıyordu.

Evden çalışan ya da oyunculuk işlerinin gelmesini bekleyen Kargaların tırnaklarını boyamaktan ya da televizyon izlemekten başlarını kaldırıp sessizce Jace ve Koruyucuların geçişini izledikleri oturma odasından geçti.

Sürgülü cam kapıyı açtı ve onları Tessa'nın Kera hariç Jace'in Strike ekibinin geri kalanıyla kahvaltı yaptığı arka verandaya götürdü. Kera'nın yokluğuna ve büyük, yuvarlak masayı kaplayan kapsamlı evrak işlerine bakılırsa, bu onun hoş geldin partisi için planlarını tamamlamak üzere oldukları anlamına geliyordu.

Zavallı Kera, kötü kalpli Erin tarafından hâlâ partisinin altı kişi ve işlenmiş peynirden oluşacağına ikna edilmişti.

"Tessa, Koruyucular Chloe'yi görmeye geldiler." "Oh, sadece onları geri götür-"

"Ama Chloe az önce Josef'in aynı zamanda striptizci olan bir Valkyrie ile çıktığını öğrendi ve onu göğüslerini yaptırmakla suçladı, yani çooooo ... evet."

Tessa başını ellerinin arasına aldı. "Ciddi misin?" "Bir şeyler fırlatılıyor."

Tessa başını kaldırmadan Annalisa'yı işaret etti. "Git ve hallet." "Neden ben?"

"Bir psikiyatrist olarak her gün azılı suçlularla uğraşıyorsun. Boktan evliliklerini geride bırakamayan iki insanla da başa çıkabileceğini varsayıyorum."

"Elbette başa çıkabilirim," dedi ayağa kalkarak. "Sadece istemiyorum."

"O zaman sen de oturabilirsin." Tessa önce Annalisa'nın boş sandalyesini, sonra da kahvaltılıkları işaret etti. "Kavun topu mu?"

Ormi gözlerini kırıştırdı. "Uh"

Jace bir ıslık sesi duydu ve omzunun üzerinden baktı.

"Birkaç adam seni görmeye geldi," dedi kız kardeşi-Crow.

Jace kaşlarını çatı. "Beni görmeye mi? Emin misin?"

"Seni sordular. Biri Pençe. Diğeri de siyah bir adam." Diğeri Kargalar, o ellerini havaya kaldırına kadar ona baktılar. "Ne? O öyle."

"Ben hallederim." Jace eve geri dönmeden önce Eriksen'e küçük bir el salladı.

Kız kardeşi Karga'yı takip ederken Lev ona doğru koştu ve Jace onu kucağına alıp sarılacak kadar uzun süre durdu, burnunu çiğnediğinde güldü.

Ön kapıdan çalışma odasına yönlendirildi ama Jace içeri girer girmez durdu.

Odaya girdiğinde ayakları kurşun gibi olmuştu ve en azından kendine itiraf etmeliydi ki tek yapmak istediği dönüp kaçmaktı. Özellikle de çok iyi tanıdığı adamın yüzündeki ifadeyi gördüğünde. Özür ve pişmanlık karışımı bir ifade.

Norris Bystrom, Ran'ın Pençeleri'nin ömür boyu üyesiydi. O ve kardeşleri hâlâ denizlere hükmediyor, İskandinav tanrıçası Ran ve dokuz kızının bir zamanlar Vikinglere yaptığı gibi, canları istediğinde tekneleri ve içindekileri okyanusun dibine sürüklüyorlardı.

Bu Pençe aynı zamanda iki yıl önce, İkinci Hayatı yeni başladığında Jace'i en korkunç haliyle ilk gören ATF ajanıydı.

Şimdi o ve davaya bakan federal savcı Kuş Evi'ndeki çalışma odasında durmuş, onunla konuşmayı bekliyorlardı.

Savcı da ona her zaman çok nazik davranmıştı ve yüzünde Bystrom'la aynı ifade vardı. Özür ve pişmanlık. Bu ifadeden nefret ederdi. Çoğu şeyden daha çok nefret ederdi.

Her iki adam da gülümsemeye çalıştı.

"Merhaba Jacinda," dedi federal savcı. Adı Dave Jennings'ti. Uzun boyluydu. Yakışıklıydı. Siyah ve Meksika kökenliydi. Ve savcılık ofisinde istikrarlı bir şekilde yükseliyordu. Onun bir gün başsavcı olacağından hiç şüphesi yoktu.

Ama bugün değil.

"Merhaba."

"Nasılsın?" "İyiyim."

Lev inledi ve onun boynuna sokuldu.

"Kucağa almak için biraz büyük, değil mi?" Jennings umutsuzca ortamı yumuşatmaya çalışarak sordu.

"Daha üç aylık bile değil."

"Ciddi misin?" Jennings'in gözleri kısa süreliğine büyüdü. "Kocaman olacak."

"Jace-" diye başladı Bystrom.

"Bırak ben halledeyim." Jennings kanepeyi işaret etti. "Neden oturmuyoruz?"

"Sorun değil."

"Hayır. Gerçekten. Bence oturmalısın ve-"

Erkeklerin bir kadına bir şey söylemekten nefret ettiklerinde yaptıkları şeyi yaptıklarını gördüğünde onlar için "O dışarıda," dedi. Onu oturtular, sakinleştirmeyi umdular. Arkadaşlarından birini getirmeyi teklif ederlerdi. Ya da biraz çay. Bekledikleri gözyaşı selinden kaçınmak için her şeyi yaparlardı.

Belki de *korkmak beklemekten* daha iyi bir kelimeydi. Onlar

O gözyaşlarından *korkuyorum*. Ve bu konuşma. "Jacinda-"

"Sorun yok," dedi ve onları rahat bırakmaya karar verdi. Çünkü anlamıyorlardı. Hiç anlamadılar. Onlara kaç kez anlatırsa anlatsın, açıklarsa açıklasın, ona her şeyi görmüş bir kadın gibi değil de travma geçirmiş bir eş gibi davranmaya devam ettiler. Her şeyi anlamıştı çünkü başka seçeneği yoktu.

Kocasını ondan hiçbir şey saklamaya zahmet etmemişti. Onu bir mülk olarak görüyordu ve neden bir mülkten bir şey saklayasınız ki? Sivilcilerinin patladığını Lev'den saklamamıştı.

"Bunun olacağını size söylemiştim," diye hatırlattı onlara. "Onu asla içeride tutamayacağınızı söylemiştim."

Jennings hemen, "Biz pes etmedik," diye ısrar etti.

"Polisler onu beni *gömerken* yakaladı ve siz yine de onu içeride tutamadınız. Belki de vazgeçmelisiniz."

"Hâlâ silah suçlamamız var."

"Silah suçlaması var ama yargıç onu serbest mi bıraktı? Evet, tamam." "Çok büyük umutlarımız var-"

"Yapmamalısın. Asla büyük umutlar beslememelisiniz. Diğerleri, kocamın cemaat arkadaşları, onu son nefeslerine kadar koruyacaklardır. Hepsi koruyacak. Onları asla döndüremezsiniz. Asla."

"Tanıklık edebilirsiniz." "Ben onun eski karısıyım."

"Karısı olarak sana söyledikleri hakkında tanıklık edemezsin, ama gerçekten gördüklerin hakkında tanıklık edebilirsin. Kimse sizi bunu yapmaktan alıkoyamaz."

Jennings'in sözlerinden korktuğunu söyleyebilmeyi isterdi. Ama korkmamıştı. Onun yerine sinirlenmişti. O kadar çok zaman harcamıştı ki

Bunun nasıl işe yarayacağını. Bu, hiçbir etkisi olmayan taşralı bir tarikat değildi. Doğru, eski kocası kendisi başlatmış olsaydı öyle olurdu. Ama o başlatmadı. Babası başlattı. Uzun bir dolandırıcılığı gerçek bir dine dönüştüren bir adam. Ve kendini korumak için grubunun bağlantıları, bağlantıları ve kontrolü ele geçirmesini sağlayacak her şeyi olduğundan emin olmuştu.

Bunu Jennings'e defalarca anlatmaya çalışmıştı ama o adaletin her şeyin üstünde olduğuna inanan adamlardan biriydi. Gerçekten de eski sevgilisi kadar tehlikeli birinin hapse atılacağını ve orada kalacağını, çünkü adaletin böyle işlemesi gerektiğini *düşünüyordu*.

Adam bu konuda o kadar az şey biliyordu ki Jace'in eski kocası aleyhine tanıklık etmekten korktuğunu sanıyordu. Korkmuyordu. O mahkemenin önüne çıktığında yapacaklarından korkuyordu. *Onun* önünde. Kendisini tanık sandalyesine tırmanırken ve ifadesinin ortasında ellerini o piçin boğazına sararken rahatlıkla görebiliyordu. Tam orada boğazını sıkacaktı. Dünyanın gözü önünde.

Yani hayır. Onun aleyhinde tanıklık etmek kendi yararına olmayacaktı.

Öfkesinin kabardığını hissetti ve onu yatıştırmak için çok çalıştı. Kontrol altına almak için. Buna mecburdu. Jennings bir yabancıydı. Skuld onu geri getirdikten sonra onu eski sevgilisinden uzaklaştıran Pençe'nin aksine, Klanlardan biri değildi. Bystrom onun yeni doğmuş bir Karga olduğunu hemen anlamıştı çünkü eskiden onlarla savaşan Vikinglerin soyundan geliyordu. Batı Yakası'ndaki Ran'ın Pençeleri'nden biriydi. Hâlâ kadın liderliğindeki bir insan klanıydı ve hâlâ Kargalar'dan pek hoşlanmıyor, Pasifik üzerinden seyahat etmek zorunda kaldıklarında sık sık martılarını saldırmaları için kuş Klanı'na gönderiyorlardı. Ancak Norris, onu öldürüp yerleşkenin arka bahçesine gömen kişinin kocası olduğunu fark ettikten sonra Jace için her zaman bir istisna yapmıştı.

Norris birden Jennings'e ters ters baktı. "Tanıklık konusunu daha sonra konuşacağımızı sanıyordum."

Savcı da ters ters bakarak, "Bunun için uygun bir zaman gibi görünüyor," dedi. Ne de olsa savcı oydu. Norris ise bu işlerden anlamayan bir ATF ajanıydı sadece. En azından Jennings'in bu durumu böyle gördüğünü tahmin ediyordu. Ama *o* anlamıyordu. Asla da anlamayacaktı.

"Bu yaptığın aptalca bir şeydi." Ve sonra Bystrom Jace'in arkasına baktı ve bakmadan kız kardeşlerinin şimdi onun arkasında durduğunu biliyordu. Cam kapıların dışında duruyorlardı. Sandalyelere oturdular. Merdiven tırabzanlarına çömelmişlerdi.

Hitchcock'un *Kuşlar* filminden bir sahne gibi, içlerinden birini korumak için ortaya çıkmışlardı. Ve bunu Jace tek kelime etmeden yapmışlardı çünkü biliyorlardı. Bir şeylerin gerçekten yanlış olduğunu biliyorlardı.

Bystrom'un vücudu gerildi, tüm bunların ne kadar tehlikeli olduğunu fark etti.

Ama Jennings sadece pahalı bir rehabilitasyon merkezinde yaşadıkları anlaşılan bir grup meraklı kadın gördü, bu da zengin oldukları anlamına geliyordu. Hatta birkaç yüzü televizyondan ya da filmlerden tanımış bile olabilirdi. Bağır saklarında kabaran korkuyu anlamıyordu. Bunun yerine bu korkuyu görmezden geldi. Onu bastıracaktı. Korkacak bir şey yokmuş gibi davranacaktı.

Oh, ne kadar da yanılıyordu.

Durumun kontrolden çıkmasını istemeyen -ki çıkmak üzereydi- Jace, "Bunu düşünmem gerek," dedi. Cam kapılara doğru döndü ama Jennings kolunu yakaladı. Sert bir şekilde değil. Sert olduğunu biliyordu; bu yakın değildi.

Ama Bystrom keskin bir nefes aldı ve tüm Crowsların gözlerinin Jennings'in elinin dirseğine dokunduğu yere kilitlendiğini hissedebiliyordu.

"Lütfen Jace, korkacak bir şey yok. Sana koruma sağlayacağız. Seni güvende olacağın bir yere götüreceğiz. Duruşma bittiğinde de seni tanık koruma programına alacağız. Seni asla bulamayacak."

Jace onun elini okşadı, kocasının yanında durup az önce neyi verdiklerini fark edemeyecek kadar aptal olan yeni gelenleri selamlarken yaptığı gibi gülümsemeye zorladı. Özgürlüklerini.

Jennings çok tatlı bir adamdı ve ona söylediği her kelimeye inanıyordu. Onu korumayı başaracağına. Onu çok iyi anladığı bir geçmişten koruyacağına.

"Bırak da düşüneyim," diye ısrar etti uzaklaşmadan önce.

Kız kardeşlerinden biri kapıyı dışarıdan açtı ve o da içeri girip uzaklaştı.

Norris kargaları yakından izledi. Bu tartışmayı yapmak için Jacinda'yı buradan götürmek istemesinin nedeni buydu. Ama hayır. Jennings "onu rahat ettiği yerden çıkarmak istemiyordu. Zaten çok şey yaşadı."

Bu çok doğrudu. Kadın cehennemi yaşamıştı. Ama çoğu insan gibi olsaydı, hâlâ ölü olurdu. Ölmemiş olmasının nedeni, derinlerde kim olduğuydu. Gücü sayesinde. Gerçek güç. Tipik insan gücü değil, gerçek erkekleri en çok korkutan türden bir güç. Vikingleri.

Ve haklı olarak.

Tek kelime bile etmemişti ama Kargalar onun ihtiyacını hissetmişti. Büyüyen öfkesini.

Tanrım, Jennings bunu nasıl görememişti? Adam boynunda her zaman küçük bir altın haç taşırdı. Hristiyan inanç sistemi onu gerçekten bu kadar kör mü yapmıştı?

Jennings Jace'le şimdi mi konuşmaya çalışsalar yoksa bekleseler mi diye düşünüp dururken Kargalar onları izlemeye devam etti. Ama çok geçmeden Chloe Wong odaya girdi.

İki adama da tatlı tatlı gülümsedi ama Norris ona kanmadı. Onun tarafından değil. "Beyler. Sizi tekrar görmek güzel," diye selamladı. "Sizi buraya getiren Dev Merdivenler'e mi?" Başını biraz eğdi, koyu kahverengi gözleri Norris'e kilitlendi. "Küçük bir içki problemin mi var?" diye sordu.

Norris bu şirret söze cevap vermeye başladı -herkes onun içki sorunu olmadığını biliyordu çünkü yıllık Turnuvalarda herkesten daha fazla içebiliyordu- ama Jennings elini Norris'in omzuna koydu.

"Buraya Bayan Berisha ile konuşmaya geldik." "Şu korkunç eski kocası hakkında mı?"

Jennings itiraf etmeden önce yere baktı, "O dışarı çıkıyor. Suçlamalar düşürüldü."

Chloe Norris'e baktı. "Sizin ve diğer birkaç ATF ajanının adamı kadını gömerken yakaladığınızı sanıyordum."

"Yakaladık ama-"

"O suçlamalar," diye araya girdi Jennings, "ofisimdeki sorunlar nedeniyle düşürüldü. Tüm sorumluluğu üstleniyorum."

"Sorunlar mı?"

"Savunmaya düzgün bir şekilde aktarılmayan bilgiler." "Yani eski kocasının ofisinizde ona yardım eden bağlantıları var."

"Bundan şüpheliyim."

"Sanmıyorum." Ellerini birleştirdi. "Peki bir sonraki hamle ne olacak?"

"Silah suçlamaları konusunda ilerleyeceğiz."

"Ama o zaten dışarıda."

"Onu geri getireceğiz."

"Uh-huh. Jace'i bu konuda bilgilendirmek dışında neden buradasınız?"

"Bu benimle Bayan Berisha arasında."

Chloe bakışlarını Norris'e çevirdi ve Norris onun sorusunu Jennings gibi görmezden gelemeyeceğini biliyordu.

"Mahkemede ona karşı tanıklık etmesini istiyorlar," diye açıkladı Norris. "Gördükleri hakkında. Örgüt hakkında."

"Anlıyorum. Skylar?" Chloe seslendi.

Norris Skylar'ı tanıyordu. Çirkin bir Klan kavgası sırasında pençelerini sırtına geçirdiği ve bu sırada neredeyse böbreğini parçaladığı zamandan kalma yara izleri hâlâ duruyordu.

Jennings de onu tanıyordu. O kadın tarafından birden fazla kez mahkemede kışına tekmeyi yemişti.

"Beyler," dedi Chloe, elini Skylar'ın omzuna koyarak. "Şu andan itibaren Jacinda ile ilgili her konuda Skylar Nosek ile muhatap olacaksınız."

"Bu gereksiz-"

"Öyle mi?" Chloe başını yana eğerek sordu, yüzü saçma bir endişeyle alaycı bir şekilde buruşmuştu. "Bu orospu çocuğunu serbest bırakıyorsun ve sonra buraya gelip o zavallı kızdan onunla mahkemede yüzleşmesini isteme cüretini gösteriyorsun. Şaka yapıyor olmalısın."

"Onu hemen koruyucu gözetim altına alacağız."

"Bu evi terk edeceksin. Hemen şimdi. Ve Jace'le bir şey konuşmak istersen, önce Skylar'la konuşabilirsin. Değil mi Skylar?"

Skylar'ın cevabı gülümsemek oldu. Parlak beyaz dişleri parlıyordu.

"Tamam," dedi Norris, Jennings'in kolunu tutarak, "gitme zamanı."

"Burada işimiz bitmedi."

"Burada işimiz bitti."

İtiraz eden adamı koridora doğru çekti, Kargalar sessizce ayrıldı. Sonuncusu da geçmelerine izin vermek için iki gruba ayrıldığında Norris, Güney Kaliforniya Koruyucuları'nın ikinci komutanı Danski Eriksen ve Klan lideri Ormi Bentsen tarafından kısa sürede durduruldu.

Ama Norris'e dik dik bakan Eriksen'di ve Norris de kitapları, gözlükleri ve adaletle ilgili idealleriyle bu gergin Koruyucular'ın neden Kuş Evi'nde olduklarını merak ediyordu. Buradan çıktığında kendi Klan liderine haber vermesi gerektiğini biliyordu. Rada mutlu olmayacaktı. Diğer Klanların iyi geçinmesinden hiç hoşlanmazdı.

Sonunda Eriksen, Norris'e "Onu hayal kırıklığına uğrattın" diye homurdandı.

Sinirli bir Tyr aşığının saçmalıklarını dinlemek istemeyen Norris, "Siktir git," diye karşılık verdi.

Eriksen Norris'i boynundan yakalamıştı, güçlü parmakları kalın ete saplanıyordu. Norris, Koruyucu'nun bu hareketle neler yapabileceğini biliyordu. Adamın kendisinden çok daha kalın boyunlu varlıkların kafalarını kopardığını görmüştü.

Norris Jennings'i bıraktı ve Eriksen'i belinden yakaladı, adamı ikiye bölmeye hazırdı.

"Beyler!" Chloe havladı.

Birbirlerine bakmadan, etraflarının Kargalar tarafından sarıldığını biliyorlardı.

Bu dövüşü burada yaparlarsa Jennings'i öldürüp cesedinden kurtulmak zorunda kalacaklardı. Kargaların kendi bölgelerinde olmasını istemeyecekleri bir şeydi bu.

Ama onları ayıran Ormi Bentsen oldu.

"Bunu halletmenin yolu bu değil," diye azarladı yaşlı adam emir subayını.

Yine de işin peşini bırakmayan Eriksen Norveççe, "İyi sıçtın, göt herif," dedi.

Norris İsveççe, "Koca Pençe sikimi yala, kitap okuyucu," diye karşılık verdi. "Annen de aynı hakareti kullanmıyor mu?"

Bentsen onu boğazından yakaladığında Norris neredeyse ellerini tekrar Eriksen'in üzerine koyacaktı. Gergin parmaklarının gücü Norris'e bu adamın onun boynunu çıra gibi kırması için hiçbir şey gerekmeyeceğini söylüyordu.

Bentsen kafası tamamen karışmış Jennings'e doğru başını salladı. "Sadece git."

Norris nefesini tutup öfkesini kontrol altına almaya çalışarak Bentsen'dan uzaklaştı ve Jennings'i kolundan yakaladı. Onu evden çıkarıp hükümet tarafından sağlanan arabalarına doğru çekti.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu savcı.

Norris ona baktı, omuz silkti ve "Hiçbir şey ... neden?" diye cevap verdi.

Jace, Kuş Evi arabalarının bulunduğu garajlara kadar gidebildi. Son modelinden kullanılmışına kadar her türlü otomobil ve motosiklet mevcuttu. Herhangi bir Crow tarafından her an kullanılabilecek araçlar. Jace'in en sevdiği yerlerden biriydi. Oturup kitap okumak için sessiz bir yer bulmayı severdi. Ama Koruyucular için çalışmaya başladığından beri buraya hiç gelmemişti.

Parlak mavi bir Bentley'nin yanında duruyordu. Chloe'nin aldığı özel bir sipariş olmalıydı. Bentley'lere karşı bir zaafı vardı.

"Benimle gelmelisin."

Jace, Eriksen'e baktı, ağzı açık, dehşete düşmüştü.

"Hadi," diye itti.

"Ciddi misin?" diye sordu. "Gerçekten *senin* korumana ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?" Adam kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen, büyük, güçlü Viking, beni eski kocamdan korumak için buradasın, değil mi? Çünkü bunu tek başıma yapamam, değil mi? Kendimi koruyamam. Söylediğin bu, değil mi?"

"Hayır, aslında. Seni daha önce buradan çıkarmak için gönderildim-" "Jacinda, yapmamız gerek-"

Jace hiç düşünmeden konuşmaya giren tanıdık sese doğru döndü ve sol yumruğuyla vurdu. Rachel'ın tam boğazına isabet etti ve muhtemelen önemli bir yerini kırdı.

İri kadın tökezleyerek geri çekildi, sallandı ve sonra sertçe yan tarafına düşerek yere yığıldı. Jace dehşet içinde ağzını kapattı.

"Oh kahretsin!" Eriksen'e baktı. "Panikledim," diye itiraf etti. "Onun sesini duydum ve panikledim!"

Jace onun kolundan tuttu ve evin önüne doğru sürükledi. "Ona yardım etmeliyiz!"

"Hayır. Tessa ve diğerleri ona yardım etmeli. Benim yapmam gereken seni o çok kızgın kadından mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırmak çünkü kışını tekmeleyecek gibi görünüyor."

Eriksen'in arkasından koşan Jace omzunun üzerinden baktı ve Rachel'ın ayağa kalkmaya çalıştığını gördü, dişleri birbirine kenetlenmişti, gözleri öfkeliydi ... Jace kadının yutkunamadığından oldukça emin olmasına rağmen.

Rachel'ın nefes borusunu ezmiş olabilir. Normal bir insanı birkaç dakika içinde öldürecek bir hareket. Ama bir Karga? Bu şekilde bir süre dayanabilirdi. Ve savaşmaya devam edebilirdi.

Arabaya ulaştıklarında Ormi motoru çoktan çalıştırmıştı ve Eriksen onu arka koltuğa itip kapıyı kapattı. Birkaç saniye sonra kapıyı tekrar açtı ve Lev içeri atlamaya çalıştı ama tam olarak başaramadı. Bir an orada sallanıp durdu, ön pençeleri güzel deri döşemeyi yırtıyor, küçük bacakları kendini yolun geri kalanına itmeye çalışıyordu. Elini kışının altına sokan Eriksen onu içeri itti ve ön koltuğa atladı.

Kapıyı çarparak kapattı ve "Sür," diye havladı.

Jace, Lev'i kucağında tuttu ve arka camdan dışarı bakabilmesi için çevirdi. Rachel arabanın peşinden koşmaya çalışıyordu ama şimdi Erin, Kera ve Alessandra onu tutuyor, diğer kargalar da evden çıkıp ona katılıyordu.

"Bu bir kazaydı!" Jace kesinlikle hiç kimseyle tartışmadı.

"Öyle miydi?" Eriksen pek de ikna olmamış bir sesle sordu.

"Elbette kazaydı!"

"Eski kocan olduğunu mu düşündün?" diye sordu. Jace irkildi. "Hayır."

"Tarikat üyelerinden biri olduğunu mu düşündün?"

Şimdi de iç geçirdi. "Hayır."

"O zaman bu gerçekten bir kaza değildi, değil mi? O olduğunu biliyordun!" "Anlamıyorsunuz. Çok sinir bozucu biri!"

Ona baktı. "Neden? Seninle konuşmayı kesmiyor diye mi?" Jace,

"Belki" diye itiraf etmeden önce burnunu kıvırdı.

Eriksen gözlerini devirerek arkasını döndü ve başını sallamaya devam etti.

Ormi dikiz aynasından ona baktı. "Söylemeliyim ki Jacinda, senin etrafımda olman gerçekten hoşuma gidiyor. Büyükbabamın dediği gibi, Kargalar şehre geldiğinde her şey çok heyecan verici oluyor."

Eriksen yavaşça başını çevirip liderine baktı ve "Kapa çeneni," diye tersledi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Jace, Koruyucular'ın evine girer girmez Lev'i yere bıraktığında hiç düşünmemişti. Onu yere bıraktı ve hemen kütüphaneye yöneldi.

Birkaç saniye sonra Bear'ın "Bu köpek yavrusu neden koridorlarda dolaşıyor?" diye homurdandığını duydu.

Daha masaya bile oturmamıştı.

Bear kolunun altına sıkıştırdığı yavru köpeğiyle odaya girdi. "Bununla ilgili kuralları konuştuğumuzu sanıyordum..." Durdu ve ona baktı.

"Sorun ne?" diye sordu aniden. "Hiçbir şey."

"Kötü bir yalancısın."

"Aslında değilim. Çok iyi bir yalancıyım. Sadece bu yeteneğimi pek sık kullanmıyorum." "Mutsuzsun. Neden mutsuzsun?"

Sonunda sandalyeye oturan Jace içini çekerek, "Uzun hikâye," dedi. "Eski kocası hapisten çıktı," diye açıkladı Gundo içeri girerken. "Eski kocası yeni yayınlandı."

"Ya da kısa bir öykü," diye değiştirdi. "Bakış açınıza bağlı olarak değişir."

"Neden dışarıda?" Bear sordu.

"Federal savcı çuvalladı," diye açıkladı Gundo. "En azından ofisi batırdı."

Aslında Jennings'in yanlış yaptığı tek şey Jace'in uyarılarını ciddiye almamaktı. Ama kimse eski kocasını onun kadar iyi anlayamazdı.

Eriksen elinde bir fincan çayla aniden ortaya çıktı. "Al," diye emrederek çayı ona doğru itti. "İç bunu."

"Çay istemiyorum."

"Yine de iç."

"Ver şunu bana," diye hırladı Bear, bardağın dumanı tüten üst kısmını eliyle kapatıp Eriksen'den uzaklaştırırken bir yandan da zavallı Lev'i yere düşürdü. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Lev'i yere düşmeden yakaladı ve kucağına çekti.

"Ona çay veriyorum."

"Burada mı? Ya korkudan elleri titreyen o kadın şeyine yakalanırsa ve çayı lanet olası kitaplara bulaştırırsa?"

Gundo yardımsever bir şekilde, "Az önce o köpeği havada yakaladı," dedi.

"Her an patlayabilir," diye ısrar etti Bear, sonra eğilip onu bilgilendirdi, "Ama burada güvendesin. Korkacak hiçbir şeyin yok."

"Korkmuyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu koca kafasını yana eğerek.

"Beni zaten bir kez öldürdü, Ayı. Ve çoğu insanın aksine, tekrar öldüğümde nereye gideceğimi biliyorum." Eriksen'e baktı. "Kera çoktan oraya gitti ve çok eğlendiğini söyledi."

"Kera Watson Valhalla'ya mı gitmiş?"

"Evet. Vig ve kız kardeşiyle birlikte gitti." Üç Koruyucuyu kısaca inceledi. "Gerçi siz üçünüzün o kadar iyi vakit geçireceğinden emin değilim. Valhalla'daki kütüphaneler hakkında hiçbir şey duymadım."

Bear üzgün görünüyordu. "Bu iç karartıcı."

"Ölümlerimiz hakkında daha sonra endişelenebilir miyiz?" Eriksen tersledi.

"Bir fikrim var," diye araya girdi Gundo. "Kuzgunlar eski kocanı öldürsün."

"Pardon?"

"Çok mantıklı. Böylece sen ve toplum onun için endişelenmek zorunda kalmazsınız."

"Madem bu kadar endişelisin, neden onu öldürmüyorsun?"

"Çünkü ben bir Koruyucuyum," diye açıkladı Gundo sabırla. "Seni koruyacağım çünkü bizim işimiz bu. Ama düpedüz cinayet mi? Bu çok daha akılsızca bir girişim. Kuzgun-esque."

"Kuzgunların aptal olduğunu düşünüyorsun." "Aptallar," diye mırıldandı Eriksen.

"Elim yanıyor," dedi Bear aniden. Eriksen dişlerini sıktı.

"Çünkü sıcak çayın üzerinde."

"Kutsal kitaplarımızı korumak için yapmaya hazır olduğum bir fedakârlık." "*O zaman şikâyet etme!*"

Jace, Lev'in artık uyumakta olan başını öptü. "Neden bağıryorsun?"

"Çünkü üzgünüm! Sen neden üzgün değilsin?"

"Üzgünüm. Ama siz histerik bir şey arıyorsunuz. Ben histerik şeyler yapmam."

"Rachel olmadığı sürece mi?"

"O bir kazaydı." "Hı-hı."

Bear geriye doğru ani bir adım attı. "Hadi," diye emretti. "Nereye?"

Gundo sordu.

"Sadece gel." Muhtemelen Jace'in hiç istemediği çayı lavaboya koymak ve şimdi avucunda kötü bir yanık olduğuna bahse girebileceği şeye biraz merhem sürmek için dışarı çıktı.

Omuz silkerek Bear'ı koridorda takip ettiler. Kendisi mutfağa giderken ön kapıyı işaret etti.

Birkaç dakika sonra onlarla dışarıda buluştuğunda zavallı eli sargılıydı. Eriksen homurdandı ve onun kolunu tokatladı. "Kibar ol."

"Ama-"

"Güzelmış."

"Hadi," dedi Bear tekrar, kıvrımlı araba yolunun biraz aşağısına park edilmiş büyük kırmızı bir SUV'yi işaret ederek. Muhtemelen büyük Viking'in sığabileceği tek şeydi.

Ona doğru yürürlerken, bir motosiklet hızla garaj yoluna girdi. Jace'in tercih ettiği motosikletli ulaşım aracı olan Harley yerine şu hız motorlarından biriydi. İkisine de bindiğinden değil ama Harley'lerin çok havalı göründüğünü düşünüyordu.

Motosiklet köşeye yanaştı ve durdu; üzerinde iki kişi vardı. Motor kapandı, öndeki kaskını çıkardı, kısa kıvılcı saçları iri yeşil gözlerinin önüne düştü. Kera da Erin'in arkasında gidiyordu. Motor durur durmaz atladı, bir yandan kaskını çıkarırken bir yandan da geriye doğru tökezledi. Gundo ilerledi ve yere düşmeden önce onu zar zor yakaladı. Ama kaskını Erin'in kafasına fırlatmakla meşgul olduğu için fark etmemiş gibi görünüyordu.

Neyse ki gülen kıvılcı saçlı tam zamanında eğildi. "Ne?"

Erin sordu.

"Çılgın sürtük! İkimizi de öldürebilirdin!" "Buraya çabuk gelmek istedin."

"Siktir git!" Kera Gundo'dan uzaklaştı. Çok kızgındı. Yüzünden okunuyordu. Ama akli başında olan herkes Erin Amsel ile motosiklete binilmeyeceğini bilirdi. Çılgınca riskler alıyordu ve daha da önemlisi, kendi kendini eğitmişti ve aslında bir motosiklet ehliyeti yoktu.

Jace şu anda bunu söyleyecek değildi. Bu onun için çok kötü bir karar olurdu.

Bear iki kadını işaret etti. "Onlardan hoşlandın mı?" diye sordu.

Neden sorduğunu bilmeyen Jace, "Evet," diye cevap verdi.

"Tamam." Sonra bir koluyla Kera'yı, diğeriyle de Erin'i kaldırdı.

Onları Lev'i tuttuğu gibi tutuyordu.

"Hey!" diye bağırdı iki kardeş karga, Bear'ın kollarına ve omuzlarına vurarak onları bırakmasını sağlamaya çalıştılar ama Jace onları duymazdan geldi. SUV'a ulaştığında, Gundo arka kapıyı aana kadar sabırla bekledi. Bear daha sonra Jace'e eliyle işaret etmeden önce iki kadını içeri itti. "Gel bakalım."

Eriksen'e baktı ama onun tek yapabildiği omuz silkmek oldu. Jace tereddüt edince, "Olabilir," diye ekledi.

Lev'i daha da yaklaştırarak, Kera ve Erin'in şu anda birbirleriyle tartışmakta olduğu cipin arkasına bindi.

Eriksen n yolcu koltuğuna, Gundo da ikinci sıraya oturdu. Kapılar kapandıktan ve Bear direksiyonun başına geçtikten sonra yola koyuldular.

Ama nereye gidiyorlardı? ?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ski yürüyüş yolunda büyük bir kayanın yanında durdu ve açık bir vadiye baktı.

"Bu çok güzel, Ayı."

"Evet."

Erin onun yanında durdu ama başını salladı ve "Burası tanıdık geliyor. Ve ben yürüyüşçü değilim." Bear'a baktı. "Neredeyiz?"

"Eski Santa Susana Stage Yolu." Kimse tepki vermeyince, "Buraya eskiden Spahn Çiftliği denirdi," diye ekledi.

Ski hâlâ bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama birkaç saniye sonra Erin şoktan ağzı açık bir şekilde geri çekildi.

"Spahn Çiftliği mi? Spahn Çiftliği mi?"

"Evet."

"Spahn Çiftliği nedir?" Kera sordu.

Erin ellerini alnına götürdü ve Ski'nin baş ağrısı olabileceğini tahmin ettiği şeye masaj yapmaya başladı. "Orası Manson ailesinin yaşadığı yer."

Ski ve Gundo kardeşlerine döndü. "Ayı!" "Ne?"

"Bizi neden buraya getirdin?" Ski kızgınlığının da ötesinde hırladı.

"Çünkü konuşmak için güvenli bir yere ihtiyacı vardı."

"Yani bizi katil bir tarikatın mekânına mı götürüyorsun? Bu sana gerçekten iyi bir fikir gibi mi göründü?"

"Hoşuna gideceğini biliyordum."

"Neden bundan hoşlansın ki?" Kera sordu. "Tarikatlardan *uzaklaşmaya* çalışıyor. Başka birinin kâbusunu yeniden yaşamaya değil."

"Karanlık ruhunun burayla bağlantı kuracağını biliyordum." "Hey!" Ski havladı.

"Ben şeytani demedim. Karanlık dedim. Arada fark var." Jace'i işaret etti. Sırtını onlara dönmüş, elini kayalardan birine dayamıştı. "Ona sorun."

Ski Jace'e doğru yürüdü ve elini omzuna koydu. "İyi misin?"

Jace ona baktı. Yüzünde mutlak bir huzur vardı, gülümsemesi genişti. "Evet."
"Sen . . beni büyülüyorsun," dedi ona, başka ne diyeceğini bilemeden.
"Evet." Kadın gözlerini açık vadiye dikti. "Biliyorum."

Jace, Kera'nın "Bir şey söylemene gerek yok tatlım," dediğini duydu. "Biz sadece senin için buradayız."

Jace kaşlarını çatarak, "Ne hakkında bir şey söylemek zorunda değilim?" diye sordu. Herkes ona bakarken garip bir sessizlik oldu.

Sonunda, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Erin, "Tüm bu ... tarikatta yaşam olayı hakkında. Chloe hepimize kısa bir özet geçti, Rachel da bu yüzden seni aramaya geldi."

"Ah. O." Jace omuz silkti. "Tarikat meselesi hakkında konuşabilirim. Umurumda değil. Ama bir mezarda uyanmak hakkında konuşmak istemiyorum," diye ekledi. "Bunu tartışmayacağım."

Erin, "Madem o tarikatta olmaktan bahsedebiliyorsun," diye sordu, "neden daha önce bahsetmedin?"

"Kimse sormadı."

Kera, "Herkes bir Karga'ya ölümü hakkında soru sorar," diye belirtti.

"Aslında neredeyse herkes *gönüllü* ama bana sorulmadığı sürece ölümüm hakkında konuşmak istemedim. Ayrıca Chloe'nin şimdiye kadar hepimize anlatmış olacağını düşündüm."

"Hayır," diye yanıtladı Erin. "Chloe'nin bize söylediği tek şey kocanın seni öldürdüğüydü ve bu noktada soracak ne kalmıştı ki? Yani, ne yazık ki pek çok kadını bu şekilde Karga oluyor."

"Bu üzücü," diye itiraf etti Bear.

"Öyle değil mi? Ama Chloe bugüne kadar bir tarikattan ya da başka bir şeyden hiç söz etmedi. Hepimiz Skylar'ın eski kocana karşı kalıcı bir koruma kararı almana yardım ettiğini ve onu öldürmeye çalıştığını biliyorduk, bu da hepimize mantıklı geliyordu."

"Skylar her şeyi biliyor. Başından beri benimle çalıştı. Bağlantılarını kullanarak bana bir boşanma avukatı ayarladı, bir yandan da kalıcı koruma emri çıkarttırdı."

"Ve şimdi de federal savcıyla olanlarla o ilgilenecek."

"Evet. Ama Jennings'i suçlama. Neyle uğraştığını bilmiyordu."

"Peki bize söyleyecek misin?" Bear sordu.

"Neyi anlatacağım?"

"Tarikat hakkında."

"Ayı!" Eriksen havladı.

"Neyi?" Bear sordu. "Bu konu hakkında konuşabileceğini söyledi."

Jace, Bear'ın kolunu sıvazladı ve büyük kayalardan birini işaret etti. Onu belinden kavradı ve yavaşça kayanın üzerine oturttu.

"Teşekkür ederim."

"Elbette."

"Jace, "Ben altı yaşındayken babam öldü ve annem ortadan kayboldu. Herkes keder yüzünden olduğunu söyledi. Annem bununla başa çıkamadı. Beni babamın annesi büyüttü. Baba tarafından Arnavut'tu ama annesi Romanyalıydı ve bu şekilde yaşıyordu. Her neyse, ben on yaşındayken annem aniden geri döndü. Büyükanнем onu görmeme izin vermiyordu ama bir gece geldi ve onunla yürümemi istedi. Ben de yürüdüm. İşte o zaman o ve yeni arkadaşları beni aldılar. Yeni arkadaşlarının Hasta Güvercin Cemaati'nin sadık tarikat üyeleri olduğu ortaya çıktı. Liderlerinin, Kıyamet sırasında onları korumak için Tanrı tarafından gönderilen ölümsüz bir peygamber olduğuna inanan bir dünyanın sonu tarikatı. Ama değildi. Martin Braddock, insanları kukla gibi oynatmayı bilen Fontana'lı bir dolandırıcıydı. Sahip olduğu ilk üyelere çok para aldı ve bu parayı hükümet veya finans alanında herhangi bir şekilde kontrolü olan kişiler üzerinde güç kazanmak için kullandı. Şantajın üstünde değildi. Aslında bundan gerçekten hoşlanıyordu."

Lev uyumadan önce onun boynuna sokulduğunda Jace biraz gülümsedi. "Her neyse, Braddock kısa sürede çok ama çok zengin oldu ve bütün gün emir vereceği kendi kuklalarına sahip olmanın tadını çıkardı. Sonra ölümsüz peygamber o kadar da ölümsüz olmadığını anladı. Kansere yakalandı ve her şeyini tek çocuğu Davis Henry Braddock'a devretti. Sorun şuydu ki Davis babasının büyük bir peygamber olduğuna ve onun ölümüyle gücün kendisine geçtiğine inanıyordu. Kıyametin her an kopacağına gerçekten inanıyor. Hatta buna yardım edebileceğine bile inanıyor. Kendisinin büyük bir peygamber olduğuna gerçekten inanıyor. Tanrı'nın sağında oturacağına gerçekten inanıyor."

"Senin hakkında gerçekten neye inanıyor?" Eriksen sordu.

"Gerçekten onun malı olduğuma. *Onun* sağ koluna ait olduğuma, kadınları izlediğime ve çocuklara liderlik ettiğime. Benim rolüm bu." Gözlerini kaçırdı. "On yaşındayken ona söz vermiştim."

Kera bir nefes verdi ama Jace hemen elini kaldırdı. "Panik yapma. Ben on altı yaşıma gelene kadar evlenmedik ya da seks yapmadık. On sekiz yaşıma geldiğimde de Sözün Bulucusu oldum." Lev'in boynunu kaşdı ve Eriksen'e sırtıttı. "Artık unvanını duyduğumda neden tıkanığımı biliyorsun. Her neyse, Günlerin Sonu hakkında her türlü bilgiyi bulmak benim görevimdi. Bunu birden fazla dil öğrenmek için bir bahane olarak kullandım, böylece eski metinleri deşifre edebilecektim. Dillerle aram her zaman iyi olmuştur ve Arnavutça, Almanca, Romence, Fransızca ve İspanyolca'yı zaten biliyordum. O, kendi hükümdarlığını başlatabilmek için bildiğimiz dünyayı sona erdirmesine yardımcı olacak bilgileri araştırdığımı düşünürken - hayır, şaka yapmıyorum - aslında elime geçen her şeyi okuyordum: Rusça *Gurur ve Önyargı*, Yunanca *Bülbülü Öldürmek* ve Lehçe *Komşunun Narsisti*. Ama *Kuzgun'u* okuduğumda aramız gerçekten kötüleşti: *The Untold Story of the Reverend Jim Jones and His People's Temple*'ı İtalyanca okuduğumda aramız gerçekten bozuldu. İşte o zaman tam olarak neyle uğraştığımı ve bunun ne kadar kötüye gideceğini anladım. Sanırım yüzümdeki endişeyi okuyabiliyordu. O noktadan sonra, bana daha da fazla boyun eğdirmeyi kendine iş edindi. Bana hiç vurmadı. O son günden önce hiç vurmadı. Sadece kelimeler." İç çekti, gözlerini kapattı. Ne sözler ama.

"Ve ben bunu kabul ettim," diye pişmanlıkla itiraf etti. "Her zaman yaptığım gibi. Ta ki bir gün ..." Omuz silkti. "Kendimi kaybettim. Ona bağırmaya başladım. Ondan nefret ettiğimi söyledim. Ölmesini diledim. Silahlar için polisi arayacağımı söyledim. Ama ona özel bir şey olmadığını, Tanrı'nın peygamberi olmadığını söyledüğimde . .

Beni yere fırlattı, dövmeğe başladı, sonra ellerini boğazıma doladı ve bir de ne göreyim. Skuld'la konuşuyordum. Beni geri gönderdiğinde ..."

Hayır. Bu konuda konuşamazdı. Üzerine düşen toprak. İkinci kez boğulma hissi. Bunu tekrar yaşayamazdı.

"O zaman onu öldürmeye çalıştım," diye devam etti Jace. "Norris Bystrom oradaki ATF ajanlarından biri olmasaydı onu da öldürebilirdim. Yerleşkeyi aramaya gelmişlerdi çünkü sonunda silahlar hakkında konuşacak bir tanık bulmuşlardı ve Jennings de buna dayanarak arama izni almıştı." Başını iki yana salladı. "O gün hepsini öldürebilirdim. Kocamı. Ajanları. Öfke beni ele geçirmişti. Tek istediğim onun kanının üzerimi kaplamasıydı. Onun işini bitirdiğimi bilmek. Ama Bystrom beni zamanında durdurdu, ki bu iyi bir şey. Braddock da herkes gibi suçlarının cezasını çekmeli."

"Senin için gelecek," dedi Kera, sesi alçaktı.

"Elbette gelecek. Ben onun malıyım. Mülkünü geri istiyor. Büyük bisikletine geçtiği halde üç tekerlekli bisikletini küçük kardeşine vermeyen şımarık bir çocuk gibi."

Erin, "Yani onu bulup öldüreceğiz," dedi ama Jace başını salladı.

"Hayır. Bunu yapmayacağız."

"Neden? Yani ..." Diğerlerine bir göz attı. "Yaptığımız şey bu değil mi?"

"O Skuld'un verdiği bir görev değil. Ne mistik bir şey çaldı ne de tanrılarımızla herhangi bir ilişkisi var. O bizim sorunumuz değil."

"Eğer sizin sorunuzsa, *bizim* de

sorunumuzdur." "Yani bunu benim için mi

yapıyorsun?" "Tabii ki."

"O zaman ondan uzak dur." "Jace-"

"Hayır. Ben ciddiym. Sizi söyleyebileceğimden çok daha fazla seviyorum. Ve her zaman arkamı kollayacağınızı bilmek benim için dünyalara bedel. Ama onu öldürmeyeceğim ve siz de onu öldürmeyeceksiniz."

"Neden öldürmeyeceksiniz?" Erin sordu.

"Çünkü biz katil değiliz. O katil ama biz değiliz." Bear

Erin'i işaret etti. "O biraz öyle."

Erin yavaşça büyük Viking'le yüzleşti. "Teşekkür ederim," dedi büyük bir alaycılıkla.

Bear'ın tamamen anlayamadığı bir alaycılıktı

bu. Omuz silkti. "Bir şey değil."

Tessa'nın Rachel'in ezilmiş soluk borusunu onarması düşündüğünden daha uzun sürdü.

Jace'in kız kardeşi Crow'u öldürmeye *çalıştığını* söylemiyordu ama yemin altında sorulsa, Tessa bunu inkâr edebileceğini de sanmıyordu.

Jace kadına biraz güç kullanarak vurmuştu. Ama bir Karga olmanın güzelliği, artık eskisi gibi normal, zayıf bir insan olmamanızdı. Doğru, hepsi tekrar ölebilirdi ama onları ikinci kez öldürmek çok daha fazla çaba gerektiriyordu.

Tessa'nın zavallı Jace'i takip etmekten vazgeçirmek için bayıltmak zorunda kaldığı Rachel -büyük ihtimalle- onu dövebilsin diye hâlâ Şifa Odası'nda baygındı. Tessa da Chloe'yi ofisinde bulmuş. Onların

Lider masasında oturmuş, ayaklarını maun ahşabın üzerine uzatmış, bakışlarını büyük cumbalı pencereden dışarı dikmişti.

"Jace'in eski sevgilisi hakkında her şeyi öğren," diye emretti Chloe. "Bizim bu işe karışmamızı istemiyor."

Chloe ona baktı. Josefle yaşadığı tartışma yüzünden hâlâ kızgındı. Annalisa'nın söylediğine göre, federal savcıyla olan şey bitmeden önce hışımla çıkıp gitmişti, bu yüzden Tessa'nın herhangi bir şeyi çözmelerine yardım edecek zamanı olmamıştı. Yardım edebileceğinden de değil. Tessa, Chloe ve Josef'in tartışmaktan çok hoşlandıklarından emindi.

"Tamam, tamam," dedi Tessa çabucak. Şu anda lideriyle tartışmak istemiyordu. "Ormi ve Ski Eriksen uğradı."

"Evet, neden buradaydılar ki zaten?" "Bundan hoşlanmayacaksın."

"Şu anda hiçbir şey hoşuma gitmiyor."

"Peki, sinirlenme, tamam mı? Ama dün gece büyük bir kurban alanına girmişler. Altın, mücevher ve Mara buldular. Yani . . . Ormi bizim-"

"Gerçekten durdu Gullveig."

"Doğru."

Tessa Chloe'nin patlamasını bekliyordu. Eski sevgilisi yüzünden zaten kötü bir ruh hali içindeydi, sonra Jace'le olanlar ve şimdi de başka bir Klan onun söylediklerini ve inandıklarını sorguluyordu.

Yine de Chloe patlamadı. Bunun yerine, "Bir telefon aldım," diye cevap verdi. "Kimden?"

"Yardley'den."

"Her şey yolunda mı?" Yardley birkaç haftadır bir yer çekimindeydi, ama bir sorun olmadıkça Chloe'yi hiçbir şey için aramazdı. Aksi takdirde doğrudan kendi ekip liderine gidiyordu.

"Hayır ama araması şimdi mantıklı geliyor." "Bir konuda harekete geçmemiz gerekiyor mu?" "Henüz değil. Bu aramızda kalsın." "Tamam."

Chloe bacaklarını yere indirdi ve sandalyesini çevirdi. Çenesini sallayarak Tessa'ya işaret etti. "Kapıyı kapat."

Ski, Jace'in yanındaki kayanın üzerine yerleşti. Gözlerini kapatmış, son on beş dakikadır sessizce meditasyon yapıyordu.

"Burada nasıl huzur bulabiliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü bir adamın kötülüğünün ötesini, altındaki toprağı görüyorum. Burası güzel bir ülke."

Sonunda gözlerini açtı, etrafına bakındı ve "Herkes nereye gitti?" diye sordu.

"Birden su, yiyecek ya da erzak olmadan bir yürüyüş parkurunda olduğumuz akıllarına geldi. Birkaç şey almak için SUV'a geri döndüler. Bear Lev'i aldı çünkü o köpeğı gerçekten seviyor gibi görünüyor. Ama çok uzun sürmez. Isa"-Viking tanrıçası Skadi'nin insan Klanı-"parka dahil edildiğinden beri burayı yönetiyor ve şu anda tam olarak nerede olduğumuzu bildiklerine söz verebilirim."

"Tamam."

"Çok sakın görünüyorsun. Düşünüyorum da."

"Geleceğini biliyordum. Ve şimdi burada. . . o burada. Anlıyor musun?"

"Hayır. Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum."

"Artık endişelenmeme gerek yok çünkü oldu. Çıktı. Olacağını hep biliyordum ama artık bu iş tamam. Endişelenmeyi bırakabilirim, çünkü o dışarıda."

"Peki ya geldiğinde?"

"Bununla başa çıkacağım."

"Biliyorsun, Kargaların bu işe karışmasını engelleyebilirsin. Ama Kuzgunlar seni seviyor. Rundstöm de tasmaı çok ucuz olan vahşı bir köpek. Eski sevgilinin peşine düşmesini engellemek neredeyse imkânsız."

"Evet, ama benden biraz korkuyorlar. Öfkelenmem kimsenin hoşuna gitmiyor." "Benim için sorun değil."

"Ciddi misin?"

"Şey... eğer kudretli Koruyuculardan biri olmasaydım, o zaman aldırmazdım; elbette, çünkü beni yerden yere vururdunuz. Ama Tyr bana müthiş bir güç bahşetti."

"Tyr'ı sık sık görüyor musun?"

"Evet. Her zaman kütüphaneye gelir. Sohbet etmeyi sever. O yüzden bizimle çalışırken dikkatli ol. Gevezelikten ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

"*Nefret* etmiyorum."

"Sadece benimleyken nefret ediyorsun."

"Hayır. Sadece bu konuda iyi değilim. Garip ve rahatsız edici. Ve Cemaat'teyken sürekli sohbet ediyormuş gibi yapmak zorundaydım."

"Neden?"

"Onun karısı olarak benim rolüm buydu." Ski'ye kaşlarını çattı, yüzü ciddiye.
"Asla inanmadım, biliyorsun. Bir saniye bile."

"Biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü oldukça korkunç bir durumda kapana kısılmış olmana rağmen zihnini genişletmek için her fırsatı değerlendirmişsin gibi görünüyor. Eğer bir an için bile inansaydın, hiç zahmet etmezdin."

"Şanslıydım. Büyükanнем vardı. O kadın kaçırılmadan önce bana çok önemli iki şey öğretti. Yeni bir dil öğrenmeyi nasıl kolaylaştıracağımı ve hiç kimseye nasıl güvenmeyeceğimi."

"Hatırlaman gereken şey, bu işte yalnız olmadığın.
Yanında Kargalar var."

"Doğru."

"Aptallar."

"Kuzgunlardan neden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Onlar aptal. Bilerek aptallar. Buna ayıracak vaktim yok. Ya da sabrım."

"O kadar da aptal değiller." Yüzü buruştu. "Yani, o kadar da aptal."

"Muhtemelen ilk seferinde haklıydın. Ve konuşmamıza devam edecek olursak, artık Koruyucular sizde."

Sırıttı. "Gerçekten mi?"

"Ormi'nin onay mührünü aldın. Başka şekilde ifade edeyim. Sen bir *Karga*'sın ve Ormi'nin onay mührünü aldın. Böyle bir şey olmaz. Ayrıca, Bear -o kadar insan varken- yavru köpeğinin su içtiğinden emin olmak için dışarıda. Ve o adamın iki kapak arasında olmayan herhangi bir şeye ilgi gösterdiğini görmeyeli ... uzun zaman oldu."

"O miyop."

"Hem de çok. Ama işimize yarıyor. Bir de ben varım."

"Beni korumak için araya girecek koca adam mı?"

"Hayır. Senin sınırlarına saygı duyacağım. Her ne kadar sıkıcı olsa da." "İlerici bir erkek olduğun için mi?" diye sordu gülerek.

"Hayır. Çünkü sen bir *Karga*'sın ve yoluna çıkarsam pençelerinle yüzümü parçalayacaksın. Babamın bana öğrettiği ilk şeylerden biri ...

"Bir Karga ile avının arasına asla girme. Ona göre, siz bundan nefret ediyormuşsunuz."

"Bundan nefret ediyoruz." Kayanın üzerinde döndü, ona bakabilmek için Kızılderili tarzı oturdu. "Yine de nedenini anlıyor musunuz? Neden onun peşinden gitmeyeceğimi?"

"Anlıyorum. Artık eskisi gibi bir kız değilsin. Onu öldürmek ona nihai gücü verirdi, çünkü bu onun senin için hâlâ önemli olduğu anlamına gelirdi."

"Aynen öyle."

"Ama şunu anlamalısın, o asla durmayacak. Onun gibi adamlar asla durmaz."

"Eski kocamın neler yapabileceğini biliyorum. Ne yapmaya istekli olduğunu da biliyorum. Benim için gelirse, hazır olacağımı da biliyorum. Ama ona gitmeyeceğim. Ayrıca kız kardeşlerimin onu bir hayvan gibi avlamasına da izin vermeyeceğim."

"Bu konuda gerçekten iyi olsalar bile mi?"

"Evet."

Ski ona döndü, aynı şekilde o t u r u y o r d u . "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Eski kocan yüzünden mi benimle çıkmayı reddettin?"

"Hayır."

Ama bunu bir anda ve çok hızlı bir şekilde söylemişti. Ski, kızın ağzı hayal kırıklığıyla hafifçe bükülene kadar ona bakmaya devam etti ve sonunda "Belki" diye itiraf etti.

"Artık onu aştığını sanıyordum," diye alay etti.

"Aştım. Ben sadece Daha önce hiç biriyle çıkmadım. Şimdiye kadar birlikte olduğum tek erkek o." Bir nefes verdi. "Ya benimle çıkarsan ve berbat biri olduğumu fark edersen?"

"Sen bir Karga'sın. *Tabii ki* dağınıksın." Ve

kız güldüğünde çok mutlu oldu.

"Ama," diye hızla ekledi, "ben bir Koruyucuyum. Beni altı yaşımdayken ailemden aldılar. On iki yaşına geldiğimde yetişkin bir adamı nasıl öldüreceğimi biliyordum. Aslında bunu on sekiz yaşımdan önce yapmıştım. Sen Klan'sın Jace. Berbat olacaksın. Tek söylediğim, neden birlikte berbat olmuyoruz? Bir randevu. Bu kadar. Bir deneyelim."

Yüzünü buruşturdu. "Ama ben çıkma fikrinden nefret ediyorum." "Çıkma fikrinden mi?"

"Evet."

"Yine mi çene çalma olayı?" "Evet."

"Arada bir biriyle konuşmalısın." Başını yana eğdi. "Öyle mi?" Şimdi ikisi de güldü.

"Tamam, t a m a m," dedi. "Bu hafta sonu partiye gelmeye ne dersin? Kuş Evi'ndeki partiye."

"Kera'nın buraya kadar şikayet ettiği parti mi?" "Evet."

Zorla gülümsedi. "Çünkü kulağa çok eğlenceli geliyor."

"Hayır, hayır. Eğlenceli olacak. O sadece kimsenin orada olmayacağını *düşünüyor*." "Neden böyle düşünsün ki?"

"Çünkü Erin pisliğin teki."

"Oh. Evet." Başını salladı. "Öyle."

"Yani geleceksin. Takılırız. Bakalım işe yarayacak mı?"

"Pekâlâ. Bir deneyeceğim."

"Ve Ayı'yı da getir."

"Neden öyle dedin ki?"

"Çünkü Gundo'yu getireceğini biliyorum. Ve Borgsten'i getireceksin. Ama Ayı'yı getirmeyeceksin. Getirmen gerektiği halde."

"Ama o benim tarzımı bozar," diye şaka yaptı Ski. "Ne tarzı?"

"Pekala, o zaman ..."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cep telefonu çaldığında **Jace** kalkmış ve giyinmişti. Cep telefonunu hiç kullanmazdı, numarasını nadiren verirdi ve onu herhangi bir nedenle arayan kız kardeşlerinin çoğu bugün evde takılıyordu. Bu yüzden cevap vermeden önce uzunca bir süre telefona baktı. Ama telefonu açtığında çağrı sesli mesaja düşmüştü. Telefon tekrar çaldığında onu şifonyerin üzerine bırakmıştı. Bu sefer daha hızlı açtı ama bir şey söylemedi.

Birkaç saniye sonra, "Jace?" "Evet?"

"Ben Ski."

"Kim?"

Derin bir iç çekişe benzeyen bir ses duydu. "Eriksen."

"Oh. Evet. Selam."

"Bana kafanda Eriksen diyorsun, değil mi?" "Belki."

"Her neyse, sana Cumartesi ya da Pazar günleri gelmek zorunda olmadığını belirtmek istedim. İş bitene kadar onlar senin izin günlerin."

"Tamam."

"Ve bugün cumartesi."

"Oh." Etrafına bakındı. "Oh! Doğru. Öyle." Onun gülüşü karşısında gözlerini devirdi. "O kadar da komik değil."

"Biraz öyle."

"Bugün

Cumartesi."

"Evet."

"Bu gece geliyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Peki ya Bear?"

Tekrar iç çekti. "Emin misin?"

"Eminim. Daha fazla sosyalleşmeye ihtiyacı var. Bu onun için iyi olacak." "Bunu onca insan arasından senin söylediğine inanamıyorum."

"Bunu muhtemelen insanların arasında olmak isteyen ama nasıl olacağını bilmeyen Bear için söylüyorum. Kendimden bahsetmiyorum."

"Pekâlâ. Hepimiz orada olacağız."

"Harika. Ve bana haber verdiğin için teşekkürler-

"Bugün günlerden ne?"

"Yine. O kadar da komik değil."

Jace telefonu kapattı ve sırt çantasını yatağının ucuna bıraktı. Lev'e işaret etti:
"Gel bakalım. Mola zamanı."

Yataktan fırladı, oldukça kötü bir şekilde yere çakıldı, silkelendi ve koşarak .
kapıya doğru koştu.

Jace kapıya doğru yürüdü ve onun için kapıyı açtı. O da peşinden gitti ve yanından geçerken kız kardeşi Kargalar'a bir selam mırıldandı.

Mutfığa girdi, Saldırı Ekibi'nin çoğu masada oturmuş o akşamki partinin stratejisini oluşturuyordu. Ama hâlâ Kera yoktu, bu da hâlâ bilmediği anlamına geliyordu.

"Hazırlanabilmemiz için onu nasıl dışarı çıkaracaksın?" Tessa Erin'e sordu.

"Ben hallederim. On beş dakika içinde buradan çıkmış oluruz. En fazla yirmi."

"Güzel."

Jace sürgülü cam kapıları açtı ve Lev'in tuvaletini yapması için dışarı çıkmasına izin verdi. Sonra kendine bir fincan kahve doldurdu ve uzun bir süre yudumlayıp pencereden dışarı baktı, Lev'in bahçede pusuya yatmış kargalarla oynadığını görünce gülümsedi.

"Ah," dedi Erin'e, unutmadan önce, "Koruyucular'ı davet ettim."

"Neye?"

Takımıyla yüzleşti. "Partiye." "Neden?"

Onları davet ettiğini söylemeyecekti, böylece kendisi ve Erik . . uh . . . Ski, evet, Ski. Böylece *Ski*'yle çıkmaya başlamaları gerekip gerekmediğini öğrenebileceklerdi. Karga dostlarını seviyordu ama bazı tepkilerle başa çıkmaya hazır değildi. "Sadece güzel bir jest," diye yalan söyledi. "Çocukları dışarı çıkar."

Erin kaşlarını çattı. "Nasıl rahatlayacaklarını biliyorlar mı? Yoksa bizi düzgün sıralar halinde organize etmeye falan mı çalışacaklar?"

Buna cevap verecek havada bile değildi, "Ön kapıyı kim yönetiyorsa ona haber verin yeter. Lütfen."

"Tamam."

Jace masanın üzerindeki çikolata kaplı çörekleri gördü ve bir tanesine uzanmak üzereydi ki Brodie koşarak odaya girdi, hemen ardından Kera geldi.

Kâğıtlar hızla saklandı, dizüstü bilgisayarlar hızla kapatıldı, telefonlar ve tabletler hızla ters çevrildi. Jace kız kardeşlerinin yemek, içki ya da savaş söz konusu olmadığına hiç bu kadar hızlı hareket ettiklerini hatırlamıyordu.

Bir süpürge sallayan Kera, Brodie'nin peşinden masanın altına daldı.

"Neler oluyor?" Tessa, Kera'nın ne yaptığını görebilmek için eğilerek sordu.

"Haşarat!" Kera hırladı. "Haşaratımız var! Bu evde haşerelere müsamaha göstermeyeceğim!"

Maeve odadan koşarak çıktı. Tek kelime etmeden. Alessandra ayaklarını yerden kaldırdı ve iğrenç bir ciyaklama sesi çıkardı ... bu gerçekten durmadı. Leigh masadaki bıçaklardan birini kaptı. Tessa ve Erin görmek için daha da eğildiler. Annalisa her şeyi izledi ve her birinin tepkisini not etti çünkü dışarıdan gelen uyarılara karşı değişen insan duygularını izlemekten daha çok sevdiği bir şey yoktu.

"Hangi haşarat?" Tessa sordu. "Fareler mi?"

Her zaman bir prenses gibi olan Alessandra daha yüksek sesle ciyakladı.

Masanın altından bir şey fırladı ve Kera ile Brodie peşinden gitti. O şey açık sürgülü kapılardan dışarı çıktı ve takipçileri durmadı.

"Ah," dedi Erin elini sallayarak. "Sadece bir sincap."

Herkes yaptığı işe geri dönmeye başladığında bir dakikalık sessizlik oldu... sonra o an geldi. Herkesin ağzı açık, aval aval birbirine baktığı o an. Panik yayılmaya başlamıştı. Maeve bile odaya geri döndü. Daha çok baktılar. Sonra herkes her şeyi bırakıp sürgülü cam kapıya doğru koştu. Ama hepsi aynı anda geçmeye çalıştı. Diğerleri kapana kısıldı ama Jace düşüp bacaklarının arasından geçti.

"Kera! Hayır!" Tessa çığlık atarken Brodie sincabı yakaladı, salladı, havada çevirdi, yakaladı, biraz daha salladı.

Kızların geri kalanı kapıyı geçmeyi başardı ama Jace'in yanında durup dehşet içinde bakmaktan başka bir şey yapamadılar.

"Kera!" Tessa çığlık attı.

"Ne?"

"Brodie'ye söyle o sincabı bıraksın!"

Kera süpürgeyi indirdi. "Aman Tanrım. Veba gibi bir şey kapmış, değil mi?"

"Bu sadece bir sincap değil." "Ne?"

Brodie şimdi ağzında ödülüyle bahçede koşturuyordu. Ve hâlâ sallıyordu.
"Ne demek sadece bir sincap değil? Ne o zaman?" Tessa,
Brodie'yi ve sincabı işaret etti. "Bu Ratatosk!" "O ne?"
"Ratatosk! Tanrıların habercisi!" Kera
dondu kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.
Hırıltılar duyunca yavaşça döndü. Brodie şimdi tam önündeydi. Ratatosk hâlâ
onun çenesindeydi.
Kera ellerini kaldırdı, Süpürge hâlâ elindeydi, sesini sert ama kontrollü tuttu.
"Brodie. Bırak onu."
Brodie bir adım geri çekildi.
"Brodie . . . *Bırak. Bırak.*"
Baş aşağıda, kış havada. Yay çal. Sikeyim.
"Brodie Hawaii, o şeyi hemen bırak! Hemen!"
Bağırış üzerine Brodie koşmaya başladı ve hepsi onun peşinden gitti.

★ ★ ★

Vig, Stieg ve Siggy'yle birlikte mutfak masasında durup bir tabak çikolatalı
çörek yerken Kera ve arkadaşlarının Brodie'nin peşinden koşmalarını izledi.
"Neler oluyor?" Stieg ağzına bir çörek daha tıktırmadan önce sordu.
"Hiçbir fikrim yok."
"Brodie'nin ağzında ne var?" Siggy sordu. "Fareye
benziyor."
Az önce içeri giren Rolf başını salladı. "O, dostlarım, fare değil. Bu Ratatosk."
Vig kısa bir süre gözlerini kapadı. "Uh-oh."
Siggy başını salladı. "Bunun sonu iyi bitmeyecek."
"Sakin ol." Stieg çikolata kaplı çöreklerden geriye kalanları aldı ama Vig tabağı
hızla ondan çekti.
"Çikolata değil, aptal." Onu jöleli çörek tabağıyla değiştirdi. "Bu."

Stieg yürüdü için ve açık kayar kapılar ve bağırdı Dışarı,
"Brodie!"

Çörekler!"

Köpek durdu ve dönerek Stieg'e baktı. Neredeyse ağzından Ratatosk tükürüyordu, sonra da zavallı Stieg'e saldırdı.

Brodie tüm ağırlığıyla Stieg'in tam göğsüne vurup koca Viking'i yere serdiğinde Jace irkildi.

Annalisa yüzünü buruşturdu ve "Kahretsin," diye mırıldandı.

Tessa Kuzgun'un yanına koştu. "Stieg? Stieg, beni duyabiliyor musun?"

Jace Ratatosk'a gitti. Evi Dünya *Ağacı-Yggdrasil*'di ve sadece tanrılar ile yeraltı dünyası arasında mesaj taşımakla kalmıyor, aynı zamanda büyük, birinci sınıf bir bok başlatıcıydı.

Kelimenin tam anlamıyla, onun işi buydu. Bok başlatmak ve öfkeyi devam ettirmek. Bir zamanlar, bu onun *tek* işiydi. Sonra insan Klanları ortaya çıktı ve Odin ona yapması için yeni bir şey verdi - gerektiğinde her Klan liderine mesaj götürmek.

Elbette Ratatosk işleri kolaylaştırmadı. Her Klan lideriyle ilgilenmesi gerekmiyordu. Özellikle de söz konusu Klan lideri onu bir kez kızdırmışsa. Bazen de sadece bir Klanın kahiniyle konuşurdu. Ya da bazen pandomim yaparak liderin mesajı tahmin etmesini sağlardı.

Başka bir deyişle, Ratatosk sadece bir pislikti. Birçok sincap gibi.

LA Crows'ta Ratatosk şu anda sadece Betty ile ilgileniyordu. Ama tabii ki o hâlâ derin bir komadaydı. Ne zaman çıkacağını kimsenin bilmediği bir koma.

Jace onun yanına çömeldi ama onun gerçekten bir sincap olduğu gerçeğini bir türlü atlatamıyordu. Sadece normal küçük bir sincap. Ölümsüzdü ve tanrılarla konuşuyordu.

"Ölmüş mü?"

Nefes alıp almadığını görmeye çalışan Jace daha yakına eğildi . . . ve işte o zaman Ratatosk şaha kalktı, pençelerini Jace'in yüzüne geçirdi ve kafasına oturana kadar süründü.

Jace çığlık atarak geriye düştü.

Annalisa o lanet şeyi kafasından tokatlayamadan ellerini yakaladı ve Jace havlama sesi duydu, Lev onu küçük bedeni ve patileriyle korumaya çalışıyordu.

"Alın şunu üzerimden! Alın şunu üzerimden!" Jace panik içinde çığlık attı.

"Sanırım orada olması gerekiyordu," dedi Annalisa, en iyi "*Burada bir psikopat var!*" sesini kullanarak.

"*Siktir git!*"

Chloe evden çıktı ve "*Neler oluyor?*" diye bağırdı. "*Çek şunu üstümden!*"

Chloe geldi, gülümsedi.

Gülümsedi!

"Ratatosk. Selam! Kızlarımı sikmesen olur mu tatlım?"

Jace'in kafasının tepesinde oturan haşarat çıtırdadı. Ona gülüyordu! Piç kurusu! Jace doğruldu, Annalisa hâlâ ellerini tutuyordu.

Lev, Jace'in kucağına atladı, patilerini omzuna koydu ve Ratatosk'a durmadan havladı.

"Awww. Korumacı davranıyor."

"Çünkü kafamın üzerinde bir fare var," diye hırladı Jace.

"O bir sıçan değil. O bir sincap," diye açıkladı Chloe sabırla. Jace aval aval bakarak, "*Gerçekten sinirlenmek* üzereyim," diye uyardı.

"Tamam. Tamam." Chloe hızla uzandı ve elini Jace'in başının üzerinde oturan kemirgene doğru uzattı. "Hadi ama. Onu yeterince üzdün."

Küçük piç Chloe'nin koluna tırmanıp omzuna çıktı.

Lev şimdi Jace'in önünde durmuş, Ratatosk'a çılgınca havlıyor, o da ona karşılık veriyordu.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Chloe Jace'e sordu.

"İçimden bir daire çizip 'Ben kirliyim!' diye bağırarak geliyor. Ben kirliyim!"

Annalisa Jace'i ayağa kaldırdı. "Bu, bağlamından koparıldığında pek çok anlama gelebilir."

Jace beline doğru eğildi ve elleriyle saçlarını taradı. "Üstüme mi sıçtı? Üzerime sıçmış gibi hissediyorum!"

"Üzerine sıçmadı. Saçında bir sorun yok."

Jace doğruldu ve alaycı fareye ters ters baktı. "Öyle olsa iyi olur." Uzandı ve hâlâ havlayan Lev'i kollarının arasına alarak ona sarıldı.

Lev'in ona karşı bu kadar korumacı hissetmesi, köpeği daha da çok sevmesine neden oldu. Mümkün olduğunu düşünmediği bir şeydi bu.

Chloe omzundaki haşereye baktı. "Betty şu anda seninle konuşamaz. O yüzden benimle konuşmak zorundasın. Ve ben sessiz sinema oynamam."

Ölümsüz hayvan minik pençelerini Chloe'nin alnının yan tarafına yerleştirirken Jace'in dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

Kera, eliyle Brodie'nin yakasını tutarak ona doğru yürüdü. Beyaz toz ve ahududu jölesi pitbullun tüm burnunu kaplamıştı.

Birlikte duran arkadaşlar, liderlerinin gözlerini kapatıp birkaç kez başını sallamasını izlediler.

Chloe sonunda başını sallayarak, "Tamam," dedi. "Teşekkür ederim."

Ratatosk onun omzundan atladı ve koşmaya başladı. Köpeğin av dürtüsü onu peşinden gitmeye iterken Kera Brodie'yi geri çekti.

"Kera liderlerine, "Köpeğimi burada istemiyorsun ama o *farenin* eve girmesine izin veriyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"O bir sıçan değil. Tam bir baş belası ama sıçan değil. Ve o hayvan," diye hatırlattı Kera, Brodie'ye ters ters bakarak, "sigortamız kapsamında değil."

Cevap olarak Brodie Chloe'ye havladı ve Chloe yüzünü buruşturdu. "O köpeğin yüzünde ne var?"

"Jöleli çörek kalıntısı. Ve belki biraz da Stieg'in kanı."

Chloe içini çekip arkasını döndüğünde evden bir kardeş-Karga onu çağırırdı.

"Ne oldu?" Chloe bağırarak karşılık verdi. Çünkü tanrılar içeri girip kendi başına öğrenmesini yasaklamıştı.

"Telefon!"

Chloe başını sallayarak Kuzgunlar'ın yanından geçip gitti, zavallı Stieg de buna dahildi, Stieg'in kafasının arkasında bir torba donmuş bezelye vardı.

"Köpek," dedi boştaki eliyle Brodie'yi işaret ederek.

Chloe yanından geçerken, "Bir tabak jöleli çörek yemişsin," dedi ona. "Ne bekliyordun ki?"

Vig elinde bir havluyla Brodie'nin önüne çömeldi ve köpeğin burnunu sildi. İşi bittiğinde Brodie patilerini onun omzuna koyup yüzünü yaladı. Kera'nın Viking'ini sevmeye başlamıştı, ki bu iyi bir şeydi. Kera ve Brodie kilitli bir anlaşmaydı. Biri diğeri olmadan hiçbir yere gidemezdi.

Büyük resimde, varoluşsal terimlerde, elbette birbirleri olmadan hiçbir yere gidemezlerdi. Ama iş diğer Kargalarla yürüyüşlere ve araba gezintilerine geldiğinde, Brodie her zaman buna hazırdı ve sık sık Kera'yı birkaç saatliğine evden uzakta bırakıyordu. Kera buna hâlâ alışamamıştı ama artık daha az şikâyet ediyordu.

Yine de köpeğe hâlâ "fahişe" diyordu.

Brodie, Vig'in yüzünü yalamayı bitirdiğinde ayağa kalktı ve Kera'yı belinden tutup içeri çekti.

Kera gülerek onu itmeye çalıştı. "Her tarafın köpekle kaplı! Daha on dakika önce ne yalıyordu biliyor musun? Ve bu jöleli çörek değildi!"

Kera, Vig ve diğer Kuzgunların arkasında Jace, Erin'i görebiliyordu. Kızıl saçlı kadın başını sallayarak Jace'e işaret etti ve Lev'i yere bırakarak bahçeye doğru ilerleyen ve evden uzaklaşan Erin'i takip etti.

"Kera'yı buradan çıkarmak üzereyim, böylece diğer kızlar bu gece için evi hazırlayabilirler."

"Tamam."

"Sen de benimle gelmelisin."

Evin sonuna yaklaştıklarında durdular. "Burada da yardımınıza ihtiyacın olduğunu sanıyordum."

"İstedim. Ama Rachel seni arıyor." "Siktir!"

Hadi ama!"

"Merak etme. Sadece yardımcı olduğunu düşünüyor. Benimle gel, köpekleri tımara falan götürürüz. Belki öğle yemeği yeriz ve birkaç saatliğine dışarı çıkarız. Tessa, Rachel'in geri çekilmesi için Chloe ile konuşacak. Bu gece her şeyi unutmuş olacak."

"Evet. Tamam."

Erin yürümeye başladı ama sonra durdu ve aniden Jace'i omuzlarından tutup iterek uzaklaştırdı.

"Git!" diye fısıldadı.

Rachel'in ona doğru geldiğini bilen Jace hızla evin sonuna doğru yürüdü. Etrafından dolanıp Kera ve Erin'le ön tarafta buluşacaktı. Ama Lev'in havlamasını duyunca onu yakalaması gerektiğini anladı çünkü Erin'in planının bir parçası da zavallı Kera'yı köpek tımarıyla ilgili bir yalanla evden çıkarmaktı.

Jace durdu ve Lev'e baktı ama köpeği onun arkasından bakıyor ve havlıyordu. Ağaçlardaki kargalar da öfkeyle ciyaklıyordu. Sonra bir el omzuna düştü.

Hiç düşünmeden döndü ve yumruk attı. Rachel'a vurduğunu sandı. Tekrar.

Rachel değildi.

Davis Henry Braddock baş vaizini yakalamak için zar zor vakit bulmuştu ki adam elleri boğazında, geriye düştü. Nefes almaya çalışıyordu.

Davis aşağı baktı ve papazın adam elmasının boynunun birkaç santim gerisine itildiğini fark etti.

Davis'in karısı olan kadın tarafından.

Şok olmuş mavi gözler ona baktı. John'un Jacinda'yı yakalamasını ve böylece onu buradan çıkarıp ait olduğu yere geri götürmeyi planlıyordu. Onun yanına. Büyük Peygamber'in karısı. Ama Jacinda'nın tepkisi hızlı ve kesinlikle acımasız olmuştu.

Ona doğru bir adım attı ama biri adını seslendi. Birkaç saniye sonra, büyük çitlerin arasından iki kadın daha geldi. Biri kısa boylu bir kıızıldı. Diğeri ise bir devdi. Kas üstüne kasları olan iri yarı bir kadın.

Bir an için karısının yardım çağıracağını düşündü. Ama çağırmadı. Bunun yerine, eliyle Davis'in ağzını kapattı ve onu evin kenarına doğru çekti.

Diğer kadınlar da hızla onu takip ederek, hâlâ nefes almakta zorlanan ikinci komutanı arkalarından sürüklediler.

"Neler oluyor?" diye sordu kızıl saçlı kadın.

Karısı Davis'i evin duvarına çarptı ve bir eliyle onu orada tuttu. "Bu o."

"Lanet olsun," diye mırıldandı mamut.

"Buraya geldiğine inanamıyorum," dedi karısı. "Yapamam..."

Konuşmayı kesti, başı düştü, vücudu titremeye başladı. İki kadın dehşete düşmüş görünüyordu.

Ondan korktuklarını düşündü. Neden korkmasınlar ki? O Tanrı'nın seçilmiş oğluydu.

Sonra karısı başını kaldırdı ve kan gibi kırmızı gözleri ona dikildi. Titreyen derinin altında kaslar titreşiyordu. Ve bir zamanlar güzel olan yüzü, şimdi soluk yara izleriyle kaplıydı, saf kötülük maskesine dönüştü.

Ellerini adamın boğazına doladı, ağzından anlamadığı kelimeler döküldü.

Elleri sıkılaştı ve adam bileklerini kavrayarak onu çekip çıkarmaya çalıştı. Ama onun gücü ...

Yakınına eğildi, şeytani bir dilde ona acımasızca fısıldamaya devam ederken sert nefesi adamın üzerine yağıyordu.

Kızıl saçlı kadın aniden ortaya çıktı, ellerini vahşi bir hayvanla uğraşıyormuş gibi kaldırmıştı. Onu ürkütüp korkunç bir parçalamaya yol açmaktan korkuyordu.

"Beni dinle tatlım. Dinlemeni istiyorum. Ona herkesin dikkatini çekecek bir şey yaparsan Kera'nın haberi olur. Öğrenecek ve parti bitecek. Çünkü onun endişesinin seni korumak olacağını biliyorsun. Tek umursayacağı şey bu. Bu yüzden onu bırakmanı istiyorum. Uzaklaşmanı istiyorum. Beni duyuyor musun, Jace? Uzaklaş."

Karısının vücudu daha çok sarsıldı. Elleri boğazını daha da sıkı kavradı. Gözlerini kapadı, başını eğdi. Ayaklarının kalçalarının iki yanında olduğunu fark etti. Sadece boynuna tutunarak yerden kalkmış, ayaklarını eve dayamıştı.

Karısı başını kaldırıp gözlerini açtığı anda, gözleri yine maviydi. Yüzü artık bir şeye dönüşmemişti. . kutsal olmayan bir şeye dönüşmemişti.

Ama kontrolü sağlamak için mücadele ediyordu. Vücudu hâlâ gergindi ve elleri hâlâ adamın boğazındaydı. Ayakları hâlâ duvara dayalı.

Kadın öne doğru sarsıldı ve adam içgüdüsel olarak geri çekildi, başı arkasındaki duvara çarptı.

"Bir daha buraya gelersen... beni bir daha rahatsız edersen... seni *benden* koruyacak hiçbir şey olmayacak."

Sesi bir hırıltıyla sona erdi ve gözlerine kırmızı renk geri gelmeye başladı. Yine başını eğdi. Yine karşı koydu. Sonunda onu bıraktı ve aşağı atladı. Hâlâ nefes nefeseydi ve kızıl saçlıya yine o şeytan diliyle konuşmaya başladı.

"İngilizce, tatlım. Biraz Yidiş biliyorum, o kadar. O yüzden bana İngilizce ile vurmalsın."

Karısı yutkunduk, nefes alışını yavaşlattı. "Onu ve arkadaşını buradan götür, Rachel. Kera'nın ya da diğerlerinin görmesine izin verme. Bunu benim için yapabilir misin?"

Mamut başını salladı. "Onu yakaladım. Sen git."

Yavaş ve derin nefesler alarak iri kadının omuzlarını okşadı ve uzaklaştı. Evin içinde biri ona seslendi ve o da adımlarını hızlandırdı. Kızıl saçlı kadın hemen arkasından gitti.

Sonra mamut Davis'i saçlarından tutarak önüne çekti ve kolunu sırtına bastırana kadar çevirdi. Acı onu kesip geçti ve dişlerini sıktı.

Kadın ıslık çaldı ve başka bir iri dişi onlara doğru koştu. "Ne oluyor be?"

"Sonra açıklarım. Diğerini getir."

Yeni kadın John'u yakaladı ve çıplak elleriyle kaldırdı.

Bu kadınlar ... çok güçlüydü. Bu doğal değildi. Doğal değillerdi.

Ve ahlaksızlıklarını karısına da bulaştırmışlardı.

Onu evin önüne kadar zorladılar ama karısı, kızıl saçlı, siyah bir kız ve Asyalı bir kadın ön kapıdan çıkıp bir SUV'a yöneldiğinde onu geri çektiler.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu kızıl saçlı kız, kolunu karısına dolamıştı.

"Oraya vardığımızda söyleyeceğim."

"Gerçekten gitmek zorunda mıyız?"

"Hayır," diye yanıtladı Asyalı kadın. "Ama gitmenizi istiyorum. Çünkü Jace'i seviyorlar. Böylece yatışacak. Senden nefret ediyorlar. Bu yüzden sen rahatsız edeceksin."

"Neden gidiyorum?" diye sordu siyah kız.

"Bin şu lanet arabaya. Çok fazla soru soruyorsun."

Onu tutan kadınlar cip uzaklaşana kadar beklediler. Sonra onu hızla, kendisini ve karısını buradan götürmek için bekleyen minibüse doğru ittiler.

Adamları yan kapıyı açtı ve onu tutan kadın onu Ezeziel'in üzerine fırlattı. Bu ona doğduğunda verilen isim değildi ama Davis'in onu kutsadığı isimdi.

Minibüse çarptılar ve diğer kadın John'u teslim etti. Artık hareket etmiyordu. Mücadele bile etmiyordu.

"Onu hastaneye götürseniz iyi olur," dedi mamut. "Ve buraya geri gelmeyin. Buraya dönerseniz hepinizi öldürürüz."

Sonra o korkutucu büyüklükteki kollarını kullandı ve kapıyı adamın suratına çarparak kapattı.

Evden uzaklaşırlarken, minibüsün küçük arka camlarından dışarı baktı. Onu bir kenara atmışlardı. Çöp gibi.

O kadınlar ona sıradan bir insanmış gibi davranmışlardı. Sanki ondan daha iyilermiş gibi. Sanki ondan daha güçlü ve daha önemlilermiş gibi.

"Nefes almıyor, Davis kardeş."

Davis Ezeziel'e baktı. Bir an için onu tanıyamadı. Öfkeli nefreti dışında hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi tanıyamadı.

Bu karısının suçuydu. Zayıf olduğu ve kötülüğün hayatlarına girmesine izin verdiği için buna o sebep olmuştu.

Arınması gerekecekti.

Ama şimdilik...

"Bana bir bıçak ve pipet getirin."

"Trakeotomi mi? Burada mı? Şimdi mi?"

"Hastaneye gidemeyiz," dedi sakince, John'u pek düşünmeden. "Bana ihtiyacım olanı getirin. Elimizden geleni yaparız."

Önce John. Sonra karısını nasıl yola getireceğini ve ait olduğu yere, kendi yanına nasıl döndüreceğini bulacaktı.

Sonsuzluk için . . .

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Jace, Los Angeles şehir merkezinin ortasındaki gotik tarzdaki binaya baktı.

"Neden buradayız?" Kera paniklemiş bir sesle sordu.

"Çünkü gelmemi istediler."

"Rahibeler mi?" Kera yüzünü Aziz Mary Magdalene Manastırı'ndan çevirdi ve liderleriyle yüzleşti. "Buraya gelmeni rahibeler mi istedi? Rahibeler mi?"

"Neden bunu bu ses tonuyla tekrar tekrar söyleyip duruyorsun? Evet. *Rahibeler* buraya gelmemi istedi."

"Neden?"

Chloe Kera'nın yüzünü okşadı. "Yeni kızın öğreneceği çok şey var."

"Neden bana hâlâ öyle diyorsun?"

"Bu geceye kadar, ayine kadar, yeni kız sen olacaksın."

Kera Erin'e baktı. "Ne ayini?"

"Ona henüz söylemedin mi?" Chloe sordu.

"Bunun sadece bir parti olduğunu sanıyordum."

"Şey ..." Chloe omuz silkti. "Punç olacak. Ve biraz da bira. Bira seviyorsun, değil mi? Ve Cheez Whiz!"

"Yine mi Cheez Whiz?"

Gülüyordu, çünkü başkalarına duygusal işkence yapmaktan, tarihi kurgu kitaplarından aldığı telif çekleri kadar zevk alıyordu, Chloe manastıra doğru yöneldi.

Kera parmağıyla Erin'i işaret etti ve sıkılmış dişlerinin arasından hırladı, "Partimde Cheez Whiz olmasa iyi olur. Anladın mı beni?"

"Pekâlâ. Ama neler kaçırdığını bilmiyorsun."

"Ben ordudaydım. Neyi kaçırdığımı çok iyi biliyorum."

Chloe'nin arkasından tepindi, Erin de onu takip etmeye başladı ama Jace onun kolunu yakaladı.

"Beni durdurdun," dedi Jace, son bir saat içinde olanlardan dolayı zihni hâlâ karışık.

"Ben durdurdum."

Yere odaklanan Jace, "Teşekkür ederim," dedi.

Nazik parmaklar Jace'in çenesini kavradı ve Erin'in gözlerinin içine bakmak zorunda kalana kadar başını kaldırdı.

"Sen yanlış bir şey yapmadın, Jace. Tek bir şey bile."

"Geleceğini biliyordum. Biliyordum. Çok sakın ve mantıklı davranacaktım. Beni etkilemesine izin vermeyecektim." Jace gözyaşlarının akmaya başladığını hissedebiliyordu. Ağlama arzusuyla savaştı. Şimdi zamanı değildi.

"Ama şimdi ona zayıflığını gösterdim. Ona geri dönmek için bir yolunu gösterdim."

Bu sadece ben patlayana kadar canımı sıkmak için olsa bile."

"Narsistler her türlü ilgiden hoşlanırlar. Kötü ilgiyi bile."

"Az önce ona güç verdim."

"Bırak onu senin için öldüreyim, Jace. Ortadan kaybolacak ve bir daha onun için endişelenmene gerek kalmayacak. Beni durduracak herhangi bir ahlaki merkezim yok."

"Bu saçmalığı benimle deneme bile," diye tersledi Jace, yüzünü başka yöne çekerken, damarlarında hâlâ öfke dolaşıyordu. "Herkes ne yalanlar söylersen söyle çok yüksek bir ahlaki merkezin var. Ama bana yalan söyleme!"

"Tamam, tamam!" Erin güldü, yatıştırmak için ellerini kaldırdı. "Ben çok ahlaklı bir insanım. Kera'yla yattığım zamanlar hariç."

Jace bir nefes verdi. Öfkesinin kontrolü ele geçirmesine izin vermeyi reddetti. Her zaman bekliyor olsa bile. Patlamak için bekliyordu. "Ayrıca. . ."

"Neyin dışında?"

"Bunun bizim için bir görev olduğunu sanmıyorum." "Bu da ne demek?" "Ona dokunduğumda, ben ..."

"Sen . . . ne?"

"Bilmiyorum. Onu rahat bırak. Söz ver bana." "Jace-"

"Söz ver bana," diye tükürdü sıkılmış dişlerinin arasından. "*Tamam*. Cinayete meyilli olmaya gerek yok."

"Siz hanımlar geliyor musunuz?" Chloe manastırın merdivenlerinden yüksek sesle sordu. "Yoksa siz sürtüklerin özel bir davete mi ihtiyacınız var?"

Erin sırıttı. "Chloe'nin buraya her gelişinde manastırın merdivenlerinden küfürler yağdırmasına bayılıyorum."

Jace başını salladı. "Bu çok utanç verici."

Alessandra'nın partiyi hazırlamak için fazla zamanı yoktu. Her şey arka tarafta olacaktı ve Erin döndüğünde partiyi düzenleyecek kişi o olacaktı.

Kera, eski denizci bir şey göremeden "ritüeller" için alt kata indi.

Yeni kızla uğraşmak için çok fazla iş vardı ama Alessandra bile itiraf etmeliydi ki ... çok eğleniyordu!

Ön kapıyı kapıldığı gibi açtı ve orada duran yemek şirketine ters ters baktı. "Geç kaldın," diye suçladı.

"Yemek istiyor musun, istemiyor musun, ucube?"

Bu insanlarla çalışmanın sorunu buydu. Kendilerine Şekil Değiştirenler diyorlardı. Tek bir düşünceyle insandan yırtıcı bir hayvana dönüşebiliyorlardı.

Ama onlara göre ucube olan onlar değildi. Bunun yerine, onlar Tanrı'nın genetik hediyeleriydi.

Kargalar ise ucubeydi çünkü kanatları, pençeleri ve gelişmiş becerileriyle doğmamışlardı ama ölmeleri ve o şekilde geri getirilmeleri gerekiyordu. Kendi deyimleriyle "şeylerin doğal düzenindeki" bu küçük değişiklik, onların şekil değiştiren hassasiyetlerini rahatsız ediyor gibiydi.

İlginçti, çünkü Alessandra'nın önünde duran kadın altmış dokuz yaşındaydı, kahverengi ve altın sarısı saçları vardı ve tüm vücudunu bir boz ayıya dönüştürebiliyordu. Ayrıca bal kokuyordu. Sanki içinde yıkanmış ya da parfüm olarak kullanmış gibiydi.

Yine de Alessandra ve kızları ucubeydi. "İçeri gir, hazırlan... *nazik* ol."

Dişi ayı onun içine girdi, üzerine çıktı ve Alessandra'nın yüzüne doğru baktı. "Yoksa ne olur?"

"Yoksa bu kasabadaki lanet olası işinizi mahvederim. Ve güven bana tatlım, bunu yapabilecek tek kişi benim." Alessandra ayı ve ekibinin içeri girebilmesi için geri çekildi. "Şimdi o koca kıcını kaldır ve işe koyul."

Tıpkı bir ayı gibi hırlayan yemek şirketi sahibi, arkasındaki şekil değiştirenlerden oluşan ekibiyle birlikte hantal adımlarla eve girdi. Alessandra, *Kargalar*'ın kapısından akan vücut ölçülerine ve saç renklerine bakarak türlerinin ve cinslerinin farklı olduğunu tahmin etti. Bazılarının boyu yaklaşık bir metreydi. Diğerlerinin boyu Alessandra'nın omzuna bile ulaşmıyordu.

"Ve sakın yemeğimize tükürmeyi aklından bile geçirme!" Alessandra arkalarından bağırmaı unutmadı.

Alessandra parmaklarını şaklatarak iki kız kardeşi kargayı ve yemek şirketini işaret etti ve sessizce onlara Şirret Leydi'yi ve Şirret Hayvan Hayvanat Bahçesi'ni takip etmelerini işaret etti.

Alessandra kapıları kapatamadan sandalyeler ve çadırlar geldi. Bir şirketin sahibi ve çalışanları da şekil değiştirenlerdi. Sonra güvenlik. O kadar iri yarı erkekler ve kadınlardı ki, ırkları ve görünüşe göre türleri farklı olmasa hepsinin Viking olduğunu tahmin edebilirdi.

Şekil değiştirenlerin sahip olduğu şirketler pahalı, yönetim ve personel kabaydı, hırlamaya ve/veya havlamaya meyilliydiler. Ama harika bir parti sırasında kanatlarını açabilmek ve aynı zamanda başka birinin size hizmet etmesini sağlamak kadar güzel bir şey yoktu. Karga ve Kuzgunların şekil değiştirenleri işe almasının tek nedeni buydu. Çünkü Klanlar, şekil değiştirenlerin kendi kuyruklarını kovalama yeteneklerinden kimseye bahsetmiyordu ve şekil değiştirenler de Karga ve Kuzgunların tüy dökme mevsimi olduğunu kimseye söylemiyordu.

Bir sırtlan, boğazını kesip gülererek karşılık veren çakırkeyif bir Valkyrie'ye asılmadığı sürece işe yarayan bir anlaşılmıyordu bu. Genellikle sorun o zaman başlardı.

Ama Alessandra bu yüzden şekil değiştirenlere ait bir güvenlik şirketi de tutmuştu. Sırf bu tür şeyleri önlemek için. Bu yüzden bu akşam her şeyin yolunda gideceğine dair büyük umutları vardı.

DJ ve ekibi içeri girdi ve Alessandra onları tabletindeki listeden işaretledi.

Tüm personelin burada olduğunu görünce kapıyı son kez kapatmaya başladı. Ama bir el kapıyı tokatladı ve itti.

İrkilerek geri adım attı, sonra sırtıttı. "Yardley! Başardin kızım!"

"Evet." Bavulunu içeri attı. Çoğu yıldızın bavullarını güvenlik ekibi ya da asistanları taşırdı. Ama Yardley'nin tüm ekibi Kargalardan oluşuyordu ve bu kadının kendi bagajını taşıyabileceğini biliyorlardı. "Çekimlere şu anda ara verildi."

"Ne? Neden?" Alessandra'nın İspanyolca yayın yapan bir televizyon kanalı vardı, bu yüzden sektör dedikodularını duymaya bayılırdı. Yardley'nin birlikte çalıştığı yönetmenle ilgili dedikodular her yerde dolaşıyordu. Haber i duymak için can atıyordu.

"Şey," diye başladı Yardley, "yönetmeni derisi olmadan buldular. Bu yüzden prodüksiyon bir süreliğine durdu."

Alessandra'nın nefesi kesildi. "Ne?"

"Evet. Sanırım yarın cenazesine gitmem gerekecek. Ve tam bir pislik olduğu ortaya çıktı. Ama en azından görünmem gerekecek."

"Bekle. Dur bakalım. *Derisi* kayıp mıydı? Ne oldu lan?"

"Pek emin değilim. Ama her ihtimal var. Brianna derisini ondan koparmış."

Alessandra'nın kolları iki yanına düştü ve şok içinde kız kardeşi Karga'ya baktı.

şaşırtıcı olmayan bir şekilde, iki kadın da başka bir şey söyleyemeden, kulak misafiri olan ve doğal olarak meraklı olan birkaç Karga aniden etraflarını sardı.

Leigh tek parmağını kaldırdı. "Özür dilerim. . . ne?"

"Brianna mı?" Alessandra sordu. "Betty'nin Brianna'sı mı?"

Yardley, bir yıl önce bir erkek dergisine göre onu "yaşayan en seksi on kadından biri" yapan bir şekilde burnunu kıvırdı. "Evethhhh."

Maeve Yardley'nin elini tuttu ve onu oturma odasına doğru sürükledi. "Benimle gel. *Her şeyi* duymalıyım."

Maeve'in kendi deyimiyle "mikrop aktarma olayı" yüzünden kimseye dokunmaktan hoşlanmadığını düşünürsek, bu çok büyük bir şeydi.

Şekil değiştirenler dışarıdaki partiyi hazırlarken, Kargalar da pisliği temizledi.

Baş Rahibe'nin ofisinin dışındaki bekleme odasında oturuyorlardı. Başrahibe şehir dışındaydı ama Kargaları çağırان ikinci amiri oradaydı. Başrahibe gibi o da görmezden gelinemezdi.

Çünkü Kargalar'ın dünyasında rahibeler vardı ... ve rahibeler vardı. Bir de Aziz Mary Magdalene Manastırı Rahibeleri vardı.

Azizler, yani Tanrı'nın Seçilmiş Savaşçıları.

Hristiyanlığın doğuşundan bu yana, Rahibeler arka planda dünyayı kendisinden korumak ve Günlerin Sonunu önlemek için çalışıyorlardı. Pek çok açıdan amaçları Kargalar'dan farklı değildi, ancak iki grubun da kanlı bir geçmişi vardı. Şiddet dolu sinsi saldırılar, suikast girişimleri, intikam cinayetleri ve Salem cadı mahkemelerine neden olan özellikle çirkin bir olayla dolu bir tarih. Ancak bu her iki taraf için de kötü zamanlara yol açtığında, bugün hala geçerli olan bir antlaşma doğdu.

En iyi ihtimalle sallantıda olan bir anlaşma.

Jace odanın ortasındaki sehpanın üzerinde duran dergiye uzandı ve Kera'nın gergin bir tiki olduğunu fark etti. Ayağının topuzunu kullanarak bacağını zıplatıyordu, tıpkı birinin parmaklarını gergin bir şekilde masaya v u r m a s ı gibi.

Jace ilk başta aldırmadı. Ama beş dakika sonra sinirlenmeye başlamıştı.

Jace elini nazikçe Kera'nın bacağına koymak üzereydi - muhtemelen bunu yaptığının farkında bile değildi - ama Erin havladı, "Bacak, dostum! Neyin var senin?" diye bağırdı Jace'e fırsat vermeden.

Tabii ki Kera hemen savunmaya geçti, bu yüzden Jace farklı bir şey denemeyi planlamıştı.

Odanın diğer ucunda oturan Chloe, kapağında neredeyse çıplak bir Yardley olan son *Vanity Fair*'i okurken Jace, aralarında oturan Jace'in *üzerinden birbirlerini* tokatlayıp yumruklayan Erin ve Kera'yı ayırmak için elinden geleni yapıyordu.

"Bana yardım edecek misin?" Jace liderlerine sordu.

"Neye yardım edeceğim bebeğim?" Başını dergisinden kaldırıp bakmadı bile ama "Rahibelerin *Vanity Fair* aboneliği olduğuna inanamıyorum. *Nun News* diye bir şey okumaları gerekmez mi? Ya da *Daily Nun*?"

Bıkan Jace iki arkadaşını zorla ayırdı ve "Kesin şunu! Kesin şunu!" diye bağırırken dört adam bekleme odasına girdi ve karşılarındaki sandalyelere oturdu.

İri yarı ve kaslı olan bu adamlar dergileri karıştırıyor ya da cep telefonlarıyla konuşurken Jace'in kız kardeşi Kargalar sandalyelerine yerleşip birbirlerine küfürler savurdular.

Jace bu adamlar hakkında fazla düşünmedi çünkü onları zaten tanıyordu. Ama biri Kera'ya göz kırpıp gülümseyerek arkadaşının da ona gülümsemesini sağlayınca Jace araya girmesi gerektiğini anladı.

Jace'in Kera'nın erkek arkadaşını aldatmayı aklından bile geçireceğine dair hiçbir endişesi yoktu. Kera Vig'i tüm kalbiyle seviyordu. Ve çoğu kadın hafif bir flörtten hoşlanırdı. Sarkıntılıktan değil ama hafif flörtten. Ama bunlar flört edilecek erkekler değildi.

Jace sesini alçaltarak, "Kes şunu," dedi. "Neyi keseyim? Erin'e zar zor dokundum."

"O değil. Onunla flört etmeyi bırak."

"Etmiyorum. Benimle flört ediyor. Ben sadece bunu takdir ediyorum."

Erin, Kera'yla yaptığı mini kavgayı çoktan unutmuş bir halde, "Her kız hâlâ devam ettiğini bilmek ister," dedi. Kız, ilk heyecan geçtikten sonra kin tutmayı pek sevmezdi.

"O adamlarla flört etmek istemezsiniz," diye arkadaşlarını bilgilendirdi

Jace. "Neden?"

"Çünkü onlar Dört Atlı."

Kera gözlerini kırptırdı. "Neyin Dört Atlısı?"

Jace ve Erin bir süre Kera'ya baktıktan sonra Jace şöyle dedi
Apocalypse."

Kera homurdandı ve küçük bir kahkaha attı. "Şimdi de benimle taşak *mi geçiyorsun*, Jace? Bunu yapmanı Erin mi söyledi? Tıpkı Odin'in Kuzgunlarından biriyle birlikte olmama izin vermesi için tüm Valkyrie'lerle yatmam gerektiğini söylediği zamanki gibi."

"Erin!"

"Zorunda olduğunu söylemedim," diye düzeltti Erin. "Odin'in bunu takdir edeceğinden emin olduğumu söyledim."

"Sen bir pislüksin," diye havladı Kera.

"Bana zaten bilmediğim bir şey söylüyormuş gibi davranıyorsun," diye karşılık verdi Erin.

Jace, "Ben sertleşmeden ikiniz de susun," diye uyardı ve kadınlar hemen sandalyelerine geri oturdular.

Ama Erin Amsel doğuştan sorun çıkaran biriydi. Sanki kendine engel olamıyordu.

Yine de Jace, Erin'in elini tutup nazikçe Kera'nın ön koluna yerleştirdiğinde Jace'in başlangıçta ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Eski Nors dilinde bir şeyler söyledi ve Kera odanın öbür ucundaki Atlılara doğru baktığında tüm vücudu sandalyeden fırladı, sırtı duvara çarptı, kolları kendini korumak için havaya kalktı.

"*Lanet olsun!*" diye bağırdı. "*Yüzü nerede!*"

Erin gülerek öne doğru eğildi ve adama küçük bir el salladı. "Demek sen Pestilence olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum."

Jace başparmağı ve işaret parmağıyla kısa bir süre gözlerini ovuşturdu. "Psikolojik olarak bir sorunun mu var?" diye sordu arkadaşına.

Erin ona bakakaldı. "Evet."

Baş Rahibe'nin ofisinin kapısı açıldı ve yardımcılarının biri dışarı çıktı. "Hanımlar," dedi eliyle işaret ederek.

Kera hâlâ odanın köşesindeydi, gözleri sınıksıkı kapalı, vücudu başka yöne dönmüştü. Jace ona doğru uzanıyordu ama Chloe ondan önce davrandı. Kera'yı çekip kapıya doğru itti. "Kendine gel. İnan bana, bu hayatta göreceğin en kötü şeyler bunlar olmayacak."

"Bunu nasıl yaptın?" Jace Erin'e sordu.

"Betty'nin bana öğrettiği bir şey. Sana göstermemi ister misin?" Erin, Jace'in kolunu tuttu, ancak Jace onun elini tokatladı ve onu itti. Erin onu itti

Geri.

"Siz iki kaltak buraya gelir misiniz?" Chloe bağırdı. "Şimdi!"

"Hadi ama Chloe," diye hafifçe yakındı Atlılardan biri. "Bundan zevk alıyordum."

"Kim olduğunu tahmin edeyim-" diye başladı Erin ama Jace onu ensesinden tutup ofise doğru itti.

Jace gülümsemeye zorladı. "Beyler," dedi Atlılara ve hızla Baş Rahibe'nin ofisine girip kapıyı kapattı.

B a ş r a h i b e 'nin yardımcısı Rahibe Theresa Marie Rutkowski büyük ahşap masanın başında oturmuş, kara gözlerini sakince onlara dikmişti.

Rahibe Theresa gülümseyerek, "Siz hanımlar bugün nasılsınız?" diye sordu.

Chloe en iyi sahte gülümsemesini takındı ve "Harika, Rahibe, ya siz?" diye cevap verdi.

İşte o zaman Jace bu işin pek de iyi gitmeyeceğini anlamıştı.

Ski arka bahçede oturmuş, ayaklarını başka bir sandalyeye uzatmış, bir yandan da Jonestown tarikatı hakkında hayatta kalan birinin bakış açısından yazılmış bir kitap okuyordu.

Jace'in yaşadığı hayat hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu. Sormak istediği o kadar çok soru vardı ki ama Jace'in yaşadıklarından sonra bunu yapmayacaktı. Eğer ona anlatmak isterse, dinlemek için orada olacaktı. Ama vermeye hazır olmadığı ayrıntılar için onu zorlamayacaktı.

Bunun yerine yirminci ve yirmi birinci yüzyıllardaki farklı tarikatlar hakkında yirmi kadar kitap bulmuş ve son iki saat içinde on dokuzunu okumuştı. Onları ilginç bulmuştu ama Jace hakkında okuduğu hayatta kalanlardan çok farklıydı. Jace ona tarikatın inanç sistemini asla benimsemediğini söylediğinde ona inanmıştı. İnkâr etmiyordu. Gerçekten de o hayatın bir parçası olmamıştı -en azından duygusal olarak- yoksa İkinci Hayatı çok daha zor olurdu. Yine de mutlu bir şekilde Kargalar'a katılmış, mecbur kalmadıkça asla arkasına bakmamıştı.

On yaşında bir çocukken bile beyninin yıkanmasından kaçınmış olması onun hakkında çok şey söylüyordu. Zihnini diller ve kitaplarla genişletebilmesi için durumu manipüle etmek ... tek kelimeyle inanılmazdı.

"Hey," dedi Gundo, avludaki masada bir sandalyeye çöktü, elinde bir diyet kola vardı. Adam kıvrıkcık bir pipetle içiyordu.

Yetişkin bir adam.

"Büyükannesinin ölmediğini biliyor muydun?"

"Kimin büyükannesi?"

"Jacinda'nın."

Ski başını salladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sürekli büyükannesinden bahsediyor. Annesi onu almadan önce onu büyüten kişi. Ondan bahsetme şekli bana onun öldüğünü düşündürdü. Ama ölmemiş. Hâlâ hayatta. Ve geniş bir sabıka kaydı var."

Ski şimdi güldü. "Ne?"

"Biliyorum. Şok edici! Yani Jace suçlu değil. Bir Crow olmasına rağmen. Ama büyükannesi ve babasının ailesinin diğer üyeleri aynı şeyi söyleyemez. Birkaçı gerçekten zor zamanlar geçirdi."

"Görünüşe göre bir tek büyükannesi-"

"-psikolojik olarak o hayata hapsolmasını engelledi." Gundo başını salladı. "Aynen öyle. Sadece bir Karga olduğundan beri neden onunla temas kurmadığını merak ediyorum."

"Bazı Kargalar aileleriyle irtibatlarını asla koparmazlar. Bazıları ise onları bir daha asla görmek istemez. Bu kişisel bir seçim."

"Ama aileleriyle hiçbir şey yapmak istemeyenler genellikle aileleri tarafından öldürülenlerdir. Burada durumun böyle olmadığı açık ve Jacinda'nın ondan bahsetme şekli-"

"Büyükannesini çoktan aradınız, değil mi?" Gundo küçük

bir omuz silkti. "Mesaj bıraktım."

"Tyr'ın kayıp eli adına, Gundo!"

"Biliyorum, biliyorum. Bir numara bulabileceğimi sanmıyordum. Ama buldum. Ve ben de onunla koştum."

Ski kitabını kapattı, "*Yapılacak doğru şey olduğunu düşündüğün için istediğin şeyleri yapamazsın*" konuşmasını yapmaya hazırlanıyordu ki metal avlu masasına çarpan bir şey iki adamı da ürküttü.

Bu Ratatosk'tu. Sırt üstü yere düşmüştü, küçük kolları ve bacakları küçük bedeninden genişçe açılmıştı, nefes nefese kalmıştı. Cehennemden çıkmış gibi görünüyordu.

Gundo daha yakından bakmak için eğildi. "Kanaması var. Ve diş izleri görüyorum."

Ski içini çekti ve İzlandaca, "Şimdi kimi kızdırdın, küçük sıçan?" diye sordu.

Ormi'nin düştüğü günden beri Ratatosk'la şahsen uğraşan küçük piçi kütüphanenin zemininde tekmelerken, Ski birilerini kızdırdığından emindi. Bu Ratatosk'un yoluydu. *Yggdrasil*'in tepesindeki kartal ile Nidhogg arasında koşuyordu - bir gün

Ragnarok- en altta, ikisi arasında ileri geri şirret sözler taşımaktan başka bir nedeni olmayan, bir pislik için yaratılmış bir işti. Ama Ratatosk ne derse desin, tanrılar ve Vikingler arasındaki rolünden keyif alıyordu.

Ratatosk bir pençesinin arkasını alnına dayadı ve inledi.
Dramatik bir şekilde.

Ski gözlerini d e v i r d i ve Gundo uzun kuyruklu kemirgeni görmezden gelerek sandalyesine geri döndü.

"Bana söyleyecek bir şeyin var mı, yok mu?" Ski itti. *"Pazartesi günü yapılacak olan All-Clan toplantısı hakkında bilgi vermek için burada."*

Ski ayağa kalktı, her taraftan kendisine doğru gürleyen sesi bulmak için etrafına bakındı ve umutsuzca kulaklarını kapattı. Yaklaşık on mil ötedeki zavallı komşuları küçük bir deprem yaşadıklarını sanacaklardı.

"Bunu yapmasan olmaz mı?" Ski sordu.

"Özür dilerim!" Savaş, muharebe ve adalet tanrısı Tyr, sesi hâlâ gür çıktığı için boğazını temizledi ve daha insani bir tonda, "Özür dilerim. Unutmuşum."

Tyr avluya açılan cam kapıların yanında duruyordu. Aslında bir tanrının görünmesi beklendiği gibi görünmüyordu. Muhtemelen yetmişli yılların başındaki bir konserden alınmış siyah Led Zeppelin tişörtü -İskandinav tanrıları Zeppelin'i çok severdi- ve tişört kadar eski görünen kalın siyah iş botları içinde değildi. Kahverengi ve gri saçları uzun, gevşek bir örgü halinde beline kadar uzanıyordu. Kalın, koyu renk sakalı tişörtünün yakasının hemen üstüne kadar uzanıyor ve yüzünün alt yarısını kaplıyordu. Kızgın bir kurdun yüzünün damgalandığı sağ ön kolu dışında kolları dövmeli rünlerle kaplıydı. Sağ elinin olması gereken yerde güçlü rünlerle kaplı ve kadim cüceler tarafından yaratılmış metal bir eldiven vardı. Bu eldiven Tyr'ın sanki eli hâlâ oradaymış gibi kullanabilmesini sağlıyordu.

Dövmeli bir dizi rün de kalın boynunu çevreliyordu ve acımasız bir yara izi çenesinin altından başlayıp ağzının içinden geçerek yanağının ortasında aniden son buluyordu.

Tyr'ın korkunç görünmesine neden oluyordu ama Ski'nin tanıdığı en neşeli ve hoş tanrılardan biriydi. Sadece gerçek bir adaletsizlik yapıldığını hissettiğinde öfkelenirdi.

Ve hiç kimse öfkeli bir Tyr'la uğraşmak istemezdi. "Tüm Klan toplantısı mı? Neden?"

"Sanırım nedenini zaten biliyorsun."

Ski tekrar yerine oturdu ve omuz silkti. "Gullveig."

"Gullveig. Kargalar ve Kuzgunlar onu durduramadı. Gerçi epey çaba sarf ettiler. Bu yüzden bunu onlara karşı kullanmıyorum."

"Diğer tanrıların bu kadar affedici olduğunu sanmıyorum. En azından Kargalar için."

"Gullveig'i hatırlıyoruz. O hilekâr bir dişi. Klanların en güvensizi olan Kargaları kandırması hiç de kolay bir iş değildi. Ne yazık ki," dedi iç çekerek, "Kargaların endişelenmesi gereken aslında *biz değiliz*."

ON ALTINCI BÖLÜM

"Öyleyse siz Sladie'lerin yaptığı büyük, kocaman, gülünç derecede kötü hatayı tartışalım."

Jace, Chloe'nin çenesinin gerildiğini görünce yüzünü buruşturdu. Bu asla iyiye işaret değildi. "Bunun için bizi mi suçluyorsun?" Chloe homurdandı. "Başka kimi suçlayabiliriz ki? Onu durdurma şansınız vardı ama yapmadınız." "Durdurduğumuzu sanıyorduk."

"Acı verici bir şekilde yanıldınız. Fedakârlıklar artar-"

"Fedakârlıklar her zaman vardır."

"Onu durdurduğunuzu sandığınız günden bu yana doğal felaketler büyük ölçüde arttı. Iowa'daki depremler. Gobi Çölü'ndeki o sinir bozucu küçük sel. Ve buza dönüşen beş yüz millik yağmur ormanı. Bunun onun yüzünden olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Belki de. Ya da belki de sizin bir türlü kontrol altına alamadığınız o Düşmüş piç yine kontrolden çıkmıştır. Ya da belki başka bir Deccal doğurmuştur. Ya da belki bunlar sadece işaretlerdir."

"Kurbanlar işaret değil. Onlar adak ve sen de bunu biliyorsun. Ve o burada ne kadar uzun kalırsa, gücü de o kadar artar."

"*Biliyorum!*" Chloe böğürdü, sabrı taşmıştı. "Biliyorum," dedi daha sakın bir sesle. "Ve bununla başa çıkacağız."

"O zaman bununla başa çık, pagan. Çünkü bir kez adım attığımızda-"

"Bizi tehdit etme, Christian. İkimizin de bildiği gibi Klanlar bunu hoş karşılamaz. 1618'de neyin başladığını unutmayalım."

"Salem cadı mahkemeleri gibi bir olayın daha yaşanmasını hiç istemem. Hatırlatsana Crow, her şey bittiğinde kaç kişi kalmıştınız?"

Chloe ayağa kalktı, sandalyesini geriye attı, ellerini sertçe masaya vurdu. Ve Rahibe Theresa Marie onu karşılamak için oradaydı, birbirlerine yaklaştıklarında burunları ve parmakları neredeyse birbirine değiyordu, gözleri her iki kadının da büyük büyük dedeleri daha doğmadan çok önce başlamış yüzyıllık bir savaşa kilitlenmişti.

Jace odanın geri kalanını inceledi. Ellerin gizli silahlara doğru hareket ettiğini gördü. Bedenler gerildi. Bakışlar fırladı.

İşin ıgırından çıkmasına saniyeler kalmıştı, o yüzden bunun olmasını engellemek umuduyla araya girmeye hazırlandı.

Ama o sırada Kera oradaydı, ellerini masaya vuruyor, eğiliyor ve "*Dört Atlı'nın bekleme odasında oturmasından korkan tek kişi ben miyim gerçekten?*" diye bağıırıyordu.

"Yeni kız mı?" Rahibe Theresa Marie, ikisi de öfkeli bakışlarını diğlerinden ayırmadan Chloe'ye sordu.

"Yeni kız."

"Burada olduğumu biliyorsun!"

Theresa Marie güldü. "Senin eski Katolikler *en iyileridir*, pagan."

"En iyisi. En kötüsü. Her neyse."

"Gullveig'in bu dünyaya dönmesi kötü bir şey," dedi Tyr Ski ve Gundo'ya. "Herkes için kötü bir şey." Tyr'ın omuzları kamburlaştı, iki eli -metal ve et-birbirine dolandı. "Ailenin ona yaptığı şeyin doğru olduğunu söylemiyorum. Doğru değildi. Ama o kadında bir şeyler var. Nereye giderse gitsin, umutsuzluk getiriyor. O gün Valhalla'da dolaşırken, tüm odalara girip çıkarken, tüm altınlara göz dikerken ... her gülümsediğinde, kemiklerim kelimenin tam anlamıyla dehşetle doldu.

"Eğer yapabilirse, sırf bizimle ödeşmek için bu dünyanın dengesini bozacaktır." Sandalyeye geri oturdu, zavallı metal protesto için gıcırdıyordu. "Onun durdurulması gerekiyor. Hem de hemen."

"Açık sözlülüğümü mazur görün," dedi Gundo. "Ama neden hiçbirinizin bunu yapmadığından emin değilim. O bir tanrı, hepiniz tanrısınız... hep birlikte tanrısal şeyler yapabilirsiniz."

"O Asgard'da değil. O burada. Ve burada sizin tarafınızdan korunuyor. Hepiniz tarafından. Çünkü Gullveig eğer yapabilirse Ragnarok'u getirecek. Amacının bu olduğuna inanıyorum."

Ski tanrısına, "Ne yapmamız gerekiyorsa yapacağız," dedi.

"Güzel. Ama bu aynı zamanda senin, Ski, diğ Klanlarla birlikte çalışman gerektiği anlamına geliyor."

"Elbette."

"Bu konuda Ormi'den daha yeteneklisin ve o da diğ Klan liderleriyle birlikte savaşa hazırlanıyor olacak."

"Anlıyorum. Neye ihtiyacın olursa."

"Tabii ki bu aynı zamanda Kuzgunlarla çalışmanın gerektiği anlamına da geliyor." "Neden benden nefret ediyorsun?"

Gundo güldü ve Tyr başını salladı. Tanrı, "Hâlâ bununla mı uğraşıyorsun?" diye sordu. "Çok fazla aptallık var."

"Dev Katiller'le yeterince iyi başa çıkıyorsun. Ve onlar da aptal." "Katiller neyse, Katiller de o."

"Doğru. Aptallar."

"Ama Kuzgunlar aptal olmak zorunda değil. Olmayı onlar seçiyor. Burada bunu gerçekten saldırgan bulan tek kişi ben miyim?"

Tyr ve Gundo başlarını iki yana sallayıp "Hayır" demeden önce birbirlerine baktılar.

"Belki hepimiz sakinleşebiliriz," diye önerdi Jace.

Erin, Kera'yı bir köşeye çekerek dönmesini engellemeye çalıştı.

Rahibe Theresa Marie yavaşça başını çevirip Jace'e baktı. O ilkel kıyafetinin altındaki gözleri ölümcül derecede soğuktu, kahverengi ve gri perçemleri dışarı fırlamıştı.

Rahibe sonunda, "Sen çok hoş bir genç bayansın Jacinda Berisha. Bu şeytani, tanrısız sürtüklerle ne işiniz olduğunu gerçekten anlamıyorum."

Chloe'nin eli Theresa Marie'nin yüzünde kırılırken ten tene değdi.

Rahibe bir an öylece durdu, gözleri Jace'in başının arkasındaki bir noktaya odaklanmıştı, ağzının kenarında küçük bir kan damlası oluşmuş ve yavaşça çenesinden aşağıya akıyordu.

Sonunda başını Chloe'ye doğru çevirdiğinde, Theresa Marie boynunu kırabilecekti.

Jace masaya bir adım daha yaklaştı. "Belki de 'sakin' kelimesinin anlamını tam olarak açıklayamadım?"

"Senden doğru olanı yapmanı bekliyorum Danski Eriksen," dedi Tyr ona.

"İnanılmaz derecede acı verici olsa bile mi?" Ski onun sızlandığını biliyordu. İskandinav tanrılarının çoğu sızlanmaya tahammül edemezdi ama Tyr son derece sabırlıydı.

Ayrıca Ski, Tyr'ın onun şaka yaptığını bildiğinden emindi. Bir nevi.

"Evet. Acı verici olsa bile. Odin'le uğraşmanın kolay olduğunu mu sanıyorsun? Ya da, benim adımla anılan her şey adına," dedi iç çekerek, "Thor'la?" Başını iki yana salladı. "Thor. Çekicinin senden daha zeki olması çok trajik."

Gundo hemen ağzını kapadı ve gülmemek için kendini zor tutarak uzaklara baktı. Ski sadece "boş ifade" dediği şeyi kullandı. Bu, diğer Klanlarla çalıştığı yıllar boyunca geliştirdiği gerçek bir beceriydi.

"Ama," dedi Tyr, sesi inançla doluydu, "altımızdakilerin zayıflığını görmezden gelmeli ve dünyayı doğru tutmak için savaşmalıyız. Anladınız mı?"

"Burası senin adını zikredeceğimiz yer mi?" Ski sordu.

"Artık Kuzgunlar mıyız?" Tyr sordu. "Eğer bir tür büyü ayin ya da kurban gerçekleştiriyorsanız, zikretmekten çekinmeyin. Aksi takdirde . . . yapmayın. Savaşta olmadığım ya da bir zaferi kutlamadığım sürece çok fazla gürültünün beni rahatsız ettiğini biliyorsunuz."

"Bunu halledeceğiz, Tyr," diye söz verdi Ski. "Ratatosk'un bana bahsedeceği Tüm-Klan toplantısından başlayacağız."

Tanrı sonunda ölümsüz sincaba baktı. "Ne yapıyor bu?"

Ratatosk hâlâ masanın üzerinde yatıyor, gözleri kapalı, dramatik bir şekilde inliyordu.

"Onu görmezden geliyoruz. Bundan nefret ediyor."

Tyr gözlerini devirdi ve sincaba sordu: "Neden hâlâ buradasın küçük kemirgen? Eminim diğer Klanlara ulaştırman gereken mesajlar vardır ve ben de sadık oğullarıma gerekli bilgileri aktarabilirim."

Ratatosk gevezelik etti ve Tyr'ın her zamanki sakın ifadesi öfkeyle doldu, yumruğu metal masaya çarparak buruşturdu.

Sincap, bükülmüş enkazın arasında sıkışıp kalmadan önce kaçmaya çalıştı.

Tyr ayağa fırladı. "*Bunu Odin mi söyledi?*" diye kükredi. "*O zaman bırak da o tek gözlü piç yüzüme söylesin!*"

Ski elini kaldırarak tanrısını durdurdu. "Kaynak, Tyr," diye sessizce hatırlattı ona; herhangi bir panteondan herhangi bir tanrıyla uğraşırken bağırmak asla etkili olmazdı. "Bu bilginin kaynağına dikkat et."

Tyr bir nefes verdi ve başını salladı. "Elbette sevgili Ski, her zamanki gibi haklısın." Orta parmağını salladı ve Ratatosk uçtu. "Defol git, aşağılık kemirgen. Yalanlarını başkasına anlat!"

Ratatosk bir çalıya çarptı ve gözden kayboldu.

"Hiç kimsenin Ratatosk'u yalancılıkla suçladığını sanmıyorum," dedi Gundo anlaşılmaz bir nedenle.

Ski arkadaşını "Kapa çeneni," diye uyardı.

Neyse ki Tyr'ın umurunda değildi, tekrar otururken metal sandalye üzerine binen ağırlıkla tekrar gıcırdamaya başladı.

"Her zaman çok mantıklısın, Danski Eriksen. Tıpkı atan Bárðr 'Dost Canlısı' Eriksen gibi. On ikinci yüzyıldan kalma o manastırı içindeki altınlara ulaşmak için taş taş sökmüş ve tüm genç keşişleri köle olarak almış olabilir ama diğer Hristiyanları katlederken çok makuldü."

"Teşekkür ederim, Tyr."

"Elbette." Masanın kalıntılarını işaret etti. "Ve bunu değiştirmek için para ödeyeceğim."

"Gerek yok."

"Israr ediyorum. Ne kadar?"

"Yirmi bin."

"Dolar mı? *Delirdin mi sen evlat?*"

Ski tanrısının feryadı karşısında irkildi. "İzlandalı bir tasarımcı tarafından el işçiliğiyle yapıldı."

"Brokkr'un kendisinin yapmış olması umurunda değil," diye hırladı Tyr, cüce akrabalarının Thor'un çekicini, Freyr'in gemisini ve Odin'in mızrağını yapmasına yardım eden cüceden bahsederken. "Kim o kadar para harcar ki?"

Tyr her ne kadar nazik ve iyi huylu olsa da -özellikle de tanrılar söz konusu olduğunda- kesinlikle cimriydi.

"Neden Bostonlu kardeşlerin gibi daha tutumlu olamıyorsun?"

"Onlar tutumlu değil," diye düzeltti Ski. "Onlar fakir."

"Tabii ki fakirler," diye araya girdi Gundo. "Hepsi *sanat* alanında üniversite profesörü."

Tyr kudretli başını iki yana salladı ve Ski ya da Ormi'yle mali konuları tartışırken hep söylediği cümleyi mırıldandı: "Siz LA insanları."

Chloe'nin bedeni ofis kapısına çarparak onu devirdi ve bekleme odasına doğru yuvarlandı.

Pestilence güldü. Savaş a l k ı ş l a d ı . Ölüm sinirli görünüyordu. Ve Kıtlık hafifçe endişeli görünüyordu.

Rahibe Theresa kısa elbisesini düzeltip Chloe'nin peşinden dışarı çıktı.

Jace onu durduramadan Erin de peşinden gitti ve kolunu rahibenin boğazına dolayıp onu geri çekti.

Eğer ö y l e olsaydı, hem Jace hem de Kera Erin'i durdurmak için devreye girerdi. Ama diğer iki kız kardeş ve dövmeli ve eski yara izleri olan iki kadın

atladı. Jace hâlâ işlerin daha da kötüye gitmesini engellemek istiyordu ama rahibe kadınlardan biri Kera'nın boynuna bir sustalı dayadı.

İşte o zaman Jace artık Erin'in tüm manastırı yakıp kül etmesini ve Kargaların küllerin içinde gülmesini umursamıyordu.

"Kera'yı bırak yoksa kalbini amından söküp atarım!" Jace hırladı.

"Tamam," dedi Erin, hemen Rahibe Theresa'yı serbest bırakıp ellerini havaya kaldırarak. "Jace'in az önce ne dediğini bilmiyorum, çünkü İngilizce söylemedi."

"Slovakçaydı," diye araya girdi War, "ve *kabaydı*."

"Ama farklı dillerde konuşmaya başladığında," diye devam etti Erin, "herkesin sakinleşmesi gerekiyor."

"Haklı," dedi Ölüm, sehparların birinden *House & Garden* dergisinin bir kopyasını kaparak. "Beni çalıştırmak üzere, o yüzden belki de siz bebekler biraz sakinleşmeyi düşünmelisiniz. Çünkü bugün listemde olmayan ruhları kapmaya başlayacak havamda değilim. Ben ve kardeşlerim bu gece sörf yapmaya gidiyoruz," diye ekledi, sanki bu onlardan herhangi biri için bir şey ifade ediyormuş gibi.

Rahibe Theresa düz beyaz, düğmeli gömleğinin ve sade yeşilimsi mavi baldır uzunluğundaki eteğinin önünü düzeltti. On dört yaşından beri Tanrı'nın Seçilmiş Savaşçısı olan bir kadını gizleyen bir kıyafetti bu. Onlarca yıldır iblislerle, diğer panteonların savaşçılarıyla ve insanoğlunun bildiği ve bilmediği her türlü saf kötülükle savaşıyordu.

Ve bu hanımlar faaliyetleri konusunda Kargalar'dan bile daha gizliydi. Vatikan rahiplerinden sadece birkaçı bu savaşçıların varlığından haberdardı. Geri kalanlar onların sadece rahibe olduklarını, Tanrı'ya ve kendilerine hizmet etmek için orada bulunduklarını düşünüyordu. Başrahibeye göre bu, "erkeklerin kendi iyiliği içindi. Çok fazla şeyle başa çıkamayacaklarını biliyorsunuz. Hayatlarını cehalet içinde sürdürmeleri herkes için en iyisi."

Sustalı bıçak Kera'nın boğazından uzaklaştırıldı ve Jace'in öfkesi kayboldu.

O ana kadar yeni arkadaşına karşı ne kadar korumacı olduğunu fark etmemişti. Kera'yı gerçekten sevmişti. Sadece bir kardeş-Crow olarak değil, sadece bir takım üyesi olarak da değil. Ama gerçek bir kız arkadaş olarak. Jace'in daha önce hiç sahip olmadığı bir şey. Elbette, belki de tüm bunları Kera'nın sadece sohbet etmek için odasına gelmesine aldırmadığında fark etmeliydi. Jace'in canını sıkıyordu.

diğerleri de aynı şeyi yapmaya çalıştı. Yine de, Kera'nın gevezeliği *hiçbir zaman* Küçük konuşmalar da. Kadın günün önemli konularını tartışmayı severdi.

Erin, Chloe'nin ayağa kalkmasına yardım etti.

"Sen psikopatsın," diye suçladı Chloe Rahibe Theresa'yı.

"Ve sen de bir aptalsın. Gerçekten de Dört Atlı'nın bekleme odamızda kıkırdamak için oturduğunu mu sanıyorsun? Aslında neye benzediklerini *görebiliyorum*, biliyor musun?"

"Hey," diye yakındı Famine, "Bizi sevdiğini sanıyordum."

Rahibe Theresa ve Chloe ona öylece bakınca, Famine sandalyesinde geriye doğru büzüldü ve suratını astı. "Unutun gitsin."

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, pagan," dedi Rahibe Theresa Chloe'ye neredeyse hırslayarak. "Kıyamet günlerimizden yalnızca biri bile tetiklenirse, diğerlerine de yol açar. Ragnarok'tan bize, Hindulara, Müslümanlara, Yunanlılara, Romalılara ve her şey yok olana dek böyle sürüp gider. İstedığınız bu mu?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman düzelt, Crow! Gullveig senin sorunun, bizim değil!"

Chloe tekrar Theresa'nın peşine düşecekmiş gibi bir hamle yaptı ama Erin liderlerini omzundan tutup geri çekti, çünkü Chloe'nin Rahibe Theresa'ya hamle yapmayı bırakması gerekiyordu. Ne yazık ki bu, rahibenin Karga liderini kapıya fırlattığı ilk sefer değildi. Bu Hristiyan savaşçılar iyi eğitilmiş ve delicesine güçlüydüler. Bazıları rahibe olmak için yemin etmişti. Bazıları etmedi. Ama hepsi de yüce güçleri adına insan ırkının geleceği için aynı mücadeleyi veriyordu.

Ve roller tersine dönseydi Kargalar daha nazik olamazdı. Hiçbir şey Klan liderlerini, Hristiyanların iblislerini ya da baş meleklerini kontrol altında tutamamaları kadar kızdıramazdı.

Chloe öfkesini dizginlemeye çalışarak derin bir nefes aldı. "Pazartesi günü tüm Klan'ın katılacağı bir toplantımız var. Bunu o zaman daha ayrıntılı tartışırız. Mutlu musun?"

"Mest oldum. Kaltak."

Chloe tekrar ona doğru hamle yaptı ama Erin onu belinden yakalayıp ön kapıya ve koridora doğru sürükledi, Jace ve Kera'yı savaşçı rahibeler, savaşçı rahibe olmayan kadınlar ve Dört Atlı ile baş başa bıraktı.

Kera başladı, "Uh-"

Jace eliyle arkadaşının ağzını kapattı ve onu kapıya doğru götürdü.

"Biz hallederiz," diye söz verdi Jace, Kera'yı koridora doğru iterek. Önce Atlılar'a bakarak başını salladı. "Beyler." Sonra kız kardeşlere ve

rahibe olmayan kadınlar. "Rahibeler. Hanımlar."

Söyleyecek başka bir şey bulamayan Jace kapıyı kapattı ve rahatlamış bir nefes verdi.

"Bu kadınlar *rahibe* mi? Emin miyiz?" Kera sordu.

"Bazıları öyle. Bazıları rahibelerin yetim sokak çocuklarını alıp Tanrı'nın Seçilmiş Savaşçıları olmaları için eğittiği meslekten olmayan kadınlar. Eğer bu rol için gerekli çağrıya sahiplerse."

"Bu rahibeler çocukluğumdan hatırladığımdan daha güçlü görünüyorlar."

"Gerçekten mi?" Jace sordu. "Henüz güçlü olmayan bir rahibeyle tanışmadım. Öyle olmak zorunda, öyle değil mi? Sadece yemin etmek için. Bu hayata bağlanmak için. Yani sen yapabilir miydin?"

Bir an birbirlerine baktılar, sonra cevap verme zahmetine girmeden koridorda ilerlediler.

Yürürken üç uzun boylu, zarif adamın yanından geçtiler.

Jace, büyükannesinin onu onlarla tanıştırdığı günden beri her zaman yaptığı gibi onları isimleriyle selamladı. Büyükannesinin mutfağında çay içiyorlardı "Michael. Raphael. Khamael."

"Selam, Jace."

"Hey, tatlım."

"Jacie-kızım! Nasılsın?"

Kera durdu ve az önce çıktıkları ofise giren üç adama odaklandı.

"Jace, o ... onlar ... mıydı?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun, Kera? O adamların tam olarak kim olduğunu bilmeyi gerçekten kaldırabileceğini düşünüyor musun?"

Kera başını salladı. "Hayır. Gerçekten yapabileceğimi sanmıyorum."

Jace kolunu Kera'nın omuzlarına doladı ve onu manastırın ön kapısına doğru götürdü. "Hadi gel. Sana biraz dondurma alalım."

"Köpekleri tımar ettireceğimizi sanıyordum."

Ama bu, köpekleri almak için eve geri dönmek anlamına geliyordu... orada hâlâ Kera'nın partisi için hazırlık yapıyorlardı.

"Bu bekleyebilir," dedi Jace kayıtsızca. "Özellikle de dondurmaya Brodie'nin banyo yapmasından daha çok ihtiyacın varmış gibi görünürken."

"Dondurma. İçki. Hangisi olursa."

"Peki sen ne düşünüyorsun kardeşim?" Gundo, Tyr onlara All-Clan toplantısının detaylarını verdikten sonra uzaklaşmadan önce sordu.

"Bu gece Kargalar'ın partisi için ne zaman yola çıkacağımıza karar verirken trafiği de hesaba katmalıyız."

Gundo başını salladı. "O değil, seni hevesli aptal."

Ski sırtıttı. O da biraz hevesliydi. Jace'i görmek için sabırsızlanıyordu. Ona Cumartesi olduğunu söylediği için biraz üzgündü. Onun tekrar kütüphanelerinde takılması güzel olurdu.

"Gullveig'den bahsediyorum."

"Oh," diye cevap verdi Ski. "Şey... eğer Tyr burada olduğunu söylüyorsa, buradadır. Kargalar onu durdurmayı başaramadı. Bu iyi bir şey değil ama oluyor işte."

"Yine de Chloe bu konuda sorgulanmaktan hoşlanmayacaktır."

"Hayır ama ben olsam fazla endişelenmezdim. Diğer bazı Klanların liderlerine kıyasla Chloe Wong sakın ve mantıklı biri."

"Yardım etmeye bile çalışmadın!" Chloe, Erin'in Malibu'ya geri götürdüğü cipin ön koltuğundan Kera'yı suçladı.

"Onlar *rahibeydi*!" Kera bağırdı. "Ben Katolik olarak yetiştirildim!"

Chloe arkasındaki Kera'ya bakabilmek için koltuğunda döndü. "O senin İlk Hayatındı! Bu hayatta onlar senin düşmanın!"

"Onlar yanlış bir şey yapmadı! Bunu sen başlattın!"

Chloe'nin nefesi kesildi. "Ben başlatmadım!"

"Çarmıha çivileri çakan çekici Thor'un salladığını söylemek durumu sakinleştirmek için *harika* bir yoldu."

"Şaka

yapıyordum!"

"Hiç komik

değil!"

"Biraz komikti," diye mırıldandı Erin.

"Kapa çeneni!" Kera tersledi.

Jace'in telefonu arka cebinde titredi ve partiyle ilgili olduğunu düşünerek hemen kontrol etti.

Bu gece görüşürüz.

Jace'in mesajın Ski'den geldiğini anlaması bir anını aldı. Panikle geçen iki saniye boyunca mesajın Haddock'tan gelmiş olabileceğini düşündü ve Second Life'ını bir kez daha lekelediği için ondan daha çok nefret etti.

Yine de öfkesini çabucak üzerinden attı. Bunu ona yapmasına izin vermeyecekti. Bir daha asla.

Cevap verdi:

Evet. Akşam görüşürüz.

Neredeyse telefonu elinden bırakacaktı ama telefon tekrar titredi.

Ve unutma ... bugün Cumartesi.

Gözlerini devirerek ve aynı zamanda gülümseyerek iki kelimelik bir mesaj attı.

Kapa çeneni.

Yine yanı başındaki tartışmaya odaklanmıştı ki, Kera'nın, "Sen gerçekten tam bir baş belasısın, biliyor musun?" diye bağırdığını duydu.

Chloe emniyet kemerini çözdü, böylece koltuğunda tam olarak dönebildi, dizlerinin üzerinde yükseldi ve parmağıyla Kera'yı işaret etti. "Bak, hangi dinden geldiğin umurumda değil, küçük kız. Artık sen de bizden birisin! Ve bu da demek oluyor ki, bir rahibe sağ yumruk attığında *bana destek olacaksın!*"

"O bir sol yumruktu ve *sen bunu hak ettin!*"

"Burnun kırılmış bu arada," diye işaret etti Erin Chloe'ye.

Chloe hırslayarak burnunu iki elinin arasına aldı ve parçaları yerine oturtana kadar önce bir yana, sonra diğer yana salladı.

"Sana bir şey açıklayayım," diye devam etti Kera, Chloe'nin burnunu düzeltirken çıkardığı çatırdama sesini duymazdan gelerek. "Ben deli annemle büyürken bana yardım edenler rahibelerdi. Arada sırada oluşan morlukları fark eden Rahibe Mary Angelic'ti. Anneme bunu bir daha yaparsa Tanrı'nın gazabının üzerine çökeceğini söyleyen Rahibe Mary Francis'ti, çünkü annemin korktuğu tek şey Tanrı'nın gazabıydı, çünkü davamıza atanan sosyal hizmet görevlisini hiçbir zaman biraz olsun ciddiye almadı. Ve lise mezuniyetimden sonra, o zamanki erkek arkadaşımdan hamile kalmaktansa annemden uzaklaşmak için orduya katılmamı öneren de Rahibe Mary Typewriter'dı."

Erin arkasına baktı. "Rahibe Mary Daktilo mu?"

"Son sınıfın daktilo öğretmeniydi ve hepimiz ona öyle derdik. Gerçek adını hatırlamıyorum."

"Bak-" diye başladı Chloe ama Kera onun sözünü kesti.

"Yani sen *başlattın* diye rahibelere saldırmaya başlayacağımı sanıyorsan, birlikte geçireceğimiz İkinci Hayat *çok* gergin olacak."

Chloe Kera'ya uzandı ve Jace hızla aralarına girdi, tam o sırada SUV aniden durdu ve Chloe geriye uçtu, vücudu ayak boşluğuna indi, başının arkası torpido gözüne çarptı.

Erin şöyle bir baktı. "Üzgünüm,
Clo." "Kaltak."

"Durmak zorundaydım. Bir araba
var." Hayır, yoktu.

Jace öne eğildi ve deri koltuğu okşadı. "Otur, Chloe. Ve emniyet kemerinizi
takın."

"Ama-"

"Bu güvenli değil! Emniyet kemeri takın!"

Hırlayarak liderleri Jace'in emrettiği şeyi yaptı.

"Merak etme Chloe," dedi Erin cipi tekrar çalıştırırken. "Rahibeler konusunda
her zaman arkamı kollayacağım."

Kera ellerini kalçalarına vurdu. "Çünkü senden nefret ettikleri çok açık,
Amsel!"

Erin'in kahkahası mutlu ve coşkuluydu. "Ediyorlar! Ben bir Karga olmadan
önce bile. Lisedeyken. Ortaokulda. Anaokulunda. Benden nefret ediyorlardı!
Nedenini hâlâ bilmiyorum."

"Neden Katolik okullarına gidiyordun?" Chloe sordu. "Annenin seni Yahudi
olarak yetiştirdiğini sanıyordum."

"Yetiştirdi. Ama hahamlarımızı kızdırmak gibi bir huyu vardı. Babam Katolik
olduğu için hep rahibeler ve rahiplerle birlikte olduk."

"Başka bir deyişle," dedi Kera, "insanları kızdırma yeteneğiniz kanınızda var."

Erin sırtarak başını salladı. "Gerçekten de öyle."

Jace iç çekti. "Gullveig'in bu dünyaya girmesini engelleyemediğimiz ve
muhtemelen Ragnarok'u başlatmak için burada olduğu konusunda endişelenen
tek kişi ben miyim?"

"Elbette endişelenen tek kişi sen değilsin," dedi Chloe, sonunda sesi biraz daha
makul çıkmıştı. "Sadece bunu inkâr ediyoruz, ama bununla başa çıkacağız."

"Ama merak etme, Kera," diye ekledi Erin, başıyla onu onaylayarak. "Bu, bu
geceki partinizi mahvetmeyecek!"

Kera'nın bakışları yavaşça Jace'e kaydı. *Bana yardım et*, diye mırıldandı.

Ama zavallı Kera için yardım yoktu. Tıpkı diğerleri gibi o da yaklaşan öfkeye
katlanmak zorunda kalacaktı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

İlahiler vardı.

Yani. Çok. İlahi.

Ayrıca kafeslerde birkaç tavuk ve bir keçi vardı. Yüce Tanrım, Erin keçiyi nereden bulmuştu?

Jace zavallı Kera'ya baktı. Hâlâ büyük Kader heykelinin önünde diz çökmüş duruyordu. Yirmili yıllarda, ilk kargalar bu bölgeye taşındığında yapılmıştı.

Bronz heykel bir gurur kaynağı olmasının yanı sıra o zamanlar ara sıra kurbanların kesildiği bir yerdi. Ancak birçok Kaliforniyalı gibi Kargalar da hayvanları evcil hayvan dışında kullanma konusunda daha az rahat olmaya başladı. Aslında bugünlerde Portland'da açıkça vegan olan bir Vurucu Tim vardı.

Ancak şu anda heykel, zavallı Kera'ya işkence etmekten başka bir amaç için kullanılmıyordu.

Bir süre için onun adı bu olacaktı. Zavallı Kera. Çünkü Erin çocuğun hayatını gerçekten cehenneme çeviriyordu.

Özellikle de Erin'in günler önce Crows'un *en kötü* şarkıcılarını kullanarak kaydettiği ve daha sonra sürekli bir döngü haline getirerek tekrar tekrar çalmasını sağladığı ilahiler tamamen saçmayken! Ve bir saattir devam ediyordu!

Neyse ki kardeş-Kargalardan biri sütunların arkasından bakıp Alessandra'ya işaret ederek her şeyin hazır olduğunu ve partinin tüm hızıyla devam ettiğini bildirdi.

Rahatlamış bir iç çekerek -çünkü dürüst olmak gerekirse, bunun acısını çeken tek kişi zavallı Kera değildi- Alessandra Erin'e işaret ederek bu işi bitirmenin zamanının geldiğini söyledi.

Bazıları acıkmıştı, çoğunun bir içkiye ihtiyacı vardı ve hepsi de diğerleriyle eğlenmeye fazlasıyla hazırды.

Erin başıyla onayladı ve uzanarak Kera'yı ayağa kaldırdı. Çok gerekliydi, çünkü o kadar uzun süredir dizlerinin üzerindeydi ki muhtemelen kendi başına ayakta duramıyordu.

"Gel kardeşim. Son aşamaya geldik."

"Tanrıya şükür," diye yakındı Kera. Bu durumdan duyduğu rahatsızlığı bir an bile gizlememişti. Her şey onu kızdırıyor gibi görünüyordu. Sürekli iç çekti. Gözlerini devirdi. Ve kesinlikle biraz hırıltı vardı. Bu işin bir an önce bitmesini istediği çok açıktı.

Elbette diğerleri de öyle.

Erin'in kardeş-Kargalardan birinin kostüm tasarımcısı olarak çalıştığı bir kılıç ve büyücülük dizisinin setinden ödünç aldığı beyaz cüppeleri giyerek, onları Erin'in birkaç kutu Bud Light bira, gereğinden fazla Cheez Wiz kutusu ve yerel bakkaldan alınmış, üzerinde pembe krema ile "Hoş Geldiniz Buraya Adınızı Yazın" yazılı bir yaprak pasta da dahil olmak üzere, satın almakta ısrar ettiği sıkıcı, ucuz yiyeceklerle dolu bir masa hazırladığı bir odaya götüren uzun arka merdivenlerden yukarı doğru yürüdüler.

Tiksinen Kera, Erin'le yüzleşti. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Bekle, bekle! Çok heyecanlanma."

"Heyecanlanmak mı?"

"Şenliklere başlamadan önce bir adım daha atmalıyız."

"Öldür beni şimdi."

"Yine mi? Zaten bir kez öldürüldün."

"Şu işi bitirebilir miyiz lütfen? Böylece televizyon izleyebilirim ya da kendimi yakabilirim."

"Ama bu eğlenceli olacak!"

"Neymiş o?"

"Ay ışığında soyunup çıplak dans edeceğiz. Keçi kanına bulanacağız tabii ki."

"O keçiye dokunma ve bu gece ay yok." "Varmış gibi davran."

Kera içini çekti ve başını salladı. "Benden bu kadar," dedi ve bornozu başından çekip Erin'e fırlattı. Erin ona çıplak olması gerektiğini söylemiş olsa da, bornozun altına şort ve siyah bir atlet giymişti. "Benden *bu kadar*."

"Ama-"

"Hayır. Çıplak dans etmeyeceğim. Kan olmayacak. Artık diz çökmeyeceğim. Artık lanet olası Zeppelin şarkıları söylemeyeceğim. Artık sopalarla vurulmayacağım."

"O Odin'in asasıydı."

"Kapa çeneni!"

Erin Kera'nın kolunu tuttu. "Sakin ol."

"Bırak beni."

"Keser misin şunu?"

"*Bırak* beni."

"Hadi dışarı çıkalım ve-"

"Dışarı çıkmak ister misin?" Kera sonunda sinirlenerek sordu. Döndü ve Erin'i boğazından yakaladı. "Misafirim ol, kardeş-Karga!"

Erin'i bir gülle gibi kullanan Kera, küçük kadını arka kapıya doğru fırlattı ve uyguladığı güç her şeyi yerle bir etti.

Kera parmak eklemlerini kırdı ve onu takip etti. Aşağı uzandı ve Erin'in boğazından tutarak, ayakları yere değmeye kadar onu yukarı kaldırdı. Jace dışarı koşup arkadaşlarını yakaladı ve umutsuzca onları ayırmaya çalıştı.

"Kera, bırak onu!"

"Bırak da boynunu kırayım, Jace. Ya da boğazını sıkayım. *Bırak boğayım da canı çıksın!*"

Kera'nın önündeki tek rahatsız edici şeyden, yani Erin'den başka bir şeyi göremeyecek kadar kızgın olduğunu fark eden Jace, Kera'yı saçlarından yakaladı ve Erin'i düşürmek zorunda kalana kadar onu arkaya ve etrafına doğru çekti.

"Ah, Jace! Bırak beni!"

Jace Kera'yı tekrar etrafında döndürdü ve onu bakmaya değil, *görmeye* zorladı.

Amerika, Avrupa ve Afrika'nın dört bir yanından gelen üç yüz karga "yeni kıza" bakıyordu.

Kera dondu kaldı, ağzı açık kaldı.

Kera'ya ayine "prensip gereği gelmeyeceğini" söyleyen Chloe, hepsi siyah giyinmiş, kanatları açık ve gururlu kadın kalabalığının önünde duruyordu.

Chloe kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Kera'ya sıırttı. "Ni-iiiiice," diye mırıldandı, gözlerini Erin'e dikerek.

Nefes nefese kalan ve öksüren Erin ayağa kalktı. "Kargalar'a hoş geldiniz," diye hırıltılı bir ses çıkardı sonunda.

"Ben ... ne ... bilmiyorum. Neler oluyor?"

"Bu senin partin," diye açıkladı Jace. "Senin *gerçek* partin."

"Sürpriz!" Yardley seslendi ama Kera'nın karanlık gözleri ona kilitlenince, kanatların ve tasarım siyah giysilerin oluşturduğu kalabalığın içine geri çekilerek saklanmaya çalıştı.

Kera Erin'in üzerine yürüdü. "Bütün bunlar bir eşek şakası mıydı?"

Erin'in kıkırdaması şaşırtıcı derecede kayıtsızdı. Onun için bile. "Oldukça iyiydi, değil mi?" diye sordu, sırtışı kendisiyle ne kadar gurur duyduğunu gösteriyordu. "Sanki sana boktan bir parti verirdim de."

"Neden? . . ne amaçla . . . neden yapamıyorsun . . ." Erin omuz silkti. "Bu kadar saf olman benim suçum mu?"

Kera'nın başı eğildi -Alessandra buna "Kera'nın kızgın boğa bakışı" diyordu- ve Jace onu yakalamaya çalıştı ama Kera önce Erin'i yakaladı, kızıl saçlıyı ayaklarından kaldırdı, kanatlarını serbest bıraktı ve havalandı, ikisini de zar zor görebilene kadar daha da yükseğe uçtu.

Jace onu takip etmek istedi ama Annalisa kolunu omuzlarına dolayarak onu yerinde tuttu.

"Bırak bunu Kera halletsin."

"Ama-"

"Hayır. Bu onun yapması gereken bir şey."

"Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum!" Erin gece gökyüzünün çok yukarısından itiraz etti. "Sadece şaka yapıyordum! Nasıl şaka yapılacağını bilmiyor musun?"

Annalisa, "Bu uzun zamandır geliyordu," diye ekledi.

"Mantıksız davranıyorsun! Neden böyle davrandığını anlamıyorum-hey!

Hey, hey! Bekle! Siktirtttttttt!"

Erin'in olimpiik havuza kafa üstü düştüğünü gösteren bir su sıçraması duydular, yani Kera Erin'i düşürüp kanatlarının onu kurtarmasına izin vermek yerine onu aşağı atmak için yeni tanrı vergisi gücünü kullanmıştı.

Birkaç saniye sonra Kera yere indi ve ellerini fırçaladı. "Şimdi ... nerede kalmıştık?"

"Gördün mü?" Annalisa Jace'e şöyle dedi. "Sadece aralarındaki sorunları çözmeleri gerekiyordu." Chloe, Rachel'ı işaret etti.

"Müzik!" Rachel seslendi ve DJ biraz teknoloji müziği çaldı çünkü Erin bunun Kera'nın en sevdiği dans müziği olduğunu öğrenmişti.

"Daha iyi hissediyor musun?" Jace Kera'ya sordu.

Gülümsemesi küçüktü ama oradaydı. "Birazcık."

"İyi o zaman." Jace ona sarıldı. "Ailemize hoş geldin, Kera."

Ski, Kuş Evi'nin önünde kardeşlerinin yanında durmuş, bir panoya bakan yedi ayak boyundaki adama bakarken başları neredeyse ters dönecek kadar öne eğilmişti.

"İsimleriniz aga-" Koruyucular'ı görünce gözleri büyüdü. "Boyunlarınıza ne oluyor? Boyunlarıyla ne yapıyorlar?" diye seslendi aniden.

Kargalardan biri hemen ayağa kalktı ve Ski'ye gülümsedi. "Merak etmeyin. Bu onlar için normal."

"Ucubeler," diye mırıldandı adam, yine elindeki panoya bakarak.

"Alessandra misafirlerimize karşı nazik olmamızı söyledi. O yüzden nazik olun." Karga, Ski ve kardeşlerini işaret etti. "Boyunlarınızı çözün çocuklar. Ucubeleri korkutuyorsunuz."

"Ben ucube değilim. Ben bir boz ayıyım."

Karga kıkırdadı. "Bunu sanki normal bir şeymiş gibi söylemen hoşuma gidiyor." Kapıyı işaret etti. "Siz neden içeri girmiyorsunuz? Parti zaten tüm hızıyla devam ediyor."

Ancak Ski ve kardeşleri içeri adım atamadan Kuzgunlar yanlarında belirdi.

Aslında sanki bütün Kuzgunlar oradaymış gibi görünüyordu. "Adın?" diye sordu iri yarı adam.

"Ludvig Rundstöm."

Boz ayı başını sallayarak bir işaret yaptı. "Git."

Rundstöm boz ayı ile kargaların arasına girdi ve içeri girdi. Kuzgunların geri kalanı onu takip etmeye çalıştı ama adam kocaman elini havaya kaldırdı. "Adın ne?"

"Stieg Engstrom."

Boz ayı sayfalarca ismi hızla gözden geçirdi ve sonra "Hayır" dedi.

"Ne demek 'yok'?"

"Hayır' ne kadar net olabilir bilmiyorum." "Peki ya Rolf Landvik?"

"Hayır."

"Bekle," diye araya girdi Siggy Kaspersen. "Geri kalan Kuzgunların partiye davet edilmediğini mi söylüyorsun?"

Ski, Gundo'nun bu cümle yapısı karşısında fiziksel olarak geri çekilmesini izledi. Boz ayı omuz silkti. "Eğer listede yoksan ..."

"Vig davetliydi," diye belirtti Karga. "Sen değil." "Ama biz onun kardeşleriyiz."

"Ah, üzgünüm," diye yanıtladı Karga, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Ama trajik bir şekilde umurumuzda değil." Ski'yi işaret etti. "Yine de sen ve Koruyucular içeri girebilirsiniz."

"Ama," dedi Ski, "çok eğleniyordum ..." Engstrom'a bakmak için döndü ve "yanık" diye bitirdi.

Engstrom Ski'ye uzanmak üzereyken boz ayı koca kolunu aralarına soktu. "Kavga etmek yok, ucubeler." Diğer güvenlik üyelerine işaret etti. "Saldırmaktan korkmuyoruz. Ve işler kontrolden çıkarsa zaten iznimiz var."

"Özür dilerim," dedi Bear, karşısındaki iri adama bakarak. "Sizler yüzünden kafam karıştı."

Ski ve Gundo birbirlerine doğru yüzlerini buruşturdular çünkü konuştukları adam Afro-Amerikalıydı.

Şekil değiştirenin gözleri kısıldı. "Siz insanlar mı?"

"Evet," diye devam etti Ayı, umursamaz bir tavırla. "Genetik olarak ayı mısınız? Yoksa sadece mistik olarak mı?"

"Ne?"

"Ben de bunu merak ediyordum," diye itti Haldor. "DNA türünüz diğer insanlardan farklı mı? Yani, mistik olarak geliştirildik ama genetik olarak diğerlerinden farklı değiliz. Ama sizin farklı testler yaptığınızı duydum."

Bir yandan da bilimle uğraşan Borgsten eğildi. "Öyle mi? Ne şekilde?"

"Olimpiyatlar ya da profesyonel sporlar gibi kan testi yapılmasına yol açabilecek hiçbir şeye katılamadıklarını duydum."

"Bu senin için hayal kırıklığı olmalı," diye belirtti Gundo. "Olimpiyatları her zaman kazanabildiğin için. Bu konuda kızgın mısın? Bir tür boz ayı öfkesi mi var sende? Onlar çok agresif hayvanlardır. Sen de böyle agresif misin?"

Haldor başını salladı ve "Peki çocuklarınız kürklü mü doğuyor?" diye sordu.

Kera, Filipinler'den gelen kargalar tarafından çok sıcak bir şekilde kucaklandı ve Tagalog dilinde yakında akşam yemeği için bir araya gelme sözü aldı.

Filipinli kardeş kargalar uzaklaştı ve Kera onların isimlerini hatırlamadığını fark etti. Kimsenin adını hatırlamıyordu. Burada o kadar çok insan vardı ki! Dünyanın her yerinden gelen karga temsilcileri. Hepsi onu görmek için buradaydı.

Ve içmek için.

Kera bu hanımların da içmek için burada olduğunu biliyordu. Hem de çok.

Biri omzuna dokundu ve Kera, adını asla hatırlayamayacağı başka biriyle tanışmaya hazır bir şekilde nefes aldı. Ama rahatlamıştı.

Arkasında Vig vardı.

Kollarını Vig'in omuzlarına atarak ona sıkıca sarıldı. "Burada olduğun için çok mutluyum!"

"Bunu kaçırmayacağımı biliyordun." O nu öptü, elleri belinde sımsıkı duruyordu. "Nasıl gidiyor?" diye sordu sonunda geri çekildiğinde.

"Erin'i havuza düşürdüm."

"Şey... bu beni gerçekten şaşırtmadı."

"Bunu biliyor muydun? Sahte parti olayını?" "Evet."

"Ve sen bana söylemedin?"

"Sormadın."

Kera geri adım attı. "Biri beni kandırıyor mu diye sormak zorunda mıyım?"

"Sadece başka bir Karga ise. Seninle Kargalar arasına girmeyeceğim.

Bu yol sadece ölüme götürür. Ya da en azından sert, çok *sert* eleştirilere."

Kera iç çekerek tam zamanında döndü ve köpeğinin dans eden kalabalığın arasından geçtiğini gördü. Kanatları açık, Lev sırtında. Herkes Brodie'yi selamladı. Sanki hepsi onu tanıyor gibiydi. Daha önce kesinlikle *hiç* görmediği insanlar bile.

"Sanırım herkes köpeğimi benden daha çok seviyor."

Vig kollarını Kera'ya arkadan doladı, çenesini başının üstüne dayadı. "Evet, öyle."

Erin yanlarına geldi. Kuru giysiler giymişti -siyah kot şort, siyah yarışçı tişörtü ve siyah parmak arası terlik- ve ıslak saçları iki kısa at kuyruğu halindeydi. Bir elinde Long Island buzlu çayı, diğerinde mini pizzası vardı. Gülümseyerek müziğe doğru ilerledi.

"Ee?" Erin sordu. "Partin hakkında ne düşünüyorsun?"

Kera ona doğru bir hamle daha yapmaya çalıştı ama Vig onu bırakmadı.

"Eğer bir saat önce olanları düşündüğünü umuyorsan," diye fısıldadı Kera'nın kulağına, "büyük hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Onu üç yüz metre yükseklikten havuza attım." "Sadece umursamıyor."

Kera, Erin'i bir dakika boyunca izleyene kadar ona inandığından emin değildi.

Kızıl saçlı kadın kadehini havaya kaldırarak yanından geçen Japon Kargalarını selamladı. Sonra garsonlardan birine parmağını şıklattı ve mini pizza çoktan bittiği için gümüş tabaktaki ordövrlerden birkaç tane aldı.

Erin bir tanesini ağzına atmadan önce "Bu Kobe bifteği," diye açıkladı. "Nefis!"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Kera Vig'e. "Gerçekten kin tutmuyor."

"Erin asla kin tutmaz. Senin ve benim kin tuttuğumuz gibi değil yani." "Onu bir kapıdan aşağı attım."

"Fark etmez."

Los Angeles Valkyries arka bahçeye doğru yürüdü. Fazla bir şey giymiyorlardı. Çoğunlukla bikiniler ya da çok küçük şortlar ve tişörtler. Ama hepsi gümüştü. Ve kanatlı saç bantları. Liderleri kollarını havaya kaldırdı ve "*Valkyrie'ler evde, sürtükler!*" diye bağırdı.

"Valkyrieleri mi davet ettin?" Kera Erin'e sordu.

"Hayır, ama yine de geldiler."

"Güvenliğimiz var sanıyordum."

"Kız kardeşim bir Valkyrie," diye hatırlattı Vig onlara.

"Güvenliğimiz var," diye devam etti Erin, Vig'i görmezden gelerek. "Ama güvenliğimiz şekil değiştirenlerden oluşuyor, bu da tüm vahşi hayvanlar gibi onların da en temel içgüdülerinin kölesi oldukları anlamına geliyor." Şimdi dans eden Valkyrieleri işaret etti. "Peki, evet, fahişelerin partiye gelmesini kim engelleyecek?"

"Yine," dedi Vig, "kız kardeşim."

Kera etrafına bakındı. "Çocuklar nerede?" diye sordu Vig'e. Vig ona bakınca, "Kuzgun kardeşlerin mi?" diye sordu.

"Dışarıda."

"Evet." Erin boş bardağını kaldırarak garsonlardan birine daha fazla alkol almasını işaret etti. "İçeri girmelerine izin verilmedi."

"Neden? Çocukları seviyorum."

"Evethhh, ama bu onları gerçekten rahatsız ediyor, bu da beni eğlendiriyor, soooooo, yeahhhhhh-"

Kera başını salladı. "Neyin var senin?"

Annalisa sanki böyle bir fırsatı bekliyormuş gibi aniden yanlarında belirdi. "Biliyor musun, birçok kişi bana Erin hakkında bunu sordu. Bir tür kişilik bozukluğu olduğunu düşünürsünüz. Ama şaşırtıcı bir şekilde öyle değil. Erin sadece biraz hıyarın teki."

Erin taze Long Island buzlu çayını minnetle aldı ve sırtarak başıyla onayladı.

Jace partiye bakan ağaçlara tünemişti. Kuşlar dört bir yanını sarmış, kargalar ve kuzgunlar ona eşlik ediyordu.

Kız kardeşler dans ediyor, gülüyor ve iyi vakit geçiriyorlardı.

Keşke burada olmaktan mutsuz olduğunu söyleyebilseydi. Keşke aksiyonun bir parçası olacak kadar rahat hissetmediği için pişman olabilseydi.

Ama bu yalan olurdu.

Jace şu anda her şeyin hem bir parçası hem *de dışında olduğu* için çok rahattı. Büyük Peygamber'in karısı olduğu o günlerde bu şekilde yaşamayı hayal ederdi. Kocasının hemen yanında olması, gülümsemesi, el sıkışması, kullanıldıklarını ve manipüle edildiklerini anlayacak kadar zeki olmayan aptallarla sohbet etmesi gereken o günler. Her şeyin bir parçası olmak. Tamamen dahil olmak.

Tanrılar, bundan her zaman nasıl da nefret etmişti.

Ama Jace bir Karga olduğunda, kendi hoş geldin partisi sırasında ağaçlara gitmişti ve Kargalar tek kelime etmemişti. Fark etmişlerdi. Önemsediler. Ama Jace'in katılmak yerine gözlemlemekte daha rahat olduğunu fark ettiklerinde geri çekilmişler ve onu kendi haline bırakmışlardı. Sonra ona kavgalar, kahkahalar ve birbirlerine ve ziyarete gelen Klanlara yönelik kaba şakalarla dolu bir gösteri sundular. Jace'in izleyecek eğlenceli bir şeyler bulmasını sağlamışlardı.

Onun partisi harikaydı.

Kera'ninki daha da iyi olmaya başlamıştı.

Jace'in etrafını saran kuşlar aniden büyük bir kanat telaşıyla havalandılar. Tekrar yere indiklerinde hepsi Jace'in solunda durmuş bakıyorlardı.

Jace arkadaşlarını bu kadar endişelendiren şeyin ne olduğunu görmek için sağına baktı.

Ski ve Koruyucular şimdi onun yanına tünemişlerdi. Bazılarının elinde yemek tabakları vardı. Diğerlerinde içki vardı. Birkaç dakika sonra kibarca birbirleriyle yer değiştirdiler. Paylaşıyorlardı.

Bu çok medeniceydi. Hiç de alışık olduğu bir şey değildi. Bir keresinde Olive Garden'da Kuzgunlar arasında ekmek çubukları yüzünden kavga çıkmıştı. Jace'in alışık olduğu şey buydu.

Ski ona gülümsedi. Tanrılar aşkına, o kadar yakışıklıydı ki. "Üzgünüm geciktim," dedi. "Çocuklar şekil değiştirenleri taciz ediyordu."

"Taciz etmiyorduk," diye karşı çıktı Gundo. "Biz sadece soru soruyorduk."

"Ama vahşi hayvanlar için çok hassas oldukları kesin," dedi Haldor.

Kobe bifteği ve tavuk kanadı ısırıkları.

Jace yüzünü buruşturdu. "Yüzlerine karşı öyle demedin, değil mi?"

"Hayır. Tabii ki demedim."

"Tabii ki hayır," diye tekrarladı Ski. "Onlara sadece vahşi hayvanlar ve ucubeler dediler."

"Kendimizi savunmak için, Jacinda," diye ekledi Haldor, "bize önce ucube dediler."

Jace tartışmaya zahmet etmedi ve bunun yerine, "Burada benimle oturmak zorunda değilsiniz, biliyorsunuz. Aşağıda herkesle birlikte oturabilirsiniz."

Koruyucular aniden rahatsız olmuşa benziyordu.

"Şey," dedi Haldor sonunda, "kalabalık çok büyük-" "-ve müzik çok gürültülü-" diye araya girdi bir başka Koruyucu. "-ve çok fazla itiş kakış var-"

"Buna dans denir," diye mırıldandı Ski.

"-ve Dev Katiller'i kim davet ettiyse, erkeklere deodorantın isteğe bağlı değil, zorunlu bir aksesuar olduğunu söylemeliydi-"

"-yani-"

"-Burada çok daha mutlu olacağız-" "-aşağıda olacağımızdan-"

"-eğer senin için de uygunsa Jacinda," diye bitirdi Haldor hepsi adına.

"Benim için kesinlikle sorun yok," diye yanıtladı Jace, içe dönüklerin dilini bildiği diğer tüm dillerden daha iyi anlıyordu. "Siz ne yapmak isterseniz. Crow partilerinin amacı budur. Tabii ki mantık çerçevesinde. Rastgele cinayet yok. Chloe bundan nefret eder. Ve koca bir tepsi yemeği kapıp bir yere gidip oturmak ve beslenmek de yok... diğer herkes bundan nefret eder."

"Bekle." Bear'ın gözleri parladı. "Bu yapabileceğimiz anlamına mı geliyor-" "*Hayır*," dedi Ski kararlı bir şekilde. "Şekil değiştirenleri taciz edemezsiniz."

"Sorular taciz *değildir*."

"O boz ayı az kalsın kafanı koparacaktı. Ormi'ye bu gece kimsenin ölmeyeceğine söz verdim."

"Aslında," dedi Jace, "buraya gelmeden önce barmenlerden biriyle sohbet ettim-"

"Sohbet mi ettiniz?" Ski sordu. "Küresel ısınma hakkında." "Tabii ki."

"-ve kendisi yüksek lisans için çalışan bir sinirbilim uzmanı. Bir şekil değiştiren için son derece arkadaş canlısıydı ve eminim onlara ucube ya da vahşi yaratıklar demekten kaçındığınız sürece sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyacaktır. Sormamı ister misiniz?"

Ski "Hayır," dedi.

"Evet, lütfen!" diye yanıtladı diğerleri.

Ski kardeşlerine ters ters bakmadan önce Jace uçup gidene kadar bekledi. "Gerçekten mi?" diye sordu.

Borgsten hepsi adına, "Merak ediyoruz," diye cevap verdi. "Merak baykuşu öldürdü."

"Hayır. Kediye öldürdü. Baykuşlar uçup gitti."

Jace geri döndü. "Ne zaman isterseniz bara uğrayın. Adı Wendy. Aslında bir Afrika yaban köpeği ... ve yine de," diye devam etti, belli ki büyülenmişti, kanatları onu önlerinde havada tutuyordu, "siyah *değil*. Koreli Amerikalı, beşinci nesil. Ama görünüşe göre çok uzun bir Afrika yaban köpeği soyundan geliyor." Sırtışı genişti. "Büyüleyici, değil mi?"

"Büyüleyici!" diye tekrarlardı kardeşleri, sırtışları aynı derecede genişti. Alay etmiyorlardı. Bu bilgiyi gerçekten büyüleyici buluyorlardı.

Jace, Ski'nin yanındaki bir dala tünedi ve Borgsten'e baktı.

Ski kaşlarını kaldırdı ve başını eğdi. Borgsten kaşlarını çattı. Omuz silkti.

Her zamanki gibi ilgisizdi.

Ski, "*Git* başımdan," diye mırıldandı.

"Oh! Evet." Borgsten avlunun karşısındaki ağaçları işaret etti. "Beyler, daha iyi bir manzara için oraya gidiyoruz."

Bear uzaktaki ağaçlara baktı, sonra tekrar Borgsten'e döndü. "Neyi daha iyi görmek için?"

"Her şeyi daha iyi görebilmek için." "Ama ben rahatım."

Borgsten işaret etti. "Kımılta."

Ayı sinirli bir homurtuyla uçtu ve diğerleri de onu takip etti. Borgsten, Ski'ye göz kırpacak ve açıkça başını sallayacak kadar uzun süre durdu.

Aptal.

"Çok tatlılar," dedi Jace gülerek. En azından o gülüyordu.

"Sanırım umursamaz demek istedin."

"Neden kayıtsız? Toplumun iyi davranış normlarına uymaya zorlanmalarına izin vermedikleri için mi?"

"Hayır. Çünkü kardeşlerinden birinin güzel bir kadınla yalnız vakit geçirmek istediğini anlayamıyorlar."

"Kim?"

Ski gözlerini kapadı, başını salladı. "Tanrım, onlarla iyi geçinmene şaşmamalı. Sen de habersizsin."

Oh. Onu
kastediyordu. Onu
kastediyordu!
"Uh ..." Jace ne diyeceğini bilemedi.
"Yüzün mü kızardı?"
"Hayır. Kapa çenenin. Hayır. Pislik."
Ski güldü. "Seni utandırmak istememiştim."
"Biliyorum. Sadece iltifatlara alışık değilim."
"Kimse vermediği için mi yoksa etrafındaki her şeyi ve herkesi görmezden gelmekle meşgul olduğun için mi?"
"Uhhhh . . ."
"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Rolf yaklaşmadan önce Josef'in Bugatti'sinin anahtarlarını valeye vermesini bekledi.

"Bizi içeri almayacaklar," dedi Rolf
ona. "Ne?"

"Bizi içeri almıyorlar. Vig'i içeri aldılar ama biz 'listede yokuz'. Ön kapıdaki boz ayı da bu konuda biraz hıyarlık yapıyor ve Stieg ile Siggy'nin Afrika düzlüklerinde *National Geographic* belgeseli tarzı bir kavgaya başlamalarına iki saniye kaldı."

"Bunca yıl geçti ve sen hala bir Crow partisine nasıl gireceğini bulamadın mı?"

"Liderlerinden boşandığınızdan beri hayır."

"Onu ben boşamadım. O beni boşadı."

"Bu tartışmayı gerçekten tekrar yapmak zorunda mıyız?" "Ben oraya uçalım derim," diye gönüllü oldu

Siggy.

"Ve o kargalar tarafından gagalanarak öldürülelim mi? Kuşları kastediyorum, kadınları değil."

"Kuzgun kuşları bizi destekleyecektir."

Rolf kardeşini inceledi. "Bizi diğer gerçek kuşlardan korumak için gerçekten gerçek kuşlara mı güveniyorsun?"

"Herkes sakın olsun," dedi Josef. "Ben bu işi hallederim."

"Chloe'den yine boşanacak mısın?" Stieg sordu.

Liderlerinin gözleri kısıldı. "Sen *tam* bir pislisin." Josef onu takip eden küçük bir kamyoneti işaret etti.

Kamyonun kasasından bir şeyler çıkaran üç adam dışarı çıktı. Josef, arkasında Kuzgunlar olduğu halde ön kapıya doğru yürüdü.

Boz ayı kafasını kaldırıp bakmadı bile. Sadece havayı kokladı -ki bu garipti- ve "Yine listede yoksunuz beyler" dedi.

"Evin hanımlarından birini çağırabilir misin lütfen?" Josef sordu. Boz ayı nihayet ona baktığında ekledi: "Sen daha çeneni kapamadan, arkadaşların daha dişlerini göstermeden seni sürükleyip beş yüz fit yükseklikten aşağı bırakabiliriz. O yüzden bu boktan şovu kim yönetiyorsa onu yakalayın. Teşekkürler."

Alessandra ön kapıya varmadan önce bir dakika, sonra iki dakika geçti. Rolf tuttuğu nefesini sessizce dışarı verdi. Gelenin Annalisa olmasından endişe ediyordu. Tüm Kargalar arasında, eski sosyopatla uğraşmayı en rahatsız edici buluyordu. Görünüşe göre bir insana bakıyor, güvensizliklerinin ne olduğunu anında anlıyor ve birkaç saniye içinde onunla dalga geçmenin bir yolunu tasarlıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Josef'e işkence etmek çok kolaydı.

"Beyler," diye mırıldandı, her zamankinden daha ateşli görünüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" "Parti için buradayız," diye yanıtladı Josef.

"Öyle olduğunuzu biliyorum ama Chloe sizden nefret ediyor. Hem de çok nefret ediyor. Ve iyi bir nedeni var. Valkyrie striptizcisi mi, Josef? Gerçekten mi?"

"Başka bir kadını yargıladığına inanamıyorum."

"Onun bir Valkyrie olmasının tek sebebinin Odin ve onun büyük memeli striptizcilere olan sevgisi olduğunu bilmeseydim, bu saçma feminizm girişimine inanabilirdim."

"Odin neyi sevdiğini bilir."

"Belki de Valkyrie kararlarını Freyja'ya bırakmalı."

"Onlar benim karışmadığım Tanrı kararları. Size de aynısını yapmanızı öneririm. Ama şimdilik-"

"Evet, üzgünüm ama-

"Bir hediye getirdim."

"Hadi ama Josef. Gerçekten bir Karga partisine girmenin yolunu *satın* alabileceğini mi düşünüyorsun?" Kıkırdadı ve eve geri dönmek için döndü.

"*Barrique de Ponciano Porfidio*'yu getirsem bile mi?"

Rolf, Josef'in ne teklif ettiğini ya da adamın neden aniden İspanyolca konuşmaya başladığını bilmiyordu ama Alessandra adımlarının ortasında dondu kaldı ve birkaç Karga

kapı aralığında belirdi.

Alessandra yavaşça Josef'le yüzleşti. "Yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır. Sadece siz güzel hanımlar için yüz şişem var." "Sahte mi bunlar?"

"Yakın zamanda Japonya'da bulunan Norveçli Raven kardeşimden aldım."

Leigh Matsushita ona, "Japonlar en büyük alıcılardır," dedi.

kardeş-Kargalar, sesi kısık.

"Bize bir tane göster," diye buyurdu Alessandra.

Her zaman ilgi odağı olmaktan hoşlanan Josef -tıpkı tanrıları Odin'in kendisi gibi- sessizce arkasındaki üç adamdan birine işaret etti.

Adam elinde el yapımı şişelerden birini tutarak öne çıktı.

"Alessandra."

Güzel Karga eğildi ve şişeyi inceledi. Rolf onun aynı şeyi elmaslarla da yaptığını görmüştü. Kadın pahalılığı biliyordu.

"Bu gerçek bir anlaşma," dedi Alessandra. "Meksika'dan çıkan en iyi tekilalardan biri. Şişesi en az iki bin dolar ve sevgili Josef bizim için yüz şişeleri olduğunu söylüyor."

Leigh, Alessandra'yı iterek kollarını iki yana açtı. "Kuzgun kardeşlerim! Hoş geldiniz!"

"Size söyleyecek hiçbir şeyim yok."

Ski, Jace'ten gelen bu beklenmedik açıklama karşısında başını salladı. "Vay canına. Tamam."

"Keşke olsaydı. Keşke seninle ısıltılı, büyüleyici bir sohbet yapabilseydim. Ama burada oturmuş sana bakıyorum. . . ve hiçbir şey yok."

"Tamam. Bunu anlıyorum. Çok konuşkan biri değilsin."

"Gerçekten değilim."

"Ama öyle olmayı diliyorsun."

"Pek sayılmaz. Yani . . . Keşke sana söyleyecek ilginç bir şeylerim olsaydı. Bilirsin, böylece seni cinsel ağıma çekebilirdim."

"Ben bir erkeğim. Bir Viking erkeği. Beni cinsel ağına çekmek, senin nefes alman demek. O yüzden endişelenme."

"Bildiğim iyi oldu."

"Ama dürüst olmak gerekirse," diye itiraf etti, "daha fazlasını umuyordum-" "Tek gecelik bir ilişki mi?"

"Evet. Ama eğer istediğin bu değilse ..."

"Ben gerçekten de tek gecelik ilişkilerden hoşlanan bir kız değilim. Bunu düşündüğümde, beni heyecanlandırmak yerine tüylerimi diken diken ediyor. Yani... evet. Sorun bu değil."

"Ama benimle konuşmak öyle mi?"

"Seninle konuşmak benim için sorun değil," diye cevap verdi. "Sadece söyleyecek bir şeyim yok."

"Peki... ne düşünüyordun? Burada yanımda otururken."

"Korkunç İvan," diye cevap verdi hemen.

"Tamam. Sana Korkunç İvan'ı mı düşündürüyorum?"

"Hayır, hiç de değil."

"Sanırım bu da bir şeydir."

"Sadece... Dün gece onunla ilgili bir belgesel izledim. Gerçekten büyüleyiciydi. İşkence ettirdiği bir adamı daha sonra canlı canlı haşlayabilmek için dondurucu soğuk suda sürükleyerek çıkardığını biliyor muydun?"

"İvan'ı kızdırmak için ne söyledi?"

"İvan'ı kızdırdığını nereden biliyorsun?"

"Yoksa İvan neden bütün bunları yapmaya zahmet etsin ki? Büyük bir tencere almak, içine su doldurmak, ateş yakmak, sonra da kaynama noktasına getirmek ne kadar çaba gerektirir biliyor musun? Sonra adamı kaynar suya *sokmak* zorundasın. Ya da kaynama noktasına gelene kadar onu suyun içinde tutmak. Yani işkence gören adam İvan'ı kızdıracak bir şey söylemiş ya da yapmış olmalı. Neymiş o?"

"Cehennemnin onun için geldiğini söyledi."

"Bu işe yarar. Özellikle de Korkunç İvan çok dindar olduğu ve o dönemin çoğu hükümdarı gibi kendisinin Hristiyan Tanrısı tarafından seçildiğine inandığı için, Tanrısının lütfundan mahrum kaldığını ima etmek Ayrıca, İvan'da o dönemdeki pek çok psikoloğun paranoyak kişilik bozukluğu olarak adlandırdığına emin olduğum bir durum vardı."

Geniş ve parlak gözlerle öne doğru eğildi ve elini onun koluna koydu. "Dün gece ben de aynı şeyi düşündüm!"

"Kişilik bozuklukları üzerine çalıştınız mı?" Ski ona sordu. "Eminim her hükümdar, diktatör ve terörist lider, birkaç tane olmasa da, birinden muzdariptir."

"Bunun farkına varıyorum. Ne kadar çok tarih okursam, hiçbir şey değişmiyor gibi görünüyor."

Ski ona sırtıttı. "Tudor'ların kişilik bozukluklarını anlamak ister misin?"

"Hayır." Yüzüne güzel bir sırıtış yayıldı. "Borgias! Oooh! Ve Mediciler."
Ski gülerek başını salladı. "Sıra sende!"

* * *

"Dışarıda mahsur kaldığımızı fark ettin mi?"

Vig kızarmış tavuk tabağından başını kaldırdı ve Kuzgun kardeşlerine samimi bir dürüstlikle "Hayır" diye cevap verdi.

Rolf güldü ama Stieg ve Siggy sadece sinirlenmişti.

Yine de, onunla birlikte masaya oturduklarında, her biri en az iki tabak dolusu yemek yemişti bile. Bir de Almanya ve Norveç'ten mikro bira. O kadar yemek varken, Vig'le onları terk ettiği için tartışmaya girecek değillerdi.

"Kera nerede?" Rolf sordu.

"Kargalarla dans ediyor."

Hep birlikte dönüp yakındaki dans pistine baktılar. Kera Erin'le birlikteydi, dans ediyor ve gülüyorlardı, geçmişteki sorunları unutulmuştu. Vig onun adına çok mutluydu. Yerini bulmuştu. Ait olduğu yeri bulmuştu. Bazı Kargalar için bu dünyaya gelmek kolay değildi. Klanların geri kalanının çoğunlukla içine doğduğu yeni bir dünya. Yeni Kargaların öğrenecekleri, alıacakları çok şey vardı ama aynı zamanda birbirlerine de sahiptiler.

Kargalar geçinmesi kolay bir grup değildi, ancak bir kez yerinizi bulduğunuzda, bu hayatta ve bir sonraki hayatta evinizi buluyordunuz.

Jace yanında bir Koruyucuyla yürüyordu. Stieg'in her zaman Pointdexter dediği kişi.

Seri katiller hakkında derin ve hareketli bir sohbet içindeydiler. "Ted

Bundy'nin abartıldığını düşünmüyor musun?"

"Asla," dedi Jace, Vig'in hatırlayabileceğinden çok daha fazla konuşarak. "Ceset sayısı, yüksek IQ'su ve herkesi kandırmakta çok iyi olduğu için etrafındaki insanların onun sosyopatik eğilimlerinin tamamen farkında olmaması arasında ... kesinlikle abartılmıyor. Ama bir de Henry Lee Lucas tipleri var ..."

Kuzgunlar masaya döndüklerinde yemeklerinin olmadığını gördüler.

Vig, bu etkinlik için tutulan personelin herhangi bir nedenle tabaklarını alıp götürüp götürmediğini merak ederek etrafına bakındı. Ama hiçbir şey göremedi.

Birkaç saniye birbirlerine baktıktan sonra omuz silkip daha fazla yemek almak için ayağa kalktılar.

Partinin yukarısındaki ağaçlarda oturan Koruyucu kardeşler çaldıkları yiyeceklerin tadını çıkardılar.

"Neredeyse *çok* kolay değil mi?" Haldor büyük bir pirzolanın etrafında Gundo ve Borgsten'e sordu.

"Hayır!"

"Aynı fikirde değilim," dedi Bear. "Gerçek bir meydan okumaya ihtiyacınız var." "Hangisi?"

"Katillerden içki çalmak."

Gundo ve Borgsten gülümseyince Haldor hemen hatırlattı: "Ski'ye kavga olmayacağına dair söz vermiştik."

"Ancak bizi yakalarlarsa kavga çıkabilir."

Kera, Vig'in Valkyrie kız kardeşi Katja ile dans etti çünkü Erin aniden dans pistini terk etmişti.

Erin kızgın değildi ama dikkatini çeken başka bir şey vardı. Kera'nın bunun sadece Erin olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Çoğu insan gibi "iyi geceler" ya da "hoşça kal" veya "seni sonra ararım" demedi. Sadece yürüyüp gitti. Kasıtlı olarak kaba davranmadığı ya da kavga çıkarmadığı nadir anlardan biriydi. Sadece konuşmanın bittiğini düşündü.

"İyi vakit geçiriyor musun?" Katja çalan müzik eşliğinde Kera'ya sordu.

"Evet! Bu harika!"

Erin elinde iki soğuk bira ve bir diyet kola ile döndü. İsveç'ten gelen birayı Katja'ya, Boston'dan geleni de Kera'ya uzattı. Kola onun içindi.

"Ee, bana hâlâ kızgın mısın?" Erin Kera'ya sordu. "Olmalıyım ama-"

"Cazibem seni kazandı mı?"

"Sende hiç cazibe yok. Daha önce öldürülmemiş olmana şaşırdım."

"Şey-"

"Ailenin seni beşiğinde boğmamasına şaşırdım. Okul çocuklarının seni taşlamamasına. Birleşik Devletler hükümetinin seni kazara savaştan zarar görmüş bir ülkeye göndermemesine. Bir okul gezisi sırasında hayvanat bahçesindeki aslan sergisine atılmadığınızı. Olmadığınızı."

"Tamam!" Katja gülmekten belini bükerken Erin havladı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Deniz Kuvvetleri'nde geçirdiğim süre boyunca senden daha kötülerıyla uğraştığımı söyleyemem. Ama eşdeğerleriyle uğraştım. Ve eğer senin gibi sinir bozucu erkeklere katlanabiliyorsam, aynı fırsatı hemcinsim olan bir kadına da verebilirim diye düşündüm. Ama bunu sadece doğuştan gelen feminizmim yüzünden ve eğer yapmazsam Jace bana bağıracağı için yapıyorum."

Erin kuru bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi. "İyi niyetini takdir ediyorum." "Öyle olmalı."

Katja kahkahalar arasında, "Oh, Odin adına," diye mırıldandı. "Siz ikiniz *paha* biçilemezsiniz

birlikte. Şovunuzu yola çıkarmalısınız." "Kapa çeneni," diye tersledi Kera ve Erin.

Birbirleriyle alay etmeleri bir şeydi ama bunu bir Valkyrie'den duymak? Uh ... hayır.

Chloe, Meksika yemeği masası, tapas masası ve kızarmış yemek masası arasında seçim yapıyordu -sonunda üçüne de gitmeye karar verdi- o sırada etrafının diğer Kargalar tarafından sarıldığını fark etti.

Alabama Kargaları, Maine/Kanada Sınır Kargaları, Tri-State Kargaları, Florida Kargaları ve Houston, Dallas, Austin ve San Antonio'yu temsil eden dört Teksas Kargası'nın liderleri sessizce ona bakıyordu.

Onlar tek kelime etmeden Chloe ne konuşmak istediklerini biliyordu.

"Evet," dedi onlara, "eski kocamın burada olduğunu biliyorum. Her neyse."

Alabama Kargaları'ndan Serena, "Eski kocan umurumuzda bile değil, hayatım," diye karşılık verdi. "Tanrı biliyor ya, benim de dört tane var ve o kadar da ilginç değiller."

"Bir rahibeyle yumruk yumruğa kavga mı ettin?" Tri-State Crows'dan Neecy sordu. "Yani... gerçekten mi? Bir rahibe mi?"

"Sanki sen hiç bir rahibeyle kavga etmedin."

"Tabii ki kavga ettim. Onlar bir avuç top kıran, ruh yok eden, şeytan ezici sürtükler ve ben onlara bayılıyorum."

"Çünkü New York'takiler sana iyi davranıyor."

"Bir Katolik yetimhanesinden sağ çıktım. Bu bana rahibeler arasında otomatik kabul puanı kazandırıyor."

"Bakın"-Serena saçlarını kulaklarının arkasına itti-"hepimiz Tanrı'nın Seçilmiş Savaşçıları ile karşılaştık. Birinin dalağını parçalamaya çalıştığı yerdeki yara izleri hâlâ duruyor. Ama hiçbirimiz kasıtlı olarak

Onları. Vatikan'daki eski çocuklar gibi değiller. Bu hanımlar gerçekten zarar verebilir."

"Onları ben aramadım. Onlar bana geldi."

Maine'den Sadie elini kaldırdı. "Bu konuyu dönüp dolaşıp anlatmak yerine neden bize neler olduğunu anlatmıyorsun? Böylesinin daha kolay olacağını hissediyorum."

"Tamam," dedi Kera, sesi bıkkın geliyordu. "Peki Fenrir kimdi?" "Tyr onu bağladığında Tyr'ın elini ısırarak koparan dev kurt," dedi Erin. sabırla açıkladı. "Çünkü bir gün Ragnarok'u onun başlatacağı söyleniyor."

"Tyr mı?"

"Hayır. Fenrir."

"Peki neden onu öldürmüyorlar? Anlamıyorum!"

"Çünkü mantığını kullanıyorsun. Mantık ve tanrıların asla bir arada olamayacağını sana kaç kere söylemem gerekiyor? *Asla.*"

Erin, Kera'nın tüm İskandinav tanrılarının ve devlerinin geçmişleriyle boğuşmasını izledi. Belli ki mücadele ediyordu ... ki Erin bundan büyük keyif aldığını itiraf etmek zorundaydı.

Erin daha fazla içki için garsonlardan birine işaret etti. Kendisi için değil, Kera için. Deniz kuvvetlerinde geçirdiği yıllar Kera'ya içkisini nasıl tutacağını öğretmişti ama tam olarak ne zaman durması gerektiğini değil. Erin ise iki içki sınırına bir süre önce ulaşmıştı.

"Hey!" diye bağırdı Dev Katil partinin ortasında aniden. "*İçkimizi kim alıyor lan?*"

Kera, Erin'e "Loki'nin kaç tane canavar çocuğu var?" diye sormadan önce uzun bir süre çılgılık atan Katil'e baktı.

"Loki'nin pek çok çocuğu var, ama endişelenmeniz gerekenler dev dişi Angrboða'dan olan üç çocuğu. Kurt Fenrir. Yılan Jörmungandr. Ve Hel. Hepsi de *çok hoş* varlıklar," diye şaka yaptı.

"*İçkilerimiz nerede?*"

Kera hâlâ çılgılık atan Katil'i işaret etti. "Endişelenmeli miyiz-" "Hayır."

"Tamam o zaman."

Bir garson Kera ve Erin'in önüne bir bira ve bir diyet kola koydu.

Stieg Engstrom aniden yanlarında belirdi, gözleri dans pistindeydi. "Bu da ne?" diye sordu.

"Ne ne?"

Erin ve Kera'nın yanına çömeldi ve işaret etti. "Bu."

İşaret ettiği yere baktılar ve Kera, "Bu bizim *normal* evrende-" diye cevap verdi.

"İskandinav tanrıları normal evrendir," diye hatırlattı Erin ona. "- bağlantı diyelim."

"Ve bu senin için sorun değil mi?"

Erin Stieg'e baktı. "Sanki masada sevişiyorlarmış gibi davranıyorsun."

"Jace ile bir Koruyucu mu? Bu doğru değil."

"Ona karşı bir şeyler mi hissediyorsun?" Kera sordu. "Kız kardeşim gibi."

"Becermek istediğin bir kız kardeş mi? Üvey kız kardeş gibi mi?" Stieg gözlerini Erin'e dikti. "Neyin var senin?" "Bu geçerli bir soru."

"Hastalıklı bir soru. Ben sadece onu koruyorum. O zayıf ve uysal."

Erin ve Kera tekrar Jace'e baktı. Jace masalardan birinde oturuyordu - gerçekten şaşırtıcı, çünkü Jace bir parti olduğunda genellikle ağaçlara yapışırdı - Ski Eriksen ile birlikte. İkisi de gülüyor ve konuşuyorlardı.

Jace Berisha konuşuyordu. İsteyerek!

Sadece bir Kuzgun'un böyle bir sorunu olabilirdi.

"Bence çok tatlı bir çiftler," diye karşı çıktı Kera. "Ve adam ona karşı çok tatlı. Bununla nasıl bir sorunun olabilir?"

"Boş ver onu, Kera. Engstrom sadece Koruyucular Kuzgunlar'a aptal dediği için kızgın. Thor gibi aptal."

Stieg Erin'e doğru eğildi çünkü muhtemelen ona bağıracaktı ama bir Dev Katil masanın önünde durdu ve "*İçkimizi mi çaldın?*" diye bağırdı.

Erin omuz silkti. "Hayır."

Katil homurdanarak yan masaya doğru yürüdü ve "*İçkimizi mi çaldın?*" diye bağırdı.

"Biz Thor kadar aptal değiliz," diye ısrar etti Stieg, üçü de Katil'in tüm masaları dolaşıp aynı cümleyi bağırmasını izliyordu. "Asla *o kadar* aptal olmayacağız!"

"Tatlım," diye hatırlattı Kera ona, "bu senin düşündüğün kadar çok şey söylemiyor."

Jace'in dans pistinin yakınındaki bu masaya nasıl geldiklerine dair hiçbir fikri yoktu. Genelde ağaçların arasında kalırdı ama Ski susadığını söyleyince onunla birlikte soda almaya karar vermişti ve ağaçlara geri dönmeyi başaramamışlardı. Bunun yerine bir masaya oturdular ve sohbetlerine devam ettiler.

Onların güzel sohbeti. İkinci Pön Savaşı hakkında.

Doğruydu. Roma ve Kartaca arasındaki savaşı Jace kadar ilginç bulacak pek fazla insan olduğunu sanmıyordu ama Roma tarihine hayrandı.

Hiç yaşamadığı için mutluydu ama yine de bu konuda okumayı ve artık İlk Hayat'ından kurtulduğu için bu konuda filmler izlemeyi seviyordu. Doyamıyordu.

Savaşlarla ve sıkı karın kaslarına sahip yakışıklı İngiliz erkeklerle dolu filmler her zaman kardeş Kargaların ilgisini çekerdi ve izleme odası hızla dolar, herkes patlamış mısır ve şeker dağıtır, savaşlar sırasında tezahürat yapar ya da savaş tekniği kusurlarına işaret ederdi. Bu, Jace'in diğer insanlarla birlikte yapmaktan hoşlandığı birkaç şeyden biriydi. Ama Chloe dışında herhangi bir Karga'yla o filmlerin arkasındaki gerçek tarih hakkında konuşmaya kalkıştığında... unut gitsin. Kız kardeşlerinin gözleri donuklaşıyor ya da "sıkıldım" sesleri çıkarmaya başlıyorlardı. Bu yüzden Jace zahmet etmedi.

Ski'nin Mezopotamya'daki ilk savaşlardan dünyadaki son savaşlara kadar çoğu askeri tarih konusunda bilgili olması dışında Ski'yle bunları tartışmaya da zahmet etmezdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, ondan çok daha fazla şey biliyordu. İstatistiklerden bahsedebilirdi.

-Ölü sayısı, savaşa katılan lejyon sayısı, kaç şehrin ve küçük kasabanın yok edildiği, hatta bazı Roma savaşları ve muharebeleri için kaç kölenin satıldığı, çünkü Romalılar her şeyin kaydını çok titiz bir şekilde tutarlardı; bir yandan da o dönemde dünyayı yönlendiren politikayı çok iyi anlıyordu.

Muhteşem biriydi. Zeki ve yakışıklıydı.

Tanrım, ağzının suyu mu akıyordu? Sadece ona bakıp ağzının suyunun aktığını hissediyordu.

Acınacak haldeydi, değil mi?

Erkeklerle pek tecrübesi yok gibiydi. Eski kocası ve onun dalkavuklarıyla uğraşmak gerçek bir deneyim sayılmazdı. Ve son zamanlarda Kera yüzünden Kuzgunlarla takılmak da pek sayılmazdı. Hepsi ona öfkeli küçük bir kız kardeş gibi davranıyordu. Ve onunla cinsel olarak ilgilenmedikleri için, onlarla hiçbir şey yapmadan konuşabiliyordu.

endişeliydi. Onları ayartmaya çalışmıyordu, sadece Erin'in onları aşağılamasını ya da Annalisa'nın kafalarını karıştırmasını engelliyordu.

Yine de Ski Eriksen'i dinlemek . . .

Dinlemek. Kahretsin. Dinlemiyordu. Sadece onun yüzüne bakıyordu ve o da ona bir şey soruyordu.

"Pardon?" diye irkilmemeye çalıştı.

"Seni sıkıp sıkmadığımı sordum. Sanırım sıkıyorum."

"Hayır," dedi çok hızlı bir şekilde. "Hayır, sadece

..." "Sadece ... ne?"

"Ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum."

"Ne yapıyorsun? Ne yapman gerektiğini düşünüyorsun?" "Bilmiyorum. Sorun da bu zaten. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

yapıyorum. Burada oturup senin ölü sayıları ve Hannibal'ın süvarilerindeki at ve fil sayıları hakkında konuşmanı dinlemek hoşuma gidiyor. Seni günlerce bu konuda dinleyebilirim ama bu bir ilişkinin gelişmesine yardımcı olacak bir diyalog değil."

"Hayır. Bu beni sadece senin üniversite profesörün yapar."

Jace omuz silkti. "Ben bilemem. Hiç üniversiteye gitmedim."

"Gitmelisin. Parasını Kargalar ödeyecek. Yine de anlamalısın, sen zaten profesörlerinin bileceğinden çok daha fazlasını biliyorsun. Bu bazılarını kızdırabilir ve seni sıkabilir."

"Fark etmez."

"İnan bana, orada oturup Norveç tarihi dersinin Viking bölümünü tamamen berbat etmelerini dinlerken fark ediyor. Neredeyse fiziksel olarak acı veriyor."

"Hayır, yani önemli değil -en azından henüz değil- çünkü lise diplomam yok."

Ski kaşlarını çatı. "Yok mu?"

"Ben"-ellerini kaldırdı ve parmaklarıyla tırnak işareti yaptı-" 'evde eğitim aldım'. Çünkü o insanlar bana sadece kötülük ve yalan öğreteceklerdi."

"Anlamıyorum. O zaman bu kadar çok dili nasıl öğrendin?"

"Latince'nin temellerini öğrendikten sonra, ki babam ölmeden önce bana öğretmeye başlamıştı, Roman dilleri neredeyse korkutucu derecede kolay hale geliyor. Ayrıca, büyükannem bana Romence öğretti, ki bu dilin özünde Fransızca, İtalyanca ve İspanyolca var. O ve amcalarım bana bir Hint-Avrupa dili olan Arnavutçayı da öğrettiler. Ve sonra tarikat bana ısrar etti

İbranice, eski Farsça, eski Sümerce, Kıpti -ki bu eski Mısırca-Arapça ve Aramice öğrenin."

"Peki ya Rusça?"

"Büyükannem beni Rusça'ya başlattı ve Rusça öğrenerek Lehçe'yi, Çekçe'yi vb. çok daha kolay öğrenebilirsiniz ve Rusça'yı o kadar çok sevdim ki, büyükannemin yapmaya hiç vakti olmadığı şeyi kendime öğretmek gerçekten kolay oldu."

"Eski İskandinavca biliyorum" demeden önce bir süre ona baktı. "Evet, biliyorsun. Ve bununla gurur duymalısın. Zor bir iş."

"Zaten biliyorsun, değil mi?"

Jace omuz silkti ve itiraf etti, "Sayılır."

"Evet." Ski sandalyesine geri oturdu. "Sana GED'ni almalıyız, böylece seni üniversiteye mümkün olduğunca çabuk sokup çıkarabiliriz."

"Neden?"

"Böylece dil alanında yüksek lisans ve doktora yapabilirsin."

"Neden?"

"Çünkü seninki gibi bir yetenek fark edilmeden gidemez. Ve dürüst olmak gerekirse, eğer Bear başımın belası olmasaydı, fark edilirdi."

"Yani farklı diller mi biliyorum? Ne olmuş yani? Bu kadar büyütülecek ne var?"

Ski eğildi ve yan masada oturan Dev Katil'le konuştu. Norveççe konuşuyordu. Katil ona ters ters baktıktan sonra, "İngilizce, dostum. Burası *Amerika*. Duh."

Ski şimdi ona bakıyordu. "İşte bu yüzden. *Duh*."

Jace başını salladı. "Ne demek istiyorsun, Koruyucular Katillerin içkilerini mi alıyor?" diye fısıltıyla sordu, Ski'nin Katil'e ne söylediğini kolayca anlamıştı.

Ski güldü. "Bütün gece bunu yaptılar."

"Katillerle uğraşma," diye gülerek azarladı. "Onlar amaçlarına hizmet ediyorlar."

Kollarını masaya dayayan Ski eğildi ve sordu: "Hangisi?"

Jace vereceği cevabı uzun uzun düşündü... çünkü gerçekten bir cevabı yoktu. Ama son anda, "Amaçlarını anlayacağız," dedi ve işaret parmağını kaldırarak vurgu yaptı, "Ragnarok geldiğinde."

"Çok güzel bir

kurtarış." "Ben de

öyle

düşünmüştüm!"

Büyük Peygamber'i arka bahçede oturmuş gökyüzüne bakarken buldu. Baktığında tek gördüğü yıldızlar ve bulutlardı ama Büyük Peygamber'in çok daha fazlasını gördüğünü biliyordu. Her zaman görmüştü. Çocukken bile bir varlıktı. Bu dünyada hepsinin hak etmediği bir varlık.

Onu tuzağa düşürmeye çalışan, gerçeklerini kontrol altına alma umuduyla onu hapse atmaya çalışan bu insanlar, dünya sona erdiğinde büyük acı çekeceklerdi. Hepsi acı çekecekti.

Ama özellikle o kız.

Ona en büyük hediye verilmişti. Onun karısı olma hediyesi. Büyük Peygamber'in karısı ve o bunu geri çevirdi. Bir aptal gibi. Kayıp, kalpsiz bir aptal.

Sonunda, o kız kendisine verilen hiçbir şeyi hak etmemişti ve bunu bıraktığı için çekeceği acı büyük olacaktı. *Hem* bu dünyada hem de öbür dünyada.

Onun yanında oturarak sabırla konuşmasını bekledi.

Onu istemişti ve o da gelmişti. Düşünmeden, sorgulamadan. Olması gerektiği gibi.

On dakika boyunca konuşmadı ama sonunda ona döndüğünde, varlığından dehşete düştüğünü hissetti. Sadece *ona* baktığı için bile.

"Geri dönmesi gerekiyor," dedi. "Onu kurtarmamız gerek. Seninle konuşacaktır."

Yutkundu ve "Peki ya gelmezse?" diye sordu. "Zorla onu."

Başını sallayarak yanından ayrıldı. Yardım edebilecek küçük bir ekip kurmuştu. Ama elbette haklıydı.

Jacinda onunla konuşacaktı. Ne de olsa Jacinda'nın annesiydi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kera aniden Jace'in yanına oturdu. Doğrudan onun sandalyesine, ikisi de zar zor üzerinde durana kadar onu iterek.

"Merhaba, Kera."

"Merhaba, Jace."

Gülümsedi. Ve sonra gülümsemeye devam etti.

"Partinin tadını çıkarıyor musun, tatlım?" Jace sordu. "Eğleniyorum. Partimin tadını çıkarıyorum."

"Kera . . . biraz sarhoş musun?"

"Hayır. Çok sarhoşum. Ama bu o kaltağın suçu," dedi etrafı işaret ederek. Erin bir yerlere gittiğinden beri. "Bana sürekli içki veriyor."

"Onları almak zorunda değilsin."

"Ama çok lezzetliler." Sonra sessizce ilahi söylemeye başladı. "Lezzetli, lezzetli, lezzetli, lezzetli."

Jace, Kera'nın devam edeceğini düşündü ama birden Ski'yi işaret etti. "Sen, penisli olan."

Ski'nin gözleri sevimli ve şapşal gözlüklerinin ardında irileşti, kahkahalarını durdurmak için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bu kıza bir tanrıçaymış gibi davranacaksın. Anladın mı beni?" Kera'nın gözlerinde aniden yaşlar belirdi. "Neden biliyor musun?" diye sordu biraz boğazı düğümlenerek. "Çünkü panolarımı suiistimal etmeyen tek kişi o."

Ski başını kaşıdı ve hızla gözlerini kaçırdı. Diğer tüm Klanlar son Pano Olayını duymuştu. Bir şenlik ateşi yakılmıştı. Ve dans etmişlerdi. Ve "Biz Şampiyonuz" şarkısı söylenmişti.

Pek hoş olmamıştı.

Ancak Kargalar, Kera'nın panolarını kendilerini kontrol etme girişimi olarak görüyorlardı ve bu, kadınların tanrıçaları ve liderleri dışında kimsenin yapmasına izin vermeyecekleri tek şeydi. Kera, "yeni kız" olarak paniğe yol açmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Yine de Kera gerçek bir Karga'ydı - o gece olanları kısa sürede affetmeyecek ya da unutmayacaktı.

Ne yazık ki, Kera aniden partinin etrafını işaret edip "*Buradaki hain sürtüklerin aksine!*" diye bağırdığında *bu* doğrulanmıştı.

Kargaların adeti olduğu üzere, Kera'nın sarhoş patlaması neşeli tezahüratlarla karşılandı. Çünkü onlar Karga'ydı ve Jace'in tüm kız kardeşleri gülünçtü.

"Gördünüz mü?" Kera Ski'ye sordu. "*Hepsi* sürük. Ama benim Jace'im değil." Kolunu Jace'in omuzlarına doladı ve ona sarıldı. "Asla benim Jace'im değil. Eğer ona zarar verirsen... Erin'e o güzel yüzünü yaktırıyorum!"

"Tamam," dedi Jace, Kera'nın kolunu iterek - şimdi onu o kadar sert sıkıyordu ki, gerçekten acıtmaya başlamıştı ... ve muhtemelen bir şeylerini kıracaktı - "Belki de seni yatağa götürmeliyiz."

"Neden?" Kera etrafına bakındı. "Gece daha yeni başladı!"

Ski, Jace'in arkadaşından utandığını anlayabiliyordu ama nedenini bilmiyordu. Bunlar Vikinglerin torunlarıydı. İçmek ve sonra da partilerde kendilerini utandırmak yaptıkları şeydi.

Koruyucular bile birkaç kadehten sonra nihayet ağaçlardan inmiş ve etrafta dikilmiş, dans pistindeki diğer herkesi izliyorlardı.

Ama Ski onlardan utanıyor muydu? Hayır. Jace de utanmamalıydı. Sarhoş arkadaşların en iyi yanı nedir? Oldukça dürüst olmaları. Bazen bu çok incitici şeyler söylenmesi anlamına geliyordu ama Kera'nın durumunda bu sadece Jace'i ne kadar önemseydiğini gösteriyordu. Onun hakkında söyleyecek yeterince güzel şeyi yok gibiydi.

"Üzgünüm Jace," diye gürledi alçak bir ses ve Ski başını kaldırıp Vig Rundstöm'ü gördü. "Benden kaçtı."

"Sorun değil," dedi Jace küçük bir kahkaha atarak.

"Harika biri değil mi?" Kera onlara sordu. "Onu seviyorum."

Rundstöm'ün yüzünün bir tarafı kalktı. Biri buna gülümseme diyebilirdi. Belki de. Ya da küçük bir vuruş.

"Bak bana ne verdi!" Kera kolunu uzattı, bu sırada neredeyse Jace'i yumrukluyordu. Bileğinden ince gümüş zincirli bir bilezik sarkıyordu. "Güzel değil mi? Baksana." Jace ve Ski gülümseyip başlarını sallayınca kadının gözleri kısıldı. "*Bak* dedim."

Şimdi korktukları için hem Jace hem de Ski eğildiler. "Bu bir tekne."

"Bu bir *snekkja*," diye homurdandı Rundstöm. "Uzun bir tekne."

Ski tılsımı iki parmağının arasında kavradı ve daha yakından bakabilmek için gözlüklerini çıkardı. Bu kadar küçük bir parçada ne kadar çok ayrıntı vardı. Yelkenleri, yuvarlak kalkanları, kürekleri, hatta küçük başlarını bile seçebiliyordu.

Erkekler. Vig Rundstöm gibi bir kasabın böylesine güzel işler yapabileceğini düşünmek Ski'yi hayrete düşürüyordu.

"Bunu kendin mi yaptın, Raven?"

"Evet."

"Bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum. O ellerle değil."

Siyah saçları ve büyük sakalının ardına gizlenmiş karanlık yüzünden derin bir hırıltı yükseldi.

Rundstöm soyu 600'lü yıllardan beri değişmemişti. Vig Rundstöm tam bir Viking'di. Çoğundan daha fazla. Sadece resmi tamamlayacak yuvarlak kalkanı ve kürk pelerini eksikti. Adamda kesinlikle modern olan hiçbir şey yoktu, bu yüzden eşi olarak savaşçı bir Karga seçmesi Ski'yi şaşırtmadı. Sadece çok gelişmiş bir dişi olan Kera'nın bir Neandertale tahammül etmesi onu şaşırtmıştı.

Ama Ski'nin büyükbabasının her zaman söylediği gibi, "Herkes kendi yoluna."

"O *Mjölnir* kolyesini de sen mi yaptın?" Ski şimdi Kera'nın boynundaki Thor'un çekicini temsil eden kolyeyi inceleyerek ve vücutlarında -diğerleri gibi tanrılarının rünü değil- dev çekiçler taşıyan Dev Katillere bariz bir tokat atarak sordu. Bu kolyeyi bir Karga'nın boğazında görmek onları çok kızdırmış olmalı.

Kuzgun karşılık olarak homurdandı. "İyi iş çıkardın."

Bir homurtu daha, ama bu sefer Kera Viking'inin göğsünü okşadı. "Kibar ol. Zengin görünüyor."

Ski sırıttı. "Öyleyim."

Jace öksürdü ama hemen başını eğdi.

"Gördün mü?" Kera dedi ki. "O zengin. İyi davranırsan eşyalarını satın alır. Değil mi? Onun eşyalarını satın alacak mısın?"

"Şey-"

"Dedim ki," diye homurdandı, sesi kısıktı, "onun eşyalarını alacaksın... değil mi?" Ski, Jace'e bakmaya cesaret edemedi. "Doğru."

"Güzel." Kera ayağa kalktı, tökezledi ama aslında hareket etmiyordu, doğruldu. "Belki biraz kahve?"

Rundstöm homurdandı, başını salladı, kolunu Kera'nın beline doladı ve onu götürdü.

Ski başını salladı. "Tyr'ın adaleti adına, o tam bir Viking."

"Yani ... işte bu n o k t a d a y ı z , " diye bitirdi Chloe diğer Karga liderlerine. Neecy, "Bir rahibeye neden saldırdığını hâlâ açıklamadın," diye sorana kadar sessiz kaldılar.

"Çünkü beni rahatsız ediyordu," diye karşılık verdi Chloe. "Bu yeterince iyi değil mi?"

"Hayır."

"Ama bu Brianna *denen* kızın Gullveig *olduğundan* emin misin?" diye sordu Serena. "Başka ne olabilir ki?" diye sordu bir başka Karga lideri.

"Bir LA ajanı mı?" Chloe boş bakışlarla karşılaşınca, "Hollywood'un nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Betty bir keresinde ele geçirdiği o minotora, doksanlarda müşterisini kazıklamaya çalıştığını düşündüğü o stüdyo başkanına davrandığından daha iyi davranmıştı. Onunla işi bittiğinde, adam İsrail'de bir kibbutz'a katıldı. Yahudi bile değil."

Serena öne doğru eğildi. "Sevgilim, onun doğru kişi olduğunu ve Gullveig'in bir yerlerde bir köpeğin içinde dolaşmadığını doğrulasan iyi olur."

"Ve bunu Tüm-Klan toplantısından önce öğrenmen gerekiyor," diye ekledi Neecy. "Sessizler, Kargaları Dokuzlar'ın dışına itmek için her türlü bahaneyi arıyorlar. Onlara fırsat verme."

Chloe bir an düşündü. "Müdür-" "Derisini kaybeden mi?"

Chloe, Neecy'nin sorusu üzerine başını salladı. "Cenazesi yarın." Saatine baktı. "Bugün olsun. Yardley'nin gitmesi gerekiyor ve eminim Brianna da orada olacak."

"Neden?"

"Yönetmen yaptığı iddialı bir filmle Akademi Ödülü kazandı. Bir sürü isim orada görünmek, fotoğraf çektirmek, gevezelik etmek için orada olacak."

"Cenazede mi?" Serena'nın dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Burası dinsiz bir eyalet değil mi?"

"Eskiden sadece Güney Kaliforniya'ydı, ama teknoloji patlamasından bu yana Kuzey Kaliforniya da onlara yetişmeye başladı." Chloe bir nefes verdi. "Tamam. Yardley'i Yardley'i ekibiyle birlikte cenazeye göndereceğiz. Ben de Brianna'nın ofisine ve evine bir ekip göndereceğim. Bakalım başka bir şey bulabilecek miyiz. Gerçi ne aramamız gerektiğini bilmiyorum." Omuz silkti. "Deriden bir sunak mı?"

"Bir keresinde onlardan birini görmüştüm," diye itiraf etti Serena. "İğrençti. Ve şaşırtıcı derecede pis kokuyordu."

Neecy, "Bir şeyler ara," diye ısrar etti. "O All-Clan toplantısına hiçbir bilgi olmadan gidemezsin. Sessiz seni çarmıha gerer."

Serena bir grup kadın ve bir adam geçerken pencereden dışarı baktı, gözleri kısıldı. "Eski kocan bütün o Valkyrielerle burada ne yapıyor?"

"Beni kavgaya kışkırtmaya çalışıyor ama Erin'e bu partide kavga çıkarsa bunun benim yüzümden olmayacağına dair söz verdim."

"Özellikle de o rahibeyi yumrukladıktan sonra," diye mırıldandı

Neecy. "Bunu gerçekten unutmalsın."

Serena ayağa kalktı. "Aklında bu kadar çok şey varken, neden Eski kocanı eğlendirmek mi?"

Chloe sırtıttı. "Hanımlar-"

"Oh, hadi ama! Eğlenceli olacak. Sen küçük Gullveig sorununa odaklan-" "Bir tanrının bu dünyaya zorla girmesinin *küçük* bir sorun olduğundan emin değilim." "Kapa çeneni, Neecy. Biz de eski sevgilini yolumuzdan çekeriz."

Chloe gözlerini Serena'ya dikti. "Peki bunu nasıl yapacaksınız?"

"Sen hiç merak etme. Bu işi halledeceğimize güven."

"İşte burada bir sorunumuz var." Chloe güldü. "Siz sürtüklerin hiçbirine güvenmiyorum."

"İçecek bir şey ister misin?" Ski sordu. "Bu harika olur."

"Ne istersin?"

Jace panikledi. Daha önce hiç içki içmemişti, bu yüzden ne sipariş edeceğini gerçekten bilmiyordu. Bu yüzden gece boyunca kız kardeşi Kargalar tarafından sipariş edildiğini duyduğu içkilerden birini ağzından kaçırdı. "Dirty martini!"

Ski bazen kırpışan gözleriyle ona baktı. Tekrar denedi. "Uh . .

. Kamikaze?"

Başını yana eğdi. "Southern Comfort on the rocks?" Hâlâ bakıyordu.

"Singapore Sling!"

"Singapur Sling'in içinde ne var, Jace?"

Çenesini ovuşturdu. "Likör mü?" "Jace, gerçekten ne istiyorsun?"

"Sprite."

"Bunu neden söylemedin?"

"Şey, herkes içiyor."

"Evet. Herkes içiyor." Dans pistine baktı. Pek hoş değildi.

Kanatlar dışarıdaydı. Dans hareketleri denenmiş ve başarısız olunmuştu. Kera gibi bazıları sadece orada duruyor, ellerinde birayla başlarını hareket ettiriyor, bazen kalçalarını sallıyor, gözleri kapalıydı. Kera aslında çalan müziğe göre değil, kafasının içinde duyduğu bir şeye göre hareket ediyordu.

Sonra Alessandra ve birkaç Valkyri kollarını havaya kaldırmış kıvranıyordu.

Çok fazla kıvranıyorlardı.

Sonra Kuzgunlar vardı. Eesh.

İri adamlar dans etmeye çalışmamalıydı. Tabii Siggy değilse.

Siggy kışını en iyileriyle birlikte hareket ettirebilir, hatta dans pistindeki becerileriyle tanınan Tri-State Crows'a bile ayak uydurabilirdi.

"İçki içmek sana bunu yaptırır, Jace. Bildiğin gibi," diye devam etti Ski, biraz da kendini beğenmiş bir tavırla, "Koruyucular o kadar sarhoş olmazlar."

Jace cevap vermedi. Sadece işaret etti. Gundo kafasını Dev Katil'in şehvetli göğüslerine gömmüştü ve Borgsten hızlı bir şarkıda yavaşça dans ederken Gundo'nun sırtına yaslanmıştı. Diğerleri bir sıra oluşturmuş, kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamış, sözleri olmayan bir şarkıya eşlik ediyorlardı. Norveççe.

Ski ürperdi. "Hayal kırıklığına uğradım. Sprite'ınızı getireyim."

"Buz gibi bir şişe lütfen."

Ski uzaklaştı ve Erin hemen onun yerini aldı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu kızıl saçlı kadın.

"Sence Singapur Sling'i mi tercih etmeliydim?"

"İçki değil, ahmak. Ski Eriksen sana asılıyor ve sen ne yapıyorsun? Konuşuyor musun?"

"O hamle yapmıyor." "Neye karşı duruyorsun?" Arkasına baktı. "Bir duvara."

"Doğru. Bir duvar. Ski Eriksen gibi bir adam senin gibi seksi bir hatunu neden duvara yaslar biliyor musun? Seninle öpüşebilmek için. Ama sen konuşmaya devam ediyorsun. Genelde sana tek kelime söyletemiyoruz ama şimdi susmuyorsun."

"Harika bir sohbet yapıyorduk." "Evet. *Stalin* hakkında."

"Diktatörleri büyüleyici bulduğumu biliyorsun. Caligula. Hitler. Dalai Lama."

"Dalai Lama mı?"

"O sıcak, şefkatli gözlere güvenme. Karanlık bir ruhu saklıyorlar."

"Tamam, yardımına ihtiyacın olduğunu görüyorum, Jace."

"Gerçekten ihtiyacım yok."

"Ama arkadaşlar bunun içindir."

"Çoğu arkadaş beni yalnız bıraktı." "*İyi*
arkadaşlar değil."

Ski onun Sprite'ı ve kendisi için bir Norveç birasıyla döndü. Açılmamış şişeyi Jace'e uzattı.

Sırıtarak, "Bear şu şekil değiştiren barmenle sohbet ediyor. Sanırım ondan hoşlanıyor. Neden bilmiyorum ama neyse."

"Kaba olma. Bear çok sevimli biri." "Öyle mi?"

Erin parmaklarının ucunu şakağına götürdü. "*Bear* bile biraz alıyor mu?"

"Sadece onunla konuşuyor," diye düzeltti Jace.

Ski omuz silkti. "Bear'a göre bu da onun biraz alması demek." "Gördün mü?" Erin Jace'e sordu. "Bana ihtiyacın var."

"Gerçekten yok."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" "Erin bana biraz getirmeye çalışıyor." "Oh. Teşekkürler, Erin."

"Ona teşekkür etme. Kötü davranışlarına devam edecek. Lev'in kıcını yalaması gibi. Ona 'Hayır. Kötü' demelisin. Ve kötü davranışı sürdürmemeyi öğrenene kadar ona parmağını sallama."

Ski güldü ama Erin sadece gözlerini devirdi.

"Sizi buradan çıkarmalıyım," dedi Erin. "Ya da bunu kendi başımıza halletmemize izin verebilirsin." "Ama zaten çok kötü yaptınız."

Jace yumruğunu kaldırdı ama Ski hemen onu yakaladı ve yanına çekti. "Öylece gidebiliriz," dedi Jace'e küçük bir göz kırparak.

"Ve herkes bunun hakkında konuşsun mu?" Erin eğildi ve fısıldadı, "Bu sürtüklerin nasıl olduğunu bilirsin."

"Senin gibi deli mi?" Jace sordu.

"Eminim herkesin dikkatini dağıtabilirim."

"Lütfen herkesin dikkatini dağıtma," diye iç geçirdi Jace.

Erin bir Dev Katil'in tökezleyerek geçmesini izledi, gözleri Jace'in sadece yırtıcılar ve avlarla ilgili doğa filmlerinde gördüğü bir şekilde ona kilitlenmişti.

"Hey, Geirr Eklund," diye seslendi Erin. "Kuzgunların bütün gece içkini çaldığını biliyorsun, değil mi?"

Hayır, çalmamışlardı ama Erin dürüstlük gibi küçük bir şeyin kendisiyle bir hedef arasına girmesine asla izin vermezdi.

Eklund durdu ve Erin'in yüzüne odaklanmak için gerçekten çok uğraştı. "Ne dedin?"

"Beni duydun!" Dramatik bir şekilde hâlâ oldukça ayık olan Stieg'i işaret etti. "O yaptı. Yakalayın onu! *Hırsız yakalayın!*"

Zavallı Stieg, Eklund'un üzerine atlamasından ve iki iri adamın sertçe yere çarpmasından önce şok olmuş gibi bakmak için sadece bir dakikası vardı. Oradan diğer Kuzgunlar ve Katillerin atlaması saniyeler sürdü. Valkyrieler onları alkışlarken Kargalar dans etmeye devam etti.

"Stieg'le derdin ne senin?" Jace sordu ama Erin cevap vermek için döndüğünde bir Katil onlara doğru geldi. Adam cidden sarhoştur ve Jace ne yaptığının farkında olduğundan bile emin değildi. Erin'i yolundan iterek beceriksizce Jace'e doğru hamle yaptı.

Ski uzanıp iri adamı tek eliyle yakaladığında, Erin yumruklarını kaldırmış, onu geri püskürtmeye hazırlanıyordu. Parmaklarını Katil'in boynuna dolayan Ski, onu döndürdü ve dizlerinin üzerine çöktürdü.

Katil yukarı uzanıp Ski'nin kolunu yakaladı ama kolunu tutar tutmaz Ski onu yere itti, ardından ayağını sırtına bastırarak onu olduğu yerde sabitledi.

Ayağının altındaki Viking'den muhtemelen elli ila yetmiş kilo daha az olan Ski'nin Katil'i yerde tutmayı başarması onu şaşırtmıştı ama bunun cüsseleri ne olursa olsun tüm Koruyucuların sahip olduğu bir yetenek olduğunu duymuştu. Okuduklarına göre baykuşlar avlarını bu şekilde yakalıyor ve tutuyordu.

Bu da Jace'e göre Koruyucuların inanılmaz derecede güçlü bacaklara ve onlarla birlikte gelen kalçalara sahip olduğu anlamına geliyordu. Profesyonel futbolcular gibi.

Ski'nin yere yatırdığı adama sakince bakmasını izledi. Katil ne kadar çırpınırsa çırpınsın kaçamıyordu. Jace'in hoşuna giden şey Ski'nin sakinliği idi. Başkalarına soğukluk gibi gelebilirdi. Kopukluk.

Ama öyle değildi. Ne kızgındı ne de Viking öfkesiyle kontrolden çıkmıştı. Sırf eğlence olsun diye de katılmıyordu.

Bir meydan savaşının ortasında, Danski Eriksen sağlam ve net bir mantığın timsaliydi.

Ve tam o bunları düşünürken, adam o iri yeşil gözleriyle başını kaldırdı ... ve gülümsedi. Ona.

Jace'in nefesi ciğerlerini terk etti, dizleri biraz güçsüzleşti ve elleri titredi.

Ya anevrizma geçiriyordu ya da inanılmaz derecede tahrik olmuştu.

İkisini de hiç tecrübe etmediğinden -ama ikisi hakkında da bir şeyler okuduğundan- tam olarak emin değildi.

Ski paniklemeye başladı. Jace'in yüzündeki ifadeyi anlamamıştı.

Babasının "*Bir Karga ile avının arasına asla girme*" şeklindeki bilgece sözlerini unutmuştu ve Katil'in aptalca Jace'in peşine düşmesini engelleyerek tam da bunu yapmıştı. Tabii aslında Jace'i saldırıdan korumaktan çok, onu Katil'i yok etmekten ve yarın uyandığında bunun için suçluluk duymaktan korumuştur.

Jace'e öfke kaynaklı ağlama krizlerinden biri sırasında birkaç saatini harcamak istememişti, bu yüzden hareketi düşünmek yerine tepki vermişti.

Muhtemelen şimdi kızgındı ve harika randevuları her halükarda sona erecekti.

En azından bundan bir randevu daha çıkarmaya kararlı olan Ski özür dilemek için ağzını açtı ama Jace'in eli aniden onunkine kaydı.

Şaşkınlıkla, onun büyük elini saran küçük eline baktı. Sonunda bakışlarını onunkilere çevirdiğinde, gülümsedi ve sordu, "Um... benimkini görmek ister misin-"

Çok iyi bir İsveç birası şişesi yanlarından uçup başlarının arkasındaki duvara çarpınca ikisi de hızla geriye yaslandı.

"-Oda mı?" Jace omzundaki bardağı ve birayı fırçaladıktan sonra sözlerini bitirdi.

Odasını görmek istiyor muydu? Hayır. Yatağına balıklama dalmak istiyor muydu?

Tyr adına, *evet*.

"Uh-huh," diye başardı, lanet olası arzu onu boğuyordu.

Bacağını savurarak ayağının altındaki adamı uçurdu ve kendini o yığılmadan zar zor kurtarmayı başaran Stieg Engstrom'a çarptı.

Ne yazık ki Ski onun için zerre kadar üzülmeydi. Kuzgun kaçmaya çalıştığı kavganın içine geri atıldığında bile.

Erin söz verdiği şeyi yapmıştı. Dikkat dağıtmak mükemmeldi. Herkes kavgaya, içmeye, kavga etmeye ve içmeye ya da mutfaktan yeni çıkan taze makarna ve peynire o kadar odaklanmıştı ki, Jace'le birlikte partiden çıkıp üç kat merdiven çıkarak Jace'in odasına vardıklarında kimse fark etmedi.

Jace kapıyı iterek açtı ve Ski'yi içeri götürdü. Kollarını Ski'nin beline dolamıştı ve Ski daha hiçbir şey düşünmeden Jace onu duvara doğru itti. Çünkü ondan başka bir şey düşünemiyordu.

Yine de Jace aldırıyor gibiydi. Elleri onun saçlarına gömüldü.

Ski onu kendine doğru çekti ve ağzını onunkine yaklaştırdı. Çenesini çoktan kaldırmış, dudaklarını ayırmıştı. Onun kendisini öpmesini istiyordu ve Ski onu bunaltmak istemiyordu.

O, çoğunlukla normal İlk Hayatları olan kız kardeşi Kargalar gibi değildi. Jace, Ski'den önce sadece bir erkekle birlikte olmuştu ve o adam da devasa bir pislikti.

Bu yüzden Ski endişeliydi.

En azından onu öpene kadar endişeliydi. Ta ki ağzı onunkine değene ve parmakları saçlarının tellerine dolanırken bile tüm vücudunun gevşediğini hissedene kadar.

Yine de hâlâ biraz gergindi. Adam onun ağzını tutarken bunu hissedebiliyordu. Ama dili onunkinin üzerinde kaymaya başlayınca gerginliği kaybolur gibi oldu ve daha cesur davranarak ayak parmaklarının üzerinde yükselirken vücudunu onunkine doğru bastırdı.

Ski ellerini aşağı kaydırды ve onun kalçalarını kavradı, kalçalarını kasıklarına doğru sıkıca çekti, boğazına takılan nefesi sevdi.

Artık o kadar sertleşmişti ki zar zor düşünebiliyordu. Zar zor nefes alabiliyordum. Zar zor-

Hırslayarak biraz geri çekildiler ve birbirlerine baktılar, ikisi de az önce duyduklarını düşündükleri şeyi duyup duymadıklarını merak ediyorlardı.

Kapı tekrar çalındı.

"Eğer bu Rachel'sa," diye fısıldadı Jace, "onu öldüreceğim." "Cesedi gömmene yardım edeceğim."

"Jace? Ben Kera. Kapıyı aç."

İkisi de kıpırdamadı, tatlı ama sarhoş Kera'nın defolup gitmesini umuyorlardı.

"Kapıyı aç yoksa Vig'e indirteceğim."

Jace'in çenesi gerildi. "Kera, *sen* indirebilirsin."

"Aman Tanrım." Kera sarhoşça kıkırdadı. "Kesinlikle yapabilirim. Artık çok güçlüyüm."

Jace gözlerini kapadı, bir nefes verdi. "Kapı açık."

Kapı biraz açıldı ve Kera içeri eğildi. Evet, kesinlikle sarhoştı. Kesinlikle sarhoştı.

"Selam Ski."

"Kera."

"Evet. Sana bunu vermek istedim tatlım." Kera bir koluyla uzandı ve Jace'in uzattığı eline bir şey koydu.

"Şimdi kusmaya gidiyorum," diye paylaştı. "Ve Vig saçımı tutacak."

Kapı kapandı ve Jace, Kera'nın kendisine uzattığı çok uzun prezervatif şeridini serbest bırakabilmek için elini düzeltti.

Geniş mavi gözler önce *son derece* uzun prezervatif şeridine, sonra da Ski'ye baktı.

"Bu ..." Boğazını temizledi, tekrar denedi. "Bu çok fazla gibi görünüyor."

"Aslında, bir Viking için ... iyi bir başlangıç sayılır."

"Oh." Gözlerini kaçırdı, bir süre üst dudaklarını kemirdi, sonra omuz silkerek ona baktı. "Evet. Tamam."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ski yatağına baktı. "Uzanmak ister misin?"

Şu anda gerçekten çok tatlı davranıyor, onu ürkütmemeye çalışıyordu. Jace bunu takdir ediyordu. Gerçekten takdir ediyordu.

Ama ihtiyacı olan şey tatlı olmak değildi. Eski sevgilisiyle tüm seks hayatı oldukça göstermelik olmuştu. Ne de olsa onun karısıydı ve ona tapan ve emirlerini yerine getiren erkeklerin karıları ve kız arkadaşları kadar ilginç değildi. Onlar acayip ve eğlenceli seks yapanlardı.

Elbette Jace için bu her zaman sorun olmamıştı. O adam için ne kadar az şey yapmak zorunda kalırsa o kadar iyiydi.

Ama şimdi birlikte olmak *istediği* biriyle birlikteydi. Gerçekten arzuladığı ve onun da kendisini arzuladığı biriyle. Onu bir mal olarak görmeyen biriyle.

Beyaz, kolsuz kapüşonunun ve büyük beyaz kanatlarının altında katil karın kasları olan Danski Eriksen'le birlikteydi. Sadece bu da değil, "Rubicon'u geçmeyeceğim" gibi şeyler söylediğinde, aslında ne demek istediğini biliyordu! Bir şeyler biliyordu! Yakışıklı, zeki ve egomanyak *değildi*.

Tüm bunlar Jace için ne anlama geliyordu? Çılgınlık istediğini.

"Uzanmak istemiyorum."

"İstemiyor musun?"

"Hayır. Burada istiyorum. Şimdi. Duvara yaslan."

"İstiyor musun?"

"Viking seksi istiyorum Ski. Bana Viking seksi yapabilir misin?"

"Eğer Viking seksi istiyorsan, sana Viking seksi yapabilirim. Ama istediğinin bu olduğundan emin olmak istiyorum. Ve eğer herhangi bir zamanda kendini biraz olsun rahatsız hissetmeye başlarsan-uh ... o ısırığın benim kulağım."

"Uh-huh."

"Bu gerçekten iyi hissettiriyor."

"Evet. Rus porno kitabında okumuştum." Onun boynunu ısırды. "Bir sürü başka şey de okudum. Şimdi onları denemek istiyorum. Bilirsin, senin üzerinde."

"Rus pornosundan bahsedince nasıl hayır diyebilirim ki?" diye alay etti.

Bu onu güldürdü.

"Ne?" diye sordu. "Şaşırmış görünüyorsun."

"Şaka yapıyorum. Gülüyorum. Seks sırasında. Bunun bir seçenek olduğunu bilmiyordum."

Ski kalçalarını öne doğru iterek onu duvara yasladı. "Seksin her zaman eğlenceyle ilgili olması gerektiğine inananlardanım. Aksi takdirde ne anlamı kalır ki?"

"Nesil mi?"

"Prezervatifler bunun için var."

Kadın yine güldü. Ski'nin hayatında duyduğu en tatlı seslerden biriydi bu.

Jace'in neler yaşadığını ya da muhtemelen onun deyimiyle "nelere katlandığını" düşünmekten nefret ediyordu. Ama şimdi bunun zamanı değildi.

Jace eğlence istiyordu. "Viking seksi" istiyordu. Ve bunu ona vermesi için Ski'yi seçmişti. Onu hayal kırıklığına uğratmaya hiç niyeti yoktu.

Ama önce, doğru düşünebilmesi için, ona tam olarak istediği şeyi vermesi gerekiyordu - Viking seksi.

Aslında şu anda ikisinin de Viking seksine ihtiyacı vardı. Eğlenceli, rahat şeyler daha sonra gelebilirdi.

Tabiri caizse.

Ski gözlüklerini çıkardı ve yanlarındaki uzun çekmeceli sandığın üstüne yerleştirdi. Sonra kot pantolonuna uzanıp fermuarını açtı ve Jace de hemen onu takip etti. Jace'in kot pantolonunun fermuarını açtı ve kot pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı doğru iterken parmaklarının çıplak kıkına doğru lezzetli bir şekilde kayması Jace'in omurgasının arkasını yırttı.

Dizini bacaklarının arasına itti ve onu duvara daha sert bastırdı. Onu hemen şimdi almak istiyordu ama bu, ondan bu kadar erken, bu kadar hızlı çok şey istemek olabilirdi.

Kız bunu istiyordu, bu konuda endişelenmiyordu. Ama onun hazır olması gerekiyordu. "Prezervatif," diye emretti.

Paketi açmadan önce bir tanesini şeritten kopardı ve kalanını yere attı. Prezervatifi adamın sikinden aşağı kaydırды ve Ski bu harika duyguya verdiği ilk tepki olan kendini hemen içine gömme tepkisini geri çekmek için hırladı. Çıkardığı sesle gözleri büyüdü ama korktuğunu belli etmedi. Yüzündeki o sırıtişla değil.

"Hayır," diye hırladı. "Şeytani, seksi gülümseme yok."

"Ya elimde değilse?" diye alay etti.

"Kapa çeneni."

Kadının kahkahası işe yaramayınca Ski iki bileğini de tek eliyle kavradı ve başının üzerinde sabitledi. Jace'i orada tutan Ski, serbest elini onun kalçalarının arasına soktu ve parmaklarını amına doğru okşadı.

İlk başta nazikçe, bu noktada bir yanıt talep etmek yerine ikna etmeye çalışıyordu. Parmaklarının uçları kayganlaşana kadar onun tümseğini okşadı, sonra bir parmağını dudaklarının arasına kaydırды, klitorisinin etrafında birkaç kez daire çizdi.

Jace ayak parmaklarının ucunda yükseldi, sırtı duvara yaslandı, meme uçları o kadar sertleşmişti ki artık sütyeninin ve siyah atletinin arasından onları görebiliyordu.

Ayrıca kızın hâlâ onunla göz teması kurmasına da bayılıyordu. Bu işten ya da ondan kaçmıyordu. Onun da en az kendisi kadar bu işe kendini adadığını bilmesini istiyordu.

Nefes nefese kaldı ve inledi, dili alt dudağının üzerinde kayıyordu.

Ski bir parmağını onun derinliklerine kaydırды ve kadın inledi, mavi gözleri hâlâ onun üzerindeydi. Bir saniye daha kaydırды, içeri ve dışarı hareket ettirdi, sonra etrafında döndü.

Artık çok ıslaktı. Ve sıcaktı.

Islak ve sıcaktı ve sanki parmaklarını vücudunun içinde tutmaya çalışıyormuş gibi parmaklarına yapışıyordu. Aynı hissin sikiinde de olduğunu düşününce neredeyse boşalacaktı.

Onun nesi vardı? On iki yaşında mıydı? Burada biraz kontrolü ele alması gerekiyordu.

Ama Jace hala ayak parmaklarının ucundayken, vücudunu itişlerini kontrol etmek için kullanarak eline karşı hareket etmeye başladığında nasıl yapabilirdi?

Üçüncü bir parmak daha ekledi ve kızın gözleri parladı. Şehvetten neredeyse boğulacaktı, bu yüzden Ski elini çekti.

Kendini daha fazla tutamayan Ski, elini kızın kalçasının arkasından geçirerek bacaklarını bileklerindeki kot pantolonun izin verdiği kadar ayırdı. Aletini kızın amına doğru hizaladı ve ileri doğru bastırdı.

Başını içeri itti ve Jace hemen gerildi.

Ski eğildi ve onu öptü, dili dudaklarını geçip ağzının derinliklerine girdi.

Jace de onu geri öptü. Ve onlar öpüştüğe Jace daha da ıslandı. Aletini yavaş yavaş, santim santim kadının vücuduna soktu. Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama aniden derinlere gömülmüştü, vücudu onunla aynı hızdaydı.

Öpücükleri aceleci ve talepkâr bir hal aldı, kalçaları ona karşı mücadele etti, elleri de öyle, ama ona asla durmasını söylemedi.

Ski de durmadı.

Onun yerine onu becerdi. Viking tarzı.

Jace Ski'nin geri çekildiğini hissetti ve panik içinde bir an için onun duracağından korktu. Ama sonra kalçaları öne doğru fırladı ve korkusu, panik anı inanılmaz bir sevince dönüştü.

Kendini onun vücuduna sarabilmek ve durmasına asla izin vermemek için geri çekilmeye çalıştı ama adam onu hâlâ duvara yaslamıştı.

Aralarında tek bir kelime bile konuşmadan Ski onu sertçe kavradı. Parmakları kızın bileklerinde ve kalçasında sıkılaştı; sıcak nefesi kızınkine karıştı.

Artık doğru düzgün düşünemiyordu bile. Daha önce hiç kimseye karşı hissetmediği şehvetin ötesini düşünemiyordu.

Demek böyle bir şeydi. Adam bazen hıyarın teki olsa bile kız kardeşi Kargalar neden daha fazlası için geri dönmeye devam ediyordu. Şimdi anlıyordu.

Farklı olmasını dilediği tek şey ikisinin de çıplak olmasıydı. Meme uçları o kadar sertti ki acıyordu ve Jace'in tek istediği onları göğsüne bastırmaktı. Sürtünmeye izin vermek. . . sürtünmeye . . .

Jace vücuduna neler olduğunu bilmiyordu. Her şey kapanıyor gibiydi. Her şey bir saniyeliğine yok oldu ve sonra hepsi birden patladı. Tutku, şehvet, arzu ve çılgılık.

Jace, Ski'nin ağzına doğru çılgılık attı, vücudu onunkine karşı terliyor ve sıcaktı.

İnledi ve sarsıldı, kalçaları daha hızlı hareket ederek bir, iki kez içine itti. Üçüncü seferde Ski'nin tüm vücudu gücünü kaybetti ve ona yaslandı, zor nefes alıyordu ve bilekleri ve uyluğu üzerindeki tutuşunu kaybediyordu.

Yere düşeceğini düşündü ama Ski'nin kolları onun beline dolandı ve Ski onu odanın diğer ucuna, yatağın üzerine taşıdı.

Oraya indiler, hâlâ nefes nefese ve birbirlerinden uzakta yuvarlanıyorlardı. Kot pantolonları ayak bileklerinde, alınlarından akan terle ikisi de gözlerini tavana dikmişlerdi.

Jace, "Kazanmak için Viking seksi" diye not düşene kadar bu şekilde kaldılar.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Jace dirseğinin üzerine yaslandı. "Biraz acıktım." Ski ona "Sonra ye," dedi. "Şimdi nefesini geri al."

"Nefesimi geri aldım."

"Muhtemelen işin çoğunu ben yaptığım içindir." Bir ses duydu ve Jace'in bacaklarını havaya kaldırdığını ve koşu ayakkabılarını çıkarmadan kot pantolonunu çıkarmaya çalıştığını görmek için baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Soyunayım dedim," diye cevap verdi, ayakları başının üzerindeydi. Biraz daha devam etse tamamen ters dönecekti. "Düşündüğümde daha zormuş."

"Belki önce ayakkabılarını çıkarırsan ..."

"O anda bu mantıksız bir istek gibi göründü. Şimdi yaptığım hatanın farkına varıyorum."

"Ama hala yapmadın." "Şey, şimdi başladım ..."

Ski, onun bunu yapmasını daha fazla izleyemeyerek hırladı ve dizlerinin üzerine çöküp ayak bileklerinden tuttu. Bir koluyla bacaklarını tuttu ve kot pantolonunu çıkarmadan önce ayakkabılarını çekti.

"Hey! İlerleme kaydediyordum."

"Saplantılı davranışlar sergileyecek havada değilim." Atletini çıkardı ve sütyenini çözerek ikisini de yere fırlattı. "Bütün gün, her gün takıntılı davranışlarla uğraşıyorum. Bunu seks sırasında yapmayı reddediyorum."

"Ama takıntılı davranışlarla çok iyi başa çıkıyorsun."

Ski botlarının bağlarını çözdü, onları çıkardı ve yere bıraktı. Kot pantolonu, boxer külotu ve kapüşonu da onu takip etti. Sonra unuttuğu prezervatifi çıkardı ve yatağın yanındaki çöp sepetine attı. Çıplak ve rahat bir şekilde Jace'in büyük yatağına uzandı.

"Saplantılı davranışlarla başa çıkıyorum çünkü bu işimin bir parçası," diye bilgilendirdi onu.

"Sen Koruyucular'ın koruyucususun, değil mi?"

"Birinin onlara göz kulak olması gerekiyor. Aksi takdirde hepsi beş parasız, evsiz ve tehlikeli derecede dengesiz olurdu. Bu süre zarfında öğrendiğimiz bir şey varsa

Vikinglerin yüzyıllar boyunca işe ihtiyaçları oldu. Eğer işleri yoksa, her türlü soruna neden olurlar."

Jace sırtını Ski'nin göğsüne diklemesine dayadı, kollarını başının üzerine koydu. "Eğer Koruyucular'ın koruyucusuysan, sana kim göz kulak oluyor?" "Ormi."

"Peki Ormi'ye kim göz kulak oluyor?"

"Hepimiz. Ve karısı. O bir Holde Hizmetçisi. Inka. Gerçekten kötü biri ama bize yulaflı kurabiye yapıyor, bu yüzden hiçbirimiz şikayet etmiyoruz."

"Gerekçeniz beni endişelendiriyor ama... tamam."

"Bunlar gerçekten güzel kurabiyeler."

Jace şimdi yüzüstü yatacak şekilde yuvarlandı. Kollarını ve bacaklarını açarak uçuyormuş gibi yaptı.

Ski bir süre onu izledikten sonra, "Gerçekten uçabildiğini biliyorsun, değil mi?" diye sormaya karar verdi.

"Biliyorum. Ama bu da eğlenceli."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, aniden onun üzerinden yuvarlandı ve yatağın kenarına eğilerek ona kışının nefis bir görüntüsünü verdi. Tekrar doğrulduğunda elinde bir şerit prezervatif vardı. Yatağın başındaki yastığın yanına yerleştirmek için ona doğru uzandı, sonra tekrar uzunlamasına onun üstüne uzandı.

"Rahat mısın?" diye sordu. "Çok."

"Güzel." Yanağını çapraz kollarına dayadı ve gözlerini kapattı. Ski birkaç dakika boyunca Jace'i izledi. Kadın son derece rahatlamış görünüyordu.

Gözleri kapalı, dudakları ayıktı. Tüm o güzel kıvrık saçları omuzlarına yayılmış ve belinin hemen üstüne kadar inmişti.

İşte o zaman fark etti. Sağ omzundan sırtının ortasına kadar uzanan bir dövme. O kalın saç yığınının arasından görmek zordu ama bir kısmını gördü.

Parmaklarının ucuyla saçlarını yana doğru taradı.

Resim büyük, siyah bir kargaydı, ayak bileğinin etrafında metal bir kelepçe ve kuş özgürlüğe uçarken kırılan bir zincir vardı.

Jace'in dövmesi cesur, zekice detaylandırılmış ve güçlüydü, onun hakkında söylenebilecek her şeyi söylüyordu.

"Dövmen olduğunu bilmiyordum."

"Çünkü bu senin ve dünya için değil. Benim için." Ski sırtıttı. "Paylaşmayı pek sevmiyorsun, değil mi?"

"Hayır." Tek gözünü açtı. "Nefesin yerine geldi mi?" "Buraya gel ve öğren."

Yüz yüze gelecek şekilde hareket etmek yerine, karnı başını örtünceye kadar bir kütük gibi göğsünün üzerinde yuvarlandı.

Ski gülecekti ama nefes alamıyordu, bu yüzden ellerini onun altına soktu ve Jace'i yukarı kaldırdı. Jace ciyakladı ve kıkırdadı, bacakları ve kolları dışarı fırladı.

"Beni yere bırak!" diye emretti. "Beni yere bırak!"

Ski onu yatağa bıraktı, ama kız ondan kaçamadan bileğini yakaladı ve onu geri çekti.

Bacaklarını beline doladı ve dolgun, mükemmel kışını tam sikinin üzerine bıraktı, böylece sik ikisinin arasında kaldı. Bu pozisyonun onu aptalca bir şey yapmaktan alıkoyacağını umuyordu.

Jace hâlâ gülerek kollarını onun omuzlarına doladı ve eğilip onu dudaklarından öptü.

Ama dudakları onunkilere değdiği anda Ski'nin artık gülecek hali kalmamıştı. Elleri aniden saçlarının derinliklerine daldı, başını çevirerek ağzının derinliklerine dalabildi ve onu yatağa doğru iterek vücudunu onun üzerinde gezdirdi.

Bu, içinden geçen bir orman yangını gibiydi. Kendini onun içine gömmeye ihtiyacı. Onun bir parçası olmak. Altındaki çıplak bedeni pürüzsüz ve sıcak hissediyor, kolları boynuna dolanıyordu.

O da aynı şiddetle onu öpüyor, vücudu ona açılıyordu. Onu karşılıyordu.

Neredeyse bu davete icabet edecekti. Neredeyse onu orada alacaktı ama bunu ona üst üste iki kez yapamazdı. O daha fazlasını hak ediyordu. Ona daha fazlasını vermek istiyordu.

Tyr'a göre, ona her şeyi vermek istiyordu.

Öpüşmelerinden çekildi ve Jace neredeyse onu geri çekiyordu. Aynı anda hem alıp hem vermeyi başaran bir öpücüğü hiç olmamıştı. Belki de Ski onu bir mülk olarak görmediği içindi. Aralarında olup bitenlere gönüllü bir ortaktı ve bunun yarattığı fark onu şaşırtmıştı.

Tüm vücudu canlı hissediyordu. Mezarında uyandığından beri böyle bir şey yaşamamıştı. Ama büyük bir öfke hissetmek yerine, o anda arzudan başka bir şey hissetmiyordu.

Yoğun, ruhunu tanımlayan bir arzu.

Ski öpücüklerle göğüslerine doğru ilerledi, parmakları diğerini sıkarken bir meme ucunu emmek için durdu.

Taraf değiştirdi, geride bıraktığı ıslak meme ucu odanın serinliğinde daha da sertleşirken aynı zamanda onun için ağrıyordu.

Jace ona doğru eğildi, bacaklarını daha da açtı. Ski'yi tekrar içinde istiyordu. Onu o büyük Viking aletiyle içine almak, daha önce hiç çıkarmadığı sesler çıkarmaya zorlamak.

Ama acele etmeyecekti. Ski'nin göğüsleriyle ne kadar süre oynayıp eğlendiğini unutmuştu. Sadece yarısında terlemeye başladığını ve kalçalarının ona doğru itmeye devam ettiğini, onu sikmeye zorladığını biliyordu.

Sonunda adam vücudunda daha aşağılara indiğinde, kadın titremeye başladı ve gözlerini tavana kilitledi. Adamın ne yapmayı planladığını biliyordu... Bu onun ilk seferi olacaktı. En azından bunun için.

Büyük Peygamber'in karısı olarak sadece misyonerlik yapmıştı. Düz, sıkıcı, ilham vermeyen bir misyonerlik.

Kesinlikle bir noktada Ski'yle misyonerlik yapmak istiyordu ama onunla başka her şeyi de istiyordu. Ski'yle

Yatağının altında *Kama Sutra* vardı ve içinde mümkün olan her pozisyonu denemek istiyordu.

Jace'in de yatağının altında Viktorya dönemine ait erotik bir kitap vardı ve hikâyeyi okuduğundan beri denemek için can attığı uzun tüylü bir şey vardı.

Ski şimdi onun kalçalarının arasındaydı ve yüzü onun tümseğinin üzerinde geziniyordu. Onun sıcak nefesini teninde hissetti. Kalçalarını birbirinden ayırdı, parmakları hâlâ hassas teninde nazikçe geziniyordu.

"Jace."

Tavana bakmaya devam etti, neredeyse bir saniye bile kafasını çevirse her şeyin biteceğinden korkuyordu. Her şeyi kaybedeceğinden.

Bunun sadece harika bir rüya olduğu ortaya çıkacaktı. Onun İkinci Hayatı. Kız kardeşi-Kargalar. Ski. Lev bile.

Eğer böyle bir şey olursa, bu kaybın etkisinden asla kurtulamayacağını biliyordu. Asla. "Jace ... bana bak."

Jace korkusunu bastırarak Ski'ye baktı. Gülümsemesi sıcak ama endişeliydi.

"İyi misin?" diye sordu.

Ski başını salladı.

"Emin misin? Başka bir şey yapabiliriz."

"Oh hayır. Yani ..." Sakinleşmek için kendini zorladı. "Hiç ... ama gerçekten istiyorum. Seninle birlikte. Şu anda."

Ski'nin kaşları hafifçe çatıldı ve Jace ona bakarken ne düşündüğünü çok iyi biliyordu. On yıllık bir evlilikte iki insan nasıl olur da birbirlerine hiç oral seks yapmazdı?

Şu anda bunu açıklayacak durumda değildi. Düşünmek istediği son şey eski sevgilisiydi. Onun bu muhteşem geceye gölge düşürmesini istemiyordu.

Ski'nin de onu düşünmesini istemiyordu. Birlikteyken olmazdı. Yalnız ve çıplakken. Lev bile Brodie'nin yanındaydı, büyük köpek Jace etrafta yokken her zaman yaptığı gibi yavru köpeğe bakıyordu. Bu oda ve bu gece tamamen onlara aitti.

Ski'nin alnındaki hafif kırışıklık aniden soldu ve gülümseme geri döndü ve sonra başının üstünden başka bir şey göremedi.

Dilinin ucuyla kızın amını okşamaya başladı. Aşağıdan yukarıya, sayamayacağı kadar çok kez. Sonra durdu, dilini içine kaydırıp ve onu aşağıdan yukarıya doğru yalamaya geri dönmeden önce etrafında daire çizdi. Jace bir kez daha terleyip inleyene, Ski'nin ağzının altında kıvrılırken elleri çarşafı kavrıyana, kalçaları Ski'nin sahip olmasına izin vermeyeceği bir şeyi arayana kadar tüm süreci tekrar tekrar yaşadı.

Aklından yalvarmak geçti. Dürüst olmak gerekirse o noktadaydı. Çok ihtiyaç duyduğu şeyi ona vermesi için her şeyi yapabilirdi.

Çaresizdi. Açtı. Muhtaçtı. Ve daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Dili klitorisini okşamayı bıraktı ve aniden klitorisine odaklandı. Tekrar tekrar etrafında yuvarlandı. Jace'in klitorisini ağzına çektiğinde ve meme uçlarını emdiği gibi emmeye başladığında, zevk onun içinden kükredi.

İçindeki her şey patlıyor, beyni kısa devre yapıyordu.

Ski'nin bir elini uzatıp onu emmeye devam ederken bile ağzını kapattığını fark edene kadar çılgılık attığını fark etmedi. Boştaki eliyle iki parmağını içine soktu ve kadın tekrar boşaldı.

Elleri çarşafı bıraktı ve içinden gelen çılgılığı susturmasına yardımcı olmak için Ski'nin ellerinin üzerine vurdu.

İhtiyacı olan son şey, sarhoş kız kardeşinin-Kargaların onu korumak için buraya gelmesiydi.

Onun korunmaya ihtiyacı yoktu. Ski'ye ihtiyacı vardı.

Sonunda durduğunda, Jace nefes nefese kalmış, terlemiş ve inleyerek yatağa geri düştü. Ama Ski'nin hâlâ ödemeye ihtiyacı olduğunu hatırlamayı başardı.

Yastığın yanına uzandı ve prezervatifleri kaptı. Kendini yüzüstü dönmeye zorlamadan önce onları Ski'nin yüzüne fırlattı.

Birkaç nefes daha aldıktan sonra Jace kendini dört ayak üzerine kalkmaya zorladı.

Sersemlemiş Ski'ye baktı, kıvrıkcık saçları ıslak ve düz bir şekilde yüzüne, omuzlarına ve sırtına yayılmıştı. Tek kelime etmedi - istese bile söyleyebileceğinden emin değildi - sadece bekledi.

Öpüşüklerinden beri siki sertleşmişti. Şimdi Ski dört ayak üstünde Jace'e bakarken, terden sırlıslık olmuştuk kalın saçlarının arasından ona bakarken, her sert nefes alışında uçları yukarı fırlarken, o anda boşalacağından korkuyordu. Sikine dokunulmadan. Sadece rastgele bir patlama.

Hayatında daha önce hiç bu kadar ateşli bir şey görmemişti. Hayatında daha önce hiçbir kadını bu kadar çok istememişti.

Jacinda Berisha kesinlikle her şeydi. Güzel, tatlı, zeki ve bir Viking tarafından becerilmek istiyordu.

Tyr'dan daha fazlasını isteyemezdi.

Ski prezervatif paketini hızla yırtarak açtı ve sikini kılıfına soktu. Sonra tam arkasına gelene kadar ilerledi. Sikini biraz kaldırmaya bile gerek kalmadı, tam olarak nereye gideceğini biliyordu ve Ski ne yaptığını bile fark etmeden Jace'in sıcak amının içindeydi.

Sanki o lanet şeyin kendi aklı varmış gibiydi!

Onun içine girdikten sonra gözlerini kapattı ve horozunun olduğu yerin tadını çıkarmasına izin verdi. Orada çok mutluydu.

Jace hareket etti ve Ski gözlerini açarak onun eğildiğini ve başını katlanmış kollarının üzerine indirdiğini gördü. Bu pozisyona girerken, kıcını da onun horozunun üzerine daha da itmeyi başardı.

Sonra onu bekledi. Bunu istediği gibi yapmasına izin verdi.

Ski onun kalçalarını tuttu, daha da yaklaştı, sonra bir an daha hareketsiz kaldı.

Ama kasları hâlâ orgazmdan titriyordu ve daha fazla bekleyemedi. Bu konuda nazik olmaya çalıştı ama o l m u y o r d u ,

Ya da.

Kendi zevkinden başka bir şey düşünmeden kızın içine girdi.
Kendi ihtiyaçlarını.

Ama bu kabul edilemezdi. O sadece bir değildi. Kuzgun değildi. O Danski Eriksen'di, bir Koruyucu. Bundan daha iyi olmalıydı.

Bu yüzden yavaşlamaya, kontrolü ele almaya çalıştı. Ama sikiinin dışında neler olup bittiğini anlayabildiğinde, Jace'in onu geri ittiğini fark etti. Yastığa doğru inleyerek onu beceriyordu ve emin değildi ama ona Rusça yalvardığı hissine kapıldı.

Jace'in istemeden başka bir dilde konuşmaya başladığını gördüğü tek zaman kızgın olduğu zamanlardı. Öfkelenmek üzereyken.

Öfkelenmiyordu. Ona karşılık veriyordu. Her adımında Ski'yle birlikteydi.

Bu yüzden nazik, kibar ya da kontrollü olmaya çalışmaktan vazgeçti. Bunu yapabilecek kadar güvendiği tek kadınla kendini bıraktı.

Onu sertçe becerirken, öyle bir güçle aldı ki, kanatlarının sırtından açılarak neredeyse altı fit uzunluğunda uzanmasını izledi.

Birdenbire kendi kanatlarının da çıktığını fark etmeseydi, kendinden etkilenebilirdi. Aslında, Jace ona kışını gösterdiğinden beri dışarıdaydılar.

Şok olmuştu -hayatı boyunca hiç bilmeden kanatlarını açmamıştı ... hiç- *Ski* boşalmak üzere olduğunu fark etti. Bir volkan gibi patlamak üzereydi.

Bir eli hâlâ kalçasında olan Ski, diğerini Jace'in beline doladı ve elini onun amına doğru indirdi. Klitorisini parmaklarının arasına aldı ve Jace yüzünü yastığa gömüp çığlık atana kadar çevirip sıktı.

İşte o zaman Ski boşalmasına izin verdi. Sert ve uzun boşaldı. Sonsuza dek sürmüş gibi hissetti, vücudu her yeni atışta sarsıldı.

Hiçbir şey kalmadığında, sonunda Jace'i serbest bıraktı. Kadın yatağa düştü ve Ski de onun yanına yığıldı.

Nefes nefese kalmışlardı, ikisi de birbirlerine baktılar, gözleri şok içindeydi, ağızları açıktı.

Ve her biri diğerinin ne düşündüğünü birlikte söyledi. . . "Vay anasını."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ski, elinde iki büyük kâse dolusu lezzetli görünen peynirli makarna ile pencerede yeniden belirdi.

Jace pencereyi açtı ve Ski içeri tırmandı, kanatları Vücudu.

"Aşağıda durum ne kadar kötü?" diye sordu, kaseleri ondan alıp yere serdiği havlunun üzerine koyarken.

"Sanırım dağılmaya başlamıştı ama Odin ve Thor az önce geldi. Thor bira getirdi. Odin de kadın getirdi."

"Striptizciler mi?"

"Muhtemelen."

Yere bağdaş kurup oturdular, aralarında havlu vardı ve Ski kolsuz kapüşonunun ceplerinden çatal bıçak ve peçete çıkardı.

"Bir Klan partisine yabancıları getirdiğine inanamıyorum."

"Şey, onlarla işi bittiğinde ..." Ski başını kaldırdı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Yüzünden okunuyor olmalıydı.

"Hayır, hayır," dedi hemen. "Sadece onlara unutturacak demek istedim. Odin, ellerinde bir mızrak olmadığı ve önce onu öldürmeye çalışmadıkları sürece güzel kadınları yok etmeye inanmaz. Ayrıca, söylemekten mutluluk duyuyorum ki, kudretli Tyr bunu onun yanına bırakmaz."

Jace "Şişe su?" diye sorana kadar birkaç dakika sessizlik içinde yemek yediler. "Biraz almayı unuttum."

"Hayır. İsteyip istemediğini soruyordum." Döndü ve küçük buzdolabını saklamak için yapılmış sehpa doğru süründü. İki şişe alıp geri döndü ve birini ona uzattı.

"Yatak odanızda buzdolabı mı var?"

"Sadece küçük bir tane. Böylece susadığımda ya da yoğurda ihtiyacım olduğunda okumayı bırakmak zorunda kalmıyorum."

"Başkalarından kaçınmak için çok fazla plan yapıyorsun."

Jace sırtıttı. "Evet, biliyorum. Çok utanmazca, değil mi?"

"Daha kötüsü de olabilirdi."

Tekrar sessizliğe gömüldüler, yemeklerinin tadını çıkarıyorlardı. Ama garip değildi. Jace, Ski'nin sessiz zamanları önemsemediğini hissediyordu. Sürekli gürültüye ihtiyacı yoktu. Hele de rahat ve mutluyken.

Kasesi boşaldığında usulca, "Teşekkür ederim," dedi. "Ne için?"

"Bilmiyorum." Kaseyi yere bıraktı. "Bana karşı aptalca davrandığın için. Bu pek çok erkek için kolay değil. Anladığım ve okuduğum kadarıyla, sekslerini çok ciddiye alıyorlar. Bu da bana çok stresli geliyor. Yeterince kaygı sorunum var."

"Jace"-şimdi boş olan kâsesini onunkinin üzerine koydu-"kanatlarımız var. Başımı neredeyse iki yüz yetmiş derece çevirebiliyorum. Senin pençelerin var. Kargaların uçabilen bir köpeği var."

"O Brodie Hawaii."

"Çünkü insan neden bir köpeğe Spot ya da Bella gibi sıradan bir isim versin ki?" Ellerini kaldırdı, sonra vazgeçer gibi indirdi. "Savaştan çok hoşlanan ve bir yandan Ragnarok'tan kaçınmaya çalışırken bir yandan da büyük olasılıkla zaferle ölecekleri için onu dört gözle bekleyen kadim tanrılara rapor veriyoruz. Alt katta, Her Şeyin Babası striptizcilerle takılırken, kaslı oğlu Kuzgunları kazanamayacakları bir kavgaya kışkırtmaya çalışıyor çünkü babasının onları daha çok sevdiğini düşünüyor. Ve dürüst olmak gerekirse. . . Odin Kuzgunları daha çok seviyor."

"Awww. Thor o kadar da kötü değil." Ski'nin tüm yüzü bir şaşkınlık ve tiksinti maskesine dönüştüğünde, Jace kararlılığını sürdürdü. "O kötü değil. Yani, değil... olabilir... Demek istediğim... birazcık kullanabilir... sadece... o...

. ." Çaresizce omuz silkti. "Daha kötü olabilirdi."

"Sanırım bir zamanlar Cengiz Han için de böyle demişlerdi." "Söylemediler!"

★ ★ ★

Josef tanrıya başını salladı ve açılmış ama dokunulmamış birasını bankta yanına koydu. "Thor, seninle savaşmayacağız."

"Çünkü benden korkuyorsunuz," diye cevap verdi dev sarışın, gerçekten kendinden memnun görünüyordu.

"Hayır, çünkü sen bir tanrısın. Kuzgunlar için adil bir dövüş olmaz." Thor büyük kollarını havaya kaldırdı ve insan Klanına doğru döndü. "Kuzgunlar Kuzgunlar benden korkar!"

Dev Katiller yumruklarını kaldırıp alkışladılar. Ancak ne yazık ki, en yeni Karga'nın ilk geldiğinde onlardan aldığı Katil çekiçlerden biriyle arkalarından geldiğini görmediler.

Kera daha önce hastalanmak için gitmişti. Josef onun gecenin geri kalanında olmayacağını düşünmüştü. Muhtemelen iyi bir kusmadan sonra bayılmıştır. Ama geri dönmüş ve ona eski bir asker olduğunu hatırlatmıştı. Gerçek savaşçılar nasıl içileceğini bilirdi.

"Hey!" Kera havladı ve Katil Snorri etrafında döndü. Ona kendi silahı olabilecek bir şeyle bir kez vurdu ve çok daha iri olan adamı Thor'un başının üzerinden uçurdu.

Kera çekici kaldırdı ve kardeş kargalarıyla yüzleşti. Tamamen kabul edilebilir bir savaş çılgılığı attı ve Kargalar, Katil'in lideri Freida Kera'yı arkadan yakalayana kadar tezahürat yaptı.

İki kadın yere düştü ve Kargaların geri kalanı hemen tepki vererek ikilinin üzerine atladı, bu da Katillerin Kargaların üzerine atlaması anlamına geliyordu. Ve Thor daha fazla bira bulmak için uzaklaştı. Birayı severdi.

Josef'in tahminine göre tipik bir Klan partisi.

"Striptizci mi?" diye sordu yanından bir ses. "Gerçekten mi?"

"Hey, Serena," diye selamladı Josef Alabama Kargası'nı. "Kendi işine bakmaktan başka bir şey *yapamayan* birini görmek her zaman çok güzeldir."

"Hadi ama hayatım. Biz arkadaş değil miyiz?" "Hayır."

Bankta onun yanına oturdu ve elini göğsüne bastırdı. "Bu beni incitiyor."

"Hayır, acıtmıyor." Josef elini onun dizine koydu. "Biliyor musun Serena, sorun değil. Bunu kabul edebilirsin."

"Neyi itiraf edebilirim?" diye sordu, işaret parmağını tutarak elini bacağından kaldırdı.

Josef sırtıtmaktan kendini alamadı. "Bana hâlâ biraz takıntılı olduğunu." Serena aniden onun elini bıraktı. "Ne yüzünden?"

"Biliyorsun ... Denemeler. Wisconsin'deki." "Wisconsin- Yüce Tanrım! O on beş yıl önceydi." "Evet, ama iyi vakit geçirmiştik."

"Seviş miştik. Bir kere. Ve dürüst olmak gerekirse, sadece erkek arkadaşımı kışkırtmaya çalışıyordum. Sevgilim, sen uygun biriydin."

"Tamam," dedi Josef iç çekerek. "Eğer bu şekilde oynamak istiyorsan." "Eğer ... aklını mı kaçırdın?"

"Düğünümüzü protesto eden sendin."

"Düğününüzü protesto etmedim. Kadeh kaldırdım. Ve Chloe'nin daha iyisini yapabileceğini söyledim."

"Daha iyisini mi yapabilirdi?" diye alay etti. "Evet. Doğru."

"Chloe Wong'un sana *ihtiyacı* olmadığını anlıyorsun, değil mi?"

"İhtiyacı yok mu?"

"Hayır. İhtiyacı yok. Amerika'daki en büyük Karga Klanlarından birini başarıyla yönetiyor ve dışarıda da başarılı bir kariyeri var."

"Şu küçük kitap olayını mı diyorsun?"

"Şu küçük ..." Serena'nın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "O çok satan bir yazar."

"Evet. Tabii. Tarihi kurgularının yanında biraz romantizmden hoşlanan sıkılmış ev kadınlarına çok satıyor. Büyük Amerikan Romanı falan yazmıyor ya."

"Sanki taşaklarına tekme atsa iyi bir kurgu olduğunu anlayacaksın." "Okuyorum!"

"İyi değil!"

"Bak, sadece diyorum ki... göğüslerini yaptırmak için sıkıcı bir cerrahla takılmak istiyorsa, bu ona kalmış. Yani kırklı yaşlarında. Eminim sarkmaya başlamışlardır."

Serena kollarını uzattı, elleri hâlâ yumruktu ve Josef onun kendisine vuracağından emin olduğunu düşündü ama Serena yavaşça başını salladı ve "Teşekkür ederim" dedi.

"Ne için?"

"Yaşadığım o suçluluk duygusu için... sen onun geçmesine yardımcı oldun."

"Hey," dedi adam gerçek bir özenle, "anlıyorum. Bunca yıldan sonra hâlâ bana takılıyorsun. Ve Chloe ile beni birlikte görmek. . . bu zor olmalı. Ve artık hayatıma devam ettiğime göre, Chloe'nin de senin gibi bana özlem duyduğunu görmek... bu da zor olmalı. Seni çok iyi anlıyorum."

"Oh! Anladığına çok sevindim!" Onun dizini okşadı. "Çok sevindim!"

"Ama endişelenme tatlım. Birini bulacağını biliyorum. Bir gün."

Serena ayağa kalkıp uzaklaşmadan önce boğazının arkasından garip, sızlanmaya benzer bir ses çıkardı.

Josef birasını alıp bitirmeden önce, "Zavallı şey," diye içini çekti ve acı tadından biraz irkildi.

Serena hâlâ öfkeyle Neecy'nin yanında durmuş, o salağın birasını bitirip bir tane daha içmek için işaret vermesini izliyordu.

"Bu iş çok uzun sürüyor," diye yakındı sonunda.

"Hayır, sürmüyor."

"Yanlış bir şey yaptın."

"Yapmadım." Neecy onunla yüzleşti. "Peki, Tanrım, o pislik sana ne dedi?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." "O zaman bana hırlamayı kes."

"Eski bir uyuşturucu satıcısının bu işi daha iyi idare edebileceğini düşünmüştüm." "Gerçekten mi?" Neecy hırladı. "Gerçekten benim İlk Hayat'ımı mı gündeme getiriyorsun?" "Sadece gerçekleri söylüyorum!"

Sadie arkalarından geldi ve Josef'i işaret etti. "Şuna bakın." Soğuktan bayılmıştı.

Serena sırtıttı ve Neecy'nin omzunu sıvazladı. "İyi iş çıkardınız, Dr. Kevorkian."

"Bana bir daha öyle derssen senden bir şey koparırım. Hayati bir şey."

"İkinizin işi bitti mi?" Sadie sordu. "Çünkü eğer bitirdiyseniz... Ben biraz eğlenmeye hazırım."

"Bunu yapmamız gerektiğinden gerçekten emin misiniz?" Neecy sordu.

Serena arkadaşına sakince açıkladı, "Bunu bana onunla konuşmadan *önce* sorsaydın, senin Kuzgun-sever kıçının sahip olabileceği her türlü argümandan etkilenebilirdim. Ama şimdi gidip onu yakalayalım."

"Aşağı inip yardım edelim mi?" Jace sordu.

Ski'nin yapmak isteyeceği son şey aşağı inip Kargalar, Katiller ve şimdi de Kuzgunlar arasındaki saçma kavgayı ayırmaktı. Kardeşlerinin çoğunun ya oradan ayrıldığını ya da kavgayı ağaçların arasından izlediğini ve olaya karışmaya zahmet etmediklerini görünce gurur duydu.

Çok gururluydu.

"Yardıma gitmek ister misin?" diye sordu isteksizce. "Hayır."

"O zaman iyi olacaklarını varsayalım."

Jace bu yanıtla rahatlamış görünüyordu ve onu yatağına geri çekmeyi umarak pencereden uzaklaşmaya başladı.

gözünün ucuyla bir şey gördü. Döndü ve köpeğin hemen dışarıda gezindiğini gördü.

Ski şu anda hangisinin daha rahatsız edici olduğunu bilmiyordu. Büyük pitbull.

Siyah kanatlı büyük pitbull.

Ya da siyah kanatlı büyük pitbullun ağzında bir köpek yavrusu tutuyor olması.

Tamam. Kabul etti. Hepsi rahatsız ediciydi.

Jace sırtarak pencereden dışarı uzandı ve yavru köpeği tuttu. "Teşekkür ederim, Brodie." Hayvanı yakınında tutarak, "Aşağı mı iniyorsun?" diye sordu.

Köpek havladı, bu ne anlama geliyordu? Soruyu anladığını mı? Ne oluyordu?

"Unutma... kızlara destek ol, ama saldırmak yok. Chloe küplere biner."

Bir havlama daha ve köpek ustalıkla tekrar kavgaya daldı. "Ve bu," diye sormak zorunda kaldı Ski, "seni hiç korkutmuyor mu?"

"Neyi?"

"Uçan bir köpek mi? Ona ne söylediğinizi anlıyor gibi görünen uçan bir köpek mi?"

"Hayır. Beni hiç rahatsız etmiyor."

"Tamam." Bu konuda tartışamayacak kadar iyi bir ruh halinde olan Ski yatağa geri döndü ve uzandı. Ellerini başının arkasına koyup gözlerini kapattı ve gevşedi.

Yatak eğildi ve sırtı ... ta ki ıslak bir burnun boynunu kokladığını hissedene kadar.

"Bu bana neden dokunuyor?"

"O *benim* köpeğim." Jace onun yanında yüzükoyun yatıyordu ve tişörtünü çıkardığı için çıplaktı. "Biz bir çiftiz."

"Bu iyi bir şey. Ama o hâlâ sadece bir köpek ve bizi izleyerek açık bir sikiş dersi almak için burada olmasına gerek yok."

"*Sadece* bir köpek mi? O kediciğe *sadece* kedi mi diyorsun?"

"Ben diyorum ama Salka demiyor. Ve eğer gözlerini kafanın içinde tutmak istiyorsan, sen de yapmalısın."

"Kediniz hakkında sanki etrafında olup bitenleri anlıyormuş gibi konuşabilirsiniz

."

"Öyle!"

"Ama *Brodie* seni korkutuyor?"

"O köpek normal değil."

"Tabii ki normal değil ama harika! Kanatları var ve dövüşte harika ve Lev söz konusu olduğunda köpek anne içgüdülerine sahip. Bu kedi ne yapıyor?"

"Arkamı kolluyor ve insani zayıflığıma rağmen beni seviyor."

"Dur bir dakika." Jace doğrulup dizlerinin üzerine oturdu. "Kedilerin köpeklerden daha zeki olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"*Tabii ki* kediler köpeklerden daha zeki. Hangi dünyada öyle olmadıklarını düşünüdün?"

Jace hırslanarak yataktan kalktı. "Bu tartışma bitmiştir."

Ski uzanıp Jace'in kolunu tuttu ve onu geri çekerek üzerine düşmesini sağladı.

Lev havladı ve yavru köpek dişlerini Ski'ye göstererek hırladı.

"Eh," dedi, "bu da bir şeydir."

"Neymiş o şey?"

"Seni koruyor. Bu hoşuma gitti. Bir gün etkili bile olabilir.

Bilirsin, yüz kilo falan daha aldığında." "Veteriner muhtemelen 50 kilo olacağını söyledi."

"Ech."

"Dur," diye emretti gülerek. "O orta boy bir köpek. Bunda utanılacak bir şey yok."

Ski kollarını Jace'in beline doladı. "Birlikte geçirdiğimiz zamanın geri kalanını bu nispeten işe yaramaz köpek ve benim muhteşem kedim hakkında konuşarak mı geçireceğiz?"

"Birlikte geçireceğimiz zamanın geri kalanını mı?"

"Bu gece birlikte geçireceğimiz zamanın geri kalanını kastetmiştim." "Oh."

"Neden? Bundan sonra beni görmek istemiyor musun?"

"İstiyorum. Senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Ve bu gece harika vakit geçirdim. Yani, eğer sen de istiyorsan ben de uzun vadede bu işin içindeyim." Kaşlarını çatı. "Bu gülümsemeyi nasıl okuyacağımı bilmiyorum. Alay mı ediyorsun?"

"Hayır. Sadece başlangıçta senin hakkında ne kadar yanıldığımı fark ediyorum. Hiç utangaç değilsin, değil mi?"

"Hayır. Bazen güvensiz oluyorum ve bu genellikle utangaçlık olarak yanlış yorumlanıyor.

Ama bir şeyi gerçekten istiyorsam, onun peşinden giderim. Ve seni istiyorum."

Ski, Jace'in belini sıkıca kavradı ve onun üzerine çıkana kadar yuvarlandı.

"Güzel." Lev'in tepeye tırmandığını hissettiğinde uzun bir iç çekti.

ve uzandı. "Yine de bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek."

"Neden?"

"I yapamazsiktir altında bunlar koşullar, Jacinda. Ve I bulmak
küçümseyici kahkahalarınız saldırgan!"

BÖLÜM 22

Tessa saat 10'u biraz geçe Bird House'a girdi. Partide fazla kalmamıştı. Evde bir kocası ve çocukları vardı ve partilerde zil zurna sarhoş olmak eskisi kadar rahat yapabileceği bir şey değildi.

İkinci evinin zeminini kaplayan cesetler olmasaydı, bu şekilde hissettiğine pişman olabilirdi.

Hiçbiri ölü değildi. Sadece sarhoş ve akşamdan kalmaydılar.

Sırt çantasını yere bırakarak, Karga olmayanları evden çıkarma işlemine başladı. Önce, kendi kişisel nedenleriyle içkiyi bırakmış olan tanınmış eski içicileri topladı ve onları eski usulle herkesi ayıltmaları için gönderdi ... dışarı çıkana kadar tekmeleyip yumruklayarak.

Onlar bu işi hallederken, Tessa da en sevdiği temizlik şirketini aradı. Yemek şirketi ve güvenlik görevlileri gibi şekil değiştiren değillerdi ama işleri sessiz yürütmeye alışkınlardı. Güney Kaliforniya bölgesindeki pek çok suikastçının bildiği gibi, bu temizlikçiler sessiz kalabilir, cesetleri gömebilir ve pencereleri de temizleyebilirlerdi!

Kusmuk ve diğer olası tehlikeli atıklarla ilgili bir uyarıyla birlikte acil ev temizliği siparişini verdikten sonra koridorda Chloe'nin ofisine doğru ilerlemeye başladı.

Tessa oyun odasının önünden geçerken, içkinin onları uyanık tutmasına izin vermeyen, televizyon seyreden ve koca bir kase mısır gevreğini mideye indiren birkaç kardeş-Karga daha buldu.

Onları işe koymadan önce kahvaltılarını bitirmelerine izin vermeye karar veren Tessa yürümeye devam etti, ama odanın önünden geçer geçmez dondu kaldı.

Gördüğünü sandığı şeyi gördüğünden emin olamayınca, televizyonu tekrar görebilene kadar birkaç adım geri gitti.

"Tessa?" diye sordu kardeş kargalarından biri, sesi titriyordu, ağzının kenarlarından süt damlıyordu.

Tessa panikle başını sallayarak koridordan aşağı koştu ve Chloe'nin kapısını açtı. Liderleri çoktan masasına oturmuş, çalışıyordu.

"Güzel," dedi Chloe. "Geldin demek. Bugün cenaze ve kontrol işleriyle ilgilenmeni istiyorum." Chloe, Tessa'nın yüzünü görünce sandalyesinde geriye yaslandı. "Sorun nedir?"

"Sen . . sen . . ." Tessa başını sallayarak eliyle Chloe'ye işaret etti.

Chloe sandalyesinden kalktı ve hızla Tessa'yı takip ederek koridorun sonundaki oyun odasına gitti. İçeri girdiler ve diğer Kargalar tek kelime etmeden Chloe'ye baktılar.

Chloe odaya baktı ama bakışları televizyonda ne olduğuna takılınca dondu kaldı, ağzı yavaşça açık kaldı.

"Oh kahretsin."

Josef 405 Otoyolu'ndaki bir üst geçitten baş aşağı sarkmış, üzerinde sadece boxer külotu ve göğsünde "Striptizcileri severim!" yazan kırmızı bir boya vardı.

Chloe televizyonu işaret etti. "Bu sadece ... birinin bilgisayarından ya da her neyse ... değil mi?"

"Haberlerde var. Bütün yerel kanallarda var."

"*Lanet olsun.*" Chloe paniklemeye başladı.

"*Kahretsin!*" "Sakin ol. Bunu düzeltebiliriz."

"Bunu ne şekilde düzeltebiliriz?"

"Polisler ve itfaiyeciler geldi," diye duyurdu bir başka Karga. "Polisler de kızgın görünüyor."

"Öldü mü?" Chloe sordu.

"Hayır. Nefes alıyor. Ama baygın." "Aman

Tanrım. *Aman Tanrım!*"

"Evet," diye itiraf etti Tessa. "Ölmüş olsaydı daha iyi olurdu."

"Kastettiğim bu değildi!"

★ ★ ★

Ski yatak odasının kapısının açıldığını, fısıltıları ve ardından Jace'in yataktan fırlayıp kıyafetlerini kaptığını ve kolunun altına sıkıştırdığı köpekle koridorda kaybolduğunu duyduğunda kalkmadı.

Kadın kapıyı arkasından kapattı, Ski de uyumaya devam etti.

Bir süre sonra, birkaç farklı harika şey gibi kokarak geri döndü. Çoğunlukla çiçekler ve bazı meyveler. Bir tanesini saç kremi olarak tanıdı.

bir zamanlar kullanmıştı. İşte o zaman onun duş aldığı, vücudunu ve saçlarını temizlemek ve nemlendirmek için her türlü farklı ürünü kullandığını anladı.

Onu dudaklarından öptü ve "Çalışmam lazım" diye fısıldadı.

"Bugünün Pazar olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ha-ha." Onu tekrar öptü. "İstediğin kadar kalabilirsin. Kullanman için bir havlu ve diş fırçası bıraktım. Erkekler tuvaleti koridorun sonunda sağda."

"Erkekler tuvaleti mi?"

"Sadece bizde kalan erkekler için olan çünkü penisli olanlar biraz iğrenç oluyor."

"Teşekkürler."

"Bir şey değil." Onu tekrar öptü, ama Ski onu **t u t u p** yatağa geri çekemeden gitmişti.

Esneyen ve doğrulup oturan Ski duş almanın iyi bir fikir olduğunu fark etti. Ter ve Jace yüzünden hâlâ yapış yapıştı. Bu onu gülümseten bir fark ediyti.

Kızın bıraktığı havluyu beline sardı ve koridordan geçerek "erkekler banyosuna" gitti. Mavi renkteydi ve bir pisuar vardı. Ama duş genişti ve Tyr'ın satın almayı düşünemeyeceği kadar ucuz olan bir sürü ürün vardı.

Harika sıcak bir duştan sonra Ski kurulandı, dişlerini fırçaladı, saçlarını taradı ve kapıdan çıktı. İşte orada Vig Rundstöm'ü buldu.

Koca Viking sırtını duvara yaslamış, soğuk, dar gözleriyle saçlarının arasından Ski'ye bakıyordu.

Ski'nin tek istediği adamın saçını kestirmektir, düzgün görmesini sağlamaktan başka bir nedeni yoktu.

Bunun onu kızdıracağını bilen Ski hiçbir şey söylemedi. Sadece gülümsedi ve tüm dişlerini gösterdiğinden emin oldu.

O gözler daha da kısılmayı başardı.

"İşte." Rundstöm elini uzattı, iri parmakları giysiye benzeyen bir şeye sarılmıştı.

Ski onları aldı ve inceledi. Siyah eşofman altı, siyah tişört. "Bunlar benim için mi, Ludvig? Ne kadar tatlı!"

"Kera bunları sana ödünç vermemi istedi. Onun için çok büyük fedakârlıklar yapıyorum."

"Minnettarım." "Kapa çeneni."

"Olanlarla ilgili sorunu olan bir tek ben miyim?" Kera sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Erin, bir gece önce onu bayıltan Katil dişinin geride bıraktığı morarmış ve şişmiş gözünün ve yanağının üzerinde bir buz torbası tutarken. "Ama bu konuda sızlanacak kadar umursayan tek kişi sensin." Arka verandadaki yuvarlak cam masada oturmuş, bir çalışma ekibi evlerini önceki gecenin şenliklerinden arındırırken kahvaltı ediyorlardı.

"Sızlanmıyorum. Bu konudaki hislerimi açık ve net bir şekilde ifade ediyorum."

Erin kaşlarını kaldırarak Jace'e baktı. "Sızlanmak mı?"

Jace gülümsemesini iki eliyle yediği bademli kruvasanın arkasına sakladı. Erin onu yerken bir porsuğa benzediğini söyledi.

"Bu bizim yaptığımız bir şey mi?" Kera sordu. "Erkeklerle ilaç verip saldırmak mı?" "Kimse ona saldırmadı."

"Siz buna ne diyorsunuz?"

"İntikam." Erin buz torbasını indirdi ama Jace kruvasanının arkasına saklanınca buz torbasını tekrar yüzüne çarptı. "Ve bunu biz yapmadık."

"Biz yapmadık mı?"

"Hayır. Alabama ve Tri-State ekipleri yaptı." "Bu ne demek oluyor? Ellerimizin temiz olduğu mu?"

"Tam olarak bu anlama geliyor. Bir misafir mi bekliyorsun, Jace?" Jace ikramını indirdi. "Ha?"

Erin çenesini sallayarak arkasını işaret etti.

Jace omzunun üzerinden baktı ve gülümsedi. "Selam, Gundo. Sanırım Ski hâlâ yukarıda."

"Aslında seni görmeye geldim. Bir dakikan var mı?"

"Elbette." Jace kruvasanının kalanını tabağa koydu ve ellerini peçetesine sildi.

"Unutma," diye hatırlattı Erin ona. "Yaklaşık bir saat içinde gitmeye hazır olmalıyız."

"Sorun değil." Sandalyesinden fırlayan Jace eve geri döndü. "N'aber?"

Gundo gülümseyerek elini tuttu ve onu ön kapıya doğru götürdü.

Erin sonunda buz torbasını indirdi ve aslında ihtiyacı olan şeyin baş ağrısından kurtulmasına yardımcı olacak bir aspirin olduğunu hemen fark etti. Her ne kadar gerçekten

Bütün gece sadece iki kadeh içmiş olmasına rağmen içkiden bayılan kız kardeşiyle aynı durumda olması onu dehşete düşürmüştü.

"O mutlu," dedi Kera'ya. Onu bu saçma Josef tartışmasından uzaklaştırmayı umuyordu. Kargaların Kuzgunlarla sevişmesi Kaliforniya'daki depremle kadar ebediydi.

"Mutlu değil," diye cevap verdi Kera, kendine saçma sapan devasa kahve fincanlarından birini doldururken. Kadın o kadar çok kahve içiyordu ki. "O aşık."

Erin arkasına yaslandı. "Aşık mı? Bir geceden sonra mı?"

"O tek gecelik bir kız. Sen ve ben bir erkekle bir gece yatıp sonra onu bir daha asla görmeyebilir ve bir daha asla düşünmeyebiliriz. Ama bizim Jace öyle değil. Güven bana, o aşık."

"Ama ya aşık değilse?" "Şey-"

"Eğer o da aşık değilse, kıza zarar verebilir. Onu şimdi öldürmeliyiz. Fırsatını bulmadan önce."

Kera ellerini havaya kaldırdı. "*Neyin var senin?*"

Aslında hiçbir şey, ama kadının kafasını karıştırmak çok eğlenceliydi.

"Neler oluyor?" Jace, Gundo'ya onu koridorda sürüklemesine izin vererek sordu.

"Senin için bir sürprizim var."

"Sürpriz mi? Ne tür bir sürpriz? Tuhaf değil, değil mi? Tuhaf sürprizlerden nefret ederim."

"Hayır, hayır. Garip bir şey yok. Bence hoşuna gidecek."

Ön kapıya varmadan önce Gundo birdenbire Pençe Bystrom ve federal savcı Jennings'le bulunduğu odaya girdi.

Jace bir an için Jennings'le tekrar konuşmak zorunda kalacağından endişelendi. Jennings'in onu ifade vermeye zorlaması halinde kız kardeşi Kargalar'ın eski sevgilisini öldüreceğinden emin olması dışında hiçbir şey değişmemişti. Genel anlamda umurunda olmayan bir şeydi ama Erin'e yalan söylememişti.

Eski sevgilisinin hayatta kalmaya ihtiyacı vardı; nedenini henüz bilmiyordu.

Ama odaya adım attıklarında Jace, sırtı ona dönük bir şekilde durmuş, duvarda dizili kitapları inceleyen minyon kadını hemen tanıdı.

Ensesinde dağınık bir şekilde toplanmış beyaz ve gri topuz. Yere kadar uzanan bol, dökümlü kraliyet mavisi eteği ve ötesi. Minyon bedeninin içinde boğulduğu etek. Kolları neredeyse ellerini kapatan ve etek ucu dizlerine kadar uzanan açık, kirli beyaz kazak. Ve o gülünç eteğin altından görünen, inanılmaz derecede küçük ayakların üzerindeki parlak, beyaz Keds ayakkabılar.

Bunca yıldan sonra hâlâ Kaliforniya havasına uygun giyinmiyordu. Ya da Kaliforniya tarzında. Her zaman olduğu gibi, uyum sağlamamak için elinden geleni yapıyordu. Sadece gerçekten kızgın olduğunda aksanı duyulsa bile meydan okurcasına farklı kalmaya çalışıyordu.

Jace gözlerini kapadı ve hızla atan kalbini sakinleştirmek için elinden geleni yaptı. Karmakarışık, panik halindeki duygularını kontrol altına almak ve-

Yüzüne çarpan o küçük elin sesini, şiddetli acısını hissetmeden çok önce duymuştu.

Gözlerini açtığı anda büyükannesi bir metre boyundaki ihtişamıyla karşısında duruyordu ve mavi gözleri ona dik dik bakıyordu.

"İki yıl," diye hırladı Nēna ona. "İki yıl oldu ve sen beni görmeye gelmiyor musun?"

Gundo şoke olmuş ve şimdi harekete geçirdiği şey yüzünden biraz paniklemiş bir halde araya girmeye çalıştı ama büyükannesi "*Çık dışarı*," diye hırladı ve gitti. Soru sormadan ya da tek kelime etmeden kapıyı arkasından kapattı. Yaklaşık beş dakika sonra Gundo bunu neden yaptığını merak edecekti ama tatmin edici bir cevabı olmayacaktı.

"Eee?" diye itti büyükannesi. "Neden? Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun?"

"Senden hiç nefret etmiyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattım ve bununla yüzleşemedim... *bana tokat atmayı kes!*"

"Böyle aptalca sözler için ağzını dikmediğim için şanslısın." Kollarını beline dolayarak odada volta atmaya başladı. "Beni görmeye nasıl gelmezsin? Onun yerine o çocuğu gönderdin."

"Onu ben göndermedim Nēna ve seni görmeye asla gelmeyecektim."

"Kalbime saplanmış bir hançer gibi."

"Seni incitmeye çalışmıyorum. Sadece sana gerçeği söylüyorum."

"Sen ve senin gerçeğin."

Jace bir nefes aldı. "Her şey değişti, Nēna. İki yıl önce ... Ben ... değilim. I . . ."

Sözünü bitiremedi. Devam edemedi. Büyükannesine İkinci Hayatını nasıl anlatabilirdi? Ona *bu* gerçeği nasıl söyleyebilirdi?

"Sen aptal, *aptal* bir kızsın. Hep öyleydin."

Kapı tekrar açıldı ve Kera ile Erin hızla içeri girdiler. Alessandra ve Leigh de arkalarındaydı. Kimse onlara seslenmemişti. Sadece bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyorlardı. Bunu hissetmişler ve Jace'in yardımına koşmuşlardı.

Büyükannesi odada bulunan dört kadına baktı; daha fazlası da uyanmaya ve onları takip etmeye başlamıştı. Akşamdan kalma sersemlikleriyle bile Kuş Evi'nde bir şeylerin ters gittiğini anlamışlardı.

Kera, Jace ve Nēna arasında bir ileri bir geri baktı. "İyi misin Jace?" diye sordu.

"İyiyim. Bize birkaç dakika verebilir misiniz?"

Erin başını salladı. "Hayır. Neden bizimle gelmiyorsun tatlım? Eminim Chloe her şeyi düzeltebilir."

"Sessiz ol," diye tersledi Nēna. "Çok fazla konuşuyorsun, iblis çocuk."

Erin cevap vermek için ağzını açtı ama tek yapabildiği nefesini kesmek oldu. İki eliyle boğazını kavradı ve gözlerinde saf bir panikle Kera'ya döndü.

Alessandra kapıya doğru döndü. "Chloe'yi almaya gidiyorum." Ama o dışarı çıkamadan kapı çarparak kapandı, öne doğru gelen kargaları dışarı çıkardı ve Alessandra'nın gitmesini engelledi.

"Nēna," diye azarladı Jace.

"Bilmediğimi mi sandın, aptal kız? Ne olduğunu bilmediğimi mi? Seni ne zaman öldürdüğünü biliyordum. Seni ne zaman gömmeye başladığını biliyordum. O İskandinav kaltağın seni ne zaman çağırdığını biliyordum. Ve *senden* önce onun teklifini kabul edeceğini biliyordum. Şimdi hayatını ona borçlusun. Ruhunu."

"Bu benim yaptığım bir seçimdi. Bunu geri alamam. Senin için bile."

"Ama sen seçtin," diye hatırlattı Nēna ona. "Ve ben sana hep asla seçme derdim. Ama seçtin. Çünkü sen aptalsın!"

"Beni aşağılamayı keser misin?"

"Yapabilirim ama yapacağımdan şüpheliyim çünkü sen de baban gibi aptalsın!" "Jace, neler oluyor?"

"Kera, bu benim büyükanmem. Babamın annesi."

"Oh." Kafası karışan Kera omuz silktili ve "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, Bayan -" dedi.

"Ne olduğunuzu biliyorum."

Leigh bir adım öne çıktı. "Torununuz için buradayız. Giant Strides'ta ihtiyacı olanlara yardım etmeye çalışıyoruz. O, elbette, bir

Bağımlı, ama biz onun o tarikatla yaşadıklarından kurtulmasına yardımcı olmak için buradayız. Bu bizim gizli uzmanlık alanlarımızdan biri."

"Gerçekten mi?" Nēna Leigh'in önünde durana kadar odanın içinde yürüdü. "Gizli uzmanlıklar mı?"

"Nēna, yapma."

Ama Nēna her zamanki gibi Jace'i görmezden geldi ve elini Leigh'nin göğsünün üst kısmına vurdu. Sırtından fırlayan kanatlar Alessandra'ya çarptı ve onu arkasındaki duvara uçurdu.

Alessandra haykırdı, yere düşerken burnundan kan akıyordu. Leigh şok içinde nefes nefese kaldı. Yıllardır bir Karga'ydı; kanatları kazara çıkmazdı.

Ve bu sefer kazara da ortaya çıkmamışlardı. Nēna onu dışarı çıktılar.

"Nēna, dur!"

"Bugün neden geldiğimi biliyor musun? Onca gün arasından?" Nēna, Jace'e dönerek sordu. "I-"

"O adam beni aradığı için değil. Yani, eğer oyun oynamak istiyorsan, *ben* oyun oynayabilir."

Jace alnını ovuşturdu. "Oyun oynamıyordum-"

"Çünkü *o* geliyor."

Leigh kanatlarını geri çekti. "Gullveig demek istiyorsun."

"Hayır. Aslında kastettiğim bu değil."

Vig arka verandadaki masaya geldi ama kimse yoktu. "Herkes nereye gitti?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Koruyucu bir hamur işi uzattı. "Danimarka usulü mü?" "Neden beni takip ediyorsun?"

"Aslında etmiyorum. Sadece açım ve senin yiyecek bulacağını biliyordum. Bir karıncanın pikniği sezmesi gibi."

Vig biraz homurdandı ve Koruyucu'nun ucube kafasını vücudundan tamamen ayırana kadar birkaç kez çevirme düşüncesiyle eğlendi. Ama Stieg ve Siggy aniden onun arkasında belirdi. Kargalardan gelen haberlere göre Koruyucu geceyi gizlice "küçük kız kardeşleri" dedikleri kadınla geçirmişti. Kera, Jace'i kirlettiği için Eriksen'i dövmeyeceğine dair Vig'e söz vermişti ama kardeşleri vermemişti.

Bu yüzden saldırdıklarında onları durdurmadı. Ama ne yazık ki, çok yavaş ve çok gürültülüydüler, önceki gecedan kalan içki ve kavga hâlâ

duyularını köreltiyordu.

Vig gözünü kırttı ve Koruyucu Danimarkalıyı ağzında tutuyordu -neredeyse tamamen yenmiş olsa da- Stieg dizlerinin üzerindeydi ve Siggy yüzüstü yere düşmüştü. Siggy'yi ayağıyla yerinde tutuyor ve eliyle Stieg'i öyle bir döndürüyordu ki, herhangi bir hareket adamın şiddetli acı çekmesine ve muhtemelen hava kaybından beyninin hasar görmesine neden olacaktı.

Yardley avluya çıktı ama dört adamı görünce dondu kaldı, gözleri büyüdü.

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" Ellerini salladı. "Birbirinizi kırmayın! Size ihtiyacım var çocuklar. Şimdi, ne düşünüyorsunuz?" diye sordu, giydiği siyah elbiseyi düzelterek.

"Ne hakkında ne düşünüyoruz?"

"Elbisem. Bugünkü cenaze töreni için."

Vig, Eriksen'e baktı ve Koruyucu, "Biraz... biraz... dekolte ve kısa," diye yanıtladı.

"Bu bir Hollywood cenazesi."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Hollywood'da mı gerçekleşiyor demek istiyorsun?"

"Hayır, aslında Batı Los Angeles'ta olacak. Paparazziler, yönetmenler, yapımcılar ve muhtemelen o çizgi roman filmlerinden birkaç oyuncu olacak. Bir Stan Lee filminde kötü adam olmak için can atıyorum."

"Ama bu bir cenaze töreni."

"Bu kasabada cenaze, yas tutmaktan çok sosyal bir olaydır.

Peki, tekrar soruyorum, ne düşünüyorsun? Güzel görünüyor muyum?"

Eriksen omuz silkti. "Çok güzel ve biraz da fahişemsi görünüyorsun."

"Mükemmel. Tam da istediğim şey."

"Peki bize neden ihtiyacın var?" diye sordu Vig.

"Şey, Brianna'nın evine gitmeniz gerekiyor." Kaşlarını çattı ve Eriksen'e el salladı. "Onları serbest bırak, Ski. Hemen."

Eriksen de öyle yaptı ve bir Danimarkalı daha kaptı.

"Ekibim güvenliğim için cenazeye kadar bana eşlik edecek. Tessa ve ekibi Brianna'nın ofisine gidiyor. Sizden de Brianna'nın evine gitmenizi istiyorum."

"Başka ekipleriniz de var," diye hatırlattı Vig ona.

"Evet ama bir saat içinde yola çıkıyoruz ve çoğu hâlâ kusuyor. Erin sizin için sorun olmayacağını söyledi."

"Erin şimdi de bizi gönüllü mü yapıyor?" Stieg talep etti. Başını ileri geri hareket ettiriyor, umutsuzca Koruyucu'nun hareketinin muhtemelen ona verdiği acıyı gidermeye çalışıyordu.

"Bugün bana yardım edebilir misiniz? Lütfen."

"*Bu* sesi bir daha asla çıkarmayacağına söz verersen," diye yakındı Koruyucu. Yine de Vig sessizce kabul etmek zorunda kaldı.

Yardley ellerini birbirine  ırdı. "Teşekkür ederim  ocuklar! Bunun anlamı çok

...

. Çok . . ." Birden gözlerini kaçırdı. "Bir sorun var."

Başka bir şey söylemeden eve yöneldi ve onlar da onu takip etti.

 n kapının zili çaldı ve Jace büyükannesine "Kim o?" diye sordu. "Cevapları zaten bildiğiniz halde neden soru soruyorsunuz? Sen Bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini hatırlamalısın."

N na elini çevirdi ve çalışma odasının kapısı tekrar açıldı ve Erin aniden konu abildi.

"Bundan ho lanmadım, ya lı kadın," diye nefes nefese kaldı Erin.

Jace arkadaşının omzunu sıvazladı ve onu Alessandra'ya doğru yönlendirdi. Kız kardeşlerinin burnu Leigh'in kanadından kırılmı tı ve kan yüzünden a a ı akıyor, beyaz ti  rt n  ıslatıyordu.

Başka bir Karga odaya girdi. "Seni görmek isteyen biri var Jace." Jace başını salladı ve bekledi.

Büyükannesi haklıydı. O kapıdan kimin gireceğini daha o eve gelmeden çok önce biliyordu. Jace, Rachel onu zorla evden çıkartır çıkartmaz onu g nderece ini biliyordu.

Ama yine de. Annesini gördüğünde, Jace'in kalbi g  s nde durmuş gibi ydi.

Annesi ona gülümsedi, hâlâ Büyük Peygamber'in içini yapıyordu. "Merhaba tatlım. Seni  zledim."

Bu ona aptalca gelmişti. Büyük Peygamber'in karısını geri almamak. Kelimenin Bulucusu ait olduğu yere geri dönmeliydi. Ama bu kısım ... bu ona saçma geliyordu.

"K pe i aldı ınızdan emin olun," demişti Peygamber ayrılmadan önce onlara. "O bir köpek yavrusu. Onu kendi yararımıza kullanabiliriz."

Bulucu'nun annesi içeride kızının nereye ait olduğunu anlamasını sağlarken, o dı arıdaydı. . . bir k pe in izini sürüyordu.

Bu kadar büyük bir yerde bir sürü köpek olabilirdi ama o hiç havlama sesi duymamıştı. Ya da her yerde büyük köpek pisliği yığınları görmedi.

Çalılarının arasından geçerken evin arka tarafında konuşan adamlar duydu ama sonra sesler içeride kayboldu. O da devam etti. Etrafta koşuşturan birkaç temizlikçi dışında ev oldukça sessizdi.

Ama o oraya aitmiş gibi davrandı ve onlar da onu görmezden geldi. Bir iş yapmak için oradaydılar, evcil hayvanları kontrol etmek için değil.

Bazı özel çalılarının etrafını temizlerken, o güne kadar gördüğü en büyük arka bahçeye girdi. Film yıldızlarına ait olmadıkça Los Angeles'ta böyle çimenliklerin olduğunu bilmiyordu. Görünüşe göre rehabilitasyon işi gerçekten iyi para kazandırıyordu.

Etkilendi ama yine de elindeki işe odaklanarak bahçeye doğru ilerledi. Gerçi fazla uzağa gitmesine gerek yoktu. Yavru köpek tam oradaydı, bir oyuncak kemiriyordu. Sevinli küçük şey. Ve kolay bir kapış.

Yavru köpeğin önünde durana kadar yürüdü. Köpek büyük kahverengi gözleriyle ona baktı ve hemen dudakları geri çekildi ve küçük piç ona hırladı.

Uzanıp onu yakaladı ve sessiz kalmasını sağlamak için elini köpeğin ağzına doladı.

Hâlâ bir şey göremeyince döndü ve tekrar evin yan tarafına doğru ilerlemeye başladı. Ama durmadan önce sadece birkaç adım gitmişti.

İlk başta neden durduğunu bilmiyordu. Sadece bir şeylerin yanlış olduğunu hissetti.

Tekrar bahçeye baktı. Orada bağlanmış ve kaldırılmayı bekleyen birkaç büyük çöp torbasından başka bir şey yoktu. Bir keçi - arazilerinde *neden* bir keçi olduğunu bilmek istemiyordu. Ve birkaç kuş.

Bir sürü siyah kuş çimenlerin üzerinde oturuyordu. Birkaç tanesi havalandı ve önüne konana kadar uçup gitmelerini izledi.

Bunun çılgınca geleceğini biliyordu ama sanki yolunu kesmeye çalışıyorlardı. Üç karga mı? Cidden.

Yüce Tanrım, onun nesi vardı? Paranoyaklaşmaya başlamıştı. Muhtemelen o keçi yüzündendi. O keçiye kötü bir şey için kullandıklarını biliyordu.

Yine de Yüce Peygamber'in ve yüce Rablerinin onu koruyacağına güveniyordu. Endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu.

Tekrar yürümeye başladı, ama kargalar ona ciyakladı ve kanatlarını şiddetle çırttı. Tekrar durdu. Önüne daha fazla karga kondu.

Ve bir kez daha omzunun üzerinden kuş yığınınına baktı. İşte o zaman kuş yığınının yerden yükselmeye başladığını gördü. Bu kuşlar uçmuyordu ama sonunda çok büyük ve çok kızgın görünen bir pitbull bırakarak havalanana kadar yukarı ve yukarı hareket ediyorlardı.

Geri çekildi, keçi ve kuşlar unutulmuştu; kucağındaki yavru köpek inliyor, kıvranıyor ve kollarından kurtulmaya çalışıyordu.

Pitbull ona doğru yürümeye başladı, sonra tırısı kalktı, sonra da düpedüz koşmaya başladı.

"Bekle. . . oh Tanrım! *Oh Tanrım!*"

Ski odaya girdiğinde Erin'in kollarını kanlar içindeki Alessandra'ya dolamış olduğunu gördü. Yaşlı bir kadın Jace'in yanında duruyordu. Ve orta yaşlı bir kadın hepsine gülümsüyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Onun sesiyle Jace'in kafası dönüp ona baktı. Gözleri kıpkırmızı olmuş, vücudu öfkeden titriyordu.

"Jace, hayır!"

Ama o çoktan harekete geçmiş, elini orta yaşlı kadının boğazına dolamış ve onu duvara yapıştırana kadar odanın içinde hızla ilerliyordu.

Ski ve Vig ona doğru koştular, ikisi de tanrıların onlara verdiği tüm gücü kullanarak onu kadından ayırmaya çalıştılar. Ama faydasızdı. Jace gitmesine izin vermedi.

Çoktan öfkesine yenik düşmüştü. Kan ve ölümden başka hiçbir şey onu geri getiremezdi. Ve ellerinin altındaki kadını kurban etmeye niyetliydi.

"Jace! Bırak onu!"

Kera da uzanarak arkadaşını, Jace ona Rusça olduğunu tahmin ettiği bir dille tükürürken can çekişen bu kadından ayırmaya çalıştı.

Kadının ölmesine saniyeler kalmıştı. Morarmaya başlamıştı.

Ama sonra Vig gitti, saçlarından tutup geri çekti ve yaşlı kadın onun yerine geçti. Kera'yı da iterek uzaklaştırdı. Sonra elini düz bir şekilde Jace'in göğsüne vurdu ve böylece ... öfke yok oldu.

Gitmedi, yok oldu. Jace'in bedeni Ski'nin kollarına doğru tökezledi.

Bu en lanet şeydi. Jace'in öfkesi geçtiği için değil ama sonrasında -hıçkırık ya da uyku- hemen gelmediği için.

Bunun yerine, elini diğer kadının boğazına dayamış olan yaşlı kadına bakarak sersemlemiş görünüyordu.

"Fırsatım varken seni öldürmeliydim ama sen gerekliydin. Şimdi git," diye emretti yaşlı kadın ve diğer yabancıyı kapıya doğru fırlattı. Kadın halının üzerinde yuvarlanarak dizlerinin üzerine düştü, boğuluyor ve ağzından salyalar akıyordu, rengi geri gelmişti. "Defol ve bir daha torunum için gelme. Çünkü eğer o seni öldürmezse. . . öldürürüm."

Gundo, atılmayı bekleyen birkaç büyük çöp torbası dışında dün geceki partiden arta kalanların çoğunun kaldırıldığı arka bahçede duruyordu.

Bir keçi yanından geçip evin içine doğru koştu.

Keçi hakkında düşünmemeye karar verdi çünkü en başta neden burada durduğunu anlamakla çok meşguldü. Ayrıca neden hâlâ içeri giremediğini hissettiğini de bilmiyordu. Bu çok garip bir şeydi.

Ve çılgınca! O yaşlı kadının onun üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. İçeri geri dönecekti!

Gundo eve doğru ilerlemeye başladı ama büyük bir çalılıkta hışırtı duyunca durdu. Kanatlı köpek ve kuş arkadaşları aniden evin yanından uzaklaşmaya başlayınca daha da yaklaştı.

Çalılara yaklaştığında Ayı aniden doğruldu.

Gundo ilk başta arkadaşının içkiyi fazla kaçırdığını ve çalıların arasında sızıp kaldığını düşündü. Ancak, Ayı'nın çıplak olduğunu fark etti.

"Nerede o?" Bear sordu. "Kim

nerede?"

"Köpek mi?"

Gundo geri çekildi. "Oh . . . Ayı. Pitbull mu?"

"Hayır! Bu iğrenç-" Bear gözlerini kapadı, nefes aldı. "*Kadın*. Şekil değiştiren mi? Kim bir Afrika vahşi köpeğine dönüşebilir?"

"Ah. Evet. Bunun için Tyr'a teşekkür et. Çünkü bunun hiçbir açıklaması olamaz-"

"Bunu tartışmak bile istemiyorum." Tekrar etrafına bakındı. "Sanırım beni terk etti."

"Olur böyle şeyler. Özellikle de şekil değiştirenlerde. Onlar çok seven ve terk eden bir insan türüdür. Çoğu vahşi hayvan gibi. Ama eğer biz

Kuzgunlar ya da Dev Katiller olsaydınız, seviştiğiniz için sizi tebrik ederdim." "Neden?"

"Bilmiyorum, bu sadece onların yaptığı bir şey."

Bear başını salladı ve sonra aniden başını eğip döndü. Bir sesi takip ediyordu. Gundo da duydu.

Bir an birbirlerine baktılar, sonra duyduklarını evin yan tarafına kadar takip ettiler. Ağaçlardaki kargalar, kanatlı pitbullun ağzını bir adamın kalçasına dolamış, onu çimenlerin üzerinde sürüklemesini ve sarsmasını sessizce izliyorlardı.

Büyük ihtimalle elindeki yavru köpeği bırakmasını sağlamaya çalışıyordu. Jace'in yavru köpeğini.

Gundo bu adamı tanımıyordu ve Klan'dan da değildi. Peki kimdi bu adam? Ve neden Jace'in yavru köpeğini tutuyordu? Bundan hoşlanmazdı; o kadarını biliyordu. O hayvana karşı oldukça korumacıydı.

Bear hareket etmeye başladı ama Gundo elini omzuna koyarak onu geri çekti.

"Bırak beni. ıplaksın ve onu ürkütebilirsin."

Gundo yaklaştı ve pitbull adamı bırakmasa da onu sarsmayı bıraktı.

"Elindeki hayvanı bırakmanı istiyor. İşte." Ellerini uzattı. "Onu bana ver."

Hıçkıra hıçkıra ağlayan adam yavru köpeği Gundo'ya teslim etti. "Teşekkür ederim," dedi adam ve yavru köpeği kucağına alıp uzaklaştı.

Kollarını.

Köpek onu tekrar çekiştirmeye başladığında adam "Bekle!" diye yalvardı. "Duracağını söylemiştin."

"Hayır, söylemedim. Senden bu yavruyu serbest bırakmanı istediğini söyledim. Sen de bıraktın." "Bana yardım etmek zorundasın!"

Gundo başını salladı. "Hayır, istemiyorum. Sadece sana bakarak bile buraya ait olmadığını söyleyebilirim. Ve dürüst olmak gerekirse, bir köpek tarafından boğazının parçalanması, kadınlardan biri tarafından bulunmandan çok daha iyi. Konu işgalcilere gelince çok mantıksız davranabiliyorlar."

Köpek yavrusu çenesini yaladı ve Gundo gülümsedi. "Gel bakalım ufaklık. Hadi seni besleyen insana geri götürelim."

Arkalarından gelen çığlıkları duymazdan gelerek evin arka tarafına doğru yürürlerken, Gundo yavru köpeği Ayı'nın yüzüne yakın tuttu ve

"Bunu görmek, kaybettiğin köpek aşkına üzülmene neden oluyor mu?"
diye sordu. "Senden nefret ediyorum."

★ ★ ★

Kadın yeterince hızlı gitmeyince, yaşlı olan Leigh'e parmaklarını şıklattı ve Karga hemen kadını kaldırıp koridora çıkardı.

Ski, Jace'i ayağa kaldırdı. Ski'nin daha önce hiç görmediği bir şekilde öfkelerini çoktan üzerinden atmıştı ve Ski onu omuzlarından tutarak çevirdi, eğilip gözlerinin içine baktı. Tek gördüğü hayran olduğu o güzel, berrak maviydi. "İyi misin?"

"İyiyim." Ondan uzaklaştı ve yaşlı kadınla yüzleşti. "Bunu bana bir daha yapma," diye emretti.

"O zaman kendini kontrol etmeyi öğren. İki yıl oldu."

"Oh! Sen-"

Sonra Jace, Ski'nin anlamadığı bir dilde kadına bağırmaya başladı. Arnavutça mı? Romence mi? Hiçbir fikri yoktu. Ama yaşlı kadın da aynı dilde bağırarak karşılık veriyordu ve Ski bununla başa çıkamıyordu. Çok fazla şey oluyordu.

"Herkes dursun!" diye bağırdı.

Her iki kadın da birbirlerine dönmüş, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, her biri bir ayağını yere vuruyordu.

"Tyr'in kayıp eli adına," diye soludu, aniden anlamıştı, "*bu* senin büyükannen mi, Jace?"

Yaşlı kadın başını Ski'ye doğru çevirdi. Soğuk mavi gözleriyle onu süzdükten sonra elini uzatıp göğsüne koydu. Ski içinden katıksız bir güç fışkırdığını hissetti ve kanatları sırtından fırlayarak zaten yaralı olan Alessandra'ya çarptı. Kadın çılgın atarak duvara çarptı ve birkaç Karga ona yardım etmeye giderken mavi bir çizgi halinde küfürler savurdu.

"Bir Koruyucu daha," diye iç geçirdi kadın. "Tek kelimeyle harika." Elini çekti ve Ski'nin kanatları kayboldu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

"Belli ki bir tür cadı," diye suçladı Erin. "Cadı değil ve benimle konuşurken ses tonuna dikkat et."

"Yoksa ne olur?" Erin kollarını iki yana açarak öne doğru bir adım attı.

"Gerçekten yaşlı bir kadınla dövüşecek misin?" Ski, "Alınma ama" diye eklemeyen önce sordu.

"Ben gidiyorum," diye cevap verdi yaşlı kadın, sesi kızgın ya da üzgün değil, sadece her şeyden rahatsız olmuş gibiydi.

"Güzel!" Jace karşılık verdi. "Git!"

Kadın torununun ses tonunu duyduysa da aldırmadı. "İki hafta içinde," dedi, "bir aile yemeği vereceğim. Sen de geleceksin, küçük *inat*. Bunu da getir." Ski'ye doğru bir işaret yaptı.

"Oh," dedi Ski, gerçekten memnun olmuştu. "Teşekkür ederim." Ama Jace dönüp ona ters ters bakınca gülümsemesi soldu. "Ne var? Beni davet etmesi gerçekten çok hoş."

"Geleceğimi hiç söylemedim."

"Geleceksin, küçük *inat*, yoksa geri dönerim," diye uyardı büyükannesi. "Ve bunu istemeyiz, değil mi? Ve diğer Koruyucu nerede ki beni eve geri götürebilsin."

Ski daha fazla bilgi isteyemeden Gundo elinde Jace'in yavru köpeğiyle içeri daldı. Hayvanı Jace'in kollarına bıraktı ve çoktan dışarı çıkmış olan Jace'in büyükannesinin peşine düştü.

O sırada orada duran Bear'ı fark etti. Çıplaktı. "Kıyafetlerin nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım köpek aldı onları."

Alessandra'nın zavallı yüzünü incelemekte olan Kera omzunun üzerinden, "Giysilerini Brodie mi aldı?" diye sordu.

"Hayır. Bir insan köpeği idi."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." "O zaman giysilerini al."

"Beni evime götürebileceğini düşünmüştüm."

"Arabama çıplak binmeyeceğini biliyorsun, değil mi? Beni yıllardır tanıyorsun. Bunu sana açıklamak zorunda kalmamalıyım. Bununla birlikte, eve gitmiyoruz. Yardley'nin yardımımıza ihtiyacı var."

"Var!" dedi neşeyle. Cenazeye gitmek üzere olan bir kadın için fazla neşeliydi. "Yakında ayrılmak zorundayız." Altın elmas saatine baktı. "Evet. Yakında. Yakında. Gerçi Alessandra'nın gitmesi gerektiğini sanmıyorum."

"Hayır," diye onayladı Kera. "Yapmamalı. Burnu oldukça kötü durumda ve sanırım yanağı da kırılmış."

"Onu sağlık odasına götüreceğim. Siz hazır olun." Yardley ellerini hafifçe Alessandra'nın omuzlarına koydu, sonra Ski ve Bear'a baktı,

gölümsedi ve "Teşekkürler!" dedikten sonra kız kardeşi-Crow ile birlikte dışarı çıktı.

Ski onun neşesinin itici olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Hâlâ giysiye ihtiyacım var," diye belirtti Bear.

"Rachel'ın kıyafetlerinin bile sana uyacağını sanmıyorum," diye cevap verdi Erin. "En azından pantolonlar. Ama onun giysilerinin omuzları sana uyabilir."

Kera erkek arkadaşını işaret ederek, "Vig, giysilerini ona ver," diye emretti.

"İneğe kıyafetlerimi verdim bile. Birkaç kardeşimi çağırayım da Bizimle gel, kitap kurtları da evlerine gidebilir."

Erin sıırttı. "Kardeşlerinizin çoğu bodrumumuzda, Kader heykelimizin yanında sızmış durumda. Ve yemin ederim, içlerinden biri bile onun üzerine işese-"

"Kimse üzerine işemedi," diye tersledi Vig, ama sonra hemen mırıldandı, "İşediyssek de temizleriz."

"Giysiler, Vig." Kera Kuzgun'a gülümsedi. "Lütfen." Hırlayarak odadan çıktı.

Ski, Ayı'ya "Sanırım seni takip etmeni istiyor," dedi. "İstiyor mu? Öyle bir şey söylemedi."

"*Hadi ama! Aptal!*"

"Pekala," diye iç geçirdi Bear, "Şimdi duydum."

Ayı onu takip etti ve Ski tam o sırada Jace'in artık orada durmadığını fark etti.

Ski odanın etrafına bakındı. "Jace?" Onun gittiğini görmemişti. Peki nereye gitmişti?

Dudaklarını büzen Kera odanın içinde sinsice ilerledi ve yumruğunu kullanarak büyük bir ahşap dolabın tepesine vurdu. "*Hemen şimdi çık oradan!*"

Kera uzanıp dolabın kapağını açtı ve Jace tam olarak oradaydı. Kucağında yavru köpeğiyle birlikte içeride büzüşmüştü. Köpek zorla hapsedilmeyi oldukça iyi idare ediyor gibi görünüyordu.

Ski çömeldi ve Jace'e baktı. "Ne yapıyorsun?" diye sormak zorunda kaldı.

"Sadece dinleniyorum. Yavru köpeğimle birlikte." "Jace-"

"*Kimseyle konuşmak istemiyorum!*"

"Çoğu insan odadan çıkıp gider. Kendilerini ve köpeklerini sanki ülke dışına kaçırmaya çalışıyorlarmış gibi bir dolaba tıkmazlar."

Ellerini uzattı. "Ver şu hayvanı bana." "Ona ismiyle hitap edemez misin?"

"Jace."

Lev'i uzattı ve Ski bir eliyle köpeği tutarken diğer eliyle de Jace'e dolaptan çıkmasına yardım etmesini söyledi.

Ayağa kalktığında, parmakları endişeyle kıvrıcık saçlarını kulaklarının arkasına doğru tararken, Jace, "Eee... o benim büyükannemdi," dedi.

"İlginç bir kadın," dedi Erin usulca.

Kera ona bakmadan arkasına uzandı ve Erin'in omzuna bir tokat attı.

"Anlayalım," diye devam etti Jace, "ve bunu sadece bir kez açıklayacağım. Büyükannem bir cadı ya da onun herhangi bir çeşidi değil."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Cadılar güçlerini ibadet, ritüeller ve kurbanlardan alırlar. Benim büyükannem öyle değil. Bunun yerine, o bir bilgi edinicisi. Ve elde ettiklerini güç ve kontrol için kullanır."

"Nasıl?"

"Aklının ve iradesinin gücüyle. Kimseye tapmıyor ama neredeyse herkesi tanıyor."

Kera bir adım geri çekildi. "O başmelekler seni *bu* yüzden mi tanıyordu?" Erin sırttı. "Başmelekler seni tanıyor mu?"

"Ona Jacie-kız diyorlardı."

"Bu çok şirin. Artık sana Jacie-kız diyebilir miyim, Jace? Kanatlarım var."

Jace susturmak için elini Erin'in yüzüne doğru kaldırdı. "Büyükannem alışılmadık biri."

"Madem bu kadar gücü var," diye sordu Erin, Jace'in elini iterek, "o zaman neden hemen gelip seni tarikattan almadı?"

"Çünkü annem eğer biri bunu denerse yapacağı ilk şeyin boğazımı kesmek olacağını söyledi. Büyükannemle birlikte şeytani bir arafta yaşamaktansa Büyük Peygamber tarafından kutsanmış kollarında ölmemi tercih ederdi."

"Gerçek bir inanan ile gerçek bir kullanıcı arasındaki savaş gibisi yoktur." "*Erin.*"

"Ona kızma, Kera. O haklı. Büyükannem bir kullanıcı. Çok zeki bir kullanıcı. Ve tam da tanrıların nefret ettiği şey. Onların başkalarına verdiği gücü, onlara sevgisini ya da korkusunu vermeden kullanabiliyor. Ve gücünü sadece kendisine ya da ailesine faydası olduğunda kullanıyor, asla başkalarına yardım etmek için değil. Onu seviyorum ama bunu," dedi ve odadaki herkesi işaret ederek, "anlamıyor ve asla anlamayacak."

"Neden?"

"Çünkü ben seçtim."

"Tarikatı senin seçtiğini mi düşünüyor?" Kera şaşkınlıkla sordu. "On yaşındaydın!"

"Hayır. Büyükannem bunların hiçbiri için beni suçlamıyor."

Erin tahmin yürütmeden önce Nēna'nın bulunduğu noktayı inceledi, "Çünkü sen bir Karga olmayı seçtin. Bizden biri olmayı. Bir tanrıyı seçtin."

Jace omuz silkti, biraz üzgün hissediyordu. "Ve bunun için beni asla affedebileceğinden emin değilim."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Yardley siyah güneş gözlüklerini düzeltti, siyah elbisesini düzeltti. Tasarım ipek kıyafet dizinin hemen üstünde bitiyordu ama limuzinden indiğinde kimsenin mavi tangasını görebileceği kadar kısa değildi.

"Hazır mısınız?" diye sordu ekibine.

"Bundan emin misin?" diye sordu kızlarından biri.

"Merak etmeyin. Biz işin kolay kısmını hallettik. Siz hazır mısınız?" Yardley kendi kulağını işaret etti ve ekibi başıyla onayladı. Kız kardeşlerinin her birinde Chloe ve diğerleriyle neler olup bittiğini duyabilmeleri için birer kulaklık vardı. Yardley'nin kulaklığı yoktu ama. Brianna'nın görmesinden korkuyordu.

"Beni duyuyor musun, Tessa?" diye sordu kızlardan biri. "Hazırlar Yardley."

"Harika." Yardley ekibine başıyla işaret etti. "Performans zamanı, hanımlar." Şoför limuzinin kapısını açtı ve Yardley dışarı çıktı. Kameralar çalıştı ve insanlar cep telefonlarıyla onu görüntüledi. Burası Los Angeles'tı, bu yüzden uygun bir yas tutma duygusu yoktu. Bunun yerine gazeteciler ve hayranları onun adını haykırarak sanki bir adamın cenazesi değil de bir film galasıymış gibi davrandılar.

Derisini kaybetmiş bir adam.

Gerçi bu bilgi haberlerden uzak tutulmuştu. Büyük olasılıkla Brianna'nın kendisi tarafından.

Yardley'in ekibi etrafını sardı ve onunla birlikte kilisenin merdivenlerine doğru yürüdü.

Brianna tepede bekliyordu, üzerinde pırıl pırıl altın rengi bir elbise ve altı inçlik altın rengi ayakkabılar vardı. Zaten parlak olan bu kıyafeti elmas küpeler, elmas bir kolye ve çok sayıda elmas bilezik tamamlıyordu.

Kadın, megastarlardan oluşan bir kalabalığın içinde göze çarpmayı başarmıştı. Bu tesadüf *değildi*.

Yardley ona ulaştığında Brianna kollarını iki yana açmış, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"İyi misin?" Brianna Yardley'e sıkıca sarılarak sordu. "Ben ... iyiyim."

Brianna geri çekildi ve Yardley aniden çok kötü bir duyguya kapıldı. Sanki korku ve önsezi tüm vücudunu sarmıştı.

Neden böyle hissettiğini bilmiyordu. Brianna buna neden olacak bir şey söylememiş ya da yapmamıştı. Gözyaşları gerçek gibiydi.

"Gel," dedi Brianna elini tutarak, ama tam o sırada Yardley'nin saatini fark etti. "Rolex mi?" diye sordu.

"Hayır. Bir Patek Phillipe. Bayanlar için

Twenty~4." "Kaç tane elmas var?"

"Çok fazla."

"Bayıldım." Brianna başını kaldırdı ve mırıldandı, "Bir noktada Bir noktada sahip ol."

Yardley bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Brianna kendine mi almayı planlıyordu -genel olarak Yardley'i kızdıran bir orijinallik eksikliği- yoksa onu Yardley'in cesedinden mi almayı kastediyordu?

Yardley'i özellikle kızdıracak bir durum.

Brianna, Yardley'i kiliseye götürdü, önünden geçtikleri herkesi ciddiyle isimleriyle selamladı.

Brianna ön sıraya ulaşana kadar koridorda ilerledi. Aile bölümüne.

Yardley geri çekilmeye, başka bir yere oturmaya çalıştı. Ama Brianna tutuşunu sıkılaştırdı, neredeyse Yardley'nin elini ezecekti ve onu öne doğru çekti.

"Harika bir poz olacak," diye fısıldadı Brianna, hıçkırarak ağlayan yaşlı bir beyefendinin oturabilmeleri için yanlarına gelmesini sağlamadan önce.

Yardley mahcup bir şekilde ekibine baktı ama ne yapabilirlerdi ki? Özellikle de Yardley, Brianna'ya fırsat verilirse olay çıkaracağından emin olduğu için. Bu ailenin ihtiyacı olmayan bir şeydi bu.

Yardley oturdu ve diğer kargaların işe yarar bir şeyler bulmasını umdu.

Jace, antetli kâğıdında hâlâ Betty'nin adının yazılı olduğu sanatçı ajansının merdiven boşluğuna doğru yürüdü.

"Ofisinde her şey yolunda ama dikkatli olmamız gerekecek. Bazı ajanlar bugün çalışıyor ama ofislerine kapanmış durumdalar ve güvenlik de kameraların olduğu arka odada."

"Kameralar mı var?" Kera sordu.

"Betty'nin ofisinde yok. Çoğunlukla kasasında ve ajanlarının ofislerinde çünkü hiçbirine güvenmiyor."

"Betty'nin neden bir kasası var?"

Erin, "Sanırım eski asistanlarının çılgık atan ruhlarını orada saklıyor," dedi. "En azından ofisindeki herkes böyle düşünüyor. Şahsen ben bunun sadece bir şaka olduğunu düşünmeyi seviyorum."

"Kameralar konusunda fazla endişelenme," diye açıkladı Chloe. "Güvenlik ekibi şekil değiştirenlerden oluşuyor ve neyin önemli olduğunu anlıyorlar."

"O zaman neden gizlice dolaşıyoruz?"

"Ajanlar. Neler olup bittiğini gerçekten öğrenene kadar Brianna'ya Betty'nin arkadaşlarının buralarda takıldığını bildirmelerini istemeyiz. O yüzden sessiz ve dikkatli olun ama panik yapmayın."

Erin şaka yaptı, "Yani bizi görürlerse insanları öldürmeye başlamayın mı?"

Diğerleri güldü ama Kera gülmedi. "Bunun neresi komik?" diye tersledi.

Erin ona bakarak, "Daha birkaç saat önce harika, rahatlatıcı bir parti verdik. Nasıl bu kadar gergin olabiliyorsun?"

"*Rahatlatıcı* bir parti mi? Gözün nasıl?"

Erin'in şiş olmayan gözü kısıldı, ama Jace'in iki arkadaşı birbirlerini aptalca tokatlamaya başlamadan önce Chloe, "Jace, Erin, Tessa, Kera, Annalisa, benimle ofise geçin. Geri kalanınız, herkesi bizden uzak tutun. Güzelce."

Ekip harekete geçti ve Jace, Betty'nin eski ofisine doğru yürürken hemen bir nostalji hissine kapıldı.

Burada Betty ve bazı Yaşlı Kargalarla çok güzel zamanlar geçirmişti.

Jace oturup onların konuşmalarını dinlemeyi çok severdi. Ve geveze sürtükler oldukları için Jace'in tek kelime etmesine gerek yoktu. Cennet gibiydi.

Jace şimdiye kadar bir an bile o günleri tekrar yaşayamayacağını düşünmemişti. Ama Betty'nin ofisinde nelerin değiştiğini görünce

...

Brianna belli ki burayı kendine mal etmişti.

Çok fazla altın vardı. Ve aynalar. Görünüşe göre kendine bakmayı seviyordu.

"Bir narsistin ıslak rüyası gibi," diye mırıldandı Annalisa.

"Ben bariz bir şey görmüyorum," diye belirtti Kera. "Sadece altın rengine karşı sağlıklı bir sevgi besleyen rüküş bir kadının ofisi."

"Hâlâ Betty'nin özel odasını kontrol etmemiz gerekiyor." Erin, duşu ve oturma odası olan lüks bir mekân olan banyonun kapısını iterek açtı. Onları içeri götürdü ve en uçtaki mermer duvara eliyle bastırdı.

Bir mandal açıldı ve duvar açılarak başka bir odayı ortaya çıkardı.

Hepsi içeri girerken Erin, "Betty burayı Crow'un işleri için kullanıyordu," diye açıkladı. "Ve seksi olduğunu düşündüğü erkek oyuncularla yatmak için."

Penceresiz oda zifiri karanlıktı ama Erin düğmeyi bulana kadar elini duvarda gezdirdi.

Jace gördüğü şey karşısında şaşkınlıkla geri adım attı.

Hiç kan yoktu. Katliam yoktu. Ama dokuz kadın ve erkek kurban edilmişti.

Görünüşe bakılırsa hepsi de intihar etmişti.

Bir şeyler içmişler ve sonra ölmek için uzanmışlardı, çıplak gövdeleri mükemmel bir daire oluşturana kadar birbirlerinin bacaklarına sarılmıştı. Boş şarap kadehleri hâlâ ellerindeydi. Yüzlerinde gülümseme vardı.

Alınlarına, göğüslerine ve kasıklarına kan sürülmüştü. Ve üzerlerinde kadim rünlerin dövmeleri vardı.

Hepsi genç ve güzeldi.

Kıpırdamadan duran Kargalar odanın etrafına baktılar ama hiç iblis görmediler. Ne de ruhlar. Görebildikleri kadarıyla böyle bir fedakârlığı gerektirecek hiçbir şey çağrılmamıştı.

Sonra ilki hareket etti. Bir sarsıntı, gerçekten. Tüm vücudu ölümle kasılıyordu. Çünkü ölmüşlerdi.

"Geri geliyorlar," diye uyardı Annalisa.

Ama Jace öyle düşünmüyordu. "Hayır. Geri gelmiyorlar. Onlar bir geçit."

Chloe bıçaklarını çıkardı ve herkes onu takip etti. Saniyeler sonra bir yumruk kurbanlardan birinin göğsünü yumrukladı. Yumruk geri çekildi ama hemen ardından iki büyük kol geldi. Eller yere çarptı, kan ve organlar yere dökülürken bir adam kendini dışarı çekti, kana bulanmış derimsi kanatlar onu takip etti.

"Lanet olsun," diye nefes aldı Chloe, diğerlerine geri çekilmelerini işaret ederek. "Gidin," diye usulca emretti. Chloe'nin daha önce hiç vermediği bir emirdi bu. Geri çekilmek mi? Kargalar geri çekilmezdi.

"Ne?" diye sordu Tessa. Tessa da en az Jace kadar şaşırılmış bir halde sordu.

"Git. Şimdi."

Kera kapıya doğru döndü ama kapı yüzüne çarptı. "Çocuklar?"

"Yıkın şunu!" Chloe ona bağırınca Kera yan döndü, omzunu eğdi ve koşarak vücudunu kapıya çarpıp menteşelerini kırdı.

O ve kapı yere düştü.

"Çıkın dışarı!" Chloe herkesi banyoya geri iterek bağırdı. "Dışarı!"

Jace onun omzunun üzerinden baktı. Daha fazla adam kurbanların arasından sıyrılıp çıkmıştı. Yetişkin yeni doğmuş bebekler gibi çıplaktılar ama kan, safra ve atıklarla kaplıydılar.

Kargaların hepsi ofise koşuşturdu, Chloe banyo kapısını çarparak kapattı ve sırtını kapıya dayadı.

"Gitmek zorundayız!"

"Neler oluyor?" Tessa sordu. "Daha önce de iblislerle savaştık, Clo."

"Bunlar iblis değil." Dehşet dolu bir nefes verdi. "Onlar Hel'in Leşleri."

Hava Jace'in ciğerlerini terk etti ve Annalisa ve Erin bile geri çekilip ön kapıya doğru ilerlerken korku gösterdiler.

Sadece Kera'nın kafası karışmış gibiydi, kız kardeşlerine bakıyordu.

Banyo kapısı sarsıldı ve Chloe vücuduyla kapıyı kapalı tutmaya çalışarak geri itti.

"Chloe, koş!" Tessa emretti.

Ama liderleri başını salladı. "Gidin! Hemen!"

Yine de Jace liderlerini bırakmayacaklarını biliyordu. Carrion'la tek başlarına yüzleşmek için değil.

"Kera!" Erin havladı. Ve günlük hayatta nadiren anlaşılan savaş arkadaşları güçlü bir takım oldular. Tek kelime etmeden birbirlerini anladılar.

Kera ileri atıldı ve Chloe'yi belinden yakalayarak kapıdan uzaklaştırdı. Erin kapının önünde yerini aldı ve önce parmaklarından sonra da ellerinden alevler fişkırdı. İlahi söylemeye başladı ve alevler iki sıra parlak turuncu alev tutana kadar büyüdü. İki kırbaç gibi, biri her iki koluna sarılmıştı.

Erin bu kamçıları serbest bırakarak kapıyı delip geçti. Carrionlar diğer taraftan öfkeyle kükreyerek tahtanın içinden fırladılar.

Hepsi de Odin ya da Freyja tarafından değil, Helheim'ın, ölümler diyarının tanrıçası ve gerçekten kimseye, hatta kudretli Odin'e bile hesap vermeyen tek İskandinav tanrısı Hel'in kendisi tarafından ele geçirilmiş, iri yarı eski Vikinglerdi. Leşlerden bazıları Erin'in alevinden zarar görmüş, bir kısmı kesilmişti ama derileri iyileşmeye başlamıştı bile.

Erin üzerindeki ateş kırbaçlarından birini döndürdü ve kırbacı savurduğunda kırbaç Leşlerden birinin boynuna dolandı.

Erin çekerek kafasını çıkarmaya çalıştı; bu hareket geçmişte işine yaramıştı. Ama bu sefer işe yaramadı.

Leşler hep bir ağızdan tekrar kükredi. Dişleri vardı ve gözleri yeşil ve siyahtı.

Erin Leş'in boğazını serbest bıraktı ve ellerini birbirine vurdu. Ellerini birbirinden ayırdığında, odanın bir tarafından diğer tarafına alevden bir duvar yayıldı.

"Gidin!" Erin kız kardeşi Kargalara bağırdı. "*Gooooooooo!*"

Koşarak kapıdan çıktılar, şok olmuş ajanları ve güvenlik görevlilerini geçerek koridora çıktılar ve binanın mimarına önemli ödüller kazandıran süslü merdivenlerden aşağı indiler.

Carrion ofisten bir savaş çağrısı yaptı.

"Kımıldayın!" Chloe tüm bina sarsılmadan saniyeler önce emretti, tüm Kargalar birinci kata varana kadar devasa merdivenlerden aşağı yuvarlandılar.

Ayağa ilk kalkan Jace oldu. Merdivenlere dönüp baktığında hemen arkalarında Leş'i görmeyi bekliyordu ama tek gördüğü merdivenlerden yuvarlanan ajanlar ve güvenlik görevlileriydi.

İnsan ajanlar hâlâ hareket edemeyecek kadar sersemlemişti ama şekil değiştiren güvenlik görevlileri ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Şekil değiştirenlerden biri, kumral gözleri aniden bir köpeğinki gibi parlak sarıya dönüşen bir kadın, Jace'in yanından ön çıkışa doğru baktı. Jace izlerken kadının dudakları büyüyen dişlerinin üzerinden geriye çekildi ve pençeleri ellerinden kurtuldu.

Jace şekil değiştirenin ne gördüğünü biliyordu. Onu neyin korkuttuğunu biliyordu.

Jace insanları işaret etti. "Onları buradan çıkarın," diye güvenlik ekibine emretti. "Hemen!"

Şekil değiştirenler birkaç ajani alıp merdivenlerden yukarı ve başka bir çıkışa doğru koşarken, Jace sonunda arkasına döndü ve arkasındakiyle yüzleşti.

Leşler ön kapıyı ve Kargaların çıkış yolunu kapatmıştı.

"Korkuyor musun köle?" diye sordu liderleri Eski Nors dilinde, sesi karanlık ve çakıllı. Jace'in gözlerinin içine bakabilmek için eğildi. "Çünkü korkmalısın."

"Ve şimdi gitmelisin," diye cevap verdi, yine Eski Nors dilinde, Leş'i şaşırtarak.

Liderleri Jace'i inceledi, ama onu ikna edemedi. Chloe ayağa kalktı ... ve kanatlarını uzattı.

"Karga!" diye kükredi Leşlerden biri.

Silahlar çekildi ve içlerinden biri Chloe'ye bir bıçak sapladı. Chloe geri çekildi ama bıçak yine de ona dokunmayacaktı. Kera'nın baltası -ona Freyja tarafından verilmiş bir silah- onu engelledi ve tuttu, sapındaki rünler parlıyordu.

Önündeki Leş'le boğuşurken arkasından bir başkası geldi. Erin araya girmeye çalıştı ama elinin tersiyle kızıl saçlı kadını odanın diğer ucuna ve duvara savurdu.

Kız kardeşi Karga'nın zarar gördüğünü, bu kadim Vikinglerin onlara inandığı gibi köle muamelesi yapıldığını görmek Jace'in içinde öfkenin yükselmesine, damarlarında parçalanarak hızla ilerlemesine neden oldu.

Jace çılgılık attı ve tüm Leşlere saldırdı, artık onların güçlerini, korkusunu, hiçbirini umursamıyordu. Kükredi ve lidere doğru koştu. Odaklanmadan duramadığı kişiye. Otomatik olarak nefret ettiği kişiye. Ona doğru koştu, kendini onun kollarına fırlattı ve bıçağını tam gözüne sapladı.

Adam acı içinde haykırdı. Karga silahlarıyla Leş'i öldüremeyebilirdi ama ona zarar verebilirdi.

Ona zarar verebilirdi! Canını yakabilirdi! Ona zarar verebilirdi!

Jace bir kolunu onun boynuna dolamış, diğer koluyla da bıçağı tekrar ve tekrar ve tekrar saplamıştı.

Derisinin Leş'e değdiği yerde yandığını hissetse bile onu bırakmayı reddetti çünkü canının yanmasını istiyordu!

Elleri belini kavrayana ve Jace sonunda Leş'ten çekilene kadar devam etti.

"*Yak onu!*" Kera böğürdü.

Dizlerinin üzerine çökmüş, başının yan tarafındaki yaradan kan akan Erin kolunu ileri doğru savurdu. Elinden bir ateş topu fırladı ve Jace'in berbat ettiği gözünü kapatan Carrion'a çarptı. Alevler onu kapladı ve onları söndürmeye çalışırken yere düştü.

Debelenen Jace'i bir kolunun altına sıkıştıran Kera aşağı uzandı ve Erin'i tişörtünün arkasından yakaladı. Chloe ve diğerleri yanlarından geçip ön kapıdan dışarı koştular.

"Gidin!" Chloe emretti ve Kera dışarı koştu, vahşi bir hayvan gibi hırlayan ve pençeleriyle Kera'nın kolunu tırmalayan Jace'i tutuyordu.

Dışarı çıktıklarında Kera koşmaya devam edeceklerini düşündü ama Chloe ve Tessa ön kapıdan yaklaşık elli adım ötede durdular.

Adamlar dışarı çıktılar, yanmakta olanın dumanı hâlâ tütüyordu ama görünüşe göre zarar görmemişti. Yani Erin'in alevi bu adamlara zarar verebilirdi ama onları öldüremezdi.

Yine de Kera bu adamların gerçekten öldürecek kadar canlı olmadıklarını hissediyordu. En azından kelimenin normal, gündelik anlamıyla *canlı* değillerdi.

"Neden kaçmıyoruz?" Kera Erin'e sordu.

"Güneş yüzünden. Güneşin altında yürüyebiliyorlar ama savunmasızlar. Karanlıkta en güçlü hallerindeler."

"Nedir onlar?"

"Onlar Helheim'dan gelen savaşçılar. Tanrılar onlara Hel'in Leşleri diyor." "Neden?"

"Çürüyen etle beslendikleri için."

"Oh ... şey, bu çok hoş." Kera hâlâ mücadele eden Jace'i daha sıkı kavradı. "Ben de Kargaların hiçbir şeyden kaçmadığını sanırdım."

"Bizler Karga'yız, Kera. *Ne zaman* kaçmamız gerektiğini bilecek kadar zekiyiz. Ve eğer karanlıkta tek başına bir Leş'le karşılaşırsan ..." Erin ona baktı ve Kera'nın ondan duyduğu en ciddi ses tonuyla, "O zaman kaçarsın," dedi.

"Neden buradasınız?" Chloe adamlara seslendi. "Neden ait olduğunuz yerde, Helheim'da değilsiniz?"

Adamlardan en irisi başını eğdi ve kemerinden çift ağızlı bıçakları çıkardı ama bir şey yapmaya fırsat bulamadan Jace, Kera'nın bilmediği bir dilde bağırmaya başladı.

Bağırıyor, çırpınıyor ve lanet olası aklını tamamen kaybediyordu. Arkadaşı uçurumun kenarına gelmişti.

Yine de Carrion daha fazla yaklaşmadı. Saldırmadılar.

Sonra Jace, Kera'nın daha önce hiç görmediği bir şey yaptı. Elini kaldırdı ve ilahi söylemeye başladı. Bir büyü yapıyordu.

En azından Kera öyle tahmin ediyordu çünkü baştaki Carrion aniden işaret parmağıyla dairesel bir hareket yaptı ve dokuz kişilik grup kanatlarını açıp gökyüzüne yükseldi.

Onlar gittikten sonra Jace kolunu indirdi ... ve histerik gözyaşlarına boğuldu.

"Harika," diye iç geçirdi Erin. "Şimdi sıra ağlamaya geldi." "Kapa çeneni!" Jace ağlarken bağırdı.

"Arabaya dönün," diye emretti Chloe ve harekete geçerek sokakta park etmiş iki cipe doğru koşmaya başladılar.

Kera Jace'i arabayı kullanması için Erin'e teslim etti, motoru çalıştırdı ve herkes içeri girip kapılar kapandıktan sonra yola koyuldu.

"Ne yaptığını bilmiyorum," dedi Tessa Jace'e, "ama inanılmazdı. Orada kışımızı kurtardın."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye hıçkırdı.

"Sen neden bahsediyorsun? Bir büyü kullandın, değil mi?"

"Koruyucular'da çalışırken okuduğum bir şeydi. Ama dürüst olmak gerekirse ... Sadece kelimeleri söylüyordum." Ağlaması şiddetlendikçe *kelimelerdeki "s"* harfleri sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu.

"Pekala," dedi Kera Santa Monica Bulvarı'na çılgınca bir dönüş yaparken, "her ne yaptıysan harikaydı, Jace."

Erin kolunu yolcu koltuğunun arkasına dayayıp "Bir şey unuttuğumuzu hissedenden başka kimse var mı?" diye sorana kadar hepsi sessizliğe gömüldü, cipteki tek ses Jace'in ağlamasıydı.

Ski uzanıp Bear'ın boğazına dolanan ellere bağlı bilekleri yakaladı ve çekip çıkardı.

"Ne yaptım ben?" diye sordu Ayı.

"Sen konuşmaya devam et!" Stieg Engstrom hırlayarak karşılık verdi.

Ski, Rundstöm'e ters ters baktı. "Bana yardım edecek misin?"

Ellerini Brianna'nın Los Angeles şehir merkezindeki dairesinde kanepenin arkasındaki duvara dayayıp gizli bir oda bulmaya çalışan Rundstöm, Ski'ye baktı ve "Hayır," diye cevap verdi.

Ski hâlâ saldırgan olan Engstrom'u itti. "Şu işi halledebilir miyiz lütfen?"

"O zaman ona çenesini kapatmasını söyle." Engstrom kadının çok sayıdaki dolaplarından birine doğru yöneldi.

"Ben hiçbir şey yapmadım," diye yakındı Bear.

"Biliyorum." Ski, Bear'ın büyük omzunu sıvazladı. "Dert etme. Şu işi bitirelim ve onlardan uzaklaşalım."

"Acıyor, Ski . . . çok aptalca."

"Biliyorum, Ayı. Biliyorum."

"Burada bir şey olduğunu sanmıyorum," diye açıkladı Siggy Kaspersen, Brianna'nın altın rengi koltuklarından birine çökerek. Mobilyaların hepsi çok yeni görünüyordu ama Ski onun kendine yeni bir ev almamış olmasına şaşırmişti. Gullveig'in onun için bu kadar küçük görünen bir yerde kaldığını hayal bile edemiyordu. Oturma odası ile yemek odası birbirinden ayrılmamıştı bile.

"Gömme dolabı kontrol eden oldu mu?" Engstrom diğer odadan seslendi.

"Hayır," diye cevap verdi Rundstöm, tam o sırada telefonu çalmaya başladı, sesi ve titreşimi Ski'nin kulaklarını rahatsız ediyordu. "Ama şu işi hallet de buradan çıkabilelim..."

Rundstöm'ün sözleri cep telefonuna bakarken kayboldu. Ski "Sorun ne?" diye sormadan önce bir süre onu izledi. Ağzı hafifçe açık kalan Kuzgun ona baktı. "Hel's Carrion."

Aynı anda ikisi de dönerek Engstrom'a bağırdı: "Stieg!

Oraya girme-"

Uyarı sözleri bir kükremeye kesildi ve Stieg Engstrom'un birkaç kalın duvardan geçerek Hel'in Leşlerinden biri ona bağlı halde oturma odasına geri itildiği görüldü.

Kaspersen, Kuzgun kardeşinden saniyeler önce kanepeden yuvarlandı ve Leş kanepeye çarparak onu geriye savurdu.

Kapı aralığından daha fazla Leş geldi; Helheim'ın en iyi metalinden yapılmış keskin, sivri bıçaklar etli yumruklarda tutuluyordu.

Rundstöm hemen kalın, geri kazanılmış ahşap yemek masasını kaptı ve ileri atılmadan önce iki eliyle tuttu.

Ski iki duvarı kaplayan tavandan tabana pencerelere doğru ilerledi ve ışığı engelleyen kalın perdeleri geri çekti. Güneş ışığı içeri doluyordu ama bu Carrion'un sahip olduğu cehennem gücünü azaltmıyordu.

Elini cama bastırdı. UV koruması. "Ayı! Kır şunu!"

Stanford günlerinde eski bir kolej defans oyuncusu olan Bear omzunu indirdi ve balkona açılan pencereye saldırdı. İlk vuruşta cam kırıldı. Geri çekilip tekrar saldırdı ve pencere paramparça oldu. Filtrelenmemiş güneş ışığı içeri doldu ve bunun gücü Engstrom'un üzerine çıkmış olan Carrion'u itmesini sağladı. Ancak Leş'in dokunduğu yerdeki eti çürümüş görünüyordu.

Ski ona yardım etmek için yanına gitmeye başladı ama balkona doğru çekildi. Leş'i boynundan kavradı ve onu ters çevirdi. Onunla birlikte yuvarlanarak en üste çıktı ve ayağını göğsüne dayayarak onu yere sabitledi.

"Eriksen!" Ski, bir Kuzgun tarafından kendisine fırlatılan Hel'in bıçağını kapmak için tam zamanında kafasını kaldırdı.

Koruyucular silah kullanmazdı . . ama bir Leş'i öldürebilecek başka bir şey de bilmiyordu.

Bileğinin bir hareketiyle bıçağı döndürdü, iki eliyle kabzasını kavradı, yukarı kaldırdı ve sertçe indirdi. Carrion'un tam kafasına nişan aldı ve bıçağı gözlerinin arasına sapladı.

Ski canavarın işini bitirdiğinden emin olmak için bıçağı döndürdü ama ayağa kalktığı anda Engstrom'un "Eriksen, kımıl!" diye bağırıldığını duydu.

Ski tam zamanında başını kaldırıp Leş'in geri kalanının ona doğru hücum ettiğini gördü. Yoldan çekilmeye fırsat bulamadan, yarı yarıya üzerine sürdüler ve onu balkon kapısının içine ve üzerine doğru ittiler. Geriye doğru yuvarlanıp kanatlarını açmak üzereyken, kapının bir parçası kafasına çarptı ve-

Vig, Koruyucu'nun kafasının kalın metal kapıya çarpışını izledi ve onun soğuktan bayıldığını, yirmi üç katlı binadan serbest düşüşe geçtiğini anladı. Bırakın çok daha zayıf bir Koruyucuyu, bir Kuzgunun bile kanatları olmadan hayatta kalamayacağı bir düşüşü bu.

Hırlayarak -Koruyuculardan gerçekten nefret ediyordu- balkonun kenarından atladı ve doğrudan Eriksen'in üzerine atladı. Onu iki koluyla yakaladı ve yakınında tuttu, kanatlarını serbest bıraktı ve Brianna'nın dairesine uçana kadar rüzgârın onu yukarı kaldırmasına izin verdi.

Gerçi artık Betty'nin zavallı, kuşatılmış asistanıyla değil, Brianna'nın derisini, Vig'in atalarının acımasız İsveç kışlarında ayı kürkü giydiği gibi giyen Gullveig'in kendisiyle uğraştıklarından emindi.

Balkona indi ve dairenin içine girmeden önce kanatlarını hemen geri çekti.

Siggy ona, "Kanatlarını gündüz serbest bırakmıştın," diye hatırlattı.

"Biliyorum. Sanırım Odin durumu göz önünde bulundurarak bunu affedecektir." "Kurtardığın bir Koruyucu olmasına rağmen mi?"

"Hey!" diye tersledi Bear, Siggy'yi omzundan iterek. "Kapa çenenini."

"Peki ya Leş?" Stieg sordu.

"Gittiler. Yere düştüler ve koşmaya başladılar. Ve buradan çıkmamız gerekiyor. O balkon kapısı adamın birinin Bugatti'sinin üzerine düştü ve inanın bana, birkaç dakika içinde buraya gelip bunun hesabını soracak. Ve şu anki ruh halimle onu öldüresiye dövebilirim. Bundan kaçınalım. Kera çok kızacak."

Yardley'nin Protestan olarak yetiştiğı dönemden hatırladığı bir ilahiyi söylüyorlardı. Hepsi de müdürünün -şaşırtıcı olmayan bir şekilde- kapalı tabutuna bakıyordu.

Bir film yapımcısı olarak adam hakkında ne hissetmiş olursa olsun, ailesinin onu sevdiğini inkâr edemezdi. Buna o mu sebep olmuştu? Sebep olmuş olabileceğini düşünmekten nefret ediyordu. Brianna'nın aslında Gullveig olduğunu ve sözlerini bu kadar ciddiye alacağını bir an bile düşünseydi asla bir şey söylemezdi.

Yardley bir Karga'ydı, canavar değil.

Varoluşun herhangi bir düzlemindeki en kötü pisliklerle uğraşırken bile, işkenceyle ya da ölümleri sıraya dizmekle oyalanmazdı. O ve ekibi içeri girer, işi yapar ve çıkarlardı. Kargaların çoğı böyle çalışırdı.

Yardley şarkı söylerken kardeş Kargaların gözlerini üzerinde hissetti. Omzunun üzerinden baktı. "Dışarı çık" sinyali fazlasıyla açıktı.

İlahi kitabı hâlâ elinde olan Yardley arkasına bile bakmadan dönüp sıranın dışına çıktı. Kitabı kapının yanındaki kilise çalışanlarından birine teslim etti ve dışarı çıktı, ekibi etrafını sarmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu paparazziler ona kendilerine doğru dönmesi, bir cenazede poz vermesi için yalvarırken.

"Durum kötü. Tüm Klan toplantısı bu geceye alındı. Chloe seni Tessa'nın ekibiyle birlikte orada istiyor. Ve Jace'in Koruyucusu yaralandı."

"Eriksen mi?"

"Evet."

"Siktir." Ekibinden biri onun için limuzinin kapısını açtı. Tam içeri adım atıyordu ki biri kolunu kavradı.

Döndü, daha sonra şikâyet mahkemeye gittiğinde ödemek zorunda kalacağı bir paparazziye yumruk atmaya hazırды ama o Brianna'ydı.

Kadının parmakları Yardley'in çıplak kolunu sıkıca kavırıyor, altın yüzükleri derisine batıyordu.

"Nereye gidiyorsun, tatlım?" Brianna sürekli izleyen kameralar için sahte Hollywood gülümsemesiyle sordu.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Buradan gitmem gerek. Sonra konuşuruz, tamam mı?"

Yardley'nin ekibinden biri nazikçe ikisini ayırmaya çalıştı, ama Brianna iki parmağını tutup hızla geri çekti, sadece kırmakla kalmadı, aynı zamanda garip bir şekilde bükülmelerine de neden oldu, öyle ki bir Karga değil de başka biri olsaydı, çığlıklar saniyeler içinde yakındaki polisi oraya getirebilirdi.

Yardley'in kız kardeşi-Karga ise sadece inledi ve bir adım geri çekilerek parmaklarını yerine oturtmaya çalışırken bir başka kız kardeş hızla onun yerini aldı.

"Şimdi beni dinle köle," dedi Gullveig, "eğer yoluma çıkarsan, değerli Skuld'un bile hiçbirinizi kurtaramaz. İşim bittiğinde, hayatlarınıza son vermem için bana *yalvaracaksınız*. Bunu tüm Kargalara, Kuzgunlara ve diğer değersiz insan Klanlarına bir uyarı olarak kabul edin. Bana bulaşmayın." Bir adım geri çekildi ve paparazzilerin duyabileceği şekilde, "Seni görmek *çok* güzeldi tatlım. Seni daha sonra kontrol etmek için arayacağım, tamam mı? Şimdi eve git ve biraz dinlen. Seni seviyorum!"

Sonra kaltak göz kırptı ve bin beş yüz dolarlık topuklu ayakkabılarıyla kiliseye geri döndü.

Kargalar limuzine bindi ve kapıyı çarptı. Trafiğe çıktıklarında Yardley'in kız kardeşi içinde tuttuğu acı dolu çılgılığı serbest bıraktı.

"Hastaneye mi?" diye sordu kız kardeşlerden biri.

Yardley hemen "Hayır," diye cevap verdi. "Onu eve götürelim." Yardley yaralı kız kardeşini kendine doğru çekip sıkıca sarılırken, bir başka kız kardeş vahşice kesilmiş iki parmağını tuttu ve kırk yıllık bir şişe viski elden ele dolaştırılırken, özellikle de "hasta" için onları yerine koymaya hazırlandı.

"Çünkü," dedi Yardley yumuşak bir sesle, umutsuzca geriye doğru kırılan kemiklerin sesini ve kız kardeşi Crow'un çığlıklarını duymamaya çalışarak, "bu *gerçekten çok* kötü."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Ski sarsılarak uyandı, vücudu hâlâ savaşmaya hazırdı ama yumuşak eller omuzlarına bastırdı ve daha yumuşak dudaklar alnını öptü.

"Şşşt. Güvendesin."

Gelenin Jace olduğunu anlayınca onu kendine çekti, başı ağrısa ve henüz gözlerini açmamış olsa da onu savunmaya hazırdı.

"Oh!" diye nefes nefese kaldı, biraz da güldü. "Merak etmeyin. *İkimiz* de iyiyiz. Beni korumana gerek yok."

Kadın geri çekildi ve Ski sese doğru döndü, gözlerini kırıştırarak gözlükleri olmadan gözlerinin alışmasını sağlamaya çalıştı. Aşırı telafi ederek Jace'in görüntüsünü o kadar yaklaştırdılar ki sanki Jace onun tam tepesindeydi. Tekrar gözlerini kırıştırdı ama şimdi sanki odanın diğer ucundaydı. Ski bunun başının ağrımından kaynaklandığını biliyordu. Sağlam bir migreni vardı ve bu, bir tanrı tarafından kutsanmış biri gibi değil de bir insan gibi görebilmek için görüşünü hızla ayarlamasını her zaman zorlaştırıyordu. Ama beyni ağrırken bu çok fazla iş demekti.

Neyse ki Jace gözlüklerini yüzüne taktı ve onu gayet iyi görebildi. En azından gözleri hareket edebiliyordu... Koruyucular'ın temel aldığı gerçek baykuşların aksine. Bu yüzden kafaları o kadar uzağa dönüyordu. Çünkü gözleri hiç hareket etmiyordu. Koruyucular da böyle başlamıştı. Ancak bu onları Karga ve Kuzgunların saldırılarına karşı daha savunmasız hale getiriyordu, bu yüzden Tyr sonunda sorunu çözdü ...

Oh, Tanrım. Çok fazla düşünüyordu. Beyni acıdığında, normalden daha fazla düşünerek bunu telafi ediyordu. Analiz ediyor, tartışıyor, kurguluyor ... beynin acıyla başa çıkmak için yapabileceği her şeyi yapıyordu.

Mesela şu anda, gözlük icat edilmeden önce eski Koruyucular'ın bunu nasıl başardıklarını merak ediyordu. Gerçekten endişelenmemesi gereken bir şeydi bu.

Jace gözlüklerinin çerçevelerini dikkatlice kulaklarının arkasına ayarladı ve ona gülümsedi. "Daha iyi misin?"

"Çok daha iyi. Teşekkür ederim."

Jace'in alnındaki saçları fırçaladı. "Sen iyi misin?"

"Başım ağrıyor. Carrion'larla yeterince iyi başa çıktım ... kafama çarpana kadar o kapıyı görmedim. Dürüst olmak gerekirse, gittiğim hız düşünüldüğünde, o lanet şey kafamı koparmadığı için şanslıyım. Örneğin, eğer karekökünü alırsanız-"

"Tamam," diye araya girdi Jace. "Hiçbir şeyin karekökünü almayalım. Pek matematikçi bir kız değilim. Bana göre değil. Ben kelimeleri severim. İyi olduğuna emin misin?"

"Düşünmeden duramıyorum. Analiz ediyorum. Başım gerçekten ağrıyor. Beynim acıdığında böyle yapar."

"Acımasına şaşırmadım." Empati kurarak yüzünü buruşturdu. "Öyle bir düşümün var ki."

"İyi olacağım. Sadece düşünmeyi bırakmam gerekiyor."

"Evet, bunu ben de denedim... Bazılarımız için imkansız. Ama iyi şanslar!"

Bu onu neredeyse güldürüyordu. "Oturmama yardım eder misin?"

Kadın elini onun sırtına koydu ve Ski oturdu, bacakları yatağın kenarından sarktı, ayakları yere çarptı. Hâlâ giyinikti, botları ve her şeyi vardı.

Çizme yapmak uzun zaman alır mıydı? Muhtemelen şimdi değil, fabrikalardaki tüm çocuklar parçaları bir araya getiriyor. Çocuk işçiliği ... ahlaki açıdan kınanacak bir şeydi ama yine de devam ediyordu. Bu konuda bir şeyler yapmalıydı.

"Yine yapıyorsun," diye uyardı. "Nasıl anladın?"

"Çünkü bana bakıyorsun ama beni görmediğini söyleyebilirim. Sanki cam gibiyim. Bu çok garip."

"Özür dilerim."

"Özür dileme. Eski sevgilim de beni aynı şeyle suçlardı." Kısa bir kahkaha attı. "Tabii bunun nedeni o yokmuş ya da ben başka bir yerdeymişim gibi davranmanın daha kolay olmasıydı."

Ski başını salladı, onun sesine ve zararsız gevezeliklerine odaklandı. Bu, beynine o anda kafasındaki milyonlarca rastgele düşünce yerine konsantre olabileceği bir şey veriyordu.

Jace'in boğazındaki ve kollarındaki bandajları ilk kez fark etti. "Ne oldu?"

Jace omuz silkti. "Çürüme ve ölüm."

Bu konuşmayı her zamanki gibi geçiştirme havasında değildi, sadece "Ne?" diye sordu.

"Öfkeden deliye döndüm." Bunu söyleyebilirdi. Ağlamaktan gözleri şişmişti. "Leşlerden birine saldırdım. Derisi benimkine değdi ... ve şimdi kalıcı olarak sakatlandım."

Ski ellerini alnına götürdü. Baş *ağrıyordu*. On sekiz yaşındayken bir Dev Katil tarafından duvara çarptırıldığından beri böyle bir baş ağrısı çekmemişti.

"Hayır, değilsin."

"Değil miyim?"

Ski uzandı ve ona bakmadan bandajlardan birini çekip çıkardı.

"Ah!"

"Özür dilerim."

"Hey." Jace yataktan fırladı ve şifonyerinin aynasına gitti. Cildinin normale döndüğünü görünce sıırttı. Diğer bandajları da çıkardı. "Oh, Tanrı'ya şükür," dedi sonunda. "Kibirli görünmek istemem-"

"Kibirli değilsin."

"-Ama cildimin böyle kalacağından endişeleniyordum. Sanki bir parçam çürüyormuş gibi."

"Eğer Leşlere çok uzun süre tutunursan, çürüyerek ölürsün. Ta ki leş yiyici hayvanların avlayabileceği kemik ve ölü etten başka bir şey kalmayana kadar."

Ski'nin yanıtı sessizlikten başka bir şey getirmeyince başını kaldırıp Jace'in ona aval aval baktığını gördü, gözleri kocaman açılmıştı, elleri hâlâ tenine bastırıyordu.

"Özür dilerim. Başım ağrıdığında, tanıştığın diğer Koruyucular gibiyim."

"Tessa'da senin için bir şey olabilir."

"Güzel. Sanırım Tüm Klan toplantısı öne alındı." "Bu gece. İki saat sonra."

"Orada olmam gerek."

"Tamam." Yatağa geri döndü ve onun yanında, şiltenin üzerinde diz çöktü. "Yalnız bir şey var ama..."

Ski ona baktı ve bu "tek şeyin" ne olduğunu söylemesini bekledi. Ama birbirlerinin gözlerinin içine baktıkça daha da kötü hissetmeye başladı.

Sonunda ondan ne istediğini anlayınca, "Hayır!" diye bağırdı. "O senin hayatını kurtardı."

"Umurumda değil!"

"Lütfen. Benim için."

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Şunu açıklığa kavuşturalım Jacinda, senin amın bu kadar acı çekmeye değmez."

Jacinda aşağılanmak yerine daha da yaklaştı, bakışları ona kilitlendi, ta ki adam itiraf etmek zorunda kalana kadar, "Pekâlâ, öyle! Ama bu hiç adil değil!"

"Benim için.
Lütfen." "Başım
ağrıyor." "Benim
için."

Ona karşı koyamadı. Karşı koymak istedi. Kalkıp gitmek ve onu bir daha asla görmemek istiyordu. Ama bunun olmayacağını biliyordu. Çok derindeydi.

"Tamam."

Sırıtarak elini tuttu ve onu ayağa kaldırıp koridora çıkardı.

"Kera!"

Kera, arkasında mutsuz bir Vig Rundstöm'ü sürükleyerek başka bir odadan çıktı.

İki Karga adamları karşı karşıya gelene kadar itti, aralarında sadece birkaç santim vardı, iki adam da diğerine bakmak istemiyordu.

Tyr'ın kayıp eli adına, Ski bu işe nasıl bulaşmıştı? "Ee?"

Jace itti.

"Ne için?" "Benim
için. Lütfen."

"Şunu söylemeyi kes!" Ski çok kızgın ama teslim olmuş bir nefes verdi. Doğrudan Rundstöm'e baktı ve hırladı, "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Kuzgun bir süre Ski'ye baktıktan sonra, "*Şimdi ruhunu bana borçlusun!*" diye bağırdı.

"Ludvig Rundstöm!" Ski piçin suratına bir yumruk indiremeden Kera bağırdı. "*Söz vermiştin!*"

"Ruhunu bana borçlu. Bu bir kan yemini!"

"Yani yarı siyah kız arkadaşına kölelik yapmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Tabii ki hayır."

"O zaman bunu doğru yap," diye ısırды sıkılmış dişlerinin arasından.

Kuzgun'un bir an dudakları kasıldı, sonraki kelimeleri söylemek için açılmak istemedi. Ama sonunda kız arkadaşının sert bakışları altında pes etti. "Bir şey değil."

"Gördün mü?" Kera sordu. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?" "Bu bizim insanlarımızın tarzı değil!"

"*Zaman değişti!*" diye bağırdı. "Ayrıca beni saçlarımdan tutup sürükleyemezsin ve bana malın diyemezsin! Buna ilerleme denir, Viking!"

All-Clan toplantısı Catalina Adası'nın altındaki bir mağarada gerçekleşti. Catalina'da pek çok su altı mağarası ve oyuk vardı ama burası Klan dışı gözlerden gizlenmişti.

Ve Tüm-Klan toplantıları, Kargaların deniz yolculuğu konusunda endişelenmelerine gerek olmayan tek zamandı. Ran'ın Pençeleri kargalara saldırımları için martıları göndermezdi, böylece gökten düştüklerinde boğulmaları için okyanus tabanına sürüklenebilirlerdi.

Bunların hiçbirisi Kargaların istedikleri zaman okyanusun tadını çıkarmalarına engel değildi, ama hepsi ölümüne bir savaşla sonuçlanabileceğini bilerek bu işe girmişlerdi.

Mağaranın girişine ulaştıklarında, mağaraya girene kadar yaklaşık yarım saat yürüdüler. Dairesel bir alandı ve dokuz bölümden oluşuyordu; bu bölümler sıralar halinde kayadan çıkıntı yaparak taş banklar oluşturuyordu. Dokuz bölümün ortasında boş bir alan vardı. Her bölümün önünde belirli bir Klanı temsil eden tanrı rünü vardı ve odanın ortasında koruyucu güçle titreşen tüm rünlerden oluşan bir daire vardı.

Tüm mağara Jace'e Kolezyum'u hatırlatıyordu ama kan dökülmesine izin verilmiyordu. Burası güvenli ve sessiz, düşünceli bir tartışma yeriydi.

Kera ona döndü. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu, bağırışların arasından duyulabilecek kadar yüksek bir sesle.

"Sadece kendimi eğlendiriyorum."

"Yani yanılmıyorum." Kera ellerini havaya kaldırdı. "Bu çok saçma!"

Hayır, Kera haksız değildi. Tüm bunlar çok saçmaydı. Güney Kaliforniya'nın Dokuz Klanı buraya geleli sadece on iki dakika olmuştu ama Josef Chloe'yi görür görmez kavga başlamıştı ve diğer herkes de kavgaya katılmıştı.

İzlemesi de eğlenceliydi. En azından onun için. Her Klan kendi belirlediği alanda, doğru rünlerin arkasında duruyor, bir yandan da birbirlerine işaret edip bağırıyorlardı.

Arada bir Jace Ski'ye bakıyor ve birbirlerine gülümsüyorlardı. Her şey sakinleşene kadar onun müdahale etmeyeceğini biliyordu; o zaman pazarlık edecekti.

O zamana kadar arkalarına yaslanıp Sessiz'in Isa'yla yüksek sesle tartışmasını, Holde'nin Hizmetçileri'ne uygunsuz hareketler yapmasını, Ran'ın Pençeleri'ne büyü yapmakla tehdit etmesini, Dev Katiller'e deniz suyu tükürmesini, Valkyrieler'e cinsel tacizde bulunmasını, Kuzgunlar'a Katiller'i öldürmelerini söylemesini ve Kuzgunlar'ın da bunu kabul etmesini izlediler çünkü Kargalar Sessiz'e Isa'nın onları öldürmeyi planladığını söylerken Josef'in Chloe'yle kavga etmesini dinlemekten daha iyiydi her şey.

Jace pek fazla All-Clan toplantısına gitmedi. Katillerden biri onu itip kulağını kopardıktan sonra gözyaşlarına boğulduğundan beri. Ama Chloe bugünkü kâbusa karışan herkesin bu toplantıda olmasını istiyordu.

Yine de her şey idare edilebilir ve tipik bir All-Clan toplantısıydı - ta ki Leş'ten bahsedilene kadar. İşte o zaman her şey dağıldı. Çünkü kimse ne yapacağını bilmiyordu.

Leşler hiçbir zaman Dokuzlar'ın bir parçası olmamıştı ve bu varoluş düzleminde nadiren bulunuyorlardı. Bir kez Helheim'a gidildiğinde, Helheim'da kalındığı söylenirdi. Hel sizi serbest bırakmadıkça oradan çıkamazdınız ve o da kimseyi serbest bırakmazdı. Odin'in kendisi bile onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlayamazdı, buna diğer tanrıların çok sevdiği tanrı Baldur'u serbest bırakmak da dahildi.

Belki de Aesir tanrılarının en güçlüsüydü, bu yüzden Gullveig'in onunla güçlerini birleştirme fikri kesinlikle dehşet vericiydi.

Ve yine de ... hepsi buradaydı. Tartışıyorlardı. Sanki bu bir şekilde sorunlarını çözecekmiş gibi. Düzelmecekti. Sadece zamanlarını boşa harcıyorlardı.

Ne yazık ki Kera'nın bunların hiçbirine tahammülü yoktu. Savaşın parçaladığı ülkelerde bulunmuş, başkalarını ve Amerika Birleşik Devletleri'ni korumak için savaşmıştı. Yani eski Viking yöntemleri en yeni Karga'nın hoşuna gitmiyordu.

En azından Jace, arkadaşı aniden ayağa kalkıp *Full Metal Jacket* filmindeki talim çavuşu gibi "Bu kadar yeter!" diye kükrediğinde böyle düşünmüştü.

Birinin Erin'in Vikinglere Bağırma Ayini adını verdiği şeyi bölmesine şaşırın tüm mağara sessizliğe bürünmüş, herkes "yeni kıza" odaklanmıştı.

"Bugün az önce ne olduğunu anlayanınız var mı?" Kera talep etti. "Gullveig, Mara ve Leş'le birlikte bir ordu kuruyor. Ve anladığım kadarıyla Leşler, Doğu Cephesi'nin en kötü kışında Kızıl Ordu'nun İskandinavya'daki karşılığı. O yüzden burada oturup siz *sürtüklerin* saçma sapan tartışmalarını dinlemek yapmak istediğim bir şey değil."

"Peki," dedi Sessizlerin lideri Brandt Lindgren, sesinde küçümseme vardı, "bu kadar parlak bir kavrayışa sahip olduğunuza göre ne önerirsiniz?"

"Ses tonuna dikkat et, Lindgren," diye hırladı Vig. "Yoksa dilini koparırım."

"Hayır," dedi Kera, erkek arkadaşına elini kaldırarak. "Buna cevap vermek istiyorum, Vig. Çünkü ne yapmayacağımı biliyor musun?" diye sordu Lindgren'e. "Senin saçmalıklarla vaktimi boşa harcamayacağım."

Erin eğildi ve Jace'e fısıldadı, "Tamam, onu seviyor gibiyim."

Jace de aynı fikirdeydi. Kera her zamanki saçmalıkları bir kenara bırakıp doğrudan konunun özüne iniyordu. Denizci hassasiyetleri başka bir şey yapmasına izin vermiyordu.

"Ayrıca burada tartışarak zamanımızı boşa harcayamayız. Bir mağarada." Kera etrafındaki Klan üyelerine baktı. "Bir plan yapmamız gerekiyor. Gullveig'i durdurmalıyız."

"Nasıl? Tanrılar bile yapamaz."

"Onu durdurdular ama öldüremediler." "Peki *bizim* yapabileceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Bence her şey yok edilebilir. Sadece bu işi neyin yapacağını bulmalısınız."

"Ve sen de üstün zekânla bunun ne olduğunu bulabileceğine inanıyorsun öyle mi?"

Kera tekrar Jace ve Erin'e baktı ve Erin başını salladı. "Evet tatlım, bu tamamen bir hakaretti."

"Tamam. Teşekkür ederim. Sadece patlamadan önce kontrol etmek istedim."

Ama Kera'nın "sinirlenme" şansı yoktu çünkü Holde'un Hizmetçileri'nin lideri Inka bunu onun yerine yapmıştı. "Kapa çeneni Brandt. En azından bir şeyler yapmaya çalışıyor."

"Ve haksız da değil," diye ekledi Ormi. "Gullveig durdurulmalı." "O zaman bu iş bize düşüyor," diye açıkladı Freida, ayağa kalkıp omzundaki büyük çekici. "Onu yok etmek için Thor'un kudretli gücünü çağıracağız!"

"Aman Tanrım," diye havladı Ran'ın Pençeleri'nin lideri Rada ağır bir iç çekişle. "Tanrılar bile onu yok edemez' sözünün neresini anlamadın Freida? Ne kadar aptalsın sen?"

Kera tekrar Jace ve Erin'e baktı ve Erin fısıldadı, "1983 dolaylarında Vadi'den."

"Ohhh. Tamam."

"Bizim Thor'umuz her şeyi yok edebilir!"

"*Sizin Thor'unuz* Karga partisinde memelerimi avuçlamıştı."

Yardley, Rada'ya "Aş artık bunu," dedi. "Crow partisinde herkesin memelerini avuçladı. Erkeklerin bile." Kız kardeşi Karga'ya baktı. "Hiç hoş değildi."

Kera ellerini kaldırdı, avuç içleri dışarıdaydı. "Tamam, odaklanalım. Eminim Thor ondan kurtulabilseydi, bunu ilk denediklerinde yapardı. Onu üç kez öldürdüler. Üç kez yaktılar. Ama o geri gelmeye devam etti."

"Birileri Snorri Sturluson okuyormuş," diye şaka yaptı Erin Jace'e.

"Ama o *Şiirsel Edda*'yı yazmadı," dedi arkadaşına, "Gullveig'in adı orada geçiyor. *Düzyazı Edda*'yı yazdı."

"Jace, ben bir Alman Yahudisiyim," diye iç geçirdi Erin. "*Tevrat*'ı ve *İncil*'i biliyorum. Hepsi bu kadar. O yüzden şakalarımı öldürmeyi bırak."

"Yanlış olması dışında."

"Ne öneriyorsun Crow?" Inka Kera'ya sordu. "Sence ne yapmalıyız?"

Kera'nın gözleri biraz büyüdü. "Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorum?" "Koca çeneni açtın," diye hatırlattı Erin ona.

"Bence yapmamız gereken ilk şey bir eylem planı oluşturmak," diye araya giren Ski, Kera'ya tatlı ve cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Sence de öyle değil mi, Kera?"

"Eylem planı mı?" Kera'nın bir an için kafası karışmış gibi göründü ama ifadesi hemen düzeldi. Kadın aktif katılımı seviyordu. "Evet! Bir eylem planı. Önce ana hedeflerimizi listelememiz gerekiyor."

Chloe aniden sırt çantasına uzandı ve içinde bir not defteri ve rollerball kalem bulunan bir pano çıkardı. Onları hevesli Kera'ya uzattı. "Ona bir pano mu getirdin?" Erin dudaklarını tiksintiyle kıvrarak sordu.

"Beni iyi bir lider yapan nedir biliyor musun?" diye sordu Erin'e.

"İşini halletmek için başkalarını kullanmak mı?"

"Evet. Tam olarak bu."

"İlk ve ana hedef," dedi Kera, not defterine yazarak, "Gullveig'i yok etmek. Ama tabii ki bunu hemen yapamayız. Ama bu bizim *ana* hedefimiz. Genel hedefimiz. Şimdi, diğer tüm hedeflerimizin bu ana hedeften gelmesi gerekiyor."

Erin kız kardeşi Kargalar'a baktı. "Size söyledim çocuklar, size söyledim çocuklar. Onu en başından *yenip* teslim almalıyız. Ama hayır. Yapamadım

Bunu yap! Ve şimdi içinde bulunduğumuz duruma bakın! *Elinde bir pano var!"*

Ski, Kera Watson'ın kendi kişisel hedefini -her şeyi düzene sokmak-belirledikten sonra müthiş bir savaş generali olduğunu kabul etmek zorundaydı. Elbette bunu henüz tam olarak anlamamıştı. Skuld'un onu sadece bir Karga olarak seçmediğini, aynı zamanda İskandinav tanrılarının insan ordularını savaşa götürmesi için de seçmiş gibi görüldüğünü anlamıyordu ama Kera bunu yakında anlayacaktı.

Yine de o zamana kadar Ski'nin ona yardım etmekle ilgili bir sorunu yoktu.

Onun açık sözlülüğünü seviyordu. Saçma sapan tavırlarını. Ve başkalarının saçmalıklarına tahammülsüzlüğünü.

Şimdi mağaranın ortasında durmuş, Klanların geri kalanı ona bakıyordu. Panosunu Yardley'e vermişti, o da bir film yıldızı olmasına rağmen kız kardeşi-Crow için memnuniyetle notlar alıyordu.

Planın tasarımı basitti ama uygulaması tam olarak öyle değildi. Çok sayıda hareketli parça vardı ve işleri halletmek için bazen güvenilir insanlara ve tanrılara bel bağlamak gerekiyordu.

Mesele şu ki Ski, Kera'nın işlerin yapılmasını sağlayacağını biliyordu. Bu onun doğasında vardı.

"Peki ya Leş?" Lindgren sordu. Artık herkes Kera'yı ciddiye almaya başlamıştı, Sessiz lider de öyle. Bu onu daha az hıyar yapmıyordu.

"Onları Hizmetçiler'den uzak tutmak Kargalar ve Kuzgunlar'a düşecek."

"Ve bize," diye seslendi Freida.

Kera Vig'e baktı ama o sadece omuz silkebildi. Dev Katiller içeri girmek istiyorsa, Kuzgunlar ve Kargalar onları gerçekten durduramazdı. Ayrıca, tüm Klanların bu işe dahil olması gerekiyordu.

Kera sonunda gülümsemeye zorlayarak, "Elbette," dedi. "Bu harika olurdu" -boğazını temizledi- "harika."

Erin'in homurtusu mağarayı doldurdu ve herkes ona bakmak için döndüğünde başını öne eğip küçük bir öksürük nöbeti geçiriyormuş gibi yaptı.

"Kaçırdığım başka bir şey var mı?" Kera sordu. Cevap alamayınca, "Tamam. Sanırım hepsi bu kadar."

Toplantı dağıldı, herkes kendi yoluna gitti. Chloe ve Josef arasında küçük bir çatışma daha oldu ama bu da çabucak sona erdi ve gruplar okyanusa ulaşmak için mevcut tünellere yöneldi.

Ski, Jace'in yanına gitmek için diğerlerini itti. Jace elini onunkinin içine soktu ve o da yumruğunu kaldırarak döndü. Ama karşısındakinin kim olduğunu görünce gülümsedi ve elini indirdi.

"Merhaba!"

"O da neydi öyle?"

"Ne?"

"Bana vurmak üzereydin."

"Hayır. Sen değil."

Hâlâ el ele tutuşarak yürümeye başladılar.

"Benimle eve gelir misin?" diye sordu.

"Sabah döneceğim. Araştırmamız gereken şeylerin bir listesi var."

"Araştırmadan bahsetmiyorum, Jacinda."

"Önce eve gitmeliyim. Köpeği beslemem gerek."

"Onu besleyebilirim," diye teklif etti Kera arkalarından. Erin ve Yardley ile birlikte yürürken, Kuzgun erkek arkadaşı ve onunla birlikte seyahat eden iki salak arkadan geliyordu.

"Belki de özel konuşmalarımı dinlememelisin."

Rundstöm kollarını Kera'nın beline doladı ve onu yerden kaldırdı. Erin onları iterek Jace'e şöyle dedi: "Kera'yı biraz rahat bırak Jace. O sadece seni yatağa atmaya çalışıyor."

Jace aniden durdu ve arkadaşıyla yüzleşti, eli hala Ski'ninkindeydi.

Erin sonunda, "Bu bakışlarla bana ne anlatmaya çalıştığını anlamıyorum," diye sorana kadar Ski orada durmuş, onun küçük arkadaşına bakışlarını dikmesini izliyordu.

"Stieg Engstrom, "Sana kendi işine bakmanı söylüyor," diye açıkladı. Buna sağduyu deniyor. Bir ara sen de denemelisin."

Engstrom Jace'e göz kırptı ama Jace başını kaldırıp Ski'ye baktığında yüz ifadesi ... şey ... hhhmm ... evet şeklinde değişti. Nefret. Kesinlikle nefret. Sonra da tünelden aşağı inip çıkışa yöneldi.

Kera yanlarından geçip gitti, şimdi Rundstöm'ün sırtına yapışmıştı. Kolları rahatsız edici derecede kalın boynuna, bacakları şaşırtıcı derecede dar beline dolanmıştı. Yine de mutlu görünüyordu. Ski onun mutlu görüldüğünü inkâr edemezdi.

Kera, "Lev'in icabına bakacağız ve yarın tekrar görüşeceğiz," dedi. "Emin misin?"

"Elbette."

"Tamam."

Teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

İki karga dostça sohbet ederken, Rundstöm Ski'ye baktı ve Ski gülümsedi.

Rundstöm ona doğru ilerliyordu ki Kera Kuzgun'un saçından bir tutam yakaladı ve "Hayır!" diye havladı.

"Ama-"

"Hayır! Sadece git."

"Ne yaptın sen?" Jace, Kera ve Kuzgun gittikten sonra sordu. "Sadece hoş bir şekilde gülümsedim."

Çıkışa yaklaştıklarında başını salladı. "Hep kışkırtıyorsun. Neredeyse Erin kadar kötüsün!"

Tünelden aşağı doğru yürürlerken, geride kalanlar yanlarından geçip gecenin içinde kayboldular. Kanatları olanlar gökyüzüne çıktı. Pençeler sörf tahtalarını kaptı ve gece sörfüne çıktı. Kanatları olmayanlar arabalarına, motosikletlerine ve kamyonlarına gitti.

Jace ve Ski çıkışa ulaştıklarında yalnız ve sessizdiler.

Ski dün gecenin onu korkutmamış olmasını umuyordu. Seksten hemen sonra hissedilen heyecanın etkisi geçmeye meyilliydi ve insanda bir pişmanlık hissi bırakıyordu. . . pişmanlık mı? Jace'in sessizliği bu anlama mı geliyordu? Birlikte geçirdikleri zamandan pişmanlık mı duyuyordu?

Umarım değildir. Ama eğer öyleyse, bu gece bunu telafi edecekti.

Ağırdan alırdı. Belki ona yemek hazırlardı. Filozoflardan falan bahsederlerdi. Onun için yeni biriyle yatmaktan daha önemli olduğunu bilmesini sağlayacaktı.

Ve kesinlikle eve girdikleri anda onun üzerine atlamayacaktı.

Koruyucular'ın arka bahçesine indiler ve Jace kanatlarını geri çekmeden önce salladı.

"Aç mısın?" Ski de aynısını yaptıktan sonra sordu. "Şey... evet... Sanırım."

Kıkırdadı. "Eğer henüz aç değilsen Jace, başka bir şey yapabiliriz. Televizyon izleriz. Sokağın aşağısındaki kitapçıya gideriz. Kekleri var. Cupcake sever misin? Bayılırim-"

Kekleri severdi. Ne kadar sert olduklarını göstermeye çalışmadıkları sürece bunu memnuniyetle itiraf edecek pek fazla erkek tanımıyordu. "Evet. Kekleri severim. Ne dersin?" Ama Ski değil. O keklere bayılırdı.

Bir kitapçıya gitmek, romantik bir ilişki içindeki iki insan için önerilebilecek eğlenceli bir şeydi.

Kitapçıdan mı yoksa cupcake muhabbetinden mi kaynaklandığını bilmiyordu ama ikisinden biri onu dilini Danski Eriksen'in boğazına sokmaya itmişti.

Onda onu çılgına çeviren bir şeyler vardı. Sıcak, soğuk ve kaşıntılı gibi. Normalde bunlar bir enfeksiyon belirtisi olarak kabul edilirdi. Ama bunlar onun için tatsız deneyimler değildi, sadece farklı bir şeydi.

Onu öpmeye devam eden Jace, onu en yakın duvara doğru itti, bu duvarın daha çok bir sütun olduğu ortaya çıktı. Evlerinde sütun mu vardı? Burası Los Angeles'tı, *tabii ki* evlerinde sütunlar vardı.

Ski ellerini kızın saçlarına daldırdı, başını yana yatırdı ve parmaklarının uçlarıyla kafa derisine masaj yaptı ve vay canına! *Bu* iyi hissettirdi.

Dokunulmaktan hoşlanmayan bir kadın için -ki gerçekten hoşlanmıyordu- Ski'nin ellerini üzerinde gezdirmesi onu şaşırtıcı derecede mutlu etmişti. Vücudunda onun ellerinin keşfetmesini istemediği tek bir yer bile düşünemiyordu. Ve ağzını.

Bu düşünce onu hırlattı -kızgın bile değildi!- ve kot pantolonuna uzandı. Bunu onun yatak odasında yapmalıydılar, ama bu ilkinin aradan çıkarana kadar beklemek zorunda kalacaktı ve-

"İşte buradasınız!" Bear sırttan Salka'yı takip ederek yanlarına geldi. Ve Jace o kedinin sırttığını biliyordu! Kötü kedi!

Geriye çekilen Jace gereksiz yere kıyafetlerini düzeltti ama Bear kollarına bir yığın kitap sıkıştırdı bu güvensizlik uzun sürmedi.

"İşte. Bunları çevir." Ski'ye baktı. "Yemek sipariş etmek isteyeceksin."

Sonra da çekip gitti. Aynen böyle. Neye bulaştığını görmemiş miydi? Umurunda değil miydi?

Tabii ki yapmadı. O Marbjörn Ingolfsson'du. İçlerindeki en bilgisiz ayı.

"Herkes burada mı?" Ski, Koruyucu kardeşinin arkasından sordu.

"Evet. O zaman bol bol yiyecek getirin. Açız."

Ski'nin başı öne düştü, çenesi göğsüne yaslandı. "Çok üzgünüm Jace."

"Sorun değil," dedi ona kitap yığınının etrafında, görmeyi biraz zorlaştırarak. Adam kitapların yarısından fazlasını ondan aldı. "Belki sonra-" diye başladı Ski.

Ama Bear biliyor gibiydi ve başını cam kapıdan uzatarak ekledi: "Geç bir gece olacak. Kahvenin açık olduğundan emin ol."

"Tyr'ın kayıp eliyle!" Ski eve girmeden önce hırladı.

Jace yanında yürüyen kediye bakacak kadar uzun süre durdu.

"Bunun sen olduğunu biliyorum," diye suçladı. "Ve benim etrafta olmama alışsan iyi edersin, küçük hanım."

Salka bacaklarının etrafında dönerek mırladı ve uzaklaşmadan önce birkaç saniye boyunca Jace'e sürtündü. İşte o zaman Jace kedinin kuyruğunun havaya kalktığını gördü.

"Ve sakın bana sprey sıkmayı *aklından* bile geçirme!"

Jace izledim ve kedi saunter Uzakta, kuyruk flicking at
Onu, ve neden bir köpek insanı olduğunu hatırladı.

Kera, Vig'in mutfağındaki tezgâha oturdu ve iki kadeh şarap doldurdu. Biri kendisi için, diğeri de Vig için.

"Ee, nasıl hissediyorsun?" diye sordu ona mutfaktan, lezzetli bir şeyler hazırladığından emindi. Harika bir aşçıydı ama Vig onun İsveç yemeklerine olan sevgisine dayanamazdı. Fransız, İtalyan, Yunan .

. Tamam. Ama İsveçli ... hayır. Denedi ama
olmadı. "Ne nasıl hissettiriyor?"

"Bir savaş generali olmak."

Vig omzuna attığı bulaşık havlusuyla mutfaktan çıkarken Kera şarabını yudumladı. Saçlarının arasından ona baktı.

"Söylediğim bir şey mi var?" diye
sordu. "Ben ... Ben bir savaş
generali değilim." "Artık öylesin."

"O Chloe."

"Hayır. Chloe LA Crows'un lideri. Ve o her zaman liderdir. Ama bir savaş generali Klanlarımıza savaşta liderlik eder. *Tüm* klanlarımıza. Ve bu gece öne çıktığında, sen de öyle oldun. Bir savaş generali."

"Kusacaksın, değil mi?" diye sormadan önce bir süre ona baktı.

Kara başını salladı ama tezgâhın yanındaki küçük çöp kutusunu yüzünün altına sıkıştırdığında ona inanmadığını tahmin etti.

"Kusmak zorunda değilim," diye onu rahatlattı.

"Emin misin? Buraya ilk geldiğinde-"

"Buraya ilk geldiğimde ne yaptığımı biliyorum ve hayır, kusmak zorunda değilim. Ben sadece . . . Ben bir savaş generali değilim. Ben lojistikçiyim. Yaptığım şey bu. Bir şeylerin olmasını sağlarım."

"Klanlar için . . bu bir savaş generali. Eğer bu işi başkalarına bıraksaydık, kavga ve sikişten başka bir şey olmazdı." Sepetin üzerine eğildi ve onu alnından öptü. "İyi olacaksın."

"Umarım öyle olur. Çünkü eğer iyi olmazsam, görünüşe göre dünya havaya uçacak." "Hayır. Havaya uçmayacak. Sadece neredeyse her şey ve herkes Tanrılar, devler ve Midgard yılanı Jörmungandr arasındaki ateş, savaş ve kandan oluşan bir tufanda yok olacak ve dünyamızın etrafını sarıp onu ezecek."

Kera çöp kutusunu kaptı.

"Ne?" Vig sesin yükselmesi üzerine ona sordu. "Ne dedim ben?"

Cemaati onun aptallık ettiğini düşünüyordu. Buraya geri döndüğü için. Ama gerçeği bilmek zorundaydı. Neyle karşı karşıya olduğunu bilmeliydi.

Araziye doğru ilerledi ve çalılıklardan uzak durarak yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerledi. Asırlar sürdü.

Kadınlar arka bahçedeki masalarda oturmuş konuşuyor ve gülüyorlardı. Müzik çalarken eğleniyorlardı. Bazıları birbirleriyle dans ediyordu. Bazıları doğrudan şişeden doldurulmuş bira ya da sert likör içiyordu.

Rehabilitasyon merkezinde mi?

Ve hepsinin üzerinde kargalar vardı. Ağaçlarda yüzlercesi. Onları izliyorlardı.

Braddock için bu kadarı yeterliydi. Karısını bundan kurtarması gerekiyordu. Onu bu fahişelerden uzakta, güvenli bir şekilde çiftliğe geri getirmeliydi.

Ama o daha harekete geçmeden, büyük bir pitbull evin etrafında büyüyen çalılara doğru koştu ve kazmaya başladı. Birkaç dakika sonra bir şeye tutundu ve çekmeye başladı. Çok geçmeden bir bacak kemiği çıkardı.

Bir zamanlar insana ait olan bir şeye hâlâ bağlı olan bir bacak kemiği.

Kim olduğunu biliyordu. Kendi halkından biri. Jacinda'nın annesi buradayken ortadan kaybolan kişi. Kemiklerde artık et ya da deri kalmamış olsa da Braddock bunu biliyordu.

Ön pençesini kalça kemiğine dayayan köpek, bacağı iskeletin geri kalanından ayırmaya çalışırken hırlayarak, başını dramatik bir şekilde bir yandan diğer yana çevirerek çekip durdu.

Gürültüyü duyan kadınlardan biri yanlarına geldi.

"Brodie? Ne yapıyorsun kızım?" Kadının nefesi kesildi ve Braddock küçük bir umut hissetti. Bu kadın alarm verecekti, değil mi? Kötülüğün burada olduğunu anlayacaktı.

Ama kadın köpeğe, "Hayır, Brodie. Onunla oynayamazsın. Kötü kız! Annen bunu görürse aklını kaçıırır." Kadın köpeğin yanına çömeldi. "Hatırladın mı? Senin ve kuşların ne yaptığını annene söyleyemeyiz. Kimseye söyleyemeyiz. Değil mi, Brodie? Değil mi?"

Köpek onu anlıyor gibiydi, bu da yeterince rahatsız ediciydi. Ama sonra üst yarısını yere indirdi, koca pitbull kıçı havadaydı.

"Brodie Hawaii, sakın-"

Köpek iskeletin büyük bir kısmını da beraberinde sürükleyerek kaçtı. Diğer kadınlar gördü ve çığlık attı. Korkudan değil ama. Korku falan yoktu. Bunun yerine gülererek köpeğin peşinden gittiler. Aynı anda hem gülüyor hem de azarlıyorlardı.

"Brodie Hawaii, onu buraya geri getir!" "Brodie, dur! Annen çıldıracak!" "Brodie! Sen tüm pitbulları temsil ediyorsun!"

Kızıl saçlı biri iskeletin kolunu tuttu. Diğer kadınlardan birkaçı da başka yerlerinden tuttu ve işte o zaman çekiştirme başladı. Köpek kadınları önce bir yöne, sonra başka bir yöne sürükledi.

"Kahretsin, Brodie! Ver şunu! Hemen ver!"

Köpek çekiştirdi ve iskelet parçalandı ama bacak kemiği, kalça ve göğüs kafesi hâlâ köpekteydi. Başını ve ağzındaki kalıntılardan geriye kalanları bir o yana bir bu yana savurarak avluda bir o yana bir bu yana koşturdu.

Tiksinen ve dehşete kapılan Braddock geriye düştü ama kollarıyla kendini yakaladı. Hâlâ çalılarının arasındaydı ama ağaçlardaki siyah kuşlardan biri ona doğru baktı. Başını yana çevirdi, kıpırdandı. Onu gördü ... ve diğer siyah kuşların da takip ettiği bir ciyıklama sesi çıkardı.

Braddock koşmaya başladı.

Kuşlar ona çarpıyor, gagalıyor, giysilerini, derisini yırtıyor, gözlerine saldırıyorlardı. Onlara vurdu ve minibüsü görene kadar koşmaya devam etti.

Adamları kapıyı açıp "Atlayın!" diye bağırdı.

Braddock aracın içine balıklama atladı, araç havalanırken kapı arkasından kapandı. Kuşlardan birkaçı hâlâ ona bağlıydı ama o

Onları çıkardı ve hiçbir kalmayana kadar minibüsün zeminine ya da ellerine vurarak ezdi.

Nefesini geri aldığında yanındaki adamlara baktı. Artık eski karısını kurtarmanın mümkün olmadığını biliyordu. Onu ve cemaatini kaybetmişti, bu da ona tek bir seçenek bırakıyordu.

"Hepsi ölecek," dedi adamlarına. "Her biri."

Erin ve diğerleri araba yolunun sonuna kadar koştular ama minibüs çoktan köşeyi dönmüştü.

"Onları takip edin!" diye seslendi yukarıda daireler çizen kuşlara. Kuşlar uçup gitti ve Erin elindeki kol kemiğine baktı.

"Bu gece onu bulup öldürmek mi istiyorsun?" Alessandra sordu.

"Yapamayız."

"Ama o gördü."

"Neyi gördü? Ona saldıran bir kuş sürüsünü mü? Beş dakika içinde artık var olmayacak bir iskelet mi? Saf kötülüğümüzü mü? Polislerin bilinen çılgın bir tarikat liderini ciddiye alacağını gerçekten düşünüyor musunuz?"

"Polise gitmeyebilir," diye önerdi Annalisa, "ama geri dönecektir." "O zaman onunla biz ilgileniriz."

Erin eve döndü ve bir iç geçirdi. "Brodie Hawaii, o bacakla buraya geri dön! Lanet köpek."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Ski kütüphaneye girdi ve girişte duraklayarak gördüklerine düşünceli bir şekilde baktı.

Hepsi masalardan birinin ucunda durmuş, bir kitaba bakıyorlardı. Jace Kitaba en yakın olan, yüzü sayfalardan sadece birkaç santim uzakta, büyüteçle bakıyordu. Bear, Gundo, Borgsten, Haldo ve Ormi Jace'in arkasına yaslandılar.

"Neler oluyor?" Ski sordu.

"Bu kitabı okumaya çalışıyoruz," diye açıkladı Haldo. "Latince. Çok eski. Kelimeler biraz silik."

"Biraz mı?" Ayı cevap verdi. "Sayfalar neredeyse beyaz."

Gundo yaklaştı. "Belki de yazıları iyileştirmenin bir yolu vardır."

"Sayfalara zarar vermeden olmaz." Borgsten kitabı işaret etti. "Bu kadar eski kitaplarla çalıştım. Çok kırılganlar."

"Beyler," dedi Ski yüksek sesle. Hepsi ona baktı ve Ski içini çekti. Hepsi baykuşa benziyordu, değil mi? Ona öyle bakıyorlardı.

Her biri son derece zeki yırtıcılar.

"Bunun üzerinde yarın çalışalım. Geç oldu, hepimiz çok yorgunuz." Gundo sırtıttı. "Bize yatma vaktinin geldiğini mi söylüyorsun?"

"Aslında çoktan geçti. Güneş yakında doğacak."

"Biz çocuk değiliz," diye yakındı Ayı. "Uyanık kalmak istiyorsam, kalabilirim. Sen benim babam değilsin!"

Ormi, Ski'ye "Koruma mı?" diye sormadan önce gözlerini kaçırıldı.

"Holde'nin Hizmetçileri gelip gitti. Bütün ev rünler ve büyülerle korunuyor. Carrion yakın zamanda bunu aşamaz."

"Peki ya diğer Klanların operasyon üsleri?"

"Halledildi. Yine de karınızın Freida'yla kavga ettiğine inanıyorum."

"Çünkü Katillerin aptal olduğunu düşünüyor. Bu dünyadaki ve öbür dünyadaki sevgili ortağım da aptal insanlara bunu söylemeyi seviyor."

"İşte bu yüzden onunla çok iyi anlaşıyorum." Ormi güldü. "Peki ya aileler?"

"Konuştuğumuz gibi Yosemite'ye doğru yola çıktılar. Isa dolunay sonrasına kadar onların güvenliğini sağlayacak."

"Mükemmel. İyi iş çıkardınız." Ormi, Jace'in omzunun üzerinden kitaba bakmaya geri dönmüş olan kardeşlere baktı. "Beyler!"

Adamlar ürkmüş kuşlar gibi sıçradı ama Jace sıçramadı. Muhtemelen etrafında bu kadar çok Karga varken bu tür bir gürültü seviyesine alışkındı.

"Yatma vakti," diye emretti Ormi.

"Hâlâ yapılması gereken araştırmalar var." "O zaman yanınızda kitap getirin."

Ayı'nın nefesi kesildi. "Kütüphanenin güvenliği dışında mı? *Çıldırđın mı sen?*" Ormi Ski'ye omuz silkti. "Denedim."

"Biliyorum. Ve bunu takdir ediyorum."

Jace'e yaklaşmayı düşündü ama onu artık işini bölmesinden hoşlanmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Ama tam dışarı çıkarken Jace birden elindeki büyütecı odanın öbür ucuna fırlattı.

"Sorun ne?" Ski onunla yüzleşti ama kardeşleri sanki kız yanıyormuş gibi geri çekilmişti. Aniden çığlık atarak onlara saldırmasından korkuyorlardı.

Yine de bu, Koruyucular'ın artık sevdiği deyimle, onun "öfkelerinden" biri değildi. Sadece hayal kırıklığına uğramıştı.

Masanın etrafında yürüdü ve onun elini tuttu. "Daha bitirmedim," diye hırladı ona.

"Mola veriyorsun." Onu cam kapılara doğru çekti. "Hadi ama. Sadece birkaç dakika. Biraz temiz hava. Sana iyi gelecektir."

Bear ve diğer birkaç kişi muhtemelen biraz temiz havanın iyi bir fikir olduğunu düşünerek onu takip etmeye başladılar ama Ski parmağıyla onları işaret etti. "İşinizin başına dönün."

"Ama-"

Ormi, Bear'ı kapüşonunun arkasından yakaladı ve masaya doğru çekti. "İşinizin başına dönün." Ski'ye göz kırptı ve başını sallayarak kapıları işaret etti.

Teşekkür ederim, diye mırıldandı Ski suratını asan Jace'i evden çıkarıp patikadan aşağıya, birkaç bankın bulunduğu sessiz bir noktaya doğru sürüklemeyen önce. Onu bir tanesine oturttu ve önünde çömeldi.

"Tamam, konuş benimle."

Kaşlarını çatı. "Ne hakkında?"

"Seni hayal kırıklığına uğratan şey hakkında."

"Her şey hakkında."

"Tamam. Bu iyi bir başlangıç. Ama biraz daha daraltalım."

"Ben senin kardeşin değilim, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum. Sen çok daha tatlısın ve omuzların çok daha küçük."

Ayağa kalktı ve yürümeye başladı. "Tam *orada* olduğunu hissediyorum. Ama bir türlü anlayamıyorum."

"O kitapta ne gördün?" "Hiçbir şey."

Ski banka oturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, evet, Latince vardı. Ve ilginçti. Ama aslında onu sadece damak temizleyici olarak kullanıyordum."

"Neyi?"

"Beynimi temizlemek çünkü ... orada b i r şey var, kafatasımın arkasında kaşınıyor."

"Şimdi beni endişelendirmeye

başlıyorsun." "Bunu çözmem gerek.

Kendimi."

"Neden sen? O kitapları inceleyen koca bir Koruyucu ekibin var. Hizmetçiler de kendi kitaplarına bakıyor. Bu bir takım çalışması olacak."

"Kera'yı başarısızlığa uğratmak istemiyorum."

"Hangi dünyada Kera'yı başarısızlığa uğratiyorsun?"

"Bu dünyada. Bu dünyada. Tam burada. Şu anda. Büyük, şişman bir başarısızlık." "Kendine karşı hep bu kadar sert misin?"

"Evet."

Ski kıkırdadı. "Biliyorsun, psikoloji çalışmaları var-" "Ciddi misin?" diye anında tersledi.

"Bitirmeme izin verecek misin?"

"Tamam. Bitir. Bana deli demeyi bitir."

"Sana deli demeyecektim. Sadece bir şey üzerinde çalışırken -örneğin çözemediğiniz bir problem- ara vermenin iyi bir fikir olduğunu söyleyen çalışmalar olduğunu söyleyecektim."

"Ara veriyorum. Değil mi? Bu mola vermek, değil mi?"

Vay be.

"Evet, bu mola vermek. Ama beyninizin bilinçaltında sorununuz üzerinde çalışmasına izin verirken aslında başka bir şeye odaklandığınız bir mola. Çamaşır ya da bulaşık gibi. Akılsız bir şey."

"Bu bana bulaşıkları yıkatmanın bir yolu mu?" "Hayır. Ayı bunun için var."

Başını salladı. "Latinceye bakmanın yardımcı olacağını düşünmüştüm."

"Latinceye bakmanın asla faydası olmaz. Tabii bir keşiş değilsen." Kız ona bakınca ekledi, "Keşişler Latinceyi sever."

"Tamam, bu kadar akılsız. Hiç kirli bulaşgın var mı?"

"Yok. Onları çoktan yıkadım. Çocuklara da kağıt tabak kullandırıdım."

"Çamaşırlarını yıkamayacağım."

"Çamaşırlarımın nesi var?"

"Yok bir şey. Ama kendiminkileri yıkamaktan nefret ederken seninkileri neden yıkayayım ki?" "Çamaşır yıkamayayı sevmiyorsan nasıl temiz kıyafet buluyorsun?" "Kız kardeşiminkilerle birlikte gizlice alıyorum."

"Bu çok üzücü."

"Üzücü. Ama yıllarca çamaşırlarımı bir tarikatın yıkadığını unutuyorsun çünkü ben Büyük Peygamber'in eşiydim. Ve o beyazları gerçekten patlatabiliyorlardı."

"Seni sadece siyahlar içinde gördüm. Ya da koyu gri."

"Çünkü kız kardeşlerimden hiçbiri beyazlarımı patlatamıyor. Kera hariç, ama sanırım o da askeri eğitiminden dolayı. Oh bekle!" Parmaklarını şıklattı. "Ben ne yapabileceğimi biliyorum."

"Ne?"

Sonra Jace onu sıranın üzerinden yere düşürdü.

Ski ellerini onun omuzlarına bastırdı ve onu uzak tuttu. "Beni seks için kullanmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Jace başını salladı. "Evet."

Bir gülümsemeyle onu şaşırttı. "Tyr adına, dürüstlüğüne bayılıyorum." "Bana bunun canlandırıcı olduğu söylendi."

"Kesinlikle."

Ski onu öptü ve Jace onun içinde eridi. Burada, açık alandaydılar; kardeşlerinden herhangi biri her an yanlarından geçebilirdi ve Jace'in umurunda değildi.

Elbette, kardeşlerinin ne yaptıkları konusunda takıntılı olduklarını bilmesine yardımcı oldu, bu yüzden onların dolaşma şansı yok denecek kadar azdı, ama şimdi mesele bu değildi, değil mi?

Jace sadece kız kardeşi Kargalarla gece uçarken kendini bu kadar özgür hissediyordu.

Siyah atletini çıkarıp bir kenara atabilmek ve sütyeninin düğmelerini açabilmek için geri çekildi. Ski doğruldu ve kolunu onun beline doladı. O da

boynunu, omzunu öptü.

İlk seferki kadar çılgınca değillerdi. Olmaları da gerekmiyordu.

Jace Ski'nin kapüşonunu tuttu ve başının üzerine çekti. Onu öptü, ellerini saçlarının arasına daldırdı, çenesini yukarı kaldırarak ağzına tam erişim sağladı.

İri elleri onun sırtını okşadı, etrafından dolaştı ve göğüslerini avuçladı. Nefesini onun ağzına verdi, kollarını onun omuzlarına sımsıkı doladı ve öpüşmeleri devam ederken onun kalçalarına doğru sallandı.

Ski sonunda biraz geri çekildiğinde, "Senin içinde olmam gerek" dedi. Sesi alçaktı, sesi kızın omurgasına vuruyor, ayak parmaklarının botlarının içinde kıvrılmasına neden oluyordu.

Bir eliyle kot pantolonunun arka cebine uzandı ve iki prezervatif çıkardı. Jace homurdandı ve Ski omuzlarını silkti. "Bir Koruyucu her şey için plan yapar, her şey için hazırlanır."

Jace onun kucağından kaydı ve botlarını ve kot pantolonunu çıkarabilmesi için ayağa kalktı. Kot pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdiğinde -çizmeleri hâlâ ayağındaydı- Ski çoktan bir elini kalçasından içeri sokmuştu.

Parmakları içine kaydı ve kadın zaten ıslak olduğunu biliyordu. Adam eğildi, yüzünü ona doğru bastırdı. Eli dışarı kaydı ve dili içeri girdi. Bacaklarını iyice açmaya çalıştı ama kot pantolonu hâlâ üzerindeyken ancak bu kadar ileri gidebiliyordu. Ve adam durmuyordu, böylece onları çıkarabilecekti.

Yine de bu onu çıldırtıyordu. Onun içinde daha fazlasına ihtiyacı vardı. Jace geri adım attı ve botlarını tekmeleyerek çıkarmaya çalıştı. İşe yaramıyordu ve gülerek Ski ona yardım etti. Bağcıklarını çözdü ve çekerek çıkardı. Kız kot pantolonunu tekmeledi ve kendini Ski'nin üzerine attı.

Şimdi ikisi de gülüyor, yerde yuvarlanıyor, şakacı bir şekilde birbirlerini ısıyor, elleriyle keşfe çıkıyorlardı.

Jace tekrar üste çıktığında, Ski'nin atılmış kotuna uzandı ve prezervatifleri kaptı. Hemen bir tane taktı ve onu sırt üstü yatırdıktan sonra yavaşça amının içine aldı.

İkisi de inledi, sonra birbirlerine sırtttılar.

Jace, Ski'yle geçirdiği zamandan ne kadar keyif aldığını tarif edemiyordu. Bu sadece seks yapma eylemi değildi, ki bu dayanılmaz derecede zevkliydi. O da vardı. Ona bakışı. Onu yönetmesine ya da yönlendirmesine izin vermesiydi. Soru sormadan ya da şikâyet etmeden.

Birden kafasına dank etti. Adam ondan hoşlanıyordu. Basitçe, kolayca. Ondan hoşlanıyordu, onu anlıyordu ve buna rağmen ondan hoşlanıyordu.

Jace, Ski'nin büyük ellerini tekrar göğüslerinin üzerine koydu. Ski'nin onlardan hoşlanmasına bayılıyordu. Tüm elini kullanarak. Parmaklarını, avuç içlerini, hatta bileklerini. Sanki sadece onları hissetmekten hoşlanıyordu.

Onun gözlerinin içine bakarken kaslarını sıkarak ona doğru sallandı.

Adam onun acele etmemesine aldırıyor gibiydi ve o da buna minnettardı. Bazılarının "düzenli seks" olarak adlandırdığı şeyi yapmayalı çok uzun zaman olmuştu ve adam kesinlikle alıştığından daha fazlaydı.

Elbette adamın içini doldurması hoşuna gitmişti, aleti öyle bir vuruyordu ki, sadece içinde olduğu için boşalabileceğini düşündü.

Gülümsemeleri ve kahkahaları azaldı ama nefes alışları ve inlemeleri arttı. Ter, serin gece havasında bile tenlerini ıslatıyordu.

Bu yüzden Ski onu ters çevirip vücuduyla sıkıştırdığında Jace şaşırmadı. Yine de onun tarafından kapana kısılmış gibi hissetmiyordu. Hatta Ski'nin ona bakışından *daha çok* kapana kısıldığı hissine kapıldı. Onun tarafından. Bu onu şok etti ama iyi de hissettirdi. Güçlü.

Ona karşı olan hislerinde yalnız olmadığını bilmek. Bir kez olsun bir erkeğe karşı acıma, hoşgörü ya da korku dışında bir şeyler hissettiğini bilmek.

Ski aniden durdu, bakışları onun yüzündeydi. "Ne oldu?" diye sordu. "Sorun ne?"

Jace elleriyle onun çenesini kavradı ve "Kesinlikle hiçbir şey" diye cevap verdi.

Sadece kelimeler değildi. Nasıl söylediği. Sesinin tonuydu. Kimseye tarif edemeyeceği garip, derin bir seviyede ona dokundu. Kendisine bile.

"Öp beni," diye emretti ve Ski öptü.

Onu öptü ve becerdi ve her ikisinde de acele etmedi.

Jace'in parmakları sırtına saplandı, omurgasını ve saçlarını okşadı. Bacaklarını kaldırdı, beline sararken kendini açtı.

Avuçlarını yere bastırdı ve kendini yukarı itti. Kalçalarını eğerek uzun hamlelerle onu içine aldı ve bunu yaparken klitorisini okşadığından emin oldu.

Vücudu onun altında gerildi, başı geriye düştü ve boynunu ortaya çıkardı. Köprücük kemiğinden kulağına kadar bir çizgi yaladı, sonra çenesinin hemen altındaki bir noktayı nazikçe ısırdı.

Jace'in tüm vücudu kasılmış gibiydi ve çığlık atmamak için dudağını ısırarak boşalıyordu.

Kadının içgüdüleriyle savaştığını görmek onu da uçurumun kenarına sürükledi ve kalçaları Jace'e doğru güçlenirken o da boşalmaya devam ediyor gibiydi. Hiçbir şey kalmayana kadar duramıyor, durmak istemiyordu.

Ski onu ağırlığının altında tutmak istemeyerek üzerinden yuvarlandı ama elini ona uzattı ve o da hemen parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Birbirlerine baktılar, ikisi de sırtıyordu.

Ta ki Jace'in gülümsemesi solana kadar.

"Ne?" Ski onu inciteceğinden endişelenerek sordu. "Sorun ne?"

"İşte bu," dedi.

"Ne oldu?"

"Bu! Seni zeki, zeki adam!" Dizlerinin üzerine çöküp kıyafetlerini kapmadan önce onu sertçe öptü. Eve doğru giden patikada gözden kayboldu ama birkaç saniye sonra geri döndü, koşarken elbiselerini çekiştiriyordu.

Botlarını tutarak kanatlarını serbest bıraktı ve havalandı.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" diye bağırdı geri çekilen kızın ardından.

"Kız kardeşlerimi görmem lazım. Daha sonra döneceğim!"

"Beni deli ediyorsun, biliyorsun!"

"Biliyorum!" diye bağırdı. "Ben de seni seviyorum!" "Güzel! Ama aslında kastettiğim bu değildi!"

Ama kadın çoktan gözden kaybolmuştu ve Ski gülerek çimlerin üzerine yığıldı. Çünkü o kadın onu sonsuza dek eğlendirmişti.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Erin esnedi ve en üst raftaki mısır gevreğine ulaşmak için parmak uçlarında

yürüdü. "Siz uzun boylu sürtüklerden hanginiz en iyi mısır gevreğini en üste

koyuyor?

raf?" diye sordu.

"Eğer elde etmesi kolay değilse, yemeyiz," diye bilgilendirdi aktör kız kardeşlerinden biri.

"Yeme bozukluğunuzla kendi zamanınızda ilgilenin." Erin kanatlarını serbest bıraktı ve mısır gevreğine ulaşana kadar onu yukarı taşımalarına izin verdi. Bir kutu kaptı, kanatlarını içeri çekti ve ayaklarının üzerine indi.

İşte o anda Jace mutfağın ortasına koştu ve "*Anladım!*" diye bağırdı.

Kargalar ona öylece bakınca, "Heyecanlanmadın mı?" diye sordu. Erin esnedi. "Neden bahsettiğini bilmiyoruz."

"Ah. Doğru!" Sonra da güldü.

Annalisa aniden, "Sizi uyarmıştım çocuklar," diye açıkladı. "Biriyle normal bir cinsel ilişki yaşamak onu uçurumun kenarına itecekti."

"Hayır, hayır," diye karşı çıktı Jace. "Bu harika oldu. Beni seviyor."

"Bunu o mu söyledi?" Erin son derece naif arkadaşı için endişelenerek sordu.

"Onu delirttiğimi söyledi."

"Peki," dedi Erin kısa bir duraksamadan sonra, "Vikingler için

..." "Bu 'seni seviyorum' demek," dedi Kargalar hep bir ağızdan.

Annalisa sabah kahvesinin yudumları arasında, "Eğer meşhur sınırı aşmadıysan," diye sordu, "o zaman neden bizimle konuşuyorsun? İnsanlarla konuşmaktan nefret ediyorsun."

Jace'in sırtışı o kadar genişti ki, herkesi mutlu edecek ve petrol savaşlarını sona erdirecek sürdürülebilir bir enerji kaynağı keşfettiğini düşünebilirdiniz.

"Sanırım Gullveig'i bu varoluş düzleminden nasıl göndereceğimi biliyorum." "Nasıl?"

"Leş'i saçmalamak için kullandığım büyüyle mi?" Erin başını salladı, çünkü bu daha birkaç saat önce olmuştu. "Koruyucular'ın Ruslar'dan aldığı eski kitaplardan birinde bulduğum bir büyü. Aynı kitapta iki büyü vardı

işe yarayacağını *düşünüyorum*. İlki, Gullveig'i içinden çıkamayacağı koruyucu bir çemberle çevrili kapalı bir alana girmeye zorlamamızı sağlayacak. Bu çembere tam anlamıyla Tanrı Bekçisi deniyor."

"İkinci büyü?"

"Bu büyü onu bu dünyanın dışına gönderecek ve başka bir dünyaya hapsedecek." "Temelde Odin ve diğerlerinin ona yaptığı şey."

"Aynen öyle. Oraya gittiğinde onu yok etmenin bir yolunu bulmak için biraz zamanımız olacak, böylece geri döndüğünde -çünkü hepimiz geri döneceğini biliyoruz- hazır olacağız."

"Kulağa harika geliyor." "Sadece bir sorun var."

"Tabii ki var. Sorun ne peki?" "Bu bize bazı iyiliklere mal olacak."

"Yani? Bazı iyilikler isteyeceğiz."

"Hiçbirimizden değil," diye itiraf etti Jace. "İster inanın ister inanmayın, sanırım sadece Betty bize en kısa sürede bu düzeyde bir iyilik sağlayabilir."

"Hâlâ komada olan Betty mi? O Betty mi?"

"Her şeyi denedik," diye hatırlattı Alessandra ona. "Onu uyandıramıyoruz." Jace biraz ürperdi. "Sanırım bunu yapabilecek güce kimin sahip olduğunu biliyorum."

Erin beş dakika boyunca konuşmadığını hatırlıyordu. Sanki biri ses kutusunu sıkıştırıyordu. Bu *hiç* hoşlanmadığı bir duyguydu.

"Zaten mutsuzum," diye yakındı Erin.

Jace ona acıyarak yüzünü buruşturdu. "Evet... öyle olacağını biliyordum."

Jace büyükannesinin Kuş Evi'ne doğru ilerleyişini izledi.

Chloe yaşlı kadını karşılamaya gitti. "Merhaba, Bayan . . uh ... size nasıl hitap etmeliyim?"

Nëna Chloe'ye baktı, gördükleri hoşuna gitmemiş gibiydi ve Jace'e döndü. "Nerede o?"

Jace büyükannesini azarlama zahmetine girmede. Bu etkisizdi. Bu yüzden onu merdivenlerden yukarı, Betty'nin odasına götürdü.

Nëna yatağa doğru yürüdü ve üzerinde "*I heart quilting*" yazan bez çantasını dikkatle yere bıraktıktan sonra elini ateşini ölçer gibi Betty'nin alnına koydu. Gözlerini kapattı ve Jace büyükannesinin Betty'nin nerede olabileceğini araştırdığını biliyordu.

Yaklaşık beş dakika sonra Nēna gözlerini açtı ve çantasına uzandı. Çantanın üst kısmında yorgan için kullanılabilecek bir malzeme vardı ama eski bir ahşap kutu bulana kadar kumaş karelerinin altını kazdı.

Kutuyu yatağın üzerine koyarak metal kilidini dikkatlice açtı ve üst kısmını kaldırdı.

Bir şişe yağ çıkardı ve açtı. Yağ gül kokuluydu. Oldukça hoştu.

Nēna, Betty'nin alnını, burnunu ve çenesini yağla meshetti ve tıpayı tekrar yerine takıp kutuya geri koydu. Kutuyu kapattı, yeniden kilitledi ve kutuyu tekrar çantasına koyarak üzerini kapitone kumaşıyla örttü.

Sonra eğildi ve Betty'nin kulağına fısıldayarak çok eski ve güçlü bir şeyler söyledi.

Nēna bitirdiğinde arkasına yaslandı ve bekledi. Betty'nin gözleri birden açıldı ve Jace sıırttı.

Ama Betty hareket etmedi. Gözlerini kırpmadı. Sadece tavana baktı. Hâlâ kaybolmuştu.

Jace'in büyükannesi onu uyandıramadıysa, hiç kimse-

"Onu uyandırmak için ne söylersiniz?" Nēna odanın dışında bekleyen bir grup kargaya sordu. "Onun dikkatini çekecek bir şey."

"İyi dikkat mi, kötü dikkat mi?" Jace sordu. "Bu gibi durumlarda kötü her zaman daha iyidir."

"Oh, bunu yapabilirim." Yardley odaya girdi ve ellerini Nēna'nın omuzlarına koyarak onu rahatlatı.

Nēna'nın elleri havaya kalktı ve tüm vücudu gerildi. Jace ona masumca dokunulduğunda sık sık böyle görüldüğünü fark etti.

"Tanrım, ben de tıpkı onun gibiyim," diye mırıldandı Jace.

Yardley Betty'nin üzerine eğildi, saçlarını nazikçe yüzünden uzaklaştırdı ve usulca gülümsedi. Sonra bağırdı, "*Brianna müşteri listeni çaldı! Ve Bentley limuzinini!*"

Betty'nin gözleri aniden hareketlendi ve elleri Yardley'nin boğazına dolandı.

Ayrıca "Orospu!" diye bağırmaya başlamıştı bile.

Diğer Kargalar Betty'nin Yardley'i öldürmeden önce onu serbest bırakması için yatağa atlarken, Nēna çantasını aldı ve odadan çıktı. Jace de onu takip etti.

"Sana teşekkür etmeme izin vermeyecek misin?" diye sordu büyükannesine. "Neden?"

"Madem bana yardım etmek istemiyordun, neden ettin?"

Nëna onunla yüzleştı. "Sen çağırdın. Ben de yardım ettim. Biz bir aileyiz."

"Şimdi bile mi?" Jace ona sordu. "Bir tanrıya yemin ettikten sonra mı?"

"Aptalcaydı. Benim gibi olmak için aklın var. Seni bunun için yetiştiriyordum. Ama sen seçtin. Asla seçemezsin. Hiçbirini. Sana bunu söylemişim."

"Bana yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin veremezdim."

Nëna ona bir parmak salladı. "Her zaman öfkeliisin, küçük *inat*. Tıpkı baban gibi. Şimdi bu" -dudağı kıvrıldı- "*insanlarla* kapana kısıldın."

"Bu *insanları* seviyorum, Nëna."

"Onlar aileden değil. *Senin* ailen değiller."

"Artık öyleler. Onlar benim ailem. Her birini seviyorum. Tıpkı seni sevdiğim kadar."

"Kan bağımız yok."

"Fark etmez." Jace omuz silkti. "Hepsi benim için ölür. Ben de onlar için."

"Ölürdün, değil mi? Aptal kız." "Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum." "Güzel! Söyleyecek bir şey kalmadı."

Büyükannesinin gideceğini düşünen Jace, Nëna'nın elini Jace'in çenesine vurup biraz sıkmasıyla şok oldu.

"Owwwww! Stophittingme, yaşlı kadın!"

Nëna elini çekti ama parmaklarının Jace'in tenine dokunduğu yerde bir güç hissedebiliyordu.

"Bana ne yaptın?" Jace eliyle zonklayan yeri kapattı. "Nereden geldiğini unutma, gülünç çocuk! Kim olduğunu unutma. Ve benim olduğunu *asla* unutma.

Benim kanımdan olduğunu. Asla unutma. Ben unutmadım. Ve seni korumak benim tek amacım. Sen olsan bile

çok aptalca!"

Sonra küçük, parlak beyaz Keds'lerinin üzerinde dönerek, Nëna hışımla dışarı çıktı.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Kera Los Angeles'taki pahalı spor salonuna girdi. Zincirin diğer şubelerinden birinde iş bulmaya çalışmıştı. Herkes çok nazikti ve ona bir spor salonu üyeliği vermekten çok mutlu görünüyorlardı -sanki ordudan yeni ayrılmış biri olarak aylık iki bin doları karşılayabilirmiş gibi- ama kalçalarının birbirine değmesinin orada çalışmak için fazla şişman olduğu anlamına geldiğini hissetmişti. Kullanılmış havluları toplamak ya da yerleri paspaslamak bile.

Elinde üyelik başvurusuyla dışarı çıktığını ve "eğitim kampı" taklidi yapmak için terli zenginlere bağırان bir adamın yanından geçtiğini hiç unutmamıştı. Kera aslında eğitim kampından geçmişti ve bu insanların hiçbirinin gerçek bir eğitim çavuşunun emirleriyle beş dakika bile hayatta kalamayacağını hemen anlamıştı.

O anda bir daha böyle bir yere gitmemeye yemin etmişti ama umutsuz zamanlar falan...

"Burada olduğuna emin misin?" Kera Vig'e sordu. "Kız kardeşimin bana söylediği bu."

"Ama neden?" Etrafında umutsuzca zayıf kalmaya ya da genetik olarak sahip olmamaları gereken karın kaslarına sahip olmaya çalışan insanlara baktı. "O bir tanrı. Forma girmek için gösterişli bir spor salonuna gelmesine gerçekten gerek var mı?"

"Buraya forma girmek için geldiğini sanmıyorum."

Vig Kera'nın önüne geçti, kahverengi gözleri etrafı tarıyordu. Birkaç çalışan onlara doğru yürümeye başladı ama Vig'e bir kez baktılar ve hepsi başlarını eğip uzaklaştı.

Kera bunu daha önce de görmüştü ve onu eğlendirmeyi asla başaramamıştı. Çok az şey biliyorlardı. Vig gezegendeki en tatlı adamdı. Sadece öyle *görünmüyordu*.

"Bu taraftan."

Vig yürüdü ve Kera da onu takip etti. Onu birinci katın arka tarafına ve karanlık bir odaya kadar götürdü.

Ve işte oradaydı. Freyja - bereket tanrıçası, Valkyrie'lerin komutanı ve Odin onu kandırdığı için bir savaş tanrısı - odadaki herkese kapalı alanda bisiklet sürme seansında liderlik ediyor.

"Haydi millet!" diye bağırdı teknik müziğin üzerinde, renkli flaş ışıkları yanıp sönüyordu, odanın önündeki dev ekran onları

İzlanda manzaraları. "İttir! Son tepe! Yapabilirsin!"

Kera o kadar emin değildi. Gidonlarının üzerinden düşen, bisikletlerinden kayan, kusan insanlar vardı.

"Ne halt ediyor bu?" "Uh ..."

Kera gözlerini kırıpıştırarak Vig'e baktı. "Bu nasıl bir cevap böyle?"

"Cevabım hoşuna gitmeyecek, o yüzden durakladım."

"Onları öldürüyor, değil mi?"

"Onları gerçek kurbanlar olarak kullandığını sanmıyorum, daha çok geçici adaklar gibi."

"Aman Tanrım!"

Gözleri altın renginde parlayan Freyja omzunun üzerinden Kera'ya baktı ve sırıttı.

Kera tanrıçaya burada olup bitenlerle ilgili düşüncelerini anlatabilmek için oraya doğru yürümeye başladı ama Vig onu yakaladı, elini ağzının üzerine koydu ve diğer kolunu beline doladı.

Kera'yı odadan çıkarmadan önce Freyja'ya "Seninle dışarıda buluşuruz," dedi.

Polly işini seviyordu. Nasıl sevmesin ki? Tam olarak zevk aldığı işi yaparak çok para kazanıyordu. Ve her gün yeni ve heyecan vericiydi. Camlı ön kapılarından kimin gireceğini asla bilemezdi. En büyük yıldızlar. Önemli politikacılar. Milyarderler!

En iyilerin en iyileri.

Tabii şimdi olduğu gibi, en iyilerin en iyisi değil de *onun* gibi insanlar olduğu zamanlar hariç. Ve daha da kötüsü, bu sefer arkadaşlarını getirmişti.

"Bayan Lieberman. Sizi tekrar görmek ne güzel." Ve kendini tutamayarak ekledi, "İşler nasıl?"

Lieberman ona doğru hamle yaptı, neredeyse cam tezgâhı aşacaktı ama yanındaki kadınlardan biri onu geri çekti.

Polly gerçek bir zevkle, "Ve Bayan King, sizi tekrar gördüğüme *çok* sevindim," dedi.

"Merhaba, Polly."

"Bugün sizi buraya getiren nedir?" Polly sordu.

"Efram'ı görmem gerekiyor," diye havladı

Lieberman. "Bunun neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

Kadının kahverengi gözleri Polly'ye dikilmişti ama daha önce de defalarca söylediği gibi "varlığını mahvediyorum, şımarık memeler" gibi bir şey söyleyemeden arkadaşlarından biri ikisinin arasına girdi.

"Bu bir iş," dedi kadın. "Özel." "Tabii ki. Efram'ın müsait olup olmadığına bakacağım."

Polly Betty Lieberman'a sırtını dönmüştü ki, kadının yumruğunu kaldırdığını ve ona vurmaya hazırlandığını gördü.

"Peki ne istiyorsun?" Freyja sordu. Boynunda bir havlu vardı ve bir su şişesinden yoğun bir şekilde su içiyordu.

"Şey-" Vig başladı.

"O insanlara ne yapıyordun?" Kera sordu ve Vig irkildi. Soruya değil ama ses tonuna. Freyja ölümlüler tarafından sorgulanmaktan Skuld ve Odin kadar rahat değildi. Aslında . . .
. bundan nefret ederdi.

"Onlara hayatlarının yolculuğunu yaşıyorum."

"Evet," diye mırıldandı Kera. "Senin hakkında bunu duymuştum."

Vig hızla tüm kalbiyle sevdiği ama bir anda sonsuza dek kaybedeceğinden korktuğu kadının önüne geçti ve tanrıya, "Yardıma ihtiyacımız var Freyja," dedi.

"*Benim yardımım mı?*" Kera'yı işaret etti. "Sana muhteşem silahlarımdan birini verdim ve sen bana hiçbir karşılık vermedin. Ve şimdi bana gelip daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Kolyeni istiyor musun, istemiyor musun?" Kera hırladı.

"Benimle nasıl konuştuğuna dikkat et, insan. O bitkin ruhunu bedeninden söküp toz haline getireceğim."

"Hanımlar, lütfen," diye yalvardı Vig, ikiliyi ayrı tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Freyja'nın bulunduğu egzersiz odasının kapısı açıldı ve katılımcılar tökezleyerek dışarı çıkmaya başladı. Çoğunu ölüme çok yaklaştırmıştı. Muhtemelen bir zamanlar mevsimlik kurbanların moda olduğu zamanlardaki gibi kafayı bulabilmek için hayatlarından yıllar çalmıştı.

Bazıları birkaç adımda bir takılıp düşmelerine ve bazıları durup duvara yaslanmak zorunda kalıp çaresizce nefes nefese kalmalarına rağmen kendi güçleriyle dışarı çıkmayı başardı. Yine de birkaçının başkaları tarafından yardım edilmesi gerekti.

İçlerinden biri, kollarını iki adamın omuzlarına dolamış bir kadın, Freyja'ya yaklaştığında durdu. Tanrıçaya bakarken gözlerinde büyük bir sevgi vardı.

"Bu seans harikaydı," diye soluk soluğa Freyja'ya seslendi.

"Teşekkür ederim, tatlım."

"Evlen benimle. Sana her şeyi veririm."

"Çok tatlısın, değil mi?"

Freyja gülerek kadını başından savdı ve Kera ile Vig'e şu bilgiyi verdi: "Parmağımı şıklatsam bir saniyede dizlerinin üstüne çöker... Üstelik eşcinsel bile değil."

"Sen öyle misin?" Kera sordu.

"Eğer etiket kullanmakta ısrar ediyorsanız, esnekliği tercih ederim." "Eminim öylesindir."

"Her neyse," diye araya girdi Vig hızla, "*Brísingamen*'i sana geri getirmenin bir yolunu bulduk." Güçlü torc, Gullveig'in dönüşüne yardımcı olmak için Freyja'dan çalınmıştı. Freyja, eşyanın geri alınmasına yardımcı olması için Kera'ya rün kaplı bir balta vermişti ama o günün karmaşasında bunu unutmuşlardı ve şimdi Gullveig'in elinde olduğundan emindiler.

Vig'i şaşırtacak şekilde Freyja, Kera'nın söz verdiği şeyi yapmaması nedeniyle baltasının geri verilmesini talep etmemişti ve şimdi bunun nedenini anlıyordu. O kolyeyi gerçekten istiyordu ve Kargaların onun için almasını istiyordu. Değerli Valkyrie'lerinden birini böyle önemsiz bir görev için riske atacak değildi ama evrendeki tüm Kargaları riske atabilirdi.

Bütün bunlar Vig'in canını sıkıyordu ama Freyja'nın o lanet meşaleye olan takıntısını kullanarak istediklerini elde edebileceklerse, o zaman tamam. Yapacakları şey buydu.

"Benden ne istiyorsun?" Freyja sordu. "Gücünü."

Freyja bir an için çifte baktı ve sonra itiraf etti, "Şey... Ben inanılmaz derecede güçlü."

"Ve alçakgönüllü!" Kera alaycı bir şekilde havladıktan sonra Jace eliyle tekrar Betty'nin ağzını kapatmayı başardı.

Jace, Betty'nin yumruğuna bir tokat indirdi. "Neyin var senin? Kendimi kaybetmeden hemen önce benim gibi davranıyorsun."

"Beni kızdırıyordu," diye hırladı, gözleri Polly'nin geri çekilen formuna kilitlenmişti.

Erin, "Herkes seni kızdırıyor," diye belirtti. "Sakin ol lan. Burada olmamızın bir sebebi var."

Leigh ağzı bir karış açık mağazaya baktı.

"Güzel, ha?" Yardley sordu.

Elmaslar, yakutlar ve diğer her türlü nadir, pahalı mücevher mağazanın mükemmel ışığında onlara parıldıyordu.

"Bu şeyler inanılmaz," diye haykırdı Leigh. Yerin ortasında tek başına duran bir kutudaki mücevherlerden birini rastgele işaret etti. "Böyle bir şey ne kadara mal olur ki?"

Erin ona, "Senin karşılayabileceğinden çok daha fazla," dedi.

Yardley bir başka güzel kolyeyi işaret etti. "Bunu geçen yılki Oscar töreninde takmıştım."

"Unutmuşum," diye yalan söyledi Annalisa, "o zaman bir şey kazandın mı?"

Jace yüzünü buruşturdu. Annalisa, cevabın "evet" olacağını bilmediği sürece bir oyuncuya asla böyle bir soru sormaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Gerçekten! Kadın etrafındaki herkesin akıl sağlığını test etmekten asla vazgeçmiyordu!

"Hayır ama her zaman umutluyum," diye yanıtladı Yardley. Benzer sorular soran muhabirlere karşı kullandığı pratik bir ifadeydi bu.

Erin ona "Şu çirkin ya da sade gibi davrandığın filmlerden birinde oynamalısın," dedi. "Bu genellikle senin gibi ateşli bir kıza bir sürü ödül kazandırır."

Efram arka kapıdan çıktı. Betty'nin aldığı her nefesten nefret ettiği belli olan Polly'nin aksine, Efram'ın gülümsemesi sıcak ve çok gerçekti.

"Benim tatlı Betty'm!" dedi kollarını iki yana açarak. "Seni gördüğüme *çok* sevindim!"

İri adam Betty'ye sıkıca sarıldı. "Çok korkunç şeyler duymuştum. Herkesin bana yalan söylediğini bilmeliydim."

"Tabii ki yalan söylüyorlardı." Betty, Efram'a "Konuşmamız gerek" demeden önce Polly'ye baktı. Yalnız konuşmalıyız."

Yardley'i Betty'nin yanında gören Efram, Polly ve ekibinin geri kalanına bugün izin verdi.

Yalnız kaldıklarında, kapılar kilitlendiğinde ve pencereler kimsenin içeri bakmaması için elektronik olarak karartıldığında, Efram Betty'ye döndü.

"Neye ihtiyacınız var?" diye sordu. "Dükkânına ihtiyacımız var."

"Dükkân sizin!" dedi, kollarını iki yana açarak. "Bana ne aradığınızı söyleyin." Betty başını salladı. "Hayır. Dükkânınıza ihtiyacımız var. Hepsine." "Neden bahsediyorsun sen? Bir film için mi?"

"Hayır. Bir tanrı bulmak için."

Efram geri çekildi, hepsini süzdü. "Bu Gullveig'le mi ilgili?" diye sordu sonunda.

Erin'in vücudu gerildi. "Ne?"

"Bayanlar. Uzun zamandır bu işin içindeyim. Mücevherlerini seven tek tanrının o olduğunu mu sanıyorsunuz? Az önce Ares'e bir Breitling saat sattım. Bilirsiniz, ciddi bir dayağa dayanabilecek bir şey." Jace'e baktı ve "O savaş tanrısı" diye açıkladı.

Betty omuz silkti. "O zaman sanırım başka bir şey açıklamamıza gerek yok."

Efram parmağını kaldırdı. "Hayır, hayır, hayır. Tanrılarla iş yaptığımı söyledim. Ama

İşin içinde o psikopat kaltak varsa, mağazamı kullanmanıza izin vermeyeceğim."

"Efram-"

"Hayır, Betty. Çalışanlarımı terörize etmene rağmen seni ölümüne seviyorum. Ama yok-" "Bir teklifim var."

"Fikrimi değiştirmemi sağlayacak hiçbir şey teklif edemezsin.

Hiçbir şey."

Betty nefesini dışarı verdi. Hepsi de bunu kullanmak zorunda kalmamayı umuyordu ama başka seçenek yokmuş gibi görünüyordu.

"Odin!" Betty seslendi. "Odin!"

Odin Betty'nin arkasında belirdi. Göz bandı ve sırtışı yerinde, mükemmel dikilmiş İtalyan mavisini bir takım elbise giymişti.

"Kükredin mi, tatlı Betty?"

"Odin, bu Efram. Efram, bu Tanrı Odin."

"Burada ne yapmam gerekiyor, Betty? Dizlerimin üstüne mi çökeyim? Ben Yahudi'yim.

Beni pek korkutmuyor."

"Seni korkutmaya çalışmıyorum. Bir teklifim var. Siz bize işinizi verin, ne olursa olsun biz yeniden inşa edelim ve yenileyelim."

"Betty-"

"Ve," diye devam etti, "önümüzdeki yirmi dört saat boyunca Odin'le takılacaksınız."

"Bekle. . . ne?"

"Beni duydun. Yirmi dört saat, dünyanın dört bir yanında, Odin tarzı." "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Betty tekrar tanrıya baktı ve onun şimdi iki güzel, biraz da kullanılmış kadınla birlikte durduğunu fark etti.

Betty tiksintisini gizleme zahmetine bile girmedi. "Ech."

"Valkyrieler mi?" Leigh biraz kafası karışmış bir halde Jace'e sordu. Freyja'nın kendisi tarafından seçilen LA Valkyrie'lerinin hepsi komşularının güzel kızlarıydı. Ölümcül silah yetenekleri ve kanatlı atları olan bir grup kız öğrenci yurdu kızı gibi. Ancak Odin'in Tri-State Valkyries için seçtiği kızlar...

"Sanırım Jersey'den," diye fısıldadı Jace. "Sanırım hepsi eski striptizciler."

Betty, Jace'in bir yapımcıya ya da stüdyo yöneticisine istediğini yaptırmaya çalışırken kullandığından emin olduğu ses tonuyla mırıldandı: "Tanrının kendisiyle sınır tanımayan, kontrolden çıkmış, Odin tarzı bir eğlence için tam yirmi dört saat," çünkü onu tehdit etmek işe yaramayacaktı.

Efram elindeki mağaza anahtarlarını Betty'ye uzattı.

Odin ve kancasıyla birlikte ortadan kaybolmadan önce Betty'ye "Tanrı'yla git," dedi. Valkyrie'ler.

Betty başını salladı. "Size söylemiştim hanımlar. Söylemiştim. Irkın, dini inancın, nasıl yetiştirildiklerinin ... hiçbir önemi yok. *Bütün* erkekler aynıdır."

Erin, "Komadan güçlü bir şekilde çıktın," dedi.

"Ve aç. Bir sonraki hamlemizden önce pizza yiyebilir miyiz?"

"Hayır," diye yanıtladı Erin, birden telefonuna baktı. "Kera'dan bir mesaj aldım. Her şey yolunda."

"Bundan emin misin?" Jace Betty'ye sordu, artık planının ilerlediğini bildiği için endişesini gizleyemiyordu. "Bunun benim fikrim olduğunu biliyorum Betty, ama bir sonraki hamlemiz-"

"Merak etme, tatlım." Betty elini Jace'in omzuna koydu ve ona sıırttı. "Bunun için ne kadar sabırsızlandığımı anlatamam."

Gullveig bir bakirenin kanıyla yıkanmayı bitirdi -aslında bu durumda, *Er Ryan'ı Kurtarmak*'ın müzikal versiyonu fikrinin harika olduğunu düşünen işsiz bir senaristti, ama büyük şemada pek bir fark yoktu- ve hızlı bir duş aldı. Giyinmeyi bitirip ofisine çıktı ve mutlu bir iç çekişle masasının arkasındaki sandalyeye çöktü.

Ellerini başının arkasına koydu ve ayak parmaklarının uçlarını kullanarak ofis sandalyesini ileri geri hareket ettirdi.

Hayat güzeldi.

Gullveig ofis kapısının alındığını duyunca, "Girin," diye seslendi.

Asistanı Jenna içeri girdi. "Başka telefonlar da aldım. Sette sorunlar yaşıyorlar."

"Yine mi içiyor?"

"Büyük ihtimalle."

Gullveig gözlerini devirdi ve başını sandalyeye yasladı. "Fırsatım varken onun ruhunu almalıydım."

Jenna'nın başı yana eğildi. Kafası karışmış bir cocker spaniel'e benziyordu. "Pardon?"

Gullveig asistanının endişelerini yatıştıramadan -kızın yanında söylediklerine gerçekten daha dikkat etmeliydi- koridordan bağrışmalar ve ıglıklar duyuldu.

Kapısı hızla açıldı ve Betty Lieberman, hemen arkasında güvenlikle birlikte içeri daldı.

Jenna'nın gözleri büyüdü, başını eğdi ve hızla geri çekildi. Sanki bir tür bukalemun gibi duvar kağıdının içinde kaybolabileceğini düşünüyordu.

Tüm olanlardan sonra bile Lieberman'ın hâlâ etrafındaki herkese korku aşılamayış başarması inanılmazdı. Değersiz bir insan olmasaydı çok iyi bir tanrı olurdu.

Değersiz bir insan ama zeki bir ajan.

Lieberman ofisin ortasında durdu ve bir daire çizerek her şeye baktı.

"Vay canına," dedi alaycı bir ses tonuyla, "aynaları seviyorsun." "Tekrar hoş geldin, Betty. Seni özledik."

Lieberman'ın başı aşağı eğildi ve ağzından "Yalancı" diye bir söz ıktı.

"Awww, Betty. Beni incittin."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum, tatlım. Ama iyi denemeydi."

"Peki ne istiyorsun?" Gullveig ayaklarını masasına dayayıp Lieberman'ın gözlerinin kenarlarının seğirmesini izleyerek sordu.

"Jenna, tatlım." Lieberman o keskin gözlerini odadan çıkmaya çalışan Jenna'ya çevirdi. "Yükselmişsin."

"Merhaba ... uh Bayan ... uh ..."

"Neden bize bir dakika izin vermiyorsun, tatlım."

Jenna odadan çıkmadan önce ağzıyla bir tür ses çıkardı.

"Bu etkileyici," diye itiraf etmek zorunda kaldı Gullveig. "Ben bir tanrıyım ve ondan böyle bir korku duymuyorum."

"Uzun zamandır bu sektördeyim. Posta odasında çalışarak yükseldim. Ve benim geldiğim yere iyi davranarak gelemezsin. Ya da affederek. Ya da biraz insancıl olarak."

"Yani . . . ne? Beni dışarı çıkarmak için mi buradasın Crow? Sen mi?" Gullveig güldü. Elinde değildi. Bu kadının taşakları!

"Tabii ki hayır. Aptal olma." "O

zaman ne? Neden buradasın?"

"Sen benden aldın. Ben de senden almak için buradayım."

"Neyi alacağım?" diye sordu gülerek. "Benden ne alabileceğini sanıyorsun?"

Lieberman ellerini Gullveig'i n masasının üzerine koydu ve eğildi. "Freyja'nın kolyesini."

Gullveig'in kahkahası boğazında düğümlendi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"*Brísingamen*."

"Adını biliyorum, salak." Bacaklarını yere bırakan Gullveig ayağa kalktı. "Ve bu benim kolyem."

"Öyle mi?" Lieberman sıırttı. "Çünkü Freyja'ya göre bu onun. Ve onu geri istiyor."

Gullveig küstah Karga'ya ulaşmak için masanın üzerinden geçmeye başladı ama Lieberman arkasındaki açık ofis kapısını işaret etti. "Şimdi, şimdi. Güven bana. Tüm personel dışarıda seni dinliyor ve bunun her saniyesinden keyif alıyorlar. Ama kendini bir tanrı olarak tanıtmaya hazır olduğuna emin misin?"

Gullveig homurdanarak banyodan geçip kurbanlarını sunmak ve Leş'i çağırmak için kullandığı küçük odaya gitti. Tüm mücevherlerini burada saklıyordu ama *Brísingamen*'in Afrodite'nin bronz büstünün üzerinde kendine ait özel bir yeri vardı.

Ama büst şimdi çıplak duruyordu.

Gullveig çığlık atarak arkasını döndü ama yüzüne bir Karga çarptı. Kolyeyi yumruğuna dolamıştı ve kolyenin gücüyle yumruğu Gullveig'i geri itti, ta ki tüm mücevherleriyle birlikte göğsüne çarpana kadar.

Karga kaçtı ve öfkeden deliye dönen Gullveig onun peşinden koştu, duvarlar o hızla geçerken soyuldu, öfkesi bu dünyanın ince katmanını parçaladı.

Kaltak kolyeyi masasının uzak tarafında duran başka bir Karga'ya fırlattığında neredeyse elini Karga'nın omzuna a t a c a k t ı .

"Erin!"

Kızıl saçlı bir Karga kolyeyi yakaladı ve Gullveig dikkatini ona yöneltti. Kızıl saçlı koştı ve tam Gullveig masanın üzerinden geçerken masanın altına kaydı.

"*Ver onu bana!*" Gullveig kolyesini geri almak için tüm eyaleti yakıp yıkmaya hazır bir şekilde bağırdı.

Ağır masayı kaldırıp saman gibi fırlattı ama kızıl saçlı çoktan ofisin ön kapısına yaklaşmıştı.

Gullveig onun sözünü kesti ama kızıl saçlı kadın bir yandan dönüyor, bir yandan da kolyeyi fırlatıyordu.

"Betty!"

Lieberman kolyeyi bir eliyle yakaladı ve havaya kaldırdı. "İstedğin bu mu, fahişe?" diye sordu. "O zaman gel ve al, kaltak!"

Bununla işi biten Gullveig, odanın bir tarafından diğer tarafına geçmek için mistik bir geçit kullandı, böylece ellerini Lieberman'ın boğazına dolayabilecekti.

Ama daha o dangalağın ruhunu bedeninden çıkarıp bütün olarak yutamadan, pençeler her yanından ona saplandı ve Gullveig diğer Kargaların onu tuttuğunu hemen fark etti.

Ama neden? Yüce Helheim'da ne yapıyorlardı? Onu öldüremeyeceklerini biliyor olmalıydılar. Yapmak zorundaydılar!

"Git, Jace!" diye bağırdı kahverengi bir Karga ve kıvrıkcık saçlı kız kardeşi çok eski bir İskandinav dilinde ilahi söylemeye başladı. O kadar eskiydi ki, Gullveig küçük kaltağın bu dili bilmesine bile şaşırmıştı. Neredeyse hiç kimse bu dili bilmiyordu çünkü bu dil Aesir'in değil Vanir tanrılarının diliydi.

Bu bir "altına çağrı" idi. O kadar eski ve yanlış anlaşılmış bir büyüydü ki, Aesir bu büyü'nün müritleri tarafından kullanılmasını yasaklamıştı.

Bu kadar yanlış anlaşılan neydi? Genellikle zenginlik ya da ödül arayanlar tarafından yanlışlıkla kullanılan bir büyüydü. Ama size bir şey getirmiyordu. Sizi ona götürüyordu.

Çoğu insanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğü bir şeydi, ta ki kendilerini uzun bir teknenin battığı okyanusun dibinde ya da altın yiyen bir ejderhanın kızgın midesinde bulana ya da bir kralın altın kasasının kilitli kapıları ardında dışarı çıkmanın hiçbir yolu olmadan kapana kısılana kadar.

Ama bu kız büyü'yü biliyordu. O kadar iyi biliyordu ki, onu

-

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hepsi Beverly Hills'teki bir kuyumcu dükkânının ortasında, güçlü bir mistik çember oluşturmak için yığınlar halinde yerleştirilmiş altın, elmas ve yakutlarla ayakta duruyordu.

Hepsi hazırды. Çemberi oluşturan Hizmetçiler, Koruyucular, Kargalar, Kuzgunlar ve Katiller.

Hepsi sessizce bekledi, ta ki ... oraya gelene kadar. Çemberin ortasında. Betty'nin hayatı öfkeli Brianna tarafından boğulmuştu ve Jace, Kera ve Erin pençeleriyle Betty'nin tanrı aşılı asistanını tutuyordu.

Betty kendini geri çekemeyerek elini kaldırdı, *Brisingamen* parmaklarının arasındaydı.

Jace'e Gullveig'i buraya getirecek büyüü yapabilecek kadar güç vermiş olan Freyja, çemberin üzerinden eğildi ve torcunu Betty'den kaptı.

"Hayır!" Brianna rolündeki Gullveig çığlık atarak Betty'yi bir kenara fırlattı ve Vanir kız kardeşinin peşinden gitmeye çalıştı.

Freyja arkasına yaslandı ve güçlü çember Brianna'yı soğuk bir şekilde durdurdu. "Onu bana geri ver!" Brianna çığlık attı. "O benim!"

"Hayır kardeşim," diye cevap verdi Freyja, sesi alçaktı. "Bu *benim*. Ve bunu unutmak senin hatandı."

Sonra Freyja gitti ve ardında çemberin içinde sıkışıp kalmış öfkeli bir tanrı bıraktı.

Bear, Freyja'yı kaybedince içini çekti ve Ski sormak zorunda kaldı: "Gerçekten de bize şimdiye kadar olduğundan daha fazla yardım edeceğini mi düşünüyordun?"

"Ona o aptal kolyeyi geri getirdik." "Ah dostum, tanrılar bu şekilde çalışmaz."

Öfkelenen Brianna, çok sevdiği altın ve elmas yığınları arasında sıkışıp kalarak adım atmaya başladı.

Dükkânın içi mücevher satın alan müşteriler için aydınlıktı, bu yüzden bekleyenlerin hepsini görebiliyordu.

"Ne?" diye sordu. "Beni gerçekten öldürebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Tanrılarınız beni öldüremez! Thor ve Odin beni öldüremez!"

"Hayır," dedi Inka sakince. "Seni öldürebileceğimizi sanmıyoruz."

Hizmetkârlar Brianna'nın içinde sıkışıp kaldığı daireyi çevreleyecek şekilde yayıldılar, başlarını eğdiler, beyaz cüppeleri yüzlerini örttü ve ellerini kaldırdılar. Başka bir dünyaya kapı açacak olan ilahiye başladılar.

Brianna'yı ve onun içine doldurulmuş tanrıyı gönderecekleri bir dünya.

Bunu o da çabucak fark etti, neler olduğunu anladığında gözleri büyüdü.

Ski kardeşlerine "Hazırlanın," dedi.

Brianna başını geriye attı ve dışarıya yayılan ilkel bir çığlık atarak üstlerindeki tavan hariç odadaki tüm cam pencereleri ve nesneleri kırdı.

Hizmetçiler dışında herkes eğilerek yüzlerini ve hayati organlarını kırılan camlardan korumaya çalıştı.

Bear başını kaldırdı, bir o yana bir bu yana çevirip eğdi. "Geliyorlar!" diye uyardı. "Geliyorlar!"

Leşler temperli cam tavan penceresine çarptı ve açık pencerelerden içeri uçtu. Mara duvarlardan duman olarak çıktı ama çabucak daha insani formlarına dönüştüler. Kargalarla zaten karşılaşmış olan Mara önce onların peşine düşerken, Leşler Koruyucular'ı hedef aldı.

Kayak önce bir tarafa, sonra diğer tarafa eğildi. Bir Leş'in Hel kılıcı yanından geçti. Onu endişelendiren sadece bu kılıçların çeliği değil, aynı zamanda kılıçlara yüklenmiş olan şeydi. Bu çeliğin tek bir dokunuşu bile temas ettiği anda deriyi ve kemiği yok edebilirdi.

Kuzgunlar Leş'e arkadan saldırdı, gölgelerden o kadar hızlı çıktılar ki sanki aniden arkalarında belirmiş gibiydiler.

Rundstöm, Leş savaşı Ski'nin arkasından yaklaştı ve onun deri kanatlarını yakaladı. Kanatları tutarken bacağını kaldırdı ve ayağını Leş'in sırtına çarptı.

Sadece bir Rundstöm'ün yapabileceği gibi çığlıkları ve uçuşan kanı görmezden gelerek kanatları koparıırken, Ski Leş'ten iki Hel bıçağını kaptı. Bıçaklardan birini bağırsaklarını kesmek için kullandı ve bağırsaklar yere döküldü; diğerini ise Leş'in boğazını kesmek için kullandı ve neredeyse kafasını koparıyordu.

Leş öne doğru düştü ve Rundstöm kanatları bir kenara fırlattı. "İşte," dedi

Ski ve Hel bıçaklarından birini ona uzattı.

Rundstöm teklif edilen kılıcı aldı. "Koruyucular'ın silahla savaşmadığını sanıyordum."

Ski dönüp arkasına konan bir Leş'in kafasını koparmadan birkaç saniye önce, "Biz yapmayız," diye açıkladı. Rundstöm'e döndüğünde, "Ama bu yapamayacağımız anlamına gelmez," diye ekledi.

Kargalar herkesin kâbusu olan iğrenç Mara'larla savaşıyordu. Ama Jace ve Betty hâlâ Gullveig'e odaklanmıştı. Onlar kapıyı açmadan önce Gullveig'in Hizmetçiler'in koruyucu çemberinden çıkma ihtimalini göze alamazlardı.

Bu yüzden bıçaklarını kullanarak Gullveig'e sapladılar. Onu öldürmek için değil. Onu öldüremezlerdi. En azından şimdilik. Ama ona zarar verebilirlerdi. Özellikle de giydiği deri ona ait olmadığı için.

Bir zamanlar Brianna'ya aitti ve Betty, Jace ona planı anlattığında, tüm bunlar olurken başarılması gereken bir şey varsa, o da Brianna'nın ruhunun onu esir alan kişiden kurtarılması olduğunu açıkça belirtmişti.

Jace biraz şaşırmıştı. Betty onun asistanıyken Brianna'ya işkence etmeyi kendine iş edinmiş gibi görünüyordu ama Betty bunu "Ona işkence edebilirim ama başka kimse yapamaz," diyerek açıklamıştı.

İşte buradaydılar, bir tanrının peşine takılmışlardı. Betty bıçaklarıyla Gullveig'i keserken, Jace pençelerini Brianna'nın derisini büyük parçalar halinde soymak için kullandı.

Gullveig'in göğsündeki tüm deri çıkarıldığında, Betty elini tanrının göğüslerinin arasına vuracak ve Eski Nors dilinde bir şeyler söyleyecek kadar durdu.

Çığlık atan Brianna'nın ruhu tanrı etinden oluşan hapishanesinden çıktı ve havaya karıştı.

Sonra Betty tanrının boğazını kesti ve Gullveig'in etrafında dönerek yukarı uzandı ve saçlarını yakaladı. Brianna'nın yüzünü bir Scooby-Doo kötü adam maskesi gibi tanrıdan kopardı.

Tam o sırada Gullveig elini kaldırdı ve parmaklarının bir hareketiyle hem Betty'yi hem de Jace'i odanın diğer ucuna uçurdu.

Jace yere indiğinde başını kaldırdığında Hel'in balta şeklindeki bıçağının göğsüne doğru indiğini gördü. Bir tarafa yuvarlandı ve bıçak onu kıl payı ıskaladı ama Carrionlar da hızlıydı ve bu seferki, Jace diğer tarafa yuvarlanmaya vakit bulamadan silahı yerden çekip tekrar yere indirmişti.

Bıçaklarını yüzünün önünde çaprazladı ve rünle güçlendirilmiş silahları baltanın kafasına saplanmasını engellemeyi başardı.

Tüm gücünü kullanarak Leş'in, kafatasını ikiye bölecek olan bıçağı sonuna kadar indirmesini engellemek için savaştı.

Başını yana çevirdi ve birkaç Leş'in şimdi Gullveig'le birlikte çemberin içinde olduğunu gördü. Onu dışarı çıkarmaya çalışacaklardı ama Hizmetçiler'in güçlerini aşacak kadar güçlü olduklarını sanmıyordu.

Ama sonra onun tahmin edemediği bir şey yaptılar. Çemberin içinde kendi kapılarını açmaya başladılar. Ve Gullveig'i nereye götüreceklerini hemen anladı.

"Ski!" diye bağırdı. "Durdurun onları! Hemen durdurun onları!"

Ski odanın öbür ucuna, tanrının hapsediği ama diğerlerinin girebildiği çembere doğru hücum etti. Vig ve Bear da onları takip etmeye başladı ama Mara onları yakaladı, etraflarını sardı ve güçlerini kullanarak onlara kâbuslarını yaşattı.

İlk seğirme Jace'i o zaman vurdu.

Sonra Ski'nin çemberin içine girdiğini ve Hel bıçağıyla bir Leş'i kestiğini, sonra da diğerinin kafasını kopardığını gördü. Başka bir Leş'i yakaladı. Gullveig'i

kaldırıp açtıkları kapıdan içeri taşıyan Leş'i. Üçü mücadele etti ama Leş,

Gullveig'i kapı aralığına fırlatmaya çalıştığında Ski uzanıp tanrıçayı saçlarından yakaladı ve onu çemberin diğer tarafına fırlattı. Diğer tarafa çarptı sanki bir tuğla duvara çarptı.

Birinin ona bu şekilde davrandığına inanmak istemeyerek öfkeyle çılgılık atan Gullveig, kendi güvenliğini unuttu. Her şeyi unuttu ve bunun yerine, Leş'in açtığı kapının onları içine çekmeye başlamasına neden olan bir büyü yaptı.

Leşlerden biri geriye doğru dönerek içinde kayboldu ve Ski'yle boğuşan kişi Koruyucu'yu çevirmeye çalışarak sıranın ona gelmesini sağladı.

İşte o zaman Jace'in hissettiği seğirme öfkesini serbest bıraktı ve odadaki her şey kırmızıya döndü. Artık kimse onun için bir şey ifade etmiyordu. Ski'den başka kimse.

Carrion'un silahını itti ve bıçaklarını onun gözlerine sapladı.

Ski acı içinde çılgılık atarak geriye doğru düştü ve Jace ayağa kalkarak Ski'nin boğazını tutan Leş'in peşinden gitti, parmakları Ski'nin etini çürütüyordu.

Jace hiç düşünmeden, sadece öfkesiyle Carrion'ın arkasına çarptı ve üçü de kafa üstü kapı aralığına düştü.

Kera arkadaşının ve Danski Eriksen'in Leşlerden biriyle birlikte çukurun içinde kayboluşunu izledi. Onların peşinden hücum etti ve kendisine doğru savrulan Helheim bıçaklarından birinin altından kaydı.

Ama kapıya ulaştığında bir duvara çarptı. Tam anlamıyla.

Geçit gitmişti ve geriye kalan tek şey bir duvardı. Yumruklarını duvara çarparak "*Jace!*" diye bağırdı. Ama arkadaşının gittiğini biliyordu.

Erin'in hemen yanında olduğunu fark etmesi bir saniye sürdü. O da Jace'e ulaşmaya çalışmıştı. İkisi de başarısız olmuştu.

Nefes nefese birbirlerine sertçe baktılar. Öfkeyle değil. Hayır, bu öfkeyi *ona* sakladılar.

Çünkü o konuşmayı kesmiyordu.

Brianna'nın derisi Gullveig'in ayaklarının dibinde yatıyordu, o kadar kötü yırtılmıştı ki tanrının onu onarabileceği şüpheliydi. Tepeden tırnağa kanla kaplıydı ama yine de altın rengi derisi görünüyordu. Yine de üzerindeki her şey altın rengindeydi. Saçları, gözleri, tırnakları.

"*Siz amcıklar beni öldürebileceğinizi mi sandınız?*" Gullveig, Hizmetçiler'in onu hapsettiği çemberden hepsine öfkelenmeye devam etti. "Tanrılarınızın bile yapamadığını yapabileceğinizi mi sandınız? Hepsi denedi ve hepsi başarısız oldu!"

Bu dünyadan çıkıp başka bir dünyaya açılan portal açık duruyordu ama Hizmetçiler artık zayıflıyordu. Geçidi açık tutabiliyorlardı ama kaltağı içeri sokamıyorlardı. Onu içeri itmek için çok güçsüzlerdi. Ve diğer herkes ya kalan Leşlerle ya da Mara'yla savaşmakla meşguldü.

Yine de Kera'nın umurunda değildi. Arkadaşı gitmişti ve Kera kendini suçluyordu. Ve Gullveig'i suçladı.

Ayağa kalkan Kera tanrıya doğru yürüdü. Kuzgunlar ve Koruyucular Leş'i ondan uzak tuttu. Kera kaçmadı. Bunun yerine öfkesinin onu yönlendirmesine izin verdi. Jace'in kaybına duyduğu öfke.

Jace, Kera'nın kaybettiği ilk savaş arkadaşı değildi ama Kera'nın ruhunu diğerlerinden daha çok parçalayan oydu. Ve bu öfkenin, sadece içgüdülerine ve nefretine dayanarak, etrafında devam eden savaşta onu hareket ettirmesine izin verdi.

Kana bulanmış Freida'nın yanından geçerken Kera elini uzattı ve Dev Katil sorgusuz sualsiz en kutsal silahını ona fırlattı.

Gullveig hâlâ atıp tutuyordu. "*Ragnarok'u hepinizin üzerine indireceğim! Akrabalarınızın kanında yıkanacağım ve ruhlarınızın küllerinde güleceğim!*"

Kera onun yanına doğru ilerledi ama Gullveig ona odaklanamadan Erin tanrının diğer tarafına geçti ve aleviyle ona saldırdı.

Gullveig alevi kolayca uzaklaştırdı. "Söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı, seni aptal dangalak? *Hiçbir şey duymadın mı?*"

Dikkatini tüm bu nefret ve sefalet karşısında geri adım atmayan Erin'e veren Kera çekici havaya kaldırdı ve göklerden, o tek kelime etmeden ya da tanrılardan bir şey istemeden, yıldırım düşüp silaha çarptı.

Sonra Kera tüm gücünü, öfkesini ve kaybetme duygusunu kullandı ve çekici Gullveig'in büyük, altın kafasına doğru savurdu.

Tanrı'nın suratına isabet etti ve gücü onu geriye ve geçide doğru uçurdu.

"Kapatın şunu!" Vig bağırdı, çünkü Kera yapamıyordu. Silah temas eder etmez gücü onu terk etmişti ve dizlerinin üzerine çöktü.

Hizmetkârlar ilahilerini çabucak bitirerek geçidin kapanmasını emrettiler. Kapı çarparak kapandığında, Leş ve Mara oradan ayrıldı. Mara dumana dönüştü ve içinden geçtikleri duvarlardan geri kayboldu; Leşler deri kanatlarını açarak yıkılmış tavan penceresinden geçtiler.

Freida silahını geri aldı ve Vig Kera'yı ayağa kaldırmak için oradaydı, kollarını beline doladı.

Kera yüzünü onun göğsüne gömdü ve gözyaşları akmaya başladı. "Onu kaybettim, Vig. Onu kaybettim."

Chloe'nin elleri oradaydı, Kera'nın çenesini kavradı ve onu kendine çekti. Lideri Kera'nın gözlerinin içine baktı. "Bu iş daha bitmedi. Onu geri alacağız. Sana söz veriyorum."

"Hel'den mi?" Erin sordu. "Tanrılar Baldur'u bile geri getiremediler." "O

Odin'di," diye hatırlatmakta gecikmedi Chloe. "Biz Odin değiliz. Biz onun kuralları yok." Tekrar Kera'ya baktı. "Onu geri alacağız."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ski nemli bir mağarada uyandı, birinin et keserken çıkardığı ses midesini bulandırıyor. En azından kulağa öyle geliyordu. Ama baktığında gördüğü tek şey Jace'in ölü bir Leş'in üzerine çıkmış, Hel kılıcını defalarca ona saplıyor olduğuydu.

"Jace?"

Başını çevirdi, kan kırmızısı gözleri ona kilitlenmişti.

Ski yavaşça dirseklerinin üzerinde doğruldu ama sonra Jace gözlerini kırptı ve gözleri yeniden parlak maviye döndü.

"Ski!" Carrion kurbanını bırakıp onun yanına koştu, yanına çömeldi ve elini yanağına koydu. "İyi misin?"

Ski anlamamıştı. Genellikle, Jace'in gözleri böyle olduğunda, öfkeli olduğunda, onu normale döndüren tek şey öldürmek ve sonra hıçkırarak ağlamak ya da uyumak olurdu.

Ama işte buradaydı, Jace'in kendini kaybettiğini bilmesine rağmen normale dönmüştü. "Ben iyiyim," diyerek elini tuttu ve kanlı parmak eklemlerini öptü.

"İyi misin?"

Sen?"

"Evet. Ama bizi buraya getirdiğim için üzgünüm."

"Sen yapman gerekeni yaptın. Kardeşlerimizin Gullveig'in icabına bakacağını biliyorum ve önemli olan da bu. Riskleri biliyordum."

Alnını onunkine bastırdı ve bir ses "Hel sizi görmek istiyor, Karga ve Koruyucu" diyene kadar birkaç dakika bu şekilde kaldılar.

Küçük bir Carrion birliği mağaranın girişinde durmuş, onlara bakıyordu.

Jace ayağa kalktı ve elini Ski'ye uzattı. Ski elini tuttu ve ayağa kalktı. Hâlâ el ele tutuşarak Leş'in yanından geçtiler ve Loki'nin kızı ve yeraltı dünyasının hükümdarı Hel'in karşısına çıktılar.

Kera masada oturmuş, bacaklarını sandalyeye çekmiş, elleriyle saatlerdir durduramadığı gözyaşlarını sürekli siliyordu.

Kimse bir şey yapmıyor değildi. Aslında herkes *bir şeyler* yapıyordu.

Klanları dışında kimseyi umursamayan iki grup olan Dev Katilleri ve Sessizler bile, Kuzgunlar ve Isa gibi tanrılarıyla iletişime geçmeye çalışıyordu. Hepsi Jace ve Ski'yi Helheim'dan geri getirmek için ellerinden geleni yapıyordu.

Elbette, Kera'nın tüm grupları motive eden şeyin bir parçasının da kişisel kaygılar olduğundan hiç şüphesi yoktu. Jace ve Ski Ragnarok'a kadar Helheim'da canlı kalabilirlerse, bunun herhangi birinin başına gelmesini ne engelleyebilirdi?

Klanlar için bunu düşünmek bile çok korkutucuydu. Kargaların aksine, neredeyse tüm hayatlarını tanrıların olmalarını istediği savaşçılar haline gelerek geçirmişlerdi ki bir gün Valhalla Salonlarında ziyafet çekebilsinler ve Ragnarok sırasında savaşa katılabilirler.

Böylece tüm gruplar operasyon üslerine geri döndü ve bir Karga ile bir Koruyucuyu yeraltı dünyasından geri getirmenin bir yolunu, *herhangi bir* yolunu aramaya başladı.

Yine de bu saatler önceydi. Saat neredeyse sabahın biriydi ve hâlâ hiçbir şey yoktu.

Yardley, Kera'nın önüne bir fincan kahve koydu ve Chloe ile Betty'nin yanındaki masaya oturdu.

Brodie Kera'nın ayaklarının yanında dinleniyordu ve küçük Lev de Brodie'nin sırtında uyuyordu.

Kera Lev'i düşünür düşünmez gözyaşları yeniden başladı.

"Ah tatlım," dedi Betty, sert bir ajanın yapabileceği kadar nazik bir şekilde, "ağlamayı kesmelisin."

"Biliyorum. Biliyorum."

Yardley ellerini havaya kaldırdı. "Belki de Erin haklıdır! Hepimiz oraya gidip onu almalıyız."

"Yani *hepimiz* Helheim'da canlı canlı kapana kısılabılır miyiz?" Betty sordu.

"Burada oturup bir şey olmasını beklemekten iyidir." Brodie'nin kafası aniden yukarı kalktı, kulakları tetikteydi. Başını bir yöne çevirdi, Sonra bir tane daha. Ama tüyleri sırtına kadar yükseldiğinde Kera bir şeylerin ters gittiğini anladı.

"Brodie, ne oldu?"

Köpek doğruldu ve Lev yere düştü. Kendisine yapılan muameleden çok fazla şikâyet edemeden Brodie yavru köpeği ensesinden kavradı ve ağzında köpekle tırıs tırıs uzaklaştı.

Hep birlikte oturup Kera'nın köpeğinin Kuş Evi'ni çevreleyen ağaçların arasında kayboluşunu izlediler. Brodie aniden gitmiş değildi; o

Lev'i de yanında götürmesiydi.

"Brodie ne yapıyor?" Yardley sordu.

"Sanırım Lev'i koruyor."

"Neden?"

Gözyaşları aniden kuruyan Kera, "Biliyorsun... beni endişelendiren de biraz bu," diye itiraf etti.

Ölüler Köprüsü'nden geçip Hel'in salonuna götürüldüler.

Jace itiraf etmek zorundaydı, bu düşündüğü kadar kötü değildi. Dürüst olmak gerekirse Helheim'ın gelmiş geçmiş en kötü yer olmasını bekliyordu ama Hel'in alanını Şeytan'inkiyle karıştırıyor gibiydi.

Ateş çukurları yerine İzlanda'nın bazı bölgelerine benziyordu. Dağlar, şelaleler ve sık ormanlar vardı.

Ayrıca çok sayıda ölü insan vardı ve Leş dışında hiçbirisi savaşçı gibi görünmüyordu.

Bu yüzden Vikingler buraya gelmek istememiş. Ateş gölleriyle dolu olacağını düşündükleri için değil, savaş olmayacağı için. Odin ve Thor'la çılgın ziyafetler olmayacaktı. Freyja ile şakalaşmak yok. Ya da onları Ragnarok'a hazırlamaya yardımcı olacak geçmiş Klan kız ve erkek kardeşleriyle tanışmak.

Jace o ana kadar Asgard'a gitmenin onun için ne kadar önemli olduğunu fark etmemişti. Şu anda gitmesine gerek yoktu elbette. Ama bir Karga olduğunda, ikinci ölümünde gideceği yerin orası olacağını düşünmüştü. Asgard'da, her gün savaşlarda, her gece ziyafetlerde. Belki arada bir kitap okumaya da vakit ayırırdı.

Hel'in karanlık gökyüzüne uzanan salonu beyaz mermer ve parlak gümüşten yapılmıştı.

Leş, Jace ve Ski'yi büyük bir masanın bulunduğu geniş bir odaya getirdi; Hel bir uçta oturuyordu. Sağında ise sıcak bir gülümsemesi ve altın zırhıyla son derece yakışıklı bir savaşçı oturuyordu.

"Baldur," diye fısıldadı Ski, Loki'nin entrikaları yüzünden öldürülen ve Loki'nin Ragnarok gelene kadar üzerine zehir damlatılarak bir yere bağlanmasının sebebi olan ünlü tanrıyı görünce şok olmuştu.

Hel onlara gülümsedi. "Hoş geldiniz! Daha önce salonumda hiç bir Karga ve bir Koruyucu görmediğimi söylemeliyim. Bu güzel bir değişiklik, değil mi Baldur?"

"Cidden onları burada tutmayı planlıyor olamazsın Hel."

"Neden olmasın? Buraya kendi özgür iradeleriyle geldiler. Ben kimim ki bu konuyu tartışayım?"

"Tyr buraya gelip adamlarından birini aramadan önce onları geri gönder. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet. Dersler. Ders vermeyi sever. Ama ... ve önemli olan da bu, benim eğlencemi mahvettiler."

"Gullveig'e eğlence mi diyorsun?" Jace sormak zorunda kaldı. "Eğlenmedin mi?"

Jace başını Ski'nin koluna yasladı ve "Sinirlenmeye başlıyorum," diye mırıldandı.

"Bence," diye devam etti Hel, umursamaz bir tavırla, "çok komikti. Çok eğlenceliydi. Ama siz yaramaz Kargalar ... onu rastgele bir evrene gönderiyorsunuz. Bu yanlış görünüyor."

Jace, "Onu geri getirmeyi düşünüyor musun?" diye sormak zorunda kaldı.

"Onu o cehennemde, karanlıkta gizlenen her neyse onun kurbanı olarak bırakmak zalimlik olur. Bilirsin, arkadaşlarına yaptığın gibi."

Jace ensesinde bir ürperti hissetti, sanki Ölüm'ün kendisi elini oraya koymuş gibiydi. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Senden. Arkadaşlarını o adamın kaprislerine terk ettin."

"Hangi adam?"

"Eski kocan sanırım." Eğildi ve yüksek sesle fısıldadı, "Fırsatın varken onu öldürmeliydin."

Gülerek taht benzeri koltuğunda rahatladı. "Şimdi gel. Bana katılın -"

"Bekle," diye araya girdi Ski. "Ne diyorsun sen?"

"Onları öldürmeye geliyor. Senin sahte peygamberini ve onun zavallı takipçilerini. İleride çok daha önemli bir rol oynayacağını düşünmüştüm ama görünüşe göre başka planları var. Küçük Karga dostlarınızı öldürmek için."

Baldur o güzel başını salladı. "Ah Hel."

Jace tanrının sesindeki hüznü duydu. Azarlamayı. Ama o da bir şey yapmayacaktı. Kimse bir şey yapmayacaktı.

Öfkesi sırtını yırttı ve vücuduna kötü bir hastalık gibi yayıldı ve sonunda çığlık attığında - o kadar yüksek bir çığlık ki odadaki iki tanrı bile sıçradı - Ski'nin ya da başka birinin onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Erin banyoda tek başına ağlamayı başarmış ve ardından kızarıklığı gidermek için göz damlaları koymuştu, böylece Jace'in ortadan kayboluşunun onu ne kadar etkilediğini kimse bilmiyordu. Aralarında bu konuda sinir krizi geçirmeyen en az bir kişi olmalıydı.

Rachel bile son bir saattir odasında ağlıyordu. Garipti, çünkü Jace boğazına yumruk attığında neredeyse onu öldürüyordu.

Ama Erin'in emin olduğu bir şey varsa, o da en sevdikleri antisosyal kızı varlığının geri kalanını lanet olası Helheim'da yaşaması için bırakmayacaklarıydı.

Erin merdivenlerden indi, Chloe ve Kera'ya diğer Klanların bir şeyler bulmasını beklememelerini ve hemen harekete geçmelerini önermek için tekrar dışarı çıkmaya niyetlendi. Hepsine. Belki Nevada, Arizona, Oregon ve Washington gibi yakın eyaletlerdeki kargalar bile onlara katılabilirdi. Gerekirse tüm Batı Yakası Kargaları!

Erin fuayeye adımını atmıştı ki ön kapının hafifçe vurulduğunu duydu.

Kaşlarını çatarak kapıya doğru yürüdü ve açtı.

Tanımadığı bir adam siyahlar giymiş bir şekilde orada duruyordu.

Kurşun kafasına çarpmadan önce Erin'in söylediği son şey "Bakabilir miyim-" oldu.

Onu tanıyabileceklerini bildiği için -bugünlerde herkes onun kim olduğunu biliyordu ve bu aşağılık kadınların da farklı olmadığından emindi- Braddock önce genç cemaat üyelerinden birini içeri göndermişti. Silah patladığında gölgelerin arasından çıkıp eve girdi.

Vurulan kızıl saçlı fahişe yere yığılmıştı. Fuayeye çıktı ve adamlarına işe koyulmalarını işaret etti.

Yeni satın alınmış otomatik silahlar ve ajanların asla bulamadığı gömülü cephaneyle silahlanmış olan cemaat üyeleri sessizce eve girdi ve bu kadar çok kötülüğü toplu olarak temizlemeye başladı.

Ski, Jace'i yakalamaya çalıştı ama Jace çoktan masanın üzerine atlamıştı ve hâlâ çılgın atarak masanın üzerinden, gözleri fal taşı gibi açılmış Hel'in üzerine atladı.

Hel ayağa kalktı ve "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu.

Jace tanrıya NFL'de oynayan bir defans oyuncusuymuş gibi saldırdı ve ikisi de masanın diğer tarafında gözden kayboldu.

Ski koşarak geldi ve Jace'in Hel'in üstünde olduğunu ve onu tekrar tekrar yumrukladığını gördü. Yine de kan yoktu. Darbelerin tanrıya herhangi bir şekilde zarar verdiğine dair bir işaret yoktu.

Hel gerçekten karşılık veremeyecek kadar sersemlemiş görünüyordu.

Leş Jace'e uzandı ama Ski onları geri itti ve sonra Jace'in tanrıya saldırırken düşürdüğü Hel kılıcını uzattı. Ondandır almaya zahmet etmedikleri bir bıçaktı çünkü ikisinin de kullanmaya cesaret edeceğini hiç düşünmemişlerdi.

Leş'i uzakta tuttu ama çoğunlukla Jace'in tanrılarına zarar vermediğini bildikleri için.

Ona zarar vermiyordu... Ta ki ona zarar verene kadar.

Jace öfkesinden Hel'in cüce yapımı göğüs zırhını tutmuş ve çekiştirmeye başlamıştı.

Şoke olan Ski ve Baldur, Jace'in kalın metali Hel'in bedeninden koparışını izledi. Zırh çıkarken Hel'in bir parçasını da beraberinde sürükledi.

Tanrıça acı içinde çığlık attı ve Jace göğüs zırhını çıkardığında, Loki'nin onca çağ önce yetiştirdiği canavardan çürüme, hastalık ve veba kokusu yükseldi.

Ski kuru kuru ağladı, Baldur başını çevirip yumruğunun yan tarafını burnuna dayadı ve Jace çığlık atmaya devam etti.

Hel kollarını çürüyen göğsünün üzerinde kavuşturdu ve yan tarafına yuvarlandı. Ski işte o zaman utandığını fark etti.

Gerçekte ne olduğu konusunda utanıyordu. O güzel zırhın altında gerçekte nasıl göründüğünden. Gerçek benliğinden.

Ama Jace'in umurunda değildi. Kırmızı gözlerinden gerçek kan akmaya başladı ve tüm vücudu titredi, öfkesine o kadar kapılmıştı ki.

Baldur Ski'nin kolunu tuttu ve onu kendine doğru çekti. "Onu dışarı çıkar." "Nereye?"

Baldur başparmağını Ski'nin alnına bastırdı ve Ski hemen Helheim'ın gizli çıkış yolunu gördü.

Ski gözlerini tanrıya dikti. "Madem biliyordun ... neden yapmadın . . . ?"

"Bir yemin ettim. Bir tanrı olarak bunu tutmak zorundaydım. Ama sen insansın. Hangi onura sahipsin?"

Ski tartışmak için ağzını açtı ama sonra "İyi dedin. Görüşürüz!" dedi.

Ski, Jace'in elini tuttu ve onu masanın etrafına çekti. Carrionlar hâlâ oradaydı ve onları durdurmaya hazırды ama Baldur bir el hareketiyle onları uçurdu.

"Gidin!" Baldur arkalarından seslendi. "Koşmayı asla bırakmayın! Sizin için geliyor olacaklar!"

Ski dışarı çıktığında arkasına baktı ve Baldur'un haklı olduğunu gördü; Hel'in salonundan bir leş lejyonu onları takip etmeye gelmişti.

Bu yüzden Jace hemen yanında olduğu halde koşmaya başladı ve bir daha arkasına bakmadı.

Kera, Chloe, Betty ve Yardley'e, "Bunlar silah sesleri," diye haber verdi. "Burada mı? Emin misiniz?" Chloe sordu.

"Ben denizciydim. Silah seslerini duyduğumda *tanırım*."

"Ben de vuruldum," diye araya girdi Betty. "Hem de çok. Bunlar kesinlikle silah sesi."

"Benimle gel Yardley." Chloe kanatlarını açıp evin çatı girişine yönelmeden önce Betty ve Kera'ya işaret etti.

Kera, Betty'ye yan tarafa gitmesini işaret etti ve Kera arkadaki sürgülü cam kapılardan birinden içeri girdi.

Artık tüm ev karanlıktı. Birisi elektriği kesmişti.

Kera yere uzanarak bileğine takılı kılıfından bıçaklarını çıkardı ve televizyon odasındaki mobilyaların arasından geçerek koridora çıktı.

Karanlıkta, iki yabancıнын koridorun ortasında karşılaşmasını izledi. Biri, "Kimseyi bulamıyorum," diye hırladı.

"Bu imkânsız," dedi diğeri. "Hepsi-"

Annalisa yukarıdan düşerek yabancılarından birinin arkasına indi. Bir kadının. Annalisa bıçağını aldı ve kadının boynuna sapladı.

Adam silahını kaldırdı ve ateş etmeye başladı ama Annalisa çoktan gitmiş, karanlığın içinde kaybolmuş, gölgelerin arasında bekliyordu.

Bir bıçak Kera'nın kafasının yanından uçtu ve adamın ensesine saplandı. Adam anında yere yığıldı ve kız kardeşi bıçağı kaptığı gibi ortadan kayboldu.

Kera arkasına dönmeden, arkasında birinin durduğunu biliyordu. Ve onun kız kardeşlerinden biri olmadığını biliyordu. Hatta Klan'dan biri bile değildi. Döndü ve kendisine doğrultulmuş makineli tüfeğin namlusunu yakaladı. Silahı yana çekti, piç kurusu silahı ateşleyip metali ısıttığında avucunun içi yandı.

Kera bıçağını adamın boynuna gömdü ve hızla çekip çıkardı. Silahı adamın ölü ellerinden çekip aldı ve odaya koşarak giren adama fırlattı. Yüzüne isabet etti ve adam yere düştü, kurşunlar tavanı yırttı.

Kadın adamın yanından koşarak geçti -geçerken adamın boğazını kesti- ve koridora çıktı.

O sırada daha fazla kurşun isabet etti ve Kera'nın tek yapabildiği güverteye çarpmak oldu.

Jace, Leşlerden biri onu kapacak kadar yaklaşıp kadar Hel'in göğüs zırhının hâlâ onda olduğunu fark etmemişti.

Kera zırhı onun elinden çekip aldı, geri çekildi ve ona bir tokat atarak yere düşürdü.

"Jace!" Ski bağırdı. "Haydi!"

Onu bir mağaranın derinliklerine kadar takip etmişti ve sadece nereye gittiğini bildiğini varsayıyordu.

Daha da tuhafı, onun çok mantıklı düşünceleriydi. Çünkü hâlâ öfke içinde olduğunu biliyordu. Kuş Evi'ne dönüp kızlarını kontrol edene kadar da öyle olacaktı. Onların güvende olduğunu, başka kimsenin olmadığını bilene kadar.

Yine de Ski'nin kim olduğunu biliyordu. Helheim'dan kaçmaya çalıştığını anlamıştı. Baldur'un onlara yardım ettiğini biliyordu.

Ve öfke içindeyken mantıklı düşünmesinin tek bir açıklaması vardı: büyükannesesi.

Nëna ona son kez tokat attığında, ona bir şey yapmıştı.

Onu korumak için, demişti.

Torununu korumak için.

Ski mağaranın yukarısındaki bir yarıktaki açıklığı işaret etti. Son derece yüksek. İkili ellerini ve ayaklarını kullanarak yukarı çıkmaya başladılar -Jace hâlâ Hel'in göğüs plakasına tutunmaya kararlıydı çünkü bunu hak etmişti- o sırada Ski durup ona baktı. Bir an düşündü, sonra ikisi de gözlerini devirdi, kanatlarını açtı ve yarığa doğru uçu.

Ski, Jace'in omzunun üzerinden baktı ve aniden onu yakaladı. "Nerede olmak istediğini düşün," diye bağırdı onu açıklığın içine itmeden önce. Bunun tipik bir mistik kapı olmasını ve onu bilinmez bir eterden başka bir âleme geçirmesini bekliyordu.

Böyle bir şey olmadı. Jace kaçmaya devam etmek zorundaydı. Ve bu sefer kanatlarını açıp herhangi bir yere uçamadı, alan çok küçüktü.

Yukarı çıkmaya devam ettikçe, gevşek toprak görebiliyordu. Bu garip görünüyordu çünkü gevşek toprak bir mağaranın tavanında bulunuyordu ama Ski'yle kendisinin çıkışı olduğuna dair bir his vardı içinde.

Ama tam parmakları açıklığı sıyrırken, bir el bileğini kavradı ve onu geri çekti.

Bir el de Kera'nın ensesinden tutup onu ayağa kaldırdı. Karşı koymaya başladı ama alnına dayanan bir silahın baskısı onu biraz daha sakinleştirdi.

Bu bir adamdı ve onu arka bahçeye açılan çift camlı kapıya doğru itti.

"Jacinda nerede?" diye sordu. "İster inan ister inanma, Hel'de."

Kadının boğazındaki kol gerildi. "Sence bu komik mi?" "Sen sordun."

Dışarı çıktıktan sonra bir daire çizerek döndü ve "Jacinda!" diye bağırды. "O burada değil," dedi Kera tekrar.

"O zaman nerede?"

Kera içini çekti. "Bir daha söylemeyeceğim."

Yakına eğildi ve "Hepinizi öldüreceğim," diye yemin etti.

"Sadece Jace sayesinde hayatta olduğunuzun farkında mısınız? Aksi takdirde geri kalanımız seni uzun zaman önce öldürmüş olurdu."

"Kapa çeneni!"

Ağaçlardan alçak bir hırıltı geldi ve Kera kıkırdadı. "Oh adamım. Şimdi yaptın işte."

Döndü, hâlâ ona tutunuyordu.

Brodie ormanın kenarında duruyordu, başı eğik, dişlerini gösteriyordu. Silahı ona doğrulttu.

Kera, "Yerinde olsam ona ateş etmezdim," diye uyardı. Daha tetiği çekemeden Brodie onlara saldırdı.

Kurşunlar koştuğu yere isabet etmişti ama şimdi onlara doğru uçuyordu, kanatları açılmıştı, metal namlusunun üzerine kapanarak onu koruyordu.

Silahını kaldırıp nişan aldı ama Kera onun kolunu yakalayıp bükte. Yüzüne kan sıçradı ve derisinden kemik çıktı.

Silahı adamın gevşek parmaklarından aldı ve uzaklaştı. Brodie onların üzerinden atlamış ve arkadan yaklaşan başka bir adamı yakalamıştı. Adamın boğazını yırttı ve onu ormana doğru sürüklemeye başladı.

"Onu hiçbir yere sürükleme, Brodie Hawaii!" Kera emretti.

Jace'in eski kocası olduğunu tahmin ettiği adam tökezleyerek ondan uzaklaşırken, parçalanmış kolunu vücuduna yasladı. Şimdi paniğe kapılmıştı. . ve bunun yakın zamanda geçmeyeceğini de biliyordu. . .

İlk ceset gökten düştü ve Braddock'un birkaç metre ötesine indi. Birkaç saniye sonra bir tane daha. Ve sonra bir tane daha.

Dehşete kapılan Braddock, etrafındaki takipçilerinin cesetlerinin yere düşüşünü izlerken çığlık atmaya başladı.

"Kapa çeneni," diye tersledi Kera; sonra cesetlerden birinin yanında duran Brodie'ye hırladı, "Şunu kemirmeyi bırak!"

Sürgülü kapı açıldı ve Erin tepinerek dışarı çıktı, kafasından kanlar akıyor ve burnundan aşağı damlıyordu.

Kera'ya doğru hışımla yaklaştı ve sıkılmış dişlerinin arasından, "Eğer *bir kez daha* kafamdan vurulursam!" dedi.

"Her gün kafandan vurulmamana şaşırdım." Kera kaşlarını çatı. "Eğer kafandan vurulduysan, ölmüş olman gerekmez mi?"

"Bunu sana daha kaç kez açıklamam gerekiyor? Aynı şekilde iki kez ölemezsin. Kalbine bir bıçak daha yersen ölmezsin ve ben de kafama sıkılan bir kurşunla ölemem. Bunu anlamak senin için bu kadar zor mu?" diye bağırdı ve elindeki mermiyi Braddock'a fırlattı.

Tarikat üyelerinin cesetlerinin yere düşmesi durduktan sonra Kera'nın kardeş kargaları yere indi. Kanatlarını dışarıda bırakarak, eski karısı boktan evliliklerine geri dönmek istemediği için buraya hepsini öldürmeye gelen adamın etrafını sarmak için harekete geçtiler.

Dizlerinin üzerine çökmüş hıçkırı hıçkırı ağlıyordu. Hiç hoş değildi. Kendisine yardım etmesi için Tanrı'ya yalvarıp duruyordu ama Kera, Tanrı'nın muhtaç bir pislikle uğraşmaktan daha önemli işleri olduğundan emindi.

"Ee?" Chloe, Braddock'un başını bir evcil hayvan gibi okşarken sordu. "Onunla ne yapmak istiyorsun, Savaş Generali?"

Kera bu unvanı duyunca irkildi ama bununla daha sonra ilgilenmeye karar verdi.

"Öldür onu," dedi sonunda ve Chloe Braddock'u saçlarından yakalayıp başını geriye çekti ve bıçağını boğazına dayadı.

Ama son vuruşu yapamadan, yaklaşık elli adım ö t e d e k i çimenler patladı ve Kera kız kardeşlerini iterek geçti, Erin ve Saldırı Ekibi'nin geri kalanı hemen onun yanındaydı. Bıçaklarını çıkarmış, bir sonraki hamleye hazırıldılar.

Ve ilk gelen şey bir metal parçasıydı. Kera'nın bu metalin aslında bir zırh olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Gerçekten ama gerçekten güzel bir zırhtı ve o kadar kötü kokuyordu ki gözleri yaşardı. Elleriyle zırhı delikten dışarı itti ve Jace de hemen onu takip etti.

Tam sağlam bir zemine basmıştı ki aniden durdu ve bacağını geriye doğru tekmeleyerek bir Leş'in suratına çarptı ve onu görüş alanının dışına düşürdü.

Hâlâ dizlerinin üzerinde olan Jace arkasını döndü ve deliğe uzandı. Birkaç saniye sonra Ski'nin de aynı çukurdan çıkmasına yardım ediyordu ama birkaç Leş'in ellerine karşı mücadele ediyordu, yakaladıkları açıktaki et çürümeye başlamıştı.

Chloe, Rachel'ı ve Vurucu Tim'den birkaç kişiyi işaret etti. Koşarak geldiler ve Jace'in Ski'yi çukurdan çıkarmasına yardım ettiler. O dışarı çıktıktan sonra diğer kargaları geri itti.

İkiliyi geri çekmeye çalışan Leşler çukurdan dışarı fırladı ve Jace ile Ski, Hel bıçaklarını kullanarak onları parçaladı. Kafaları kopardılar, bağırsakları serbest bıraktılar, dikenleri parçaladılar.

Jace bir Leş'i tam ortadan ikiye böldü.

Gözleri o çıldırtıcı kırmızıydı ama her zamanki çıldırtıcı savaş tarzında olduğu gibi bir kurban dikkatini dağıtana kadar ona odaklanmadı. Bunun yerine, kendisine ya da Ski'ye yaklaşan her şeyi durana kadar mantıklı bir şekilde yok etti. Ve sonunda durdu da. Şimdilik.

"Bunu kapatmamız gerek," diye duyurdu Jace.

Chloe Tessa'ya döndü. "Hizmetçileri telefona bağla, onlara bu çukurdan bahset, kapatılmasını istediğimizi söyle. Hemen."

"Tamamdır."

Ski Jace'i kendine çekti ve alnından öptü. Yorgun ama şaşırtıcı derecede sağlıklı görünüyorlardı. El ele tutuşarak Kargalar'a doğru yürüdüler, silahlarını Rachel ve ekibine teslim etmek için durdular, onlar da Hizmetkârlar kapatana kadar açık çukuru gözetlemeyi üstlendiler.

Jace yaklaşırken birkaç kez gözlerini kırptırdı ve bakışları eski kocasına odaklandı. Ama öfkesi geri dönmedi, gözleri normal mavisine geri döndü.

Kera arkadaşına neler olduğunu bilmiyordu ama onu seviyordu.

O.

Çift onlara ulaştığında, Jace Chloe'ye başını salladı. "O yaşıyor," dedi, hâlâ nefes nefese.

"Delirdin mi sen?" Erin tersledi. "Buraya bizi katletmeye geldi."

"O sahte bir peygamber. Hel ona böyle diyordu. Sahte peygamber. İşe yarayacağını söyledi. Sanırım böyle biri işimize yarayacak. Yani yaşıyor. Şimdilik."

"O zamana kadar onunla ne yapmamız gerekiyor?"

Annalisa biraz gülümseyerek, "Onu ben alacağım," dedi. "Belli ki akıl hastalığı için uygun bir tedaviye ihtiyacı var."

Jace, Braddock'un takipçilerinin cesetlerini işaret etti. "Yine de onlardan kurtulman gerekecek."

"Pekâlâ."

"Ve başka bir şey daha var."

"Ne?"

"Hel. Sanırım Gullveig'i planladığımızdan daha erken geri getirecek."

"Ve," diye ekledi Ski, "Hel'in leş lejyonları var. Sadece birkaç tane değil." "Bu ... talihsizlik," diye iç geçirdi Chloe.

Jace başını Ski'nin koluna yasladı. "Onu nasıl öldüreceğimizi bulmalıyız. Ama yarın."

"Hel onu bu gece geri getirse bile," dedi Ski, "bir süre kimseyle dövüşemeyecek kadar güçsüz olacak. O çukur Hizmetçiler tarafından kapatıldıktan sonra sanırım hepimiz biraz uyuyabiliriz."

Kera arkadaşına "Devam et," dedi. "Burada her şeyin icabına bakabiliriz."

"Emin misin?"

"Eminim."

"Kera senin için ağlıyor," diye ekleme ihtiyacı hissetti Erin. "Ve ağlıyor. Onun adına utandık."

"Tekrar soruyorum," dedi Kera Erin'e, "nasıl oluyor da her gün kafandan vurulmuyorsun?"

Jace ve Ski eve doğru yöneldiler. Lev ağaçların arasından fırlayıp onları takip etti, içeri girmeden önce birkaç kez kendi ayağına takıldı.

"Pekâlâ," dedi Chloe ellerini birbirine vurarak. "Önce şu cesetlerden kurtulalım; sonra dokuz-bir-bir'i ararız."

"Onu bir akıl hastanesine gömeceğimizi sanıyordum?" Erin sordu.

"Federal savcılar tarikat üyelerini o kadar önemsemeseler bile onun gittiğini fark edeceklerdir. Ayrıca, bu salağın Annalisa'nın devlet onaylı bakımı altında olması, zamanı geldiğinde ona hemen ulaşabileceğimiz anlamına geliyor. Değil mi Annalisa?" Annalisa korkunç derecede neşeli bir başparmak işareti yaptı.

Chloe ellerini indirdi ve parmaklarını öne doğru seğırtti. "Öyleyse harekete geçelim. Kısa zamanda yapacak çok işimiz var. Sence Hizmetçiler ne kadar süre içinde o ..."

Chloe'nin sesi kayboldu ve Kera'ya baktı, o da Betty'ye döndü, Betty de Erin'e gülümsedi ve Erin gerçekten acımasız bir kahkaha attı.

Kargalar cesetleri Helheim çukuruna atabilmek için hemen işe koyuldular.

Brodie bile birkaçını sürükleyerek yardım etti.

Kera iki cesedi aynı anda taşıyabilmek için bir cesedi diğerinin üzerine koymak üzere eğildiğinde, Annalisa'nın yavaşça Jace'in hıçkırarak ağlayan eski kocasına yaklaştığını gördü.

Kera, Annalisa'nın Braddock'un önüne çömelip iki parmağını çenesinin altına koyarak başını kaldırdığını ve "Sen ve ben birlikte çok eğleneceğiz," diye mırıldandığını görene kadar adama hiç acımamıştı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Jace sallanarak uyandı ve Helheim'in karanlık, dolambaçlı dehlizlerinde onu takip eden tek şeyin ... olduğunu fark etti. Ayı olduğunu fark etti.

Ve Helheim'da değildi. Kuş Evi'ndeki yatak odasıydı. Çok sinir bozucu Bear Ingolfsson sessizce ona bakıyordu.

Onu gördüğünde hâlâ bitkin ve sinirli olan Jace hırladı: "Ne? Ne istiyorsun, Ayı?"

Ayı biraz geri çekildi -Jace uyandığında ona o kadar yakındı ki, muhtemelen sallanan yumruklarıyla ona vuracağından emindi- ve "Yapacak işlerin var," diye cevap verdi.

"Ne?" Hızla etrafına bakındı, şimdi cehennemin ta kendisine düştüğünden endişeleniyordu.

Ama hayır. Ski'yle birlikte yatak odasıydı, güvendeydi ve ikisi de hâlâ önceki geceden kalma savaş kıyafetlerini giyiyordu. Yatağa yüzüstü uzanıp hemen uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundular.

Bear'ın burada olması? Şu anda onu rahatsız mı ediyor? Bu gerçektir. Kabus değil. Üzücü, can sıkıcı bir gerçeklik.

"Gullveig'in tekrar dönmesini engellemek için," diye zorladı Bear, caydırılmayı reddederek. "Kütüphane sizi bekliyor."

"Nerede olduğumuzu biliyor musun? Neler yaşadığımızı?" "Evet. Ve şimdi geri döndünüz. Yani işe koyulma zamanı."

"Yorulduğum. Cehennemden ve Helheim'dan geçtim." "Ama yapacak işin var."

"Yorgunum."

"Gullveig'in umursayacağını sanmıyorum."

"Git buradan Ayı," diye uyardı Jace onu, tekrar uzanıp yüzünü Ski'nin pazusuna bastırarak. "Ben seni uzaklaştırmadan önce git buradan."

Jace gözlerini kapadı ve tekrar uyumaya çalıştı ama hiçbir şey duymadı. Geri çekilen ayak seslerini ya da çarpan kapıları duymadı. Artık obsesif kompulsif kişilik bozukluğu olduğuna ikna olduğu bir adamın sakin, sabit nefes alıp verişinden başka bir şey duymuyordu.

Ski'ye daha da sokuldu. "Gitmiyor," diye hırladı sıkılmış dişlerinin arasından.

"Gitmeyecek," diye cevap verdi Ski yastığına doğru. "Ragnarok gelene kadar orada duracak."

"Gitmesini sağla."

"Nasıl yapılacağını bilseydim, uzun zaman önce yapardım." Ski durakladı, sonra sordu, "Peki başımın üstünde ne var?"

"Hayatımın aşkı." "Onun ben olduğumu sanıyordum."

"O ilkti. Sonsuza kadar da öyle kalacak. Ama arkadaş seçiminden dolayı," diye ekledi, "aslında senin için aynı sözü veremem."

"Onu ben seçmedim ki. Klan üyeleri ailedir. Sen seçmezsin... Tanrılar sadece varlıklarıyla seni lanetler."

"Siz ikiniz kalkıyor musunuz, kalkmıyor musunuz?" "Hayır!" Jace Ayı'ya bağırdı.

"Yapamam," diye mırıldandı Ski. "Kökeni belirsiz iğrenç bir canavar tarafından kapana kısıldım."

"Çık dışarı!" Jace tekrar denedi. "Şimdi!"

Yatak odasının kapısı açıldı ve temiz gözlü, yeni duş almış Kera orada durup manzarayı inceledi.

"Neler oluyor?" diye sordu sonunda.

"Gitmiyor," dedi Jace arkadaşına. "Orada öylece duruyor. Bize bakıyor. Bir psikopat gibi."

"Yapacak işlerin var," diye hatırlattı Bear Jace'e. Gereksiz yere.

Kera hızla Ayı'yı tarttı ve "Aşağıda gerçekten yardımına ihtiyacımız var Ayı," dedi.

Büyük Viking iç çekti. "Ben aptal değilim. Dikkatimi dağıtmayacaksın."

"Rachel ve ekibi şu anda elimizdeki kitapları çekiyorlar.

Jace'in onlara ihtiyacı olması ihtimaline karşı Koruyucular'ın evine göndermek üzere birlikte kütüphane oluşturduk."

"Yani?"

"Yani . . . Rachel o kitapları istemeye istemeye bir kutuya atıyor. Kocaman ellerini kullanarak. Aslında kitapların aptalca olduğunu söyledi. Ve neden bu kadar çok kitabımız olduğunu sordu."

Bear, Kera'yla yüzleşti. "Onun nesi var?"

"Her şeyi. Bence oraya gidip yardım etsen daha iyi olur.

."

Kera'nın sözlerinin geri kalanı, Bear'ın kitapları kurtarmak için odadan çıkarken onu kapı çerçevesine doğru itmesiyle kesildi.

Koridorda kaybolmadan önce "Affedersiniz," diye mırıldandı. Kera omzunu ovuşturdu. "Ah."

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldandı Ski yastığa doğru. "Sorun değil. Bırakayım da siz biraz uyuyun."

"Teşekkürler." Jace Ski'ye yaslanarak rahatladı ve gülümsedi.

Ta ki kapı tekrar açılıp Kera içeri girene kadar. "Şunu açıklığa kavuşturalım, burada biraz zaman sıkıntımız var. Yani, herkes Gullveig'in er ya da geç döneceğinden oldukça emin. Yani, bilirsiniz, ayağa kalktığınızda hemen işe koyulmanız gerekecek. Bu bir sorun değil, değil mi?"

"Hayır."

"Harika. Harika. Teşekkürler tatlım."

Kapı kapandı ama birkaç saniye sonra tekrar açıldı. "Dün gece eve döndüğünüzde -ki ikinizin de sağ salim evde olmanıza çok sevindim, çok endişelenmişim- hemen yapmanız gereken işlerin bir listesini çıkardım. Aslında, alt kattaki mutfığa kancalar astım ve üzerlerine belirli kişilerin yapması gerekenlerin listesini içeren panolar yerleştirdim ve listeniz biraz uzadı. Sanırım bu da bulabildiğiniz kadar zamana ihtiyacınız olacağı anlamına geliyor. Bu konuda seni uyarmak istedim."

"Tamam."

"Harika." Kapı kapandı... sonra açıldı.

"Ayrıca bu listeleri bilgisayarıma yazdım, böylece listeleri sana e-posta ile gönderebilirim. Böylece telefonunda, tabletinde ya da her neyse onda olur."

"Anladım."

Kapı kapandı. Açıldı.

"Nereye varmak istediğimi anlaman için söylüyorum, tüm bu olanlardan sonra, tüm bu araştırma işlerinde bir nevi yetkili kişi haline geldin. Sen o kitaplardan bazı cevaplar bulana kadar hiçbir şey yapamayız. Ama," diye ekledi, "önce biraz uyu. Hiçbir şey için endişelenme."

"Mükemmel."

Kapı kapandı ve açıldı.

"Eğer istersen-" diye başladı Kera, tam o sırada Ski ters döndü ve Lev yatağa düştü.

Jace köpeğine **u z a n d ı** ama Ski önce onu yakaladı ve Lev'i önünde tutarak yavru köpeği Kera'ya doğru itti.

"Üzerime işlemek üzere," diye yalan söyledi Ski. "Biz kalkarken onu dışarı çıkarabilir misin?"

"Oh. Uh ... tamam. Tabii."

"Harika. Teşekkürler."

İkiliyi odadan dışarı itip kapıyı kapattı, sonra da köşedeki yüksek arkalıklı sandalyeyi topuzun altına sıkıştırdı.

Jace Ski'nin yatağına dönmesini bekliyordu ama onun yerine dolabının kapısını açıp içeride kayboldu.

Ski doğrulup oturdu. "Ne yapıyorsun?"

"Bazı kıyafetlerini bu spor çantasına atıyorum," diye açıkladı, gelişigüzel birkaç tişört ve birkaç kot pantolon aldı. "Ve onları buradan çıkaracağım." Çekmeceye gidip sütyenleri, çorapları ve külotları çıkardı ve onları da hızla çantaya tıktırdı. Onları düzgünce katlama zahmetine bile girmede. Bu Ski'nin tarzı gibi görünmüyordu. Ski'nin giysilerini katlamaktan hoşlandığını hissediyordu ama şu anda değil.

Yine de onun çaresizliğini hissedebiliyordu. "Ayı'yı alıp buradan götüreceğim," diye devam etti. "En kısa zamanda benimle evimde buluşacaksın. Oraya taşınacaksın." Durdu ve ona baktı. "Çünkü bunu yapamam."

"Neyi yapamazsın?"

"Bear sadece orada duracaktı. Sessizce. Ve her on beş dakikada bir, tam zamanında, 'Daha kalkmadın mı?' diye soracaktı." Erteleme alarmına çok benziyor ve işler çok acil değilse onu bu şekilde kullanıyorum. Ama bu"-avucunu kapalı kapıya doğru salladı-"bunu yapamam. Eğer o hayvanı Kera'nın eline tutuşturup onu kapıdan dışarı itmeseydim, her birkaç saniye ya da dakikada bir, hiçbir düzen olmadan, aklından rastgele geçen yeni bir düşünceyle tekrar tekrar burada olacaktı, ta ki -bunu söylemekten nefret ediyorum- onu öldürmek zorunda kalana kadar. Ve böyle bir eylemin Koruyucular'ın Kargalar ve Kuzgunlar ile yaptığı barış anlaşmasının sona ermesine yol açacağını da farkındayım."

"Ayrıca onun öldürülmesiyle ilgili bazı ahlaki sorunlar da olurdu," diye alay etti Jace.

"Kesinlikle, ama bu gerekli olurdu. Çünkü ben bu şekilde yaşayamam. Sen bunu yapabilirsin ve bu takdire şayan ama ben yapamam."

Kapıya doğru yürüdü, yüksek arkalıklı sandalyeyi yoldan çekmek için durdu ve kapıyı açtı. Diğer taraftan kapıyı çalmak üzere olan Erin,

Yumruğunu hızla geri çekti.

Selamlamak için gülümsedi. Sıcak, dostça gülümsemelerinden biriydi bu. Komplocu, şeytani gülümsemesi değil. Ama bu fark Ski için önemli görünmüyordu. Sadece başını salladı ve "Hayır, hayır, hayır, hayır" dedi. Tekrar Jace'e baktı.

"Seninle evde buluşuruz," dedi ve Erin'i omuzlarından tutup odaya götürdü ve dışarı çıktı.

Erin açık ve boş kapı aralığını işaret etti. "Az önce ne oldu?" Jace sırıttı.

"Beni seviyor ve yanına taşınmamı istiyor!"

"Oh." Arkadaşı başını salladı, gülümsedi. "Tamam."

"Erin Amsel!" Chloe evin içinde bir yerden çılglık attı. "Yatak odamda neden bir keçi var? *Pahalı çarşaf larımı yiyor!*"

Erin'in dudakları kısa bir süre büküldükten sonra, "O keçiyi unutmuşum," dedi. Bir süre sonra omuz silkti. "Yine de harika bir partiydi. Kesinlikle buna değdi."

Rachel ve saldırı ekibiyle girdiği ve kesinlikle kaybedeceği bir tartışmadan Bear'ın kurtulmasına yardım ettikten sonra Ski, eve dönerken yanlarında getirmeleri gereken çok fazla kitap olmadığı sonucuna vardı. Bu yüzden önemli görünenleri alıp dışarı çıktılar.

İkişer küçük deste ve Jace'in giysileriyle dolu spor çantasını omzunda taşıyarak Koruyucu'nun evine girdiler ve Ski mutlulukla rahat bir nefes aldı.

Sessizlik. Harika, mutluluk verici sessizlik.

Bear, Ski'nin arkasından içeri girerken, "Neden bu kadar çok romantik roman var anlamıyorum," diye yakındı. "O şeyleri kim okuyor ki?"

"Görünüşe göre Kargalar. Ben de en az romanlar kadar çok cinayet romanı gördüm. Yine de Stalin ve Cengiz Han hakkında birkaç kitap gördüm." Merdivenlerin yanında durdu ve Bear'la yüzleşti. "Sizi bilmem ama ben o koca evde Chloe'nin yazar ya da editör olarak yer almadığı tek tarih kitabının iki acımasız diktatörle ilgili olmasını endişe verici buldum."

Gundo merdivenlerden indi. "Döndüğüne çok sevindim, kardeşim!"

"Ben de öyle." Ski etrafına bakındı. Bütün evde hummalı bir faaliyet vardı. Koruyucular çalışıyordu. Gullveig'in dönüşü için hazırlanıyorlardı. Ama hepsini *sessizce* yapıyorlardı.

"Peki bizim güzel Jace'imiz nerede?" Gundo sordu.

"Çok konuşkan Kargalar'la birlikte. Yakında burada olur."

"Yakında ne demek?"

Ski arkadaşına içini çekti. "Sen başlama."

"Merak etme," dedi Bear, elindeki kitapları küçük kardeşlerden birine uzatarak. "O burada olacak."

"Emin miyiz?" Gundo sordu. "Kargaların dikkati kolayca dağılabilir."

Bu tartışmayı bir kez daha yapmak istemeyen Ski uzaklaşmaya başladı, ta ki Borgsten elinde Jace'in yavru köpeğiyle eve girene kadar.

"O hayvanı Borgsten'e mi çaldırdın?" Ski, Bear'a sordu.

"Seni burada takip edeceğinin garantisi yok," diye açıkladı Bear sabırla. "Ama o köpeği takip edecek."

"Kargalar onun köpeğini çaldığını öğrenirse-"

"Kera onu bana kendisi verdi," diye cevapladı Borgsten, Lev'i Bear'a uzatarak küçük canavarı kucaklamaya başladı, ta ki herkesin onu izlediğini fark edene kadar. "O denizcinin artık bir görevi var, yani evet, sinir bozucu o l a c a k ."

"Doğru." Ski omuz silkti. "Ama işi halledecektir. Onun işi bu.

Klanlar için iyi bir savaş generali olacak." "İşin savaşa varacağını mı düşünüyorsun?" Gundo sordu.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi Ski. "Ama ne olursa olsun, bizim işimiz hepimizin hazır olduğundan emin olmak. Ve olacağız da."

Merdivenlere doğru döndü ve elini trabzana koydu. "O zamana kadar o hayvanı güvene alsan iyi olur Ayı. Salka onu görmeden önce."

"Çok geç." Ayı yürüdü, Salka kışından sarkıyordu, pençeleri derine saplanmıştı.

Ski'nin kindar kedisi evindeki yeni varlıktan hiç memnun değildi ve bunun kimin suçu olduğunu çok iyi biliyor gibiydi.

Hızlı bir duştan sonra Jace kot pantolonunu ve tişörtünü giydi, ayaklarını siyah Converse spor ayakkabılarının içine soktu ve merdivenlerden aşağı koştu.

Bear, Ski'nin hayatını cehenneme çevirmeden önce Koruyucu'nun evine gitmesi gerektiğini biliyordu.

Lev'e birkaç kez seslendi, gitmeden önce onu beslemeye kararlıydı. "Borgsten onu yakaladı ve Koruyucular'ın evine geri döndü," dedi Kera. mutfaktan söyledi.

Jace onunla koridorda karşılaştı. "Borgsten neden köpeğimi aldı?"

"Bear'ın Lev'i takip edeceğini bildiğini söyledi."

"Koruyucularla birlikte çalışman beni delirtecek, değil mi?"

"Muhtemelen, ama sonsuza kadar sürmeyecek. Sadece ihtiyacımız olan cevapları alana kadar." Kera bir adım geri çekildi. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Ya cevabı bulamazsam?" Jace sordu. Duşta olduğu süre boyunca bunu düşünmüştü, panik iliklerine işlemeye başlamıştı. "Ya seni hayal kırıklığına uğrattıysam? Ya herkesi yüzüstü bırakırsam?"

"Bu işte yalnız değilsin," diye hatırlattı Kera ona. "Biz varız. Gördüğüm kadarıyla sana tapan Koruyucular var. Kuzgunlar var. Hizmetçiler de kendi araştırmalarını yapıyorlar. Bu bir grup çalışması. Yani kimseyi hayal kırıklığına uğratabazsın. Sadece elinden geleni yap. Sana güveniyorum."

Jace ön kapının çalındığını duyunca koridora baktı ama kız kardeşlerinden birinin kapıyı açacağını bildiği için konuşmaya devam etti.

"Gerçekten iyi bir savaş generali olacaksın, Kera." Arkadaşı irkildi ve Jace hemen sordu, "Kusmayacaksın, değil mi?"

"Herkes bana bunu sormayı bırakmalı," diye tersledi Kera. "Etrafta koşturup her yere kusmayacağım."

"Emin misin?"

Kera'nın gözleri kısıldı ama en azından artık midesi bulanıyor gibi görünmüyordu. Tam o sırada ön kapıdan gelen tartışma sesleri dikkatlerini çekti.

Birlikte koridora yöneldiler ve işte o zaman Jace onu gördü, içeri girmeye çalışıyor ve çığlık atıyordu.

Jace için çığlık atıyordu.

Kera onu tutmak için hemen kolundan tuttu ama Jace arkadaşını silkeleyip annesine doğru yürüdü, üzerindeki kazağı yakaladı ve onu ön kapıdan geri itti.

"Jace-"

"Bizi yalnız bırakın!" diye emretti arkadaşlarına.

Biraz zaman aldı ama sonunda kapıyı kapattılar ve Jace annesini iterek ondan uzaklaştırdı.

"Gidin!"

"Ona ne yaptın? *Ne yaptın* ona?" diye bağırdı annesi. "Senin sahte peygamberin artık burada değil."

"Onu öldürdün," diye nefes

nefese kaldı. "Onun

ölemeyeceğini sanıyordum."

Annesi açık olan elini yüzüne doğru savurdu ama Jace onu kolayca yakaladı ve tuttu. Bileğini annesinin irkilmesine neden olacak kadar büktü.

"Şimdi beni dinle," dedi Jace yumuşak ama kararlı bir sesle. "Senin sahte peygamberin artık benim sorunum değil. O artık senin sorunun değil. O artık hükümetin sorunu. Kendisi de dahil olmak üzere artık kimseye zarar veremeyeceği bir tesiste. Minnettar olmalısınız. Ona çok iyi bakacaklar."

"Diğerleri nerede?"

Jace annesine uzun bir süre baktıktan sonra, "Hangi diğerleri?" diye sordu.

Annesi başını salladı, dudaklarında ince, öfkeli bir çizgi vardı. "Seni kötü, kötü çocuk." "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Geçen gün sokakta bulundu. Gece. Tek başına. Çıldırmış ve kontrolden çıkmış. Çılgınca, akıl almaz şeylerden bahsediyordu. Hemen gözaltına alındı ve şimdi daha güvende. Bir daha asla kimseye zarar veremeyecek." Jace omuz silkti. "Ama eğer cemaatinin geri kalanı kayıpsa, size ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Nerede olabilecekleri hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bunun için cehennemde yanacaksın. Söyleyeceğim-"

"Kime ne söyleyeceksin?" Jace sordu. "Dün gece beni öldürmek için buraya geldiklerini mi? Arkadaşlarımı öldürmek için mi?"

Annesinin ağzı yavaşça kapandı ve yere baktı, bu da Jace'e annesinin Braddock ve diğerlerinin ne yapmak için geldiklerini başından beri bildiğini kanıtlıyordu. Sadece bir grup yabancıyı değil, kendi kızını da öldürmek için.

Biliyordu ve bunu durdurmak için kesinlikle hiçbir şey yapmamıştı.

"Artık gitmelisin," dedi Jace ona, artık bu kadına karşı hiçbir şey hissetmiyordu. "Arkadaşlarım burada olmandan hoşlanmıyor. Beni rahatsız ediyorsun."

Annesi bakışlarını kaldırdı. Önce Jace'in yüzüne, sonra da onun üstüne.

Gözleri büyüdü ve Jace, kız kardeşi Kargalar'ın çatıda tünemiş, Jace'i izlediklerini biliyordu. Onu koruyorlardı.

"Git," dedi Jace annesine tekrar. "Ve sakın geri gelme. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Jace döndü ve kapıya doğru yürüdü, ama durdu ve eklemek zorunda hissettiği için ekledi, "Ve son bir uyarı - eğer büyükannem aniden seni ya da amcalarımdan birini aramaya gelirse . . kaçsan iyi edersin."

Ski, Jace Koruyucu'nun evine girene kadar merdivenlerde bekledi. Ona şöyle bir baktı ve içini çekti.

"Kera seni aradı, değil mi?"

"Endişelendi. Annen Kuş Evi'ne geldi ve senin olayı sakince hallettiğini söyledi. Kırmızı gözler yok. Çılgınca bir öfke yok. Kargalar senin sakinliğinle nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlar."

"Kızacak ne vardı ki?" Sırt çantasını tırabzanın dibine bırakarak onun önüne geçti. "Artık bana dokunamaz. Duygusal olarak değil. Ayrıca, onsuz kendini kaybetmiş durumda. Neredeyse onun için üzüleceğim. Neredeyse."

Ski kollarını onun beline doladı ve onu kendine çekti. Başını onun karnına yasladı ve sadece ona sarıldı. Onun vücudunun gevşediğini, parmaklarının saçlarını okşadığını hissetti.

"O Pençe'den haber aldım," dedi Bystrom'dan bahsederken, ATF ajanı ve Jace'in eski sevgilisinin kovuşturmasında yer alan Ran'ın Pençesi üyesinden.

"Ne istiyormuş?"

"Federal Savcı Braddock'u görmek için hastaneye gitti. Ondan sonra gelip seninle konuşmak istedi. Bystrom onu ertelemeyi başardığını söyledi. Nasıl olduğunu sormadım. Umurumda da değildi."

"Bystrom çok nazikti."

"Ya öyle olacaktı ya da Bystrom çok fazla şey öğrenirse zavallı adamı öldürmek zorunda kalacaktı. Onu uzak tutacak her türlü yalanı söylemesi daha iyi."

"Katılıyorum. Jennings gerçekten iyi bir adam. Sadece neyle uğraştığını hiçbir zaman anlayamadı."

"Artık bunların hiçbir önemi yok."

Ski başını çevirip Jace'e baktı. "Burada olmana sevindim." "Ben de."

"Ve kalacak mısın?"

"Tabii ki. Bana beni sevdiğini söyledin ve yanına taşınmamı istedin."

"şey, aslında söylediğim şey-"

Ski konuşmayı kesmek zorunda kaldı, elinde Lev ile aniden Jace'in etrafında dolaşan sessiz Ayı'nın dikkati tamamen dağılmıştı. Yavru köpeği önünde tuttu ve köpeği Jace'in başının ve yüzünün etrafında birkaç kez dolaştırdıktan sonra, köpeği hâlâ önünde tutarak yavaşça geriye doğru yürümeye başladı.

"Bear ne yapıyor?" Jace usulca sordu

Ski nefesini dışarı üfledi. "Yavru köpeğinle seni ayartmak." "Neden?"

"İşe gitmeni istiyor."

Jace birkaç kez ağzını açıp sonunda omuz silkti ve "Tamam" dedi.

Birlikte kütüphaneye doğru yürüdüler. Kızın kolu adamın beline, adamın kolu da kızın omuzlarına dolanmıştı.

"Kardeşlerin artık burada yaşamamı sorun eder mi?"

"Sen mi? Hiç de değil. Kera da hoş karşılanacak. Aslında, saldırı ekibindeki herkes hoş karşılanacak ... Erin hariç. Erin buraya gelirse hiç mutlu olmayacaklar."

"Oh, hadi ama. Erin o kadar da kötü değil."

"Erin'in kişisel silahı ateştir. Çok uzun bir Viking kitapsever soyundan gelen Marbjörn Ingolfsson'un o kadının kütüphanemize, değerli kitaplarımızın yanına girmesine izin vermesine *imkân* yok. Böyle bir şey olmayacak."

Jace aniden yavaşladı, bakışları koridorun karşısındaki bir noktaya kilitlendi. "Ne?" Ski sordu. "Ne oldu?"

Kadın irkildi. "*Sanırım* bir fikrim var. Ama önce araştırmam gerek. Ağır bir şekilde. Ama ... evet. Gullveig'in sonunu nasıl getirebileceğimize dair bir fikrim olabilir."

"Lütfen bana bunun Erin 'Zor olmak için yaşıyorum' Amsel ile bir ilgisi olmadığını söyle. Lütfen. Lütfen. Eğer beni seviyorsan... *lütfen*."

"Seni seviyorum," dedi Jace tatlı bir sesle. "Ama ne yazık ki bu sözü veremem."

"Evet," dedi Ski onu alnından öperken. "Bundan korkuyordum."

EPILOG

Yolcu kapısı açıldı ve Jace Ski'nin elini tuttu. Arabadan inmesine yardım etti ve Ski hemen elbisesinin eteğini düzeltti. Kardeşi Karga'dan ödünç aldığı şirin bir elbiseydi ama genelde böyle kıyafetler giymezdi. Ama bu gecenin özel olduğunu biliyordu ve "denemedin bile!" diye azar işitmek istemiyorsa o lanet elbiseyi giymek zorundaydı.

"Nefes al," dedi Ski ona.

"Nefes alıyorum."

"Aslında hırlıyorsun. Ve gözlerin kırmızı bir renk alıyor."

Elbette haklıydı, bu yüzden onu buraya sürüklemek zorunda kalmıştı. Koruyucular'ın kütüphanesinde araştırma yapmak için her şeyini verebilirdi. Son iki haftadır orada bulunuyordu ve buna bayılıyordu. Her gün kütüphaneye gidip kendini kitaplara kaptırıyor, hâlâ *sallantıda* olan ve *muhtemelen saçma olan planının* Gullveig'i öldürmek için işe yarayıp yaramayacağını anlamaya çalışıyordu. Ve her gece Danski Eriksen'in yatağına gidiyordu.

Doğru yolda olduğuna dair en ufak bir ipucu olsaydı her şey mükemmel olurdu. Ama Kera haklıydı. Jace bu işte yalnız değildi. Onunla birlikte çalışan Koruyucular ve Hizmetçiler vardı ve hiçbirisi pes etmek üzere değildi. Vazgeçmeyeceklerdi de.

"Her şey yoluna girecek," diye söz verdi Ski. "Baklava getirdik." Jace güldü ve eğilip onu öptü.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim."

"Bunu hayatta kaçıracağımı mı sandın?" Büyük baklava kutusunu aldı ve küçük eve doğru yola koyuldu.

Bunca zaman sonra evi tekrar görmek Jace'i neredeyse panik atak krizlerinden birine sokacaktı ama buna karşı koydu. Her şey yoluna girecekti.

Ski onun önünde durarak, "Bir şey var," dedi. "Ne?"

Biraz yüzünü buruşturdu ve "Seni seviyorum" diyene kadar Jace'in bir şeylerin korkunç derecede yanlış gittiğini düşünmesine neden oldu.

"Ah." Jace başını salladı. "Biliyorum. Bana söylemiştin." "Aslında . . . Söylemedim."

"Söyledin. Beni sevdiğini söylediğini çok net hatırlıyorum."

"Hayır. Beni delirttiğini söyledim. O zamanlar beni gerçekten delirttiğini kastetmiştim."

"Her neyse," dedi etrafından dolaşarak, "ama ben öyle hatırlamıyorum."

Arkasından güldüğünü duydu ve yüzünün utançtan kıpkırmızı olduğunu biliyordu ama aldırmadı ve kapıya gidip zili çaldı.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Jace gözlerini kırıştırdı, ürkmüş Ski'ye baktı, sonra tekrar kapıya döndü.

"Ayı? Burada ne işin var?"

"Büyükkannen bizi davet etti. Torununun etrafında olacak erkekleri tanımak istediğini söyledi. Sonra beni sinir bozucu bir şekilde aradı ve ben daha konuşurken telefonu kapattı."

Ski, kardeşi Koruyucu'yu süzdü. "Ona çok soru sordun mu, Ayı?"

"Sanırım bazıları öyle diyebilir ama ben çok yerinde olduklarını düşündüm." "Elbette sordun."

"Jace, "Sizi davet etti ama kız kardeşim Kargalar'ı davet etmedi mi?" diye sordu.

"O aradı onlar fahişeler o yapmadı istiyorum etrafında onu diğer torunlar."

Jace gitmek için döndü ama Ski vücuduyla onu engelledi.

"Her neyse," diye devam etti Bear, "Norveç birası var." Şişeyi kaldırdı, ikisine de bir süre daha baktıktan sonra uzaklaştı.

Ski bir nefes verdi. "Yaptığım şeyi neden tekrar yapıyorum?" diye sordu Jace'e. "Bana hatırlatabilir misin?"

"Dünyayı kurtarmak ve Tyr tarzı adalet dağıtmak için."

"Doğru. Haklısın."

Adam kapıyı açmaya başladı ama kadın onun deri ceketini yakalayıp çekiştirdi. "Ve beni seviyorsun?" Şu anda bunu tekrar duymaya ihtiyacı vardı. Nēna'yla yüzleşmeden önce.

Ski gülümsedi, alnını onunkine bastırdı. "Ben de seni seviyorum."

Jace, Nēna'nın "Siz ikiniz ön verendamda yaptığınız iğrenç şeyi yapmasanız da komşular burada orospuların yaşadığını düşünmese olur mu? Teşekkür ederim!"

Jace homurdandı ve Ski hemen pasta kutusunu kaldırdı. "Baklava. Baklavamız var. O bile buna karşı koyamaz."

"*Cidden* büyükkannemi tanımıyorsun."

Asgard cüceleri tarafından yaratılan yeni zırhının içinde bir kez daha rahat eden Hel, mistik kapıyı açtı ve içeri uzandı. Gullveig'in enerjisini hissedene kadar etrafı kazdı.

Tanrının elini tuttu ve onu Helheim'a çekti. Sümüklü sürtük *hâlâ* çılgılık atıyordu.

"Kapa çeneni!"

"*Hangi cehennemdeydin sen?*"

Hel parmağını kaldırdı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. Ben senin için çalışmıyorum, düve. Sana iyilik yapıyorum."

"Peki neden?"

"Önceden sıkıldığımı için yapıyordum. Ama şimdi Kargalar beni kızdırdığı için."

"Ve bunun için Ragnarok'u insanlığın başına mı getireceksin?" "Bunu yapıyorsun çünkü kız kardeşine kırgınsın."

"Bu farklı bir şey."

"Bana ne bundan?" Hel sordu. "Ragnarok olsun ya da olmasın, ölümler ve kraliçeleri için her zaman bir yer olacak. Şimdi, var mısın yok musun?"

"Varım." Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "*Kolyemi geri istiyorum!*" "Sen ve o kolye ..."

Gullveig uzaklaşmaya başladı ama bacakları tutmadı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Hel parmaklarını Leşlerden birine şaklattı ve Gullveig'e işaret etti. "Git kardeşim," diyerek onu yatıştırdı ve omzunu sıvazladı. "Biraz dinlen. Biraz dinlen."

Gücünü geri kazan."

Carrion tanrının kalkmasına yardım etti ve Hel'i inceledi. "Sonra ne olacak?"

"Ve sonra... Sanırım babamla tanışma vaktin geldi."

"Babanla tanıştım. O da beni öldürmeye çalıştı!"

Hel sinirlenerek, "Tamam, dostum, bunu gerçekten bırakman gerekiyor!" diye çıkıştı.

KENSINGTON KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.
119 West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2016 Shelly Laurenston

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın kapağındaki resim veya resimlerin bir kişiyi veya kişileri tasvir ettiği ölçüde, bu kişi veya kişiler yalnızca modeldir ve kitapta yer alan herhangi bir karakteri veya karakterleri tasvir etme amacı taşımamaktadır.

KENSINGTON ve K logosu Reg. ABD Pat. & TM Off. ISBN: 978-1-6177-3509-7

Birinci Elektronik Baskı: Nisan 2016

ISBN-13: 978-1-61773-510-3
ISBN-10: 1-61773-510-8

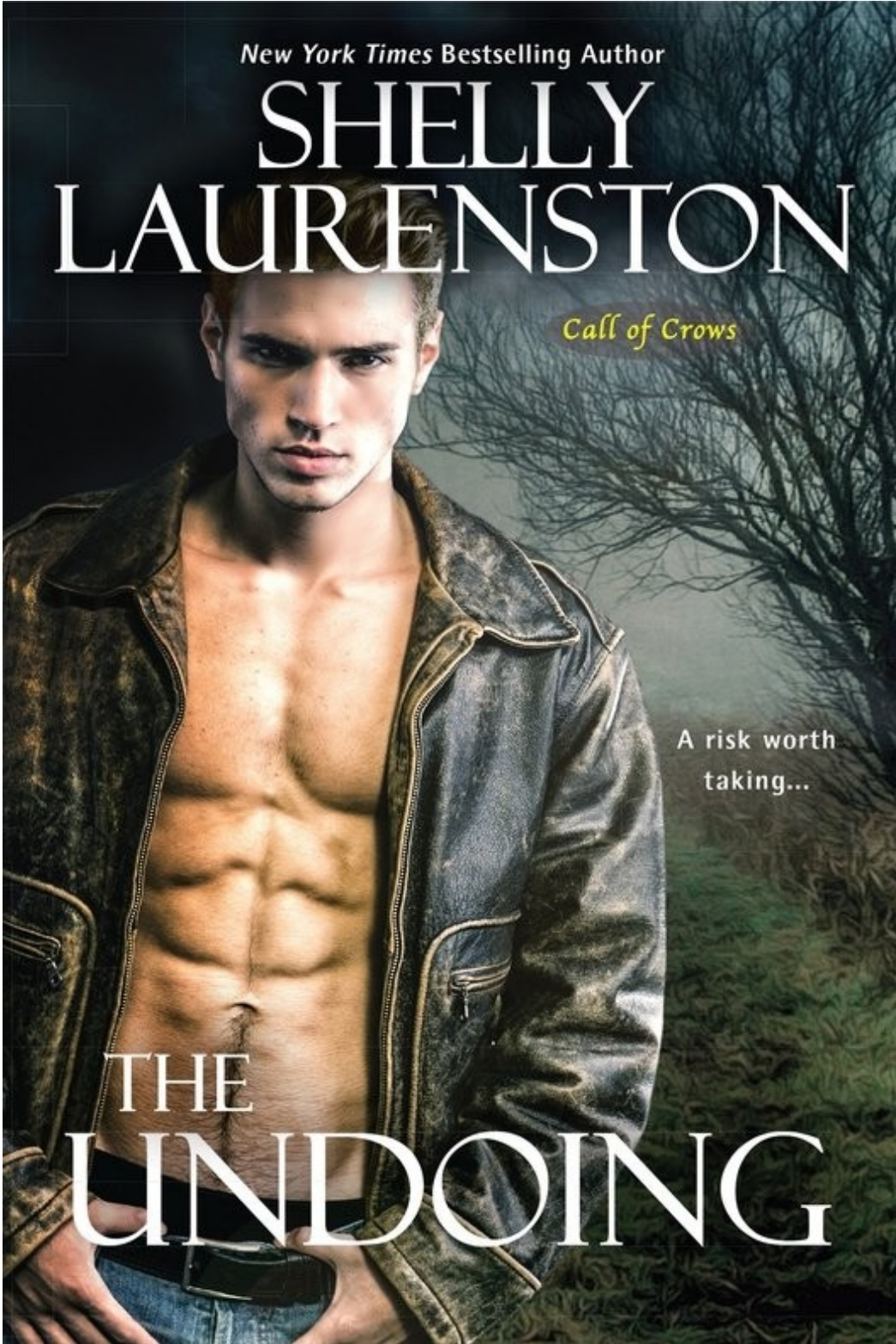
New York Times Bestselling Author

SHELLY LAURENSTON

Call of Crows

A risk worth
taking...

THE UNDOING

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

